LAINI TAYLOR

NĂSCUTĂ DIN FUM ȘI OS

LAINI TAYLOR

Seria: Daughter of Smoke & Bone
Volumul 1

NĂSCUTĂ DIN FUM ȘI OS

Original: *Daughter of Smoke & Bone* (2011)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

2016

A fost odată ca niciodată,
când un înger și un demon s-au îndrăgostit.

Și nu s-a sfârșit deloc bine.

1. IMPOSIBIL DE SPERIAT

Se afla în drum spre școală, iar zgomotul pașilor ei era înăbușit de stratul de zăpadă. Mergea liniștit, neavând nicio presimțire sinistră despre ce urma să se petreacă în ziua aceea. Părea ca oricare altă zi de luni, nevinovată, mai puțin faptul că era luni, ca să nu mai pomenim că era de ianuarie. Era frig și întuneric – în miezul iernii, soarele nu răsărea până la opt –, însă era deopotrivă încântător. Ninsoarea și ora matinală își dăduseră mâna să zugrăvească Praga fantomatic, ca o ferotipie, toată numai argint și ceață.

Pe șoseaua de pe malul râului, tramvaiele și autobuzele treceau urnind, țintuind ziua în secolul douăzeci și unu, dar, pe aleile mai lăturalnice, liniștea iernii ar fi putut aparține altui timp. Zăpadă, piatră și lumină spectrală, pașii lui Karou și norișorul de abur al cănii cu cafea, și ea era singură și pierdută în gânduri mundane: școală, comisioane. Din când în când, își mușca obrazul pe dinăuntru, de amărăciune, atunci când își făcea loc vreo strângere de inimă nepoftită, cum sunt toate strângerile de inimă, dar ea le dădea la o parte hotărâtă, gata să le pună punct definitiv.

Cu o mână ținea cana de cafea, iar cu cealaltă, paltonul strâns la piept. O mapă de artist îi era atârnată de umăr, iar părul ei – despletit, lung și albastru-păun – adunase o dantelă de fulgi de zăpadă.

Doar o altă zi.

Și atunci...

Un mârâit, pașii cuiva alergând, și se trezi prinsă din spate de două brațe, lipită de pieptul larg al unui bărbat, apoi mâinile lui îi dădură fularul la o parte și simți niște dinți – *dinți* – la gâtul ei.

Mușcându-i ușor pielea.

Atacatorul ei o *mușca*.

Agasată, încercă să-l dea la o parte fără să-și verse cafeaua, dar lichidul pleoscăi în cană și o parte sări totuși în zăpada murdară.

— Doamne, Kaz, dă-te! se răsti ea, răsucindu-se cu fața spre fostul ei iubit.

Lumina felinarului îi îmbăia blând fața frumoasă. *Frumusețe tâmpă*, gândi ea, împingându-l. *Față tâmpă*.

— De unde-ai știut că sunt eu? întrebă el.

— Întotdeauna ești tu. Și niciodată nu ține.

Kazimir își câștiga traiul sărind la atac asupra oamenilor, majoritatea turiștilor, din diverse ascunzători și era descumpănit că nu putea niciodată să scoată nici cea mai mică tresărire de la Karou.

— Ești imposibil de speriat, se plânse, luând mutra bosumflată pe care el o credea irezistibilă.

Până de curând, ea nu i-ar fi rezistat. S-ar fi ridicat pe vârfuri, și-ar fi trecut limba peste buza lui de jos răsfrântă, i-ar fi lins-o languros, apoi i-ar fi luat-o între dinți și s-ar fi jucat cu ea ispititor, înainte de a se adânci într-un sărut care o făcea să se topească precum mierea încinsă de soare.

Zilele acelea erau definitiv duse.

— Poate că nu ești destul de înfricoșător, zise ea și își reluă drumul.

Kaz o prinse din urmă, mergând agale pe lângă ea, cu mâinile în buzunare.

— Ba *sunt* înfricoșător. Mârâitul? Mușcătura? Orice ființă normală ar fi făcut atac de cord. Numai tu nu, apă cu gheață în loc de sânge.

Când ea îl ignoră, adăugă:

— Josef și cu mine începem un nou tur. Turul *vampirilor* din Orașul Vechi. Turiștii or să adore asta.

De bună seamă, gândi Karou. Plăteau bani frumoși pentru „tururile cu stafii” ale lui Kaz, care constau în a fi conduși pe străduțele întortocheate din Praga, pe întuneric, cu opriri în locurile presupuselor crime, astfel ca „stafiile” să poată sări la ei din intrândurile întunecate și să-i facă să țipe. Interpretase și ea stafia, în vreo câteva rânduri, ținând în mână un cap însângerat și gemând, în timp ce țipetele turiștilor se transformau în râsete. Era amuzant.

Kaz fusese amuzant. Acum nu mai era.

— Mult succes, zise ea cu o voce egală, privind înainte.

— Am putea să-ți dăm și ție un rol, zise Kaz.

— Nu.

— Ai putea juca o vampiriță sexy bestială…

— Nu.

— Ademenind bărbații…
— Nu.
— Ai putea să-ți iei pelerina pe tine…
Karou încremeni.
Kaz stărui, pe un ton seducător:
— O mai ai, nu-i așa, iubito? Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, tu, cu mătasea aceea neagră în contrast cu pielea albă…
— Tacă-ți fleanca, șuieră ea, oprindu-se brusc în mijlocul Pieței Malteze.
Doamne, gândi ea. Ce stupid din partea ei să se îndrăgostească de actorașul ăsta ambulant, frumos totuși, dar neînsemnat, să se gătească pentru el și să-i lase amintiri din astea? Extraordinar de stupid.
Unic de stupid.
Kaz își ridică o mână să-i dea la o parte un fulg de zăpadă de pe gene. Ea zise:
— Atinge-mă și-o să primești cafeaua asta în plină față.
El lăsă mâna jos.
— Roo, Roo[1], apriga mea Karou. Când o să încetezi să te războiești cu mine? Am spus că regret.
— N-ai decât să regreți în continuare, atunci. Numai du-te s-o faci în altă parte.
Vorbeau cehește, iar accentul ei învățat nu se deosebea prin nimic de accentul lui înnăscut.
El oftă, enervat că încă îi respingea scuzele. Partea asta nu era prevăzută în scenariu.
— Haide…, încercă el s-o înduplece.
Vocea lui era răgușită și catifelată în același timp, ca a unui solist de blues, un amestec de șmirghel și mătase.
— Suntem făcuți să fim împreună, tu și cu mine.
Făcuți. Karou spera sincer că, dacă era „făcută” pentru cineva, acela nu era Kaz. Se uită la el, la frumosul Kazimir al cărui zâmbet obișnuia să aibă asupra ei puterea unei invocații magice, atrăgând-o spre el fără să i se poată opune. Și lângă el păruse un loc splendid în care să fie, de parcă și culorile erau mai strălucitoare acolo, și senzațiile mai profunde. De

[1] Roo, Roo, pronunțat [ru ru], e folosit ca nume de alint (de regulă pentru fete), iar aici și pentru rima cu numele Karou [karú].

asemenea, descoperise ea, era și un loc *popular*, alte fete ocupându-l în lipsa ei.

— Ia-o pe Svetla să-ți fie vampirița sexy bestială, sugeră ea. Partea cu bestialitatea a deprins-o bine.

El o privi îndurerat.

— N-o vreau pe Svetla. Te vreau pe tine.

— Vai, ce păcat. Eu nu sunt o opțiune.

— Nu spune asta, zise el, dând s-o apuce de mână.

Ea se feri, cu un junghi dureros în inimă în pofida tuturor eforturilor ei și a răcelii afișate. *Nu merită*, își zise. *Nici măcar un pic*.

— Asta e în mod hotărât hărțuire, îți dai seama.

— Pfui! Nu te hărțuiesc. S-a întâmplat să am drum încoace.

— Cum să nu, zise Karou.

Se aflau acum la câteva case distanță de școala ei. Liceul de Artă din Boemia era un liceu privat, amenajat într-un palat roz baroc, unde, fapt de notorietate, în timpul ocupației naziste, doi tineri naționaliști cehi îi tăiaseră gâtul unui comandant din Gestapo și mâzgăliseră cuvântul *libertate* cu sângele lui. O scurtă și curajoasă rebeliune, înainte să fie prinși și trași în țeapă în vârfurile ascuțite ca lăncile ale porții liceului. Acum, elevii mișunau chiar în jurul acelei porți, fumând și așteptându-și prietenii. Dar Kaz nu era elev – la douăzeci de ani, era cu vreo câțiva ani mai mare decât Karou – și ea nu știuse niciodată ca el să se fi dat jos din pat înainte de prânz.

— Și, mă rog, de ce ești treaz la ora asta?

— Am o nouă slujbă, zise el. Începe devreme.

— Ce, faci tururi de vampiri *matinale*?

— Nu asta. Altceva. Un soi de… *dezvăluire*.

În acea clipă rânjea. O privea încântat. Voia ca ea să-l întrebe ce era slujba asta nouă.

Ea n-avea de gând să-l întrebe. Cu un dezinteres perfect, zise:

— Ei bine, distracție plăcută.

Și se îndepărtă.

Kaz strigă după ea:

— Nu vrei să știi ce anume e?

Rânjetul nu-i dispăruse. Ea i-l simțea în voce.

— Nu-mi pasă, îi răspunse ea peste umăr și intră pe poartă.

2. UN SOI DE DEZVĂLUIRE

Lunea, miercurea și vinerea, Karou avea desen la prima oră. Când intră în studio, prietena ei Zuzana sosise deja și instalase șevaletele pentru amândouă în fața platformei modelului. Karou își dădu jos mapa-portofoliu și paltonul, își desfăcu fularul și anunță:

— Am fost hărțuită.

Zuzana își arcui o sprânceană. Era maestră în arcuitul unei sprâncene, iar Karou o invidia pentru asta. Sprâncenele ei nu funcționau independent una de cealaltă, ceea ce îi știrbea expresiile de suspiciune și dispreț.

Zuzana le putea reda pe amândouă perfect, dar aceasta de acum era o arcuire ușoară a sprâncenei, exprimând mai degrabă curiozitate detașată.

— Nu-mi spune că Neghiobul a încercat să te sperie din nou.

— Trece printr-o fază de vampir. M-a mușcat de gât.

— Actorii, mormăi Zuzana. Ascultă-mă pe mine, trebuie să-l electrocutezi cu taserul pe ratat. Să-l înveți minte să mai sară la oameni.

— N-am taser.

Karou nu adăugă că nu-i trebuia; era mai mult decât capabilă să se apere și fără electricitate. Avea o educație neobișnuită.

— Păi, ia-ți unul. Serios. Purtările rele trebuie pedepsite. În plus, ar fi amuzant. Nu crezi? Întotdeauna mi-am dorit să folosesc un taser pe cineva. *Zap*!

Zuzana mimă convulsiile.

Karou clătină din cap.

— Nu, diabolică mică, nu cred c-ar fi amuzant. Ești groaznică.

— Nu eu sunt groaznică. Groaznic e Kaz. Spune-mi că nu trebuie să-ți amintesc asta.

Îi aruncă lui Karou o privire pătrunzătoare.

— Spune-mi că nici nu-ți trece prin minte să-l ierți.

— Nu, declară Karou. Dar încerc să-l fac și pe el să creadă asta.

Kaz pur și simplu nu putea concepe că vreo fată s-ar putea lipsi benevol de farmecele lui. Și ce altceva făcuse ea decât să-i consolideze vanitatea în lunile acelea cât fuseseră împreună,

sorbindu-l din ochi visătoare, dăruindu-i… totul? Faptul că el îi făcea acum curte, gândi ea, era o chestiune de orgoliu, să-și dovedească lui însuși că putea avea pe cine voia. Că nu depindea decât de el.

Poate că Zuzana avea dreptate. Poate c-ar fi trebuit să-l electrocuteze cu un taser.

— Caietul de schițe! comandă Zuzana, întinzând mâna ca un chirurg după un scalpel.

Cea mai bună prietenă a lui Karou era autoritară în proporție inversă cu talia ei. Abia depășea un metru cincizeci în cizmele cu platformă, în vreme ce Karou avea un metru șaptezeci, părând însă mai înaltă de-atât, ca balerinele cu gâturile lor lungi și membrele mlădioase. Ea nu era balerină, dar avea alura, cel puțin în înfățișarea generală, dacă nu în detalii. Nu multe balerine au părul albastru-aprins sau o constelație de tatuaje pe membre, iar Karou le avea pe ambele.

Singurele tatuaje vizibile în timp ce scotea caietul de schițe și i-l întindea erau cele de la încheieturi, ca niște brățări – un singur cuvânt pe fiecare: *poveste* și *adevărată*.

Când Zuzana luă caietul, alți doi elevi, Pavel și Dina, se apropiară să se uite peste umărul ei. Caietul de schițe al lui Karou era un adevărat obiect de cult cu adepți în toată școala, dat din mână în mână și privit cu uimire aproape zilnic. Acesta de acum – numărul nouăzeci și doi într-o serie de-o viață – era legat cu șnururi elastice și, de îndată ce Zuzana le scoase, se deschise de la sine, paginile fiind încărcate cu grund gesso și vopsea, încât abia încăpeau între coperte. Răsfirându-se în evantai, personajele unice ale lui Karou tremurară pe pagini, splendid redate și profund stranii.

Iat-o pe Issa, șarpe de la brâu în jos și femeie de la brâu în sus, cu sânii goi, sferici, ca în sculpturile Kama Sutra, cu gluga și colții unei cobre și cu fața unui înger.

Twiga, cel cu gâtul de girafă, aplecat, cu lupa de bijutier fixată la un ochi întredeschis.

Yasri, cu cioc de papagal și ochi de om, cu o horbotă de cârlionți portocalii ieșiți de sub batic, ducând în mâini un platou cu fructe și un ulcior cu vin.

Și Brimstone, desigur – el era vedeta caietului de schițe. Aici era înfățișat cu Kishmish cocoțat pe unul dintre coarnele lui răsucite de berbec. În poveștile fantastice pe care Karou le

depăna în caietele ei de schițe, Brimstone se ocupa cu dorințele. Uneori, ea îl numea Negutătorul-de-dorințe; alteori, simplu, „ursuzul”.

Desena creaturile acestea de când era mică, iar prietenii săi aveau tendința de a vorbi despre ele ca și când ar fi fost reale.

— Ce-a mai făcut Brimstone weekendul ăsta? întrebă Zuzana.

— Ca de obicei, zise Karou, a cumpărat dinți de la ucigași. A luat unii de crocodil de pe Nil, ieri, de la un braconier somalez oribil, dar idiotul ăla a încercat să-l fure și s-a trezit pe jumătate strangulat de colierul-șarpe al lui Brimstone. A avut noroc c-a scăpat cu viață.

Zuzana a găsit povestea ilustrată pe ultimele pagini desenate din caiet: somalezul, cu ochii dați peste cap, în timp ce șarpele subțire ca un bici din jurul gâtului se strângea ca un garou. Oamenii, explicase Karou altă dată, trebuia să se supună și să poarte în jurul gâtului unul dintre șerpii Issei, înainte să poată intra în dugheana lui Brimstone. În felul acesta, dacă încercau ceva necinstit, era ușor să fie îngenuncheați – prin strangulare, ceea ce nu era întotdeauna fatal, sau, la nevoie, cu o mușcătură de gât, ceea ce era fatal.

— Cum reușești să inventezi toate astea, maniaco? întrebă Zuzana, plină de uimire invidioasă.

— Cine zice că le inventez? Îți spun mereu că totul e adevărat.

— Îm-hm. Și părul îți crește din cap de culoarea asta, fără îndoială.

— Cum? Bineînțeles că da, zise Karou, trecându-și o șuviță lungă printre degete.

— Desigur.

Karou ridică din umeri și își prinse părul la spate într-un coc neglijent, înfigând o pensulă prin el ca să-l țină la ceafă. De fapt, părul chiar îi creștea din cap de culoarea aceea, un ultramarin pur ca scos din tubul de vopsea, dar acesta era un adevăr pe care-l rostea cu un oarecare zâmbet ambiguu, de parcă ar fi spus o absurditate. De-a lungul anilor, descoperise că nu trebuia decât atât, zâmbetul acela indolent, și putea spune adevărul fără a risca să fie crezută. Era mai simplu decât să țină minte minciunile și, astfel, devenise o parte a ceea ce era: Karou cu zâmbetul ei ambiguu și imaginație nebunească.

În realitate, nu imaginația ei era nebunească, ci viața ei – părul albastru, Brimstone și restul.

Zuzana îi dădu caietul lui Pavel și începu să întoarcă foile din propriul ei caiet de desen, căutând o pagină goală.

— Mă întreb cine pozează astăzi.

— Probabil Wiktor, zise Karou. Nu l-am mai avut de mult.

— Știu. Eu sper c-a murit.

— Zuzana!

— Ce? Are cam opt milioane de ani. Am putea la fel de bine să desenăm direct scheletul anatomic decât să privim imaginea lui înfiorătoare.

Existau vreo zece modele, bărbați și femei, de toate formele și vârstele, care pozau prin rotație la ore. De la imensa Madame Svobodnik, ale cărei cărnuri erau mai degrabă un peisaj decât un corp omenesc, până la miniona Eliska, cu talia ei de viespe, preferata băieților. Moșul Wiktor era ultimul pe lista preferințelor Zuzanei. Pretindea că avea coșmaruri ori de câte ori trebuia să-l deseneze.

— Arată ca o mumie desfășată, se cutremură ea. Te întreb: holbatul la un boșorog despuiat, ce mod de-a începe ziua mai e și-ăsta?

— Mai bun decât să fii atacat de un vampir, zise Karou.

De fapt, pe ea n-o deranja să-l deseneze pe Wiktor. În primul rând pentru că era atât de miop, încât nu făcea niciodată contact vizual cu elevii, ceea ce era un avantaj. Nu conta că desenase nuduri ani de-a rândul; încă mai găsea stingheritor, în timp ce schița vreunul dintre modelele masculine mai tinere, să-și ridice ochii pentru a-i studia penisul – un studiu necesar; nu puteai lăsa locul gol – și să descopere că se uita fix la ea. Karou simțise că-i iau foc obrajii în nenumărate ocazii și se ascundea în spatele șevaletului.

Ocaziile acestea, cum s-a dovedit, erau pe cale de a păli până la insignifianță în fața umilinței de azi.

Își ascuțea un creion cu un brici, când Zuzana exclamă cu o voce gâtuită, ciudată:

— Oh, Doamne, Karou!

Și mai înainte de a-și întoarce capul, știu.

O *dezvăluire*, spusese el. Oh, cât de inteligent! Își ridică privirea de la creionul ei și îl văzu pe Kaz stând lângă Profesorka Fiala. Era desculț și purta un halat, iar părul lui ca de aur, lung până la umeri, care, cu doar câteva minute mai devreme fusese bătut de vânt și scânteiase de fulgi de zăpadă, era prins la spate

într-o coadă. Fața îi era o combinație perfectă de unghiuri slave și senzualitate molatică: pomeții despre care ai fi zis că au ieșit de sub lama de diamant a unui strung, buzele pe care-ți venea să le atingi cu vârful degetelor să vezi dacă se simțeau precum catifeaua. Ceea ce, Karou știa, într-adevăr așa se simțeau. Buze stupide.

Murmure străbătură încăperea. *Un nou model, oh, Doamne, splendid*...

Și un murmur răzbătu pe deasupra celorlalte:

— Nu e iubitul lui Karou?

Fostul, ar fi vrut ea să le-o taie. Atât de foarte, foarte *fostul*.

— Ba cred că da. *Uită-te* la el…

Karou chiar se uita la el, cu fața încremenită în ceea ce spera că era o mască de calm impenetrabil. *Să nu roșești*, își porunci sieși. *Nu roși*. Kaz se uita drept la ea, cu un zâmbet care-i împodobea obrazul cu o gropiță, cu ochi leneși și amuzați. Iar când se asigură că ea îl vede, avu tupeul să-i facă șmecherește cu ochiul.

O rafală de chicoteli erupse în jurul lui Karou.

— Oh, nemernicul afurisit…, șopti Zuzana.

Kaz urcă pe platforma modelului. Se uită drept la Karou în timp ce-și dezlegă cordonul; se uită la ea când își dădu jos halatul. Și, în clipa aceea, fostul iubit al lui Karou stătea în fața întregii clase, frumos ca dorul dragostei, gol ca *David*. Iar pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, era un nou tatuaj.

Un elaborat și cursiv *K*.

Un nou val de chicoteli. Colegii nu știau la cine să se uite, la Karou sau la Kazimir, și își întorceau ochii de la unul la celălalt, așteptând să se desfășoare o dramă.

— Liniște! ceru Profesorka Fiala, consternată, bătând din palme până ce râsetele se potoliră.

Atunci Karou începu să roșească. Nu se putu opri. Mai întâi pieptul și gâtul îi luară foc, apoi fața. Ochii lui Kaz nu se dezlipiseră de ea în tot timpul acesta, iar gropița i se adânci de satisfacție văzând-o îmbujorată.

— Poze de un minut, te rog, Kazimir, zise Fiala.

Kaz își luă prima poză. Era dinamică, așa cum trebuie să fie pozele de un minut – tors răsucit, mușchi încordați, membre întinse simulând acțiune. Aceste schițe de încălzire erau despre mișcare și linii expresive, iar Kaz se folosea de prilej să se dea

mare. Lui Karou i se păru că nu aude prea multe creioane pe hârtie. Oare celelalte fete de la curs rămăseseră zgâindu-se prostește ca și ea?

Își plecă ochii, luă creionul ascuțit – gândindu-se la alte moduri în care ar fi fost bucuroasă să-l utilizeze – și începu să schițeze. Linii grăbite, fluide, și toate schițele pe o singură pagină; le suprapuse ca să arate ca o ilustrație de dans.

Kaz era grațios. Petrecuse destul timp studiindu-se în oglindă ca să știe cum să-și folosească trupul pentru acest efect. Era instrumentul lui, spusese el. Pe lângă voce, corpul era unealta unui actor. Bine, Kaz era un actor slab – tocmai de aceea participa la tururile cu stafii și, ocazional, la producția *Faust* cu buget redus –, dar putea fi un frumos model de artist, cum Karou o știa prea bine, căci îl desenase de multe ori înainte.

Corpul lui îi amintise lui Karou, prima oară când îl văzuse... dezvăluit, de o sculptură de Michelangelo. Spre deosebire de alți renascentiști, care preferaseră modelele zvelte, efeminate, Michelangelo alesese unele puternice, muncitorii cu umeri largi de la cariera de piatră și, cumva, reușise să-i redea deopotrivă carnali și eleganți, în același timp. Așa era Kaz: carnal și elegant.

Și mincinos. Și narcisist. Și, pe cinstite, cam bătut în cap.

— Karou!

Helen, englezoaica, șoptise apăsat, încercând să-i atragă atenția.

— Ăsta e tipul?

Karou n-o băgă în seamă. Desena, prefăcându-se că totul era normal. Doar o altă zi la școală. Și ce dacă modelul avea o gropiță insolentă în obraz și nu-și lua ochii de la ea? Îl ignora cât putea.

Când sună de pauză, Kaz își luă calm halatul și se îmbrăcă. Ea speră că n-o să-i treacă prin minte că avea voie să umble prin studio. *Rămâi unde ești*, îi ordonă ea în gând. Dar el nu rămase. Veni agale către ea.

— Bună, Tâmpitule, zise Zuzana. Tot modest, tot modest?

Ignorând-o, el o întrebă pe Karou:

— Îți place noul meu tatuaj?

Elevii se ridicaseră să-și dezmorțească oasele, dar în loc să se împrăștie pentru o țigară sau o pauză la baie, se învârteau ca din întâmplare prin apropiere, trăgând cu urechea.

— Desigur, zise Karou, păstrându-și vocea neafectată. *K* de la *Kazimir*, nu-i așa?

— Ai umor. Știi de la ce e.

— Ei bine, cugetă ea, luând poza *Gânditorului*, știu că există o singură persoană pe care o iubești cu adevărat, iar numele ei chiar începe cu *K*. Dar mă pot gândi la un loc mai potrivit pentru tatuaj decât inima ta.

Luă creionul și, pe ultima ei schiță a lui Kaz, desenă un *K* pe fundul lui de sculptură clasică.

Zuzana râse, iar Kaz își încleștă maxilarul. Ca majoritatea celor vanitoși, ura să fie luat peste picior.

— Nu sunt singurul cu un tatuaj, nu-i așa, Karou? întrebă el.

Apoi, aruncând o privire spre Zuzana:

— Ți l-a arătat?

Zuzana trimise către Karou o sprânceană ridicată în chip de suspiciune.

— Nu știu la care te referi, minți Karou, calmă. Am multe tatuaje.

Ca să demonstreze, nu-și arătă cuvintele *adevărat* sau *poveste*, nici șarpele încolăcit pe glezna ei, nici vreo alta dintre operele ei de artă ascunse. În schimb, își ridică mâinile în dreptul feței, cu palmele în afară. În mijlocul fiecăreia era un ochi tatuat cu indigo foarte închis, care-i prefăceau mâinile în adevărate hamse[2], acele străvechi simboluri de protecție împotriva deochiului. Este bine cunoscut faptul că tatuajele din palmă se șterg în timp, dar ale lui Karou, nu. Avea ochii aceștia dintotdeauna; din câte știa despre originea lor, se prea poate să se fi născut cu ele.

— Nu acelea, zise Kaz. Vorbesc despre cel cu *Kazimir*, chiar deasupra inimii tale.

— Nu am un astfel de tatuaj.

Spusese acestea mimând confuzia și își descheie primii nasturi ai puloverului. Dedesubt avea un furou pe care îl trase în jos câțiva centimetri, ca să demonstreze că într-adevăr nu exista niciun tatuaj pe pieptul ei. Pielea îi era albă ca laptele.

---

[2] Hamsa este o amuletă în formă de palmă, populară în Orientul Mijlociu și în Nordul Africii, folosită mai cu seamă la bijuterii și la ornamentele de atârnat pe pereți. Simbolul, provenit dintr-o epocă anterioară creștinismului, a fost preluat și de islam, unde se numește *mâna Fatimei* (fiica lui Mahommed), și de creștinismul bizantin, unde se numește *mâna Mariei,* și de iudaism, unde se numește *mâna lui Miriam* (sora lui Moise).

Kaz rămase mască.

— Ce? Cum ai...?

— Vino cu mine, zise Zuzana, înșfăcând-o pe Karou de mână și trăgând-o după ea.

Când trecură printre șevalete, toți ochii erau pe Karou, sclipind de curiozitate.

— Karou, v-ați despărțit? întrebă Helen, în șoaptă și în engleză, dar Zuzana ridică o mână într-un gest imperios, reducând-o la tăcere, și continuă s-o târască pe Karou afară din studio, până în baia fetelor.

Acolo, cu sprânceana încă ridicată, o întrebă:

— Ce naiba a fost asta?

— Ce?

— Cum ce? Practic i-ai arătat sânii ăluia.

— Ei, haide. Nu i-am arătat sânii.

— Mă rog. Care-i treaba cu tatuajul deasupra inimii tale?

— Tocmai ți-am arătat. Nu-i nimic aici.

Nu vedea niciun motiv să adauge că existase ceva; prefera să susțină că nu fusese niciodată atât de fraieră. În plus, nu prea putea să-i explice cum scăpase de el.

— Atunci, bine. Ultimul lucru de care ai nevoie e numele idiotului ăluia pe tine. Îți vine să crezi ce tupeu? Chiar își închipuie că, dacă își flutură podoabele masculine la tine ca pe o jucărie de pisică, tu o să dai fuga după el?

— Bineînțeles că asta-și închipuie, zise Karou. Asta înțelege el prin gest romantic.

— N-ai decât să-i spui lui Fiala că e un hărțuitor și îl dă afară imediat.

Karou cântări sugestia, dar clătină din cap. Cu siguranță putea găsi o metodă mai bună de a-l scoate pe Kaz din clasă și din viața ei. Avea la dispoziție niște mijloace pe care nu le-aveau mulți. Va găsi ea ceva.

— Totuși, băiatul nu e rău ca model.

Zuzana se apropie de oglindă și își aranjă șuvițele de păr negru pe frunte.

— Sunt silită să recunosc asta.

— Mda. Ce păcat că e o gargantuescă gaură de om.

— Un mega orificiu stupid, încuviință Zuzana.

— Un crăpeu umblător.

— Crăpeu, râse Zuzana. Îmi place.

Lui Karou îi veni o idee și un mic zâmbet răutăcios îi jucă pe buze.

— Ce? întrebă Zuzana, observând-o.

— Nimic. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Ești sigură? Nu ești obligată.

Karou dădu din cap.

— Nu mă deranjează.

Kaz obținuse toată satisfacția ce o dorise de pe urma micului său șiretlic. Acum era rândul ei. Întorcându-se în studio, își duse mâna la colierul pe care-l purta, o împletitură din mai multe șiraguri de mărgele africane artizanale, de toate culorile. Cel puțin așa arătau, ca niște mărgele africane artizanale. Dar erau mai mult de atât. Nu cu mult mai mult, dar destul pentru ce pusese la cale Karou.

3. CRĂPEU

Profesorka Fiala îi ceru lui Kaz să se așeze pe divan într-o postură relaxată pentru restul cursului, iar el se întinse pe spate, într-un mod care, dacă nu fățiș lasciv, era cu siguranță aluziv, cu genunchii un pic prea depărtați și zâmbetul de dormitor. De data asta, nu se mai hlizi nimeni, dar Karou avu impresia că simte o creștere a temperaturii în aer, de parcă fetele din clasă – și cel puțin unul dintre băieți – ar fi avut nevoie să-și facă vânt să se răcorească. Ea, una, nu era impresionată. Acum, când Kaz se uită la ea pe sub gene leneșe, îi susținu privirea fără șovăire.

Începu să deseneze și își dădu toată silința, gândindu-se că se potrivea, de vreme ce relația lor începuse cu un desen, să se și termine cu unul.

Prima oară când îl văzuse, el se afla la două mese depărtare, în Barul Mustății. Purta o mustață de bandit, răsucită, care acum i se părea un semn prevestitor, dar erau în Barul Mustății, la urma urmei. Toată lumea purta mustață – Karou avea una Fu Manchu[3], pe care o cumpărase de la un tonomat. Își lipise ambele mustăți în caietul ei de schițe, mai târziu, în noaptea aceea – caietul de schițe numărul nouăzeci –, iar umflătura rezultată îi înlesnise găsirea paginii exacte unde începuse povestea ei cu Kaz.

Kaz bea niște bere cu prietenii, iar Karou, incapabilă să-și ia ochii de la el, îl desenase. Întotdeauna desena, nu doar pe Brimstone și pe celelalte creaturi din viața ei secretă, dar și scene și oameni din lumea obișnuită. Șoimari și muzicanți de stradă, preoți ortodocși cu bărbile până la burți, câte un băiat frumos.

De regulă, scăpa neobservată de subiecții ei, dar, de data aceea, băiatul frumos o surprinsese privindu-l și, în clipa următoare, îi zâmbea pe sub mustața falsă și venea la ea. Cât de flatat fusese de portretul ei! Îl arătase prietenilor, o luase de mână și stăruise să li se alăture, împletindu-și degetele cu ale

[3] Personaj dintr-o serie de romane ale autorului britanic Sax Rohmer, din prima jumătate a secolului XX, reprezentat pe scară largă în cinematografie, televiziune, radio, benzi desenate timp de mai bine de 90 de ani. A devenit arhetipul geniului rău criminal, împrumutând numele și mustății, Fu Manchu.

ei, fără să-i mai dea drumul nici după ce ea se așezase la masa lui. Acesta fusese începutul: ea adorându-i frumusețea, el delectându-se cu adorația ei. Și tot acesta, mai mult sau mai puțin, fusese și modul în care continuase.

Bineînțeles, și el îi spunea ei că e frumoasă, tot timpul. Dacă n-ar fi fost, cu siguranță n-ar fi venit până la masa ei să-i vorbească, în primul rând. Kaz nu era genul care să caute frumusețea *interioară*. Karou era, pur și simplu, răpitoare. Cu piele catifelată și cu picioare lungi, cu părul lung azuriu și ochii unei stele de cinema din perioada filmului mut, se mișca precum un poem și zâmbea precum un sfinx. Fața ei nu numai că era frumoasă, dar era și plină de viață, cu privirea totdeauna scânteietoare și luminoasă, și avea un fel de a-și lăsa capul un pic într-o parte, ca o pasăre, cu buzele strânse, în timp ce ochii ei negri jucau vioi, un gest care sugera secrete și mistere.

Karou *era* misterioasă. Aparent, nu avea familie, nu vorbea niciodată despre ea însăși și era expertă la parat întrebări – din câte știau prietenele despre originile ei, ar fi putut foarte bine să fi ieșit direct din capul lui Zeus. Și surprindea continuu. Buzunarele ei erau întotdeauna pline-ochi de lucruri curioase: monede antice de bronz, dinți, tigri minusculi de jad, nu mai mari decât unghia degetului mare. Ar fi putut dezvălui, în timp ce se târguia pentru o pereche de ochelari de soare cu un vânzător ambulant african, că vorbea fluent yoruba[4]. Odată, când o dezbrăcase, Kaz descoperise un pumnal ascuns în cizma ei. Mai era și problema asta, că era imposibil de speriat și, bineînțeles, aceea că avea cicatrice pe abdomen: trei adâncituri mici care nu putuseră fi făcute decât de gloanțe.

— Cine ești tu? mai întreba Kaz, din când în când, fascinat.

La care Karou îi răspundea gânditoare:

— Chiar nu știu.

Pentru că într-adevăr nu știa.

În clipa asta, desena ceva mai repede și nu se ferea să-i întâlnească privirea lui Kaz, când își plimba ochii în sus și-n jos, între model și desen. Voia să-i vadă fața.

Voia să prindă momentul în care expresia avea să i se schimbe.

[4] Limbă vest-africană, vorbită predominant în Nigeria.

Numai după ce termină de schițat postura lui își duse mâna stângă – continuând să deseneze cu dreapta – la mărgelele de la gât. Prinse una între degetul mare și arătător și o ținu bine.

Apoi își puse o dorință.

Era o dorință foarte mică. Mărgelele acestea erau doar firțigei, la urma urmei. Ca și banii, dorințele aveau valori nominale, iar firțigeii erau cât niște penny. Chiar mai puțin valoroase decât penny, pentru că, spre deosebire de monede, dorințele nu puteau fi comasate. Poți aduna penny cu penny până faci lire, dar firțigeii sunt veșnic doar firțigei și, dintr-un șirag întreg, ca acesta de la gâtul ei, nu ai fi făcut niciodată cât pentru o dorință puternică, ci aveai numai o mulțime de dorințe neînsemnate, aproape nefolositoare.

Dorințe, de exemplu, de chestii precum *mâncărimile*.

Karou își dori să aibă Kaz o mâncărime, iar mărgica se făcu nevăzută între degetele ei. Cheltuită și dispărută. Nu mai dorise niciodată vreo mâncărime cuiva înainte, așadar, ca să fie sigură că va merge, începu cu un loc unde el nu s-ar fi sfiit să se scarpine: cotul. Și, într-adevăr, el și-l împinse nepăsător de o pernă, schimbându-și foarte puțin postura. Karou zâmbi ca pentru sine și continuă să deseneze.

Câteva secunde mai târziu, luă o altă mărgică între degete și dori o altă mâncărime, de data asta pe nasul lui Kaz. Încă o mărgică dispăru, șiragul scurtându-se imperceptibil, iar fața lui se schimonosi. Pentru câteva clipe rezistă să nu se miște, dar apoi cedă și își scărpină iute nasul cu dosul palmei, înainte de a-și relua poziția. Adio expresie de alcov, nu se putu abține să nu observe Karou. Se văzu nevoită să-și muște buza ca să-și împiedice zâmbetul să i se întindă larg.

Oh, Kazimir, gândi ea, *n-ar fi trebuit să vii azi aici. Chiar ar fi trebuit să dormi până târziu*.

Următoarea mâncărime o dori în locul ascuns din planul ei diabolic și îi întâlni privirea lui Kaz exact în clipa în care îl lovi. Fruntea lui se încreți de-o subită crispare. Ea-și lăsă un pic capul într-o parte, de parc-ar fi întrebat: *S-a întâmplat ceva, dragule*?

Asta era o mâncărime care nu putea fi scărpinată în public. Kaz păli. Își mișcă șoldurile; nu prea reușea să stea nemișcat. Karou îi acordă o scurtă pauză și continuă să deseneze. De îndată ce el începu să se relaxeze și… să se descleșteze… ea

lovi din nou și făcu eforturi să-și înăbușe hohotul de râs, când fața lui deveni rigidă.

O altă mărgică dispăru între degetele ei.

Și încă una.

Asta, gândi ea, *nu e doar pentru astăzi. E pentru tot*. Pentru durerea pe care încă o simțea ca pe un pumn în plex de fiecare dată când își amintea, intensă ca nouă, în momente neașteptate; pentru minciunile spuse cu zâmbetul pe buze și imaginile trădării pe care nu și le putea scoate din minte; pentru rușinea de a fi fost atât de naivă.

Pentru felul în care singurătatea e mai rea când te întorci după o păsuire – ca versiunea sufletească de a îmbrăca un costum de baie ud, lipicios și mizerabil.

Și asta, gândi Karou, fără să mai zâmbească, *este pentru ceva irecuperabil.*

Pentru virginitatea ei.

Acea primă oară, pelerina neagră și nimic pe sub ea, se simțise atât de adultă – ca fetele cu care ieșeau Kaz și Joseph, frumuseți slave, reci, cu nume ca Svetla și Frantiska, pe care aparent nimic nu le-ar fi putut șoca sau nu le-ar fi putut face vreodată să râdă. Chiar voise să fie ca ele? Se prefăcuse c-ar fi, jucase rolul unei fete – unei femei – căreia nu-i păsa. Își tratase virginitatea ca pe o capcană a copilăriei, care la un moment dat dispăruse.

Nu se așteptase să regrete și, la început, n-o făcuse. Actul în sine nu fusese nici dezamăgitor, nici magic; fusese ce era: o nouă apropiere. Un secret împărtășit.

Sau, cel puțin, așa crezuse ea.

— Arăți schimbată, Karou, zisese Joseph, prietenul lui Kaz, următoarea dată când o văzuse. Mi se pare mie sau… *radiezi*?

Kaz îi dăduse un pumn în umăr ca să-l facă să tacă, arătând deopotrivă jenat și îngâmfat, iar Karou înțelesese că spusese. Chiar și fetelor. Buzele lor rubinii se arcuiseră cu subînțeles. Svetla – cea cu care îl prinsese, mai târziu – făcuse chiar un comentariu, cu fața serioasă, despre pelerinele care ar fi revenit la modă, iar Kaz se colorase ușor și își ferise privirea, singurul indiciu că știa că greșise.

Karou nu-i povestise nici măcar Zuzanei despre asta, la început pentru că nu-i privea decât pe ea și pe Kaz, iar mai târziu de rușine. Nu povestise nimănui, dar Brimstone, în felul lui

inscrutabil de a cunoaște lucruri, ghicise singur și se folosise de prilej să-i țină una dintre rarele sale prelegeri mustrătoare.

Asta fusese interesant.

Vocea Neguțătorului-de-dorințe era atât de joasă, încât părea aproape umbra unui sunet: o rezonanță sumbră, care stătea la pândă în registrele cele mai joase ale auzului.

— Nu știu multe reguli de viață, spusese el. Dar uite una dintre ele. E simplă. Nu băga în tine nimic din ce nu e necesar. Nicio otravă sau substanță, niciun abur sau fum sau alcool, niciun obiect ascuțit, niciun ac inutil – de drog sau de tatuaj – și, de asemenea... niciun penis neesențial.

— *Penis neesențial*? repetase Karou, amuzată de expresie în pofida tristeții ei. Există și vreunul *esențial*?

— Când o să apară penisul esențial, o să știi, răspunsese el. Nu te mai irosi, copilă. Așteaptă dragostea.

— Dragostea.

Amuzamentul i se risipise. Ea crezuse că aceea *fusese* dragoste.

— O să vină și o să știi, făgăduise Brimstone.

Și își dorise atât de mult să îl creadă. Doar el trăia de sute de ani, nu-i așa? Karou nu se gândise niciodată până atunci la Brimstone și la dragoste – când te uitai la el, nu părea un candidat probabil pentru asta –, dar sperase că în secolele lui de viață își șlefuise cumva înțelepciunea și că avea dreptate în privința sentimentului.

Pentru că, dintre toate lucrurile de pe lume, acesta era dorul ei cel mare de orfană: *dragostea*. Și, în mod cert, n-o obținuse de la Kaz.

Se repezi cu atâta forță asupra desenului, încât vârful creionului se rupse. În aceeași clipă, explozia de mânie i se converti într-o rafală de mâncărimi la foc automat, care-i scurtă șiragul de mărgele de ajunse gata s-o sugrume și îl făcu pe Kaz să se dea jos în patru labe de pe platforma modelului. Karou își desfăcu șiragul de la gât și îl privi pe Kaz. Era deja la ușă, cu halatul în mână. O deschise și se năpusti afară din clasă, încă dezbrăcat, în graba lui de a ieși de acolo și de a găsi un loc unde să se poată ocupa de necazul lui umilitor.

Ușa se trânti în urma lui și toată clasa rămase clipind nedumerită la divanul gol. Profesorka Fiala se uita lung pe

deasupra ochelarilor de pe nas spre ușă, iar lui Karou i se făcu rușine de ea însăși.

Poate că fusese prea mult.

— Ce l-a apucat pe Neghiob? întrebă Zuzana.

— Habar n-am, zise Karou, uitându-se în jos, la desenul ei.

Acolo, pe hârtie, era Kaz în toată carnalitatea și eleganța lui, arătând de parcă aștepta vreo iubită să vină la el. Ar fi putut fi un desen bun, dar îl stricase. Linia ei de relief se întunecase și își pierduse toată subtilitatea, până când sfârșise într-un hățiș haotic care acoperise… *penisul lui neesențial*. Se întrebă ce avea să gândească Brimstone despre ea acum. Întotdeauna o certa pentru folosirea nechibzuită a dorințelor – cazul cel mai recent, dorința care îi făcuse Svetlei să i se îngroașe sprâncenele peste noapte, încât arătau ca două omizi și creșteau la loc de îndată ce le pensa.

— Karou, femeile au fost arse pe rug pentru mai puțin de atât, zisese el.

Spre norocul meu, gândise ea, *nu mai suntem în Evul Mediu*.

4. BUCĂTĂRIA CU OTRAVĂ

Restul zilei de școală trecu fără evenimente. O oră dublă de chimie și de laborator de culoare, urmate de tehnica desenului și de pauza de prânz, după care Zuzana se dusese la marionete și Karou la pictură, ambele ateliere în studio de câte trei ore, care le scoseseră apoi în același întuneric al miezului de iarnă în care și sosiseră de dimineață.

— Otravă? întrebă Zuzana, când ieșiră pe ușă.

— Mai întrebi? zise Karou. Sunt lihnită.

Își plecară frunțile în vântul înghețat și se îndreptară spre râu.

Străzile Pragăi erau o improvizație ireală, abia atinsă de secolul al douăzeci și unulea – sau de al douăzecilea, ba chiar și de al nouăsprezecelea, la drept vorbind. Era un oraș de alchimiști și de visători. Străzile sale pavate, medievale, fuseseră odinioară umblate de golemi, mistici, armate invadatoare. Casele înalte, în culori vii, ca de sânziene, carmin și alb-albastru ca al cojii de ou, erau împodobite cu modele din ipsos și cu acoperișuri uniform roșii. Cupole baroce, în verdele oxidului de cupru, și turle gotice se avântau spre cer, gata să tragă în țeapă îngerii căzuți. Vântul purta amintirea vrăjitoriei, a revoluției și a viorilor, iar străduțele pavate șerpuiau în meandre ca izvoarele. Golanii purtau peruci Mozart și coborau muzica de cameră la colțul străzii, iar marionetele atârnau în vitrine, făcând ca întreg orașul să pară un teatru cu păpușari nevăzuți, ghemuiți în spatele cortinei.

Peste toate străjuia castelul de pe deal, cu silueta lui ascuțită ca un spin. Noaptea, orașul era din belșug luminat, scăldat în străluciri misterioase, iar în seara aceasta cerul atârna foarte jos, cu burta plină de zăpadă, făcând halouri difuze în jurul lampadarelor.

Bucătăria cu Otravă, situată pe strada Pârâul Dracului, era un local în care rareori clienții nimereau din întâmplare; trebuia să știi că se află acolo și să intri, pe sub o arcadă de piatră nemarcată, într-un cimitir înconjurat de un zid de piatră, unde, în capătul îndepărtat, sclipeau geamurile-vitrină luminate de lămpi ale cafenelei.

Din nefericire, nu trebuia ca turiștii să se mai bizuie pe noroc pentru a descoperi localul; ultima ediție a ghidului *Lonely Planet* îl dăduse în vileag lumii întregi…

> *Biserica odinioară alipită acestei mănăstiri medievale a ars din temelii cu vreo trei sute de ani în urmă, dar chiliile călugărilor au rămas și au fost convertite în cea mai stranie cafenea pe care o veți găsi vreodată, înțesată cu statui clasice, toate purtând colecția proprietarului de măști de gaze din Primul Război Mondial. Legenda spune că, în Evul Mediu, bucătarul mănăstirii și-a pierdut mințile și i-a omorât pe toți călugării cu un cazan cu gulaș otrăvit, de unde și numele macabru al cafenelei și mâncarea specifică*: *gulaș, firește. Te așezi pe o canapea de catifea și-ți ridici picioarele pe un sicriu. Craniile din spatele barului ar putea sau nu să aparțină călugărilor uciși*…

… iar în ultima jumătate de an, turiștii cu rucsac în spate își tot vârau capetele pe sub arcadă, căutând ceva din Praga morbidă despre care să scrie apoi pe cărți poștale.

În seara asta, totuși, fetele găsiră localul liniștit. În colț, un cuplu străin își fotografia copiii purtând măști de gaze, iar câțiva clienți sprijineau tejgheaua barului, dar cele mai multe mese – sicrie, flancate de sofale joase, de catifea – erau neocupate. Pretutindeni erau statui romane, zei în mărime naturală și nimfe cu brațe și aripi lipsă, iar în mijlocul încăperii trona o copie a uriașei statui ecvestre a lui Marc Aureliu de pe Colina Capitoliului.

— Oh, bine, Molima e liberă, zise Karou, îndreptându-se către sculptura respectivă.

Masivul împărat și calul său purtau amândoi măști de gaze, ca toate celelalte statui din local, ceea ce întotdeauna o făcea pe Karou să se gândească la primul călăreț al Apocalipsei, Molima, împrăștiind ciuma cu un braț întins în afară. Masa preferată a fetelor era în umbra statuii, oferind dublul avantaj al intimității și al vederii spre bar – printre picioarele calului –, astfel încât puteau observa dacă ar fi intrat cineva interesant.

Își lăsară jos mapele și își atârnară paltoanele de vârfurile degetelor împietrite la propriu ale lui Marc Aureliu. Proprietarul

chior le salută din spatele barului și ele îi răspunseră, făcându-i cu mâna.

Frecventau cafeneaua de doi ani și jumătate, de când aveau cincisprezece ani și erau în primul an de liceu. Karou era pe atunci proaspăt sosită în Praga și nu cunoștea pe nimeni. Ceha ei era proaspăt dobândită (printr-o *dorință*, nu prin studiu; Karou „colecționa” limbi și asta era ceea ce îi dăruia Brimstone întotdeauna de ziua ei) și încă îi lăsa un gust ciudat în gură, ca o mirodenie nouă.

Înainte de aceasta, fusese la o școală cu internat din Anglia și, cu toate că putea vorbi cu un accent britanic fără cusur, rămăsese devotată celui american, pe care îl folosise din copilărie, așa că asta crezuseră colegii ei de clasă că era. În realitate, nu se declara de nicio naționalitate. Actele sale erau falsuri, iar accentele ei – toate mai puțin unul, în prima ei limbă, care nu era de origine omenească – erau imitații.

Zuzana era cehoaică, dintr-o lungă linie descendentă de meșteri de păpuși din Český Krumlov, o bijuterie de târgușor din sudul Boemiei. Fratele ei mai mare șocase familia intrând în armată, dar Zuzana avea păpușile în sânge și ducea mai departe tradiția familiei. Asemenea lui Karou, nu cunoștea pe nimeni altcineva la școală și întâmplarea a făcut ca, încă din primul trimestru, ele să fie puse să lucreze în tandem, ca să realizeze o pictură murală pentru o școală primară locală. Experiența presupusese o săptămână de seri petrecute cocoțate pe scări și luaseră obiceiul să meargă, după aceea, la Bucătăria cu Otravă. Aici se cimentase prietenia lor, iar când pictura murală de la școală se terminase, proprietarul cafenelei le angajase ca să picteze o scenă cu schelete în toaletele din local. Le plătise cu o lună de cine pentru munca lor, asigurându-se că vor continua să vină aici și, iată, doi ani mai târziu, încă mai veneau.

Comandară două porții de gulaș, pe care îl mâncară vorbind despre isprava lui Kaz, despre părul din nas al profesorului de chimie – Zuzana declară că se putea împleti – și despre idei pentru proiectele lor semestriale. Curând, discuția se mută spre frumosul violonist nou din orchestra Teatrului de Marionete din Praga.

— Are o iubită, se plânse Zuzana.

— Ce? De unde știi?

— Întotdeauna scrie mesaje pe telefon în pauze.

— Asta e dovada ta? Cam subțire. Poate că luptă în secret contra fărădelegilor și trimite mesaje celor pe care urmează să-i pedepsească, să-i înfurie, sugeră Karou.

— Da, sunt sigură că asta e. *Mulțumesc*.

— Spun doar că pot fi alte explicații decât o iubită. Dar, oricum, de când ești tu timidă? Vorbește cu el și gata!

— Și să-i spun ce? Cânți bine la vioară, frumosule?

— Categoric.

Zuzana pufni. Ea lucra ca asistentă a păpușarilor teatrului, la sfârșit de săptămână, și se îndrăgostise de violonist cu vreo câteva săptămâni înainte de Crăciun. Deși de regulă nu era sfioasă, încă nu-i vorbise niciodată.

— Probabil crede că sunt un copil, zise ea. Tu nu știi cum e să ai dimensiunile unui copil.

— Dimensiunile unei marionete, o corectă Karou, fără s-o încerce vreun fel de milă.

După părerea ei, era perfect că Zuzana era minionă, ca o zână pe care ai găsi-o în pădure și ai vrea s-o pui în buzunar. Deși, în cazul Zuzanei, zâna probabil ar fi turbată și *ar mușca*.

— Da, Zuzana, uimitoarea marionetă omenească. Priviți-o dansând!

Și Zuzana imită din brațe o mișcare de balet sacadată, ca de păpușă.

Inspirată, Karou zise:

— Hei! Asta ar trebui să faci pentru proiectul tău. Să faci un păpușar uriaș, iar tu să fii marioneta. Știi? L-ai putea face astfel încât să se miște când te miști tu, cumva, cum să spun, inversul manevrării unei păpuși. A mai făcut cineva asta înainte? Tu ești păpușa, dansând legată în sfori, dar, de fapt, mișcările tale îi mișcă mâinile păpușarului?

Zuzana duse o bucată de pâine la gură și se opri. Karou își dădu seama, din felul în care ochii prietenei sale deveniseră visători, că își imagina cum ar fi.

— Asta ar însemna o păpușă într-adevăr mare, zise Zuzana.

— Ți-aș putea face eu machiajul, să arăți ca o mică marionetă balerină.

— Ești sigură că vrei să mi-o dai mie? E ideea ta.

— Și ce, crezi c-aș vrea să interpretez o marionetă gigantică? Poți s-o iei liniștită.

— Păi, mulțumesc! Tu ai vreo idee pentru proiectul tău?

Karou n-avea. Semestrul trecut, când își alesese costumația, construise niște aripi de înger pe care le putea purta cu un ham, concepute astfel încât, printr-un sistem de transmisie, să le poată ridica și coborî. Deschise complet, îi dădeau o anvergură magnifică de trei metri și jumătate. Și le pusese în spinare ca să i le arate lui Brimstone, dar nu reușise să-l vadă. Issa o oprise în vestibul și – blânda Issa! – *șuierase* de-a dreptul la ea, deschizându-și gluga de cobră așa cum Karou n-o văzuse făcând decât de vreo două ori în toată viața ei.

— Un *înger*, dintre toate ororile! Aruncă-le! Oh, copilă dulce, nu suport să te văd așa.

Asta fusese foarte ciudat. Aripile atârnau acum deasupra patului, în minusculul apartament al lui Karou, ocupând un perete întreg.

Semestrul acesta trebuia să vină cu o temă pentru o serie de picturi, dar până acum nimic nu-i pusese mintea pe jar. În timp ce cântărea diverse idei, auzi clinchetul clopoțelului de la ușă. Intrară câțiva bărbați și o umbră care săgeta în spatele lor îi atrase atenția lui Karou. Era de forma și mărimea unei ciori, dar nici pe departe atât de banală.

Kishmish.

Se ridică în picioare și aruncă o privire grăbită spre prietena ei. Zuzana schița ideea cu păpușa în caietul ei și abia de-i răspunse când Karou se scuză. Se duse la baie și umbra o urmă, pe jos, și se făcu nevăzută.

Mesagerul lui Brimstone avea corpul și ciocul de cioară, dar aripile membranoase de liliac, iar limba lui, când șfichiuia afară din plisc, era înfurcată. Arăta ca evadat dintr-o pictură de Hieronymus Bosch și ținea un bilețel în gheară. Când Karou i-l luă, văzu că ghearele lui ascuțite ca pumnalele găuriseră hârtia.

Despături biletul și citi mesajul, ceea ce-i luă cu totul vreo două secunde, căci spunea numai: *Comision de îndeplinit imediat. Vino*.

— Niciodată nu spune te rog, remarcă ea spre Kishmish.

Creatura își lăsă capul într-o parte, în stilul ciorilor, de parc-ar fi întrebat *Vii sau nu*?

— Vin, vin, zise Karou. Nu așa fac mereu?

Zuzanei, câteva clipe mai târziu, îi spuse:

— Trebuie să plec.

— Ce? Zuzana își ridică mirată ochii din caietul de schițe. Dar… desertul?

Deja adus, trona pe sicriu: două farfurii cu ștrudel de mere și ceaiul.

— Oh, la dracu', zise Karou. Nu pot. Am un comision.

— Tu și comisioanele tale. Ce-ai de făcut, așa, dintr-odată?

Aruncă o privire spre telefonul lui Karou, pus pe sicriu, și înțelese că nu primise niciun apel.

— Chestii, zise Karou, iar Zuzana nu insistă, știind din experiență că nu obținea vreun răspuns precis.

Karou avea chestii de făcut. Uneori îi trebuia câteva ore; alteori dispărea cu zilele și se întorcea obosită și ca vai de lume, poate palidă, poate arsă de soare sau șchiopătând, sau posibil cu o urmă de mușcătură, iar, într-un rând, cu o febră persistentă care se dovedise a fi malarie.

— Mai exact, unde ți s-a întâmplat să te alegi cu o boală tropicală? întrebase Zuzana, la care Karou răspunsese:

— Oh, nu știu. Poate în tramvai? Mi-a strănutat o babă în față, deunăzi.

— *Nu* așa se contractează malaria.

— Știu. Dar a fost scârbos, totuși. Mă gândesc să-mi iau un scuter, ca de-acum să nu mai fiu obligată să mai merg cu tramvaiul.

Și acesta fusese sfârșitul discuției. În parte, a fi prietena lui Karou presupunea să te resemnezi că n-ai s-o cunoști niciodată cu adevărat. Acum, Zuzana oftă și zise:

— Bine. Două ștrudele pentru mine. Orice kilogram în plus pe mine, va fi din vina ta.

Iar Karou părăsi Bucătăria cu Otravă, cu umbra unei pseudo-ciori săgetând afară pe ușă înaintea ei.

5. ALTUNDEVA

Kishmish se înălță spre cer și dispăru fluturând din aripi. Karou privi în urma lui, dorindu-și să-l fi putut urma. Ce magnitudine a dorinței, se întrebă ea, ar fi nevoie ca s-o înzestreze cu putința zborului?

Una mult mai puternică decât cele la care ar avea ea acces vreodată.

Brimstone nu era zgârcit cu firțigeii. O lăsa să-și reîmprospăteze șiragul, servindu-se ori de câte ori avea ea chef din ceștile lui de ceai ciobite pline cu mărgele, și o plătea în șâmci pentru comisioanele pe care le făcea pentru el. Un șâmc era următoarea valoare nominală a dorinței, care putea face mai mult decât un firțigel – sprâncenele omizi ale Svetlei erau un exemplu în acest sens, ca și îndepărtarea tatuajului lui Karou și părul ei albastru –, dar nu-i căzuse niciodată în mână o dorință care să fi făcut magie adevărată. Și nici n-avea să-i cadă vreuna, de altfel, decât dacă ar fi câștigat-o, și știa ea prea bine cum câștigau oamenii dorințe. În principal vânând, jefuind morminte și ucigând.

Oh, și mai era o cale: o formă anume de automutilare, care implica clești și un legământ solemn.

Nu era ca în cărțile de povești. Nicio vrăjitoare nu pândea la răscruce de drumuri deghizată în babă, așteptând să-i răsplătească pe drumeții care și-ar fi împărțit pâinea cu ea. Duhurile nu ieșeau din lămpi și peștii vorbitori nu se târguiau pentru viețile lor. În toată lumea, exista un singur loc de unde oamenii își puteau obține dorințe: dugheana lui Brimstone. Și exista numai o monedă pe care o accepta el. Nu aurul, nici ghicitorile, nici bunătatea sau celelalte năzbâtii din povești, și nu, nu era nici sufletul. Era ceva mai ciudat decât oricare dintre acestea.

Dinții.

Karou traversă Podul Carol și luă tramvaiul de nord către Cartierul Evreiesc, un ghetou medieval care fusese înlocuit de un conglomerat de imobile Art Nouveau, la fel de drăguțe ca torturile aniversare. Destinația ei era ușa de serviciu din spatele unuia dintre acestea. Ușa simplă de metal nu arăta prin nimic

deosebită și, în sine, chiar nu era. Dacă o deschideai din afară, dădeai numai peste o spălătorie plină de mucegai. Dar Karou n-o deschise. Bătu și așteptă, pentru că atunci când ușa se deschidea *dinăuntru*, avea capacitatea de a te conduce în alt loc, cu totul diferit.

Ușa se deschise brusc și apăru Issa, arătând exact ca în caietul de schițe al lui Karou, ca o zeiță șarpe dintr-un templu antic. Șerpii ei încolăciți erau ascunși vederii de umbrele unui mic vestibul.

— Noroc, scumpo.

— Noroc, răspunse Karou cu afecțiune, sărutând-o pe obraz. Kishmish s-a întors cu bine?

— S-a întors, răspunse Issa, și l-am simțit înghețat ca un țurțure pe umărul meu. Hai înăuntru. E ger în orașul tău.

Ea era paznicul intrării și o pofti pe Karou în vestibul, închizând ușa în urma ei, astfel încât amândouă rămaseră singure în spațiul nu mai mare ca o debara. Ușa exterioară a vestibulului trebuia să se închidă ermetic înainte să poată fi deschisă cea interioară, la fel ca ușile de siguranță ale coliviilor care împiedică păsările să scape. Numai că, în cazul de față, nu era pentru păsări.

— Cum ți-a mers azi, copilă dulce?

Issa avea vreo jumătate de duzină de șerpi pe ea – încolăciți pe brațele ei, mișunându-i prin păr și unul înconjurându-i talia zveltă ca lanțul cu galbeni al unei dansatoare din buric. Oricine voia să intre, trebuia să se supună la a purta unul în jurul gâtului, mai înainte ca ușa interioară să se descuie – adică oricine, mai puțin Karou. Ea era singura ființă omenească admisă în dugheană fără colier. În ea aveau încredere. La urma urmei, crescuse în locul acesta.

— A fost o zi nebună, suspină Karou. N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut Kaz. A venit ca să fie model la atelierul meu de desen.

Issa nu-l întâlnise pe Kaz, bineînțeles, dar îl cunoștea la fel cum și Kaz o cunoștea pe ea: din caietul de schițe al lui Karou. Cu deosebirea că, în timp ce Kaz credea că Issa cu sânii ei perfecți era o plăsmuire erotică a imaginației lui Karou, Issa știa despre Kaz că era real.

Ea, Twiga și Yasri erau la fel de obsedați de caietul de schițe al lui Karou cum erau și prietenii ei umani, dar din motive complet opuse. Le făcea plăcere să vadă lucruri normale: turiști

înghesuiți sub umbrele, găini pe balcoane, copii jucându-se în parc. Iar Issa era mai cu seamă fascinată de nuduri. Pentru ea, corpul uman – simplu cum era el și nu altoit cu alte specii – era o ocazie ratată. Întotdeauna o cerceta din ochi pe Karou și făcea declarații de genul: „Cred că niște coarne de cerb ar fi potrivite pentru tine, scumpă fată” sau „Ai fi o șerpoaică minunată”, cam la fel cum o persoană umană i-ar fi sugerat o nouă tunsoare sau o nouă nuanță de ruj.

Acum, ochii Issei se aprinseră feroce.

— Vrei să spui c-a venit la școala ta? Scandalos șoarece-n pâine ce e! L-ai desenat? Arată-mi.

Indignată sau nu, n-ar fi ratat prilejul de a-l vedea pe Kaz dezbrăcat.

Karou își scoase caietul și îl deschise la pagina respectivă.

— Ai mâzgălit partea cea mai interesantă, îi reproșă Issa.

— Crede-mă, nu-i așa de grozavă.

Issa chicoti în palmă, în timp ce ușa dughenei se întredeschise, lăsându-le să intre. Karou păși peste prag și, ca întotdeauna, simți o foarte slabă greață la tranziție.

Nu mai era în Praga.

Chiar dacă în dugheana lui Brimstone crescuse, tot nu înțelesese unde se afla aceasta, ci numai că puteai să intri prin uși aflate pretutindeni în lume și te trezeai drept aici. Când era copil, obișnuia să-l întrebe pe Brimstone unde era, mai exact „aici”, dar i se răspundea scurt:

— Altundeva.

Lui Brimstone nu-i plăceau întrebările.

Indiferent unde se afla, dugheana era plină de rafturi îngrămădite și arăta ca un soi de groapă de gunoi a unei Zâne Măseluță – dacă ar fi, de pildă, ca Zâna Măseluță să facă trafic printre toate speciile. Colți de viperă, canini, molari canelați de elefant, incisivi natural portocalii de la rozătoare exotice din junglă – toți erau strânși în cutii și scrinuri cu sertare de spițer, înșirați pe sfoară în ghirlande care atârnau de cârlige și sigilați în sute de borcănele pe care le puteai zornăi ca pe maracase.

Tavanul era boltit ca al unei cripte și mici vietăți mișunau prin umbre, râcâind cu gheruțele pe piatră. Ca și Kishmish, acestea erau creaturi compuse din părți disparate: șoareci-scorpioni, crabi-gecko, șobolani-gândaci. În locurile umede din jurul țevilor de scurgere erau melci cu capete de broască și, pe deasupra

capetelor, omniprezenții colibri cu aripi de molie se repezeau în felinare, făcându-le să se legene cu scârțâit în lanțurile de aramă.

Într-un colț, Twiga stătea aplecat asupra lucrului, cu gâtul său dizgrațios de lung curbat ca o potcoavă, care consta în a curăța dinții și a-i înconjura cu o bentiță de aur, ca să poată fi înșirați pe catgut. Un zăngănit se auzi dinspre ungherul bucătăriei, care era domeniul lui Yasri.

Și, în stânga, în spatele unui uriaș birou de stejar, era Brimstone însuși. Kishmish era cocoțat în locul lui obișnuit de pe cornul drept al stăpânului, iar pe birou erau întinse tăvi cu dinți și mici casete cu giuvaiere. Brimstone le asambla într-un colier și nu-și ridică privirea.

— Karou, zise el. Cred că am scris „comision de îndeplinit *imediat*”.

— Și tocmai de aceea am venit imediat.

— Au trecut – își consultă ceasul de buzunar – patruzeci de minute.

— Eram în capătul celălalt al orașului. Dacă vrei să călătoresc repede, dă-mi aripi și o să-l întrec pe Kishmish pe drumul încoace. Sau dă-mi doar un gavriil și o să-mi doresc singură zborul.

Un gavriil era a doua cea mai puternică dorință, cu siguranță suficientă să asigure abilitatea de a zbura. Continuând să stea aplecat deasupra lucrului său, Brimstone răspunse:

— Cred că o fată zburătoare n-ar trece neobservată în orașul tău.

— Se rezolvă, zise Karou. Dă-mi doi gavriili și-o să-mi doresc și invizibilitatea.

Brimstone își ridică fruntea. Ochii lui erau ca de crocodil, aurii-verzui cu pupile alungite verticale, și nu erau amuzați. N-avea să-i dea, înțelese Karou, niciun gavriil. Nici nu-l întrebase fiindcă ar fi sperat să se înduplece, ci doar fiindcă reproșul lui era nedrept. Nu dăduse ea fuga de îndată ce o chemase?

— Pentru că aș putea avea încredere în tine cu gavriilii, nu-i așa? întrebă el.

— Bineînțeles c-ai putea. Ce fel de întrebare mai e și-asta?

Ea simți că o evaluează, de parcă ar fi trecut în revistă, mintal, fiecare dorință pe care și-o pusese ea vreodată.

Păr albastru: *frivolă.*

Ștergerea coșurilor: *vanitoasă.*

Dorința să se stingă lumina singură, ca să nu se mai dea jos din pat: *leneșă.*

Brimstone zise:

— Șiragul tău pare foarte scurt. Ai avut o zi grea?

Karou își duse mâna la gât, ca să-l acopere. Prea târziu.

— De ce trebuie să observi totul?

Fără îndoială că bătrânul diavol cumva știa exact pe ce cheltuise ea firțigeii aceia și adăugase pe lista lui mintală:

Mâncărimi în crăpeu pentru fostul ei iubit: *răzbunătoare*.

— O astfel de meschinărie este sub demnitatea ta, Karou.

— Și-a meritat-o, răspunse ea, uitând de rușinea simțită mai devreme.

Cum spusese și Zuzana, purtările rele ar trebui pedepsite. Adăugă:

— De altfel, tu nu-ți întrebi clienții la ce o să-și folosească dorințele și sunt sigură că fac lucruri mult mai rele decât să le dea oamenilor *mâncărimi*.

— Mă aștept din partea ta să fii mai bună decât ei, zise Brimstone simplu.

— Sugerezi că *nu* sunt?

Negustorii de dinți care veneau la dugheană erau, cu vreo câteva excepții, cam cele mai rele specimene pe care omenirea le putea oferi. Deși Brimstone avea o coterie restrânsă de asociați vechi, care nu-i întorceau stomacul pe dos lui Karou – precum o vânzătoare de diamante pensionară care, în mai multe rânduri, se dăduse drept bunica ei ca s-o înscrie la școli –, cei mai mulți erau indivizi josnici, fără suflet, cu sânge pe sub unghii. Ucideau și schilodeau. Cărau clești în buzunare ca să extragă dinții morților – și, uneori, pe ai viilor. Karou nu-i putea suferi și cu siguranță era mai bună decât ei.

Brimstone îi spuse:

— Dovedește că ești, folosind dorințele pentru bine.

Enervată, ea întrebă:

— Cine ești tu să vorbești despre bine, la urma urmei?

Făcu semn spre șiragul pe care-l ținea în mâinile lui cu gheare uriașe. Dinți de crocodili – ăștia mai mult ca sigur erau din Somalia. De asemenea, colți de lup, măsele de cal și mărgele de hematite.

— Mă întreb câte animale au murit în lume astăzi din cauza ta. Ca să nu mai pomenesc de oameni.

O auzi pe Issa trăgând aer în piept cu stupoare și își dădu seama c-ar trebui să tacă, dar gura continuă de capul ei.

— Nu, pe bune. Faci afaceri cu ucigașii și nici măcar nu trebuie să vezi cadavrele pe care le lasă în urmă. Stai ascuns aici ca un trol...

— Karou, zise Brimstone.

— Dar eu le-am văzut, grămezi de ființe moarte cu guri însângerate. *Fetele* acelea cu guri însângerate; n-o să uit cât oi trăi. Și pentru ce toate astea? Ce faci tu cu dinții ăștia? Dacă mi-ai spune clar, poate aș înțelege. Trebuie să fie un *motiv*...

— *Karou*, zise Brimstone din nou.

Nu spusese și „taci”. Nu fusese nevoie. Vocea lui i-o transmisese destul de răspicat și, mai mult, se ridicase brusc de pe scaun.

Karou amuți.

Uneori, poate de cele mai multe ori, uita să-l *vadă* pe Brimstone. Îi era atât de familiar, încât, atunci când se uita la el, nu vedea un monstru, ci făptura care, din motive necunoscute, o crescuse de când era mică și nu fără tandrețe. Dar încă putea s-o lase fără grai, ca în momentele când folosea tonul ăsta. I se strecura ca un șuierat până în miezul conștiinței și o făcea să vadă adevărata și înfricoșătoarea natură a acelei ființe.

Brimstone era un monstru.

Dacă el, Issa, Twiga și Yasri ar fi umblat în afara dughenei, așa i-ar fi numit oamenii: monștri. Demoni sau poate diavoli. Ei își spuneau himere[5].

Brațele și torsul masiv al lui Brimstone erau singurele părți omenești din el, deși pielea groasă care le acoperea era mai degrabă piele de animal netăbăcită decât piele de om. Pectoralii lui dreptunghiulari erau brăzdați de cicatrice vechi, un sfârc fiind cu totul ascuns de una dintre acestea, iar umerii și spatele îi erau scrijelite cu și mai multe cicatrice: o rețea de hașuri albe, zbârcite. Mai jos de brâu devenea *altceva*. Coapsele lui, acoperite cu blană de un auriu-șters, decolorat, erau împănate

[5] În biologie, himera este forma bizară a unor organisme care întrunesc însușirile a două specii deosebite, fără să fie rezultatul unei încrucișări naturale; în mitologia grecească, Himera era un monstru cu cap de leu, cu corp de capră și cu coadă de șarpe.

cu mușchi ca de leu, dar în loc de labele cu pernuțe ale unui leu, se subțiau în gheare uriașe care ar fi putut fi ori de pasăre răpitoare, ori de reptilă – ori, probabil, își zise Karou, de dragon.

Și apoi mai era și capul lui. În mare, semăna cu al unui berbec, însă fără blană, ci acoperit cu aceeași piele, groasă, cafenie, ca și bustul. În jurul nasului turtit, de ovină, și al ochilor de reptilă, pielea aceea se transforma în solzi. De o parte și de alta a capului, coarne gălbui de berbec se răsuceau în spirale.

Purta o pereche de lentile de giuvaiergiu atârnate de un lanț, iar ramele lor auriu-întunecate alcătuiau singura lui podoabă, dacă nu puneai la socoteală celălalt lucru pe care îl purta în jurul gâtului și care nu scânteia ca să-ți atragă privirea. Era doar un vechi iadeș, odihnindu-se în adâncitura de la baza gâtlejului. Karou nu știa de ce îl purta, doar că îi era interzis să-l atingă, ceea ce, firește, întotdeauna o făcuse să-și dorească exact asta. Pe când era mică și el obișnuia s-o legene pe genunchi, își repezea iute ca fulgerul mâna să i-l înhațe, dar Brimstone era întotdeauna mai rapid. Karou nu reușise niciodată să pună nici măcar vârful degetului pe el.

Acum, când crescuse, arăta mai multă decență, dar încă se trezea din când în când murind de poftă să întindă mâna după obiectul acela. Nu și în clipa asta, totuși. Intimidată de abrupta ridicare a lui Brimstone, simți cum răzvrătirea i se duce pe apa sâmbetei. Dând un pas înapoi, întrebă, cu voce pierită:

— Deci, ăă, ce era cu comisionul acela urgent? Unde trebuia să mă duc?

El îi aruncă o servietă diplomat plină cu bancnote colorate, pe care le identifică, la o privire mai atentă, ca fiind euro. O *grămadă* de euro.

— Paris, zise Brimstone. Distracție plăcută!

6. ÎNGERUL MORȚII

Distracție?

— Oh, da, mormăi Karou pentru sine, mai târziu în aceeași noapte, în timp ce târa o sută cincizeci de kilograme de fildeș ilegal de elefant pe treptele metroului parizian. Asta-i atât de distractiv!

Când ieșise din dugheana lui Brimstone, Issa o condusese la aceeași ușă pe care intrase, dar, când pășise afară, în stradă, nu mai era în Praga. Era în Paris, într-o clipită.

Nu conta de câte ori trecuse prin portal, emoțiile rămâneau de fiecare dată aceleași. Portalul se deschidea spre zeci de orașe, iar Karou colindase prin toate, fie pentru comisioane ca acesta de acum, fie de plăcere. Brimstone o lăsa să iasă și să deseneze oriunde în lume, acolo unde nu era război, iar dacă ea avea poftă de mango, deschidea ușa spre India, cu condiția să-i aducă și lui câteva. Îl convinsese chiar să o lase să facă niște expediții de cumpărături prin bazaruri exotice și chiar și aici, în Paris, prin târgurile de vechituri, pentru a-și dota apartamentul.

Oriunde se ducea, când ușa se închidea în urma ei, legătura cu dugheana se întrerupea. Oricare ar fi fost magia aceea, funcționa doar în locul celălalt – în *Altundeva*, cum îl numea în mintea ei – și nu putea fi conjurată din partea asta a lumii. Nimeni n-ar fi putut pătrunde cu forța în dugheană. Cine ar fi încercat, ar fi descoperit că n-a reușit decât să spargă o ușă lumească, dincolo de care nu ajunsese unde sperase.

Până și Karou depindea de bunul plac al lui Brimstone ca să o primească. Uneori n-o primea, oricât ar fi bătut ea la ușă, deși niciodată nu o lăsase de izbeliște prin părțile îndepărtate pe unde o trimitea și, spera ea, nici n-avea s-o lase vreodată.

Comisionul de acum s-a dovedit a fi o licitație pe piața neagră, într-un depozit de la periferia Parisului. Karou mai luase parte la vreo câteva și întotdeauna se desfășurau la fel. Se plătea numai în numerar, firește, și participanții erau interlopi de toate felurile, precum dictatori exilați și capi de organizații criminale cu pretenții de cultură. Obiectele licitate au fost un cocteil de piese de muzeu furate – un desen de Chagall,

omușorul mumificat al nu știu cărui sfânt decapitat, doi fildeși ai unui elefant matur african.

Da. Doi fildeși de la un elefant matur african.

Karou oftă când îi văzu. Brimstone nu-i spusese ce trebuia să caute, ci doar că avea să știe când o să vadă – și într-adevăr știu. Oh, dar n-avea să fie o plăcere să se lupte cu ei în brațe prin mijloacele de transport în comun?

Spre deosebire de ceilalți ofertanți la licitație, ea nu avea o limuzină lungă și neagră care s-o aștepte, nicio pereche de bătăuși bodyguarzi să care greutatea în locul ei. N-avea decât un șirag de firțigei și farmecul ei personal, însă niciuna dintre acestea nu s-a dovedit suficientă ca să convingă vreun taximetrist să-și atârne niște fildeși de elefant de doi metri lungime în spatele mașinii. Așadar, bombănind, Karou a fost nevoită să-i târască șase cvartale până la cea mai apropiată stație de metrou, pe scări în jos și dincolo de turnichet. Erau înfășurați în prelată, strânsă cu bandă adezivă, iar când un muzicant de stradă își lăsase vioara jos ca să o întrebe:

— Hei, ce-ai acolo?

Ea răspunsese:

— Muzicanți care pun întrebări.

Și continuase să-i târască.

Ar fi putut fi mai rău, cu siguranță, cum se întâmpla adesea. Brimstone o trimisese în niște locuri groaznice în căutare de dinți. După incidentul din Sankt Petersburg, pe când se refăcea după ce fusese împușcată, ea îl întrebase:

— Chiar atât de puțin valorează viața mea pentru tine?

De îndată ce întrebarea îi ieșise din gură, regretase. Dacă viața ei valora atât de puțin pentru el, n-ar fi vrut să-l audă recunoscând. Brimstone avea metehnele lui, dar era tot ce avea ca familie, împreună cu Issa, Twiga și Yasri. Dacă ea nu era decât un soi de sclavă de care se putea oricând descotorosi, n-ar fi vrut s-o știe.

Răspunsul lui nici nu-i confirmase, nici nu-i risipise temerile.

— Viața ta? Vrei să spui, corpul tău? Corpul tău nu e altceva decât un înveliș, Karou. Sufletul tău este cu totul altceva, iar acela nu este, din câte știu, în vreun pericol iminent.

— Un *înveliș*?

Nu-i plăcuse să se gândească la corpul ei ca la un înveliș – ceva ce alții ar fi putut să-l deschidă și să tragă cu arma în el, să

scoată lucruri dinăuntru la fel de ușor cum rupi biletele din cotor.

— Mi-am închipui că și tu simțeai la fel, zisese el. După felul în care mâzgălești pe el.

Brimstone nu era de acord cu tatuajele ei, ceea ce era curios, de vreme ce el fusese responsabil de primele – ochii din palmele ei. Cel puțin Karou bănuia că el fusese, deși nu știa sigur, de vreme ce el nu răspundea clar nici măcar la întrebările cele mai comune.

— În fine, oftase ea, îndurerată.

Cu adevărat *îndurerată*. Când erai împușcată, durea, nicio surpriză în asta. Bineînțeles, nu putea susține că Brimstone o aruncase nepregătită în primejdie. Avusese grijă să fie instruită în artele marțiale de la o vârstă fragedă. Nu pomenise niciodată despre asta prietenilor ei – căci nu era, o învățase sensei-ul ei, un lucru cu care să te lauzi –, iar ei ar fi fost surprinși să afle că fluida ei grație, cu spinarea foarte dreaptă, mergea mână în mână cu abilități mortale. Mortale sau nu, avusese nenorocul să descopere că eficiența karatelor se termina în fața armelor.

Se vindecase repede, cu ajutorul unei alifii usturătoare și, așa cum bănuise, magice, însă neînfricarea ei tinerească fusese zdruncinată și acum pleca în misiuni cu mai multă emoție.

Trenul sosi și se chinui cu încărcătura ei pe uși, încercând să nu se gândească prea mult la ce era înăuntru sau la magnifica viață ce fusese curmată undeva în Africa, deși probabil nu recent. Colții aceștia erau masivi și, întâmplător, Karou știa că niște colți de elefant rareori mai ajungeau să crească atât de mari – aveau grijă braconierii. Ucigând toți masculii mari, alteraseră fondul genetic al elefanților. Era revoltător și, poftim, acum se afla aici, făcând și ea parte din traficul sângelui, transportând clandestin specii amenințate în blestematul de metrou parizian.

Alungă acest gând într-un cotlon întunecat al minții și se uită în gol pe fereastră, în timp ce trenul gonea prin tunelele sale întunecate. Nu-și putea îngădui să se gândească la asta. Ori de câte ori o făcea, se simțea mânjită de sânge și mârșavă.

Semestrul trecut, când își construise aripile, se poreclise „Îngerul Morții” și era cât se poate de potrivit. Aripile le făcuse din pene adevărate, pe care le „împrumutase” de la Brimstone – sute de pene aduse lui, de-a lungul anilor, de traficanți. Obișnuia

să se joace cu ele când era mică, mai înainte să înțeleagă că acele păsări fuseseră ucise tocmai pentru penaj, specii întregi duse la extincție.

Odinioară fusese plină de candoare, o fetiță care se juca fără nicio grijă cu niște pene pe podeaua bârlogului unui diavol. Acum, nu mai era deloc inocentă, dar nu știa ce-ar fi putut face. Asta era viața ei: magie, și rușine, și secrete, și dinți, și un gol adânc, ce nu-i dădea pace, în mijlocul făpturii ei, unde ceva cu siguranță lipsea.

Karou era chinuită de ideea că nu era *completă*. Nu prea știa ce însemna asta, dar era un sentiment de-o viață, o senzație foarte asemănătoare cu aceea că ai uitat ceva. Încercase să-i descrie Issei, odată, când era mai mică.

— E ca atunci când stai în bucătărie și știi că ai venit acolo pentru un motiv, dar nu-ți poți da seama care era motivul acela, orice ai face.

— Și așa te simți tu? întrebase Issa, încruntându-se.

— Tot timpul.

Issa o luase în brațe și o mângâiase pe păr – pe vremea aceea natural, aproape negru – și spusese, neconvingător:

— Sunt sigură că nu-i nimic, frumusețe. Încearcă să nu-ți faci griji.

Corect.

Ei bine, să care fildeșii pe scările metroului *în sus*, la destinația ei, a fost mult mai greu decât fusese să-i târască până jos, și, până să reușească, Karou era extenuată, transpirând pe sub palton, și extrem de irascibilă. Portalul era la încă vreo două cvartale distanță, legat de intrarea unei magazii mici de lângă o sinagogă, iar când în sfârșit ajunse acolo, găsi doi rabini ortodocși prinși într-o discuție animată chiar în fața ușii.

— Perfect, murmură ea.

Își continuă drumul, trecând pe lângă ei, și se sprijini de o poartă de fier ascunsă vederii lor, ca să-i aștepte, în timp ce ei vorbeau pe tonuri misterioase despre nu știu ce act de vandalism. În cele din urmă plecară, iar Karou se căzni să aducă fildeșii până în fața ușiței. Bătu. Ca întotdeauna când aștepta la un portal, pe vreo alee lăturalnică din lume, își închipui că fusese abandonată. Uneori, treceau minute întregi până când Issa deschidea ușa, răstimp în care, absolut de fiecare dată,

Karou se gândea la posibilitatea să *nu* i se mai deschidă. Avea întotdeauna un fior de spaimă că a fost lăsată pe afară, nu doar pentru noaptea aceea, ci pentru totdeauna. Scenariul o făcea să fie hiperconștientă de lipsa ei de putere. Dacă, într-o bună zi, ușa nu avea să se mai deschidă, atunci avea să fie singură.

Momentul se prelungi și Karou, sprijinindu-se frântă de oboseală de cadrul ușii, observă ceva. Se îndreptă imediat. Pe fața ușii era o urmă neagră, mare, a unei mâini. N-ar fi fost atât de ciudată, dacă n-ar fi avut toate aparențele că fusese imprimată cu foc pe lemn. *Arsură*, dar cu conturul perfect al unei mâini. Despre asta trebuie să fi discutat rabinii. Își plimbă degetele pe deasupra, descoperind că focul mușcase adânc din lemn, astfel încât mâna ei intra cu totul în urma lăsată, deși era mult prea mică să-i acopere toată aria, și se murdări de cenușă foarte fină. Își șterse degetele, nedumerită.

Cu ce fusese imprimată? Cu un fier roșu deștept modelat? Se întâmpla uneori ca negustorii lui Brimstone să lase un semn după care să găsească portalurile la următoarea lor vizită, dar era de regulă doar o pată de vopsea sau un X cioplit cu cuțitul. Acesta de acum era un pic prea sofisticat pentru ei.

Ușa se întredeschise, spre profunda ușurare a lui Karou.

— A mers totul bine? întrebă Issa.

Karou aduse fildeșii în vestibul, rezemându-i la un anumit unghi ca să intre în micul spațiu.

— Cum să nu?

Se lăsă cu spatele de perete.

— Aș târî fildeși prin tot Parisul în fiecare noapte, dacă aș putea, așa o bucurie a fost!

7. URME ARSE DE MÂINI

Prin toată lumea, în decurs de câteva zile, urme arse de mâini au apărut pe multe uși, fiecare imprimată adânc în lemn sau în metal. În Nairobi, Delhi, Sankt Petersburg și alte câteva orașe. Era un fenomen. În Cairo, proprietarul unui local discret de fumat narghilea dăduse cu vopsea peste urma găsită pe ușa din spate, doar pentru a descoperi, câteva ore mai târziu, că mâna imprimată arsese mocnit prin vopsea și reapăruse, la fel de neagră ca atunci când o descoperise.

Au existat și martori ai acestor acte de vandalism, dar nimeni nu credea ceea ce pretindeau c-ar fi văzut.

— Cu mâna goală, i-a spus un copil din New York mamei sale, arătând spre fereastră. Pur și simplu, a pus mâna acolo, a luminat și a scos fum.

Mama lui a oftat și s-a dus înapoi la culcare. Băiatul era un mincinos atestat, spre ghinionul lui, pentru că de data asta nu mințea. Văzuse un bărbat înalt punându-și palma pe ușă și lăsând o urmă arsă pe ea.

— Umbra lui era anapoda, îi mai spusese el mamei sale, care-i întorsese deja spatele, îndepărtându-se. Nu se potrivea.

Un turist beat din Bangkok a fost martorul unei scene similare, deși, de data asta, mâna fusese imprimată de o femeie atât de incredibil de frumoasă, încât el o urmărise, vrăjit, numai pentru a o vedea – cum pretindea el – *luându-și zborul*.

— Ea nu avea aripi, le-a zis el prietenilor săi, dar umbra ei avea.

— Ochii lui erau ca de foc, a spus un bătrân care zărise unul dintre străini de pe acoperișul unde își ținea cușca porumbeilor. Când și-a luat zborul, în urma lui au curs scântei.

La fel s-a întâmplat și pe aleile din cartierele sărace și din curțile întunecoase din Kuala Lumpur, Istanbul, San Francisco, Paris. Femei și bărbați frumoși, cu umbre discordante, veniseră să-și imprime cu foc mâinile pe uși, înainte de a dispărea în înaltul cerului, curenții de aer fierbinte ridicându-se în urma lor cu fâlfâitul unor aripi nevăzute. Pe alocuri, căzuseră și pene, care erau ca niște mănunchiuri de foc alb, dar care se prefăceau în cenușă de îndată ce atingeau pământul. În Delhi, o Soră a

Milei a întins mâna și a prins una în palmă, ca pe o picătură de apă, dar, spre deosebire de o picătură de apă, aceasta ardea și i-a lăsat în carne conturul perfect al unei pene.

— Înger, a șoptit ea, bucurându-se de durere.

Nu greșea prea mult.

8. GAVRIILI

Când Karou intră din nou în dugheană, văzu că Brimstone avea musafiri. Un negustor stătea înaintea lui, un dezgustător vânător american, a cărui față ca o halcă de carne era garnisită de cea mai mare și mai soioasă barbă pe care o văzuse ea vreodată.

Karou se întoarse spre Issa și se strâmbă.

— Știu, zise Issa, trecând pragul cu o unduire de mușchi șerpești. I-am dat-o pe Avigeth. Ea e gata să năpârlească.

Karou râse.

Avigeth era șarpele-coral încolăcit în jurul gâtului gros al vânătorului, alcătuind un guler mult prea frumos pentru un individ de teapa lui. Inelele sale în negru, galben și roșu aprins arătau, chiar și în starea lor fără viață, ca un porțelan fin cloazonat. Dar cu toată frumusețea sa, șerpoaica Avigeth era mortală, cu atât mai mult când mâncărimile năpârlirii apropiate o făceau irascibilă. Acum se plimba înăuntru și în afară prin barba stufoasă, amintindu-i constant negustorului că trebuie să se poarte cum se cuvine dacă spera să trăiască.

— În numele tuturor animalelor din America de Nord, șopti Karou, n-ai putea s-o faci să-l muște pur și simplu?

— Aș putea, dar lui Brimstone nu i-ar plăcea. După cum știi, Bain e unul dintre cei mai apreciați furnizori.

Karou oftă.

— Știu.

De dinainte de a veni ea pe lume, Bain îi furniza lui Brimstone colți de urs – grizzly, brun și polar –, de linx, de vulpe, de pumă, de lup și uneori chiar de câine. Era specializat în prădători, întotdeauna de mare preț aici, la ei. De asemenea, îi atrăsese atenția Karou lui Brimstone în multe ocazii, erau de mare preț și pentru lume. Cât de multe leșuri de animale frumoase însemnaseră grămada aceea de colți?

Privi, exasperată, cum Brimstone scoase două medalioane de aur din caseta lui de valori, fiecare de mărimea unei farfurioare de dulceață și gravate cu portretul lui. Gavriili. Destul cât să-și cumpere ea zborul și invizibilitatea. Brimstone le împinse peste masă spre vânător. Karou se uită pieziș când Bain le vârî în

buzunar și se ridică din fotoliu, mișcându-se cu grijă, ca să n-o irite pe Avigeth. Cu coada ochiului său plin de cruzime aruncă spre Karou o privire, despre care ea aproape c-ar fi putut băga mâna în foc că era lascivă, iar apoi avu obrăznicia să-i facă și cu ochiul.

Karou strânse din dinți și nu zise nimic, în timp ce Issa îl escortă pe Bain afară. Oare nu în dimineața aceea Kaz îi făcuse cu ochiul de pe platforma modelului? Ce zi!

Ușa se închise și Brimstone o pofti pe Karou cu un gest să se apropie. Ea duse fildeșii înfășurați în prelată până la biroul lui și lăsă balotul să cadă pe podeaua dughenei.

— Ai grijă! se răsti el. Ai idee cât valorează ăștia?

— Păi, chiar am, de vreme ce tocmai i-am plătit.

— Aceea e valoarea *umană*. Idioții i-ar fi tăiat în bucățele ca să-i facă zorzoane și bibelouri.

— Și tu ce-o să faci cu ei? întrebă Karou.

Își păstră tonul nonșalant, de parcă Brimstone ar fi putut, distrat, să-i dezvăluie în sfârșit misterul întregii povești: ce naiba *făcea* el cu toți acești dinți.

El îi aruncă o privire plictisită, parcă spunându-i: *Bună încercare*.

— Ce? Tu ai adus vorba. Și nu, nu cunosc valoarea *inumană* a acestor fildeși. Habar n-am.

— Neprețuită.

Începu să taie banda adezivă cu un cuțit cu lamă curbată.

— Atunci, bine c-am avut niște firțigei la mine, zise Karou, trântindu-se în fotoliul de pe care se ridicase adineauri Bain. Altminteri, ți-ai fi pierdut neprețuiții fildeși în favoarea altui ofertant la licitație.

— Cum?

— Nu mi-ai dat destui bani. Și era o piticanie nemernică de criminal de război care tot supralicita și – mă rog, nu sunt sigură că era criminal de război, dar cu siguranță avea ceva de criminalitate-de-război – și mi-am dat seama că era hotărât să-i obțină, de aceea… poate n-ar fi trebuit, totuși, de vreme ce tu nu aprobi… meschinăriile mele, parcă așa le-ai zis, nu?

Zâmbi dulce și își legănă mărgelele rămase în șiragul ei. Era cât o brățară acum.

Folosise noul ei truc cu mâncărimile pe omul de la licitație, dorind un asalt necontenit de mâncărimi în fund pentru el, până

când îl scosese din joc. Cu siguranță Brimstone știa; întotdeauna știa. Ar fi drăguț, gândi ea, dacă ar spune mulțumesc. În loc de asta, el trânti o monedă pe masă.

Un șâmc amărât.

— Atâta tot? Am cărat chestiile alea prin tot Parisul pentru tine ca să primesc un șâmc, în timp ce bărbosul a tăiat-o cu doi gavriili?

Brimstone o ignoră și scoase fildeșii din învelitoare. Twiga veni să se consulte cu el și murmurară cu voci scăzute pe limba lor, pe care Karou o învățase din leagăn în mod natural și nu printr-o dorință. Prin comparație, până și germana sau ebraica păreau melodioase.

În timp ce vorbeau despre configurația fildeșilor, Karou se servi cu firțigei din ceștile de ceai și se apucă să-și refacă șiragul de dorințe aproape inutile, pe care deocamdată decise să-l poarte ca pe o brățară multiplă. Twiga duse fildeșii în colțul lui, ca să-i curețe, iar Karou se gândi să plece acasă.

Acasă. Cuvântul avea întotdeauna niște ghilimele aeriene în mintea ei. Se străduise cât putuse să-și facă apartamentul confortabil, umplându-l cu obiecte de artă, cu felinare ornate și cu un covor persan moale ca blana de linx – și, bineînțeles, cu aripile de înger care ocupau tot peretele. Însă nimic nu ajutase pentru a umple golul real: aerul lui închis nu era mișcat de nicio altă răsuflare în afară de a ei. Când era singură, locul gol lăuntric, *absența*, cum o numea ea, părea să crească. Atunci când fusese cu Kaz izbutise, cumva, s-o țină în frâu, deși nu de ajuns. Niciodată de ajuns.

Se gândi la micul pat de campanie care fusese al ei, înghesuit după rafturile cu cărți din spatele dughenei, și își dori, în mod bizar, să poată rămâne aici în noaptea asta. Ar fi adormit, ca odinioară, în murmurul vocilor, al șuieratului Issei, al râcâitului micilor vietăți mișunând prin întuneric.

— Scump odor.

Yasri veni grăbită din bucătărie cu o tavă cu ceai. Lângă ceainic pusese o farfurie cu șarlote în foitaj sub formă de coarne, specialitatea ei.

— Trebuie să-ți fie foame, continuă Yasri, cu vocea sa de papagal.

Aruncând o privire piezișă spre Brimstone, adăugă:

— Nu e sănătos pentru o fată încă în creștere să alerge mereu ba colo, ba dincolo, pe nepusă masă.

— Asta sunt eu, fata ba colo, ba dincolo, zise Karou.

Înșfacă o șarlotă și se lăsă mai jos în fotoliu, s-o savureze.

Brimstone catadicsi să îi arunce o privire, apoi îi zise lui Yasri:

— Și bănuiesc că e sănătos pentru o fată încă în creștere să trăiască din foitaje?

Yasri țocăi.

— M-aș bucura să-i gătesc ceva cum se cuvine, dacă m-ai anunța vreodată dinainte, sălbaticule.

Se întoarse spre Karou.

— Ești prea slăbuță, iubito. Nu-ți sade bine.

— Îm-hm, încuviință Issa, mângâind-o pe Karou pe păr. Ar trebui să fie leopard, nu crezi? Grațioasă și leneșă, cu blana încinsă de soare, și nu prea slabă. O fată-leopard bine hrănită, lipăind dintr-un castron cu smântână.

Karou zâmbi și mâncă. Yasri turnă ceai pentru toți, potrivindu-l de gust după cum le plăcea lor, ceea ce însemna cu patru cuburi de zahăr pentru Brimstone. După toți acești ani, Karou încă mai considera amuzant că Neguțătorul-de-dorințe era mare amator de dulciuri. Îl privi, în timp ce el se aplecă din nou asupra muncii lui neîncetate, înșirând dinți în coliere.

— *Oryx leucoryx*, recunoscu ea, când el alese un dinte din tăviță.

El nu păru impresionat.

— Antilopele sunt floare la ureche.

— Dă-mi unul greu, atunci.

Îi întinse un dinte de rechin, iar Karou își aminti de nenumăratele ore în care stătuse cu el, când era copil, învățând să recunoască dinții.

— Rechin mako, răspunse ea.

— Cu înotătoare lungă sau scurtă?

— Ah. Ăăă…

Rămase nemișcată, ținând dintele între degete. Brimstone o pregătise în meșteșugul ăsta de când era mică și putea descifra originea și integritatea dinților din vibrațiile lor subtile. Declară:

— Scurtă.

El mârâi, ceea ce era cel mai aproape de laudă din partea lui.

— Știai că fetușii de rechini mako se mănâncă unul pe altul în pântece? îl întrebă Karou.

Issa, care o mângâia pe Avigeth, scoase un *nțț* de dezgust.

— E adevărat. Numai fetușii canibali supraviețuiesc să se nască. Îți poți închipui cum ar fi dacă și oamenii ar fi așa?

Își ridică picioarele pe masă și, două secunde mai târziu, la o privire încruntată a lui Brimstone, le dădu jos mintenaș.

Căldura din dugheană o trăgea la somn. Pătuțul din cotlonul său o ademenea, la fel și pledul pe care i-l făcuse Yasri, atât de moale, după atâția ani de cuibărit în el.

— Brimstone, zise ea, șovăind. Crezi că…?

În clipa aceea, răsună un bubuit violent.

— Vai de mine! exclamă Yasri, țăcănind din plisc agitată și strângând serviciul de ceai.

Era cineva la cealaltă ușă a dughenei.

În spatele mesei de lucru a lui Twiga, în umbrele adânci ale dughenei în care niciun felinar nu atârna vreodată, se afla o a doua ușă. În toată viața lui Karou, nu fusese deschisă niciodată în prezența ei. Nu avea idee ce era dincolo.

Bubuitul se repetă, atât de puternic, încât dinții din borcane zornăiră. Brimstone se ridică, iar Karou știu ce era așteptat din partea ei să facă – să se ridice și ea și să plece imediat –, dar ea se cufundă mai mult în fotoliu.

— Lasă-mă să stau, îl rugă ea. N-o să scot un sunet. O să mă duc în spate, la pătuțul meu. N-o să trag cu ochiul…

— Karou, zise Brimstone, știi regulile.

— Urăsc regulile.

El făcu un pas spre ea, pregătit s-o ajute să se ridice din fotoliu dacă nu se supunea, iar ea sări în picioare, cu mâinile înălțate a capitulare.

— Bine, bine.

Își îmbrăcă paltonul, în timp ce bătăile continuau, și mai luă o șarlotă de pe tava lui Yasri, înainte de-a o urma pe Issa în vestibul. Ușa se închise după ele, izolând orice sunet.

Nu se osteni să o întrebe pe Issa cine era la ușa cealaltă – Issa nu trăda niciodată secretele lui Brimstone. Dar îi spuse, un pic văicăreț:

— Tocmai voiam să-l rog pe Brimstone să mă lase să dorm în vechiul meu pat.

Issa se aplecă s-o sărute pe obraz și zise:

— Oh, dulce copilă, n-ar fi fost drăguț? Putem să așteptăm aici, cum făceam când erai tu mică.

Ah, da. Când Karou era prea mică să fie dată afară pe străzile lumii de una singură, Issa o ținea aici. Uneori stătuseră ghemuite ore în șir în spațiul ăsta strâmt, Issa încercând s-o distreze cu cântece și desenat – într-adevăr, mulțumită Issei începuse să deseneze – sau împodobindu-i capul cu șerpi veninoși, în timp ce, înăuntru, Brimstone se confrunta cu acel cineva ascuns în partea cealaltă a ușii aceleia.

— Poți să vii înapoi, după, continuă Issa.

— E în regulă, zise Karou cu un suspin. O să plec.

Issa o strânse de braț și-i spuse:

— Vise plăcute, dulce copilă.

Karou, cu umerii aduși, ieși în frigul de afară. În timp ce mergea, orologiile turnurilor de prin toată Praga începură să proclame miezul nopții, iar lunga și încărcata zi de luni se încheie, în sfârșit.

9. UȘILE DIAVOLULUI

Akiva stătea pe marginea unui acoperiș terasat din Riad, uitându-se atent la o ușă de pe străduța de jos. Nu se deosebea prin nimic de celelalte, dar el știa pentru ce era. Îi putea simți aura caustică de magie ca o usturime în dosul ochilor.

Era unul dintre portalurile diavolului în lumea omenească.

Își întinse aripile largi, vizibile numai în umbra lui, și se lăsă în zbor până la ea, aterizând într-o ploaie de scântei. Un măturător de stradă îl văzu și căzu în genunchi, dar Akiva îl ignoră și se așeză în fața ușii, cu mâinile strânse în pumni. Avea o poftă grozavă să-și scoată pur și simplu sabia din teacă și să dea buzna înăuntru, să pună scurt capăt lucrurilor, chiar acolo, în dugheana lui Brimstone, și să le pună capăt în mod sângeros, dar magia portalurilor era iscusită și el avea destulă minte cât să nu încerce, așa că îndeplini ceea ce venise să îndeplinească.

Întinse mâna și își lipi palma de ușă. Se iscară o lumină mocnită și un miros de ars, iar când își ridică mâna, conturul acesteia rămase imprimat în lemn.

Asta era tot, deocamdată.

Se întoarse și se îndepărtă, iar oamenii se lipiră cu spatele de ziduri ca să-l lase să treacă.

Desigur, nu-l puteau vedea așa cum era într-adevăr. Aripile lui incandescente erau vrăjite să fie invizibile și ar fi trebuit să poată trece drept om, însă nu izbutise pe deplin. Ceea ce vedeau oamenii era un bărbat tânăr, înalt, frumos – cu adevărat frumos de-ți tăia răsuflarea, într-un fel cum rareori zărești în viața reală –, care umbla printre ei cu grația unui animal de pradă și părea nu mai atent la ei decât erau ei la statuile dintr-un parc al zeilor. În spinare avea încrucișate două săbii vârâte în teci, iar mânecile îi erau suflecate, lăsând libere antebrațele bronzate și cu mușchi ca funiile. Mâinile sale erau o curiozitate, scrijelite amândouă, albe de cicatrice și negre de tatuaje – niște simple linii care se intersectau până la vârfurile degetelor.

Era tuns foarte scurt, cu linia părului negru adâncindu-se în formă de *V* pe frunte. Pielea lui aurie era mai puternic bronzată pe reliefurile feței – coamele înalte ale pometților, frunte, puntea

nasului –, de parcă își ducea traiul scăldat în plină lumină ca mierea.

Frumos cum era, dădea totuși fiori. Era greu să ți-l închipui zâmbind – ceea ce, într-adevăr, Akiva nu mai făcuse de mulți ani și nici nu-și imagina s-o mai facă vreodată.

Dar toate acestea erau doar impresii trecătoare. Ceea ce-i șoca pe oamenii care rămâneau pironiți, uitându-se la el cum trece, erau ochii lui.

Aveau culoarea ambrei ca ochii de tigru și, tot ca la tigru, erau încondeiați cu negru – negru atât de la genele dese, cât și de la fardul de ochi, scoțându-i în evidență aurul irișilor ca niște raze. Erau curați și luminoși, hipnotizanți și dureros de frumoși, dar ceva nu era în regulă, ceva *lipsea*. Omenia, probabil, calitatea aceea de bunăvoință pe care o au oamenii, fără ironie, numită după ei înșiși. Atunci când, venind de după colț, o femeie bătrână se trezi în calea lui, întreaga forță a privirii lui căzu asupra ei și bătrâna tresări, cu gura căscată.

În ochii lui era foc viu. Ea era sigură că aveau s-o aprindă ca pe o torță.

Gâfâi și se împiedică, iar el întinse mâna s-o prindă să nu cadă. Ea îi simți fierbințeala și, când el își continuă drumul, aripile lui nevăzute o atinseră. Din ele se prelinseră scântei și ea rămase răsuflând anevoie, paralizată de spaimă, în urma lui. Văzu foarte clar umbra aripilor deschizându-se larg și apoi, cu o răbufnire de arșiță care-i smulse baticul de pe cap, el își luă zborul.

În câteva clipe, Akiva era sus, în eter, abia simțind înțepăturile cristalelor de gheață în aerul rarefiat. Lăsă vraja de iluzie optică să se desprindă din jurul lui și aripile sale erau acum ca pânzele unor corăbii de foc sfâșiind întunecimea cerurilor. Prinse viteză, gonind spre un alt oraș omenesc, pentru a găsi o altă ușă nenorocită de magia diavolului, apoi o alta, până când toate au fost însemnate cu urma mâinii.

În alte colțuri ale lumii, Hazael și Liraz făceau același lucru. Odată ușile marcate, avea să înceapă sfârșitul.

Și avea să înceapă cu foc.

10. FATA BA COLO, BA DINCOLO

În general, Karou reușea să-și țină cele două vieți ale sale în echilibru. Într-o parte, era o elevă de șaptesprezece ani din Praga; în cealaltă, comisionara unei creaturi inumane care era cea mai apropiată formă de familie pentru ea. De cele mai multe ori, găsea că avea destul timp într-o săptămână pentru ambele vieți. Dacă nu în fiecare săptămână, atunci în cele mai multe.

Aceasta s-a dovedit a nu fi una dintre acele săptămâni.

Marți, era încă la ore, când Kishmish ateriză pe pervazul unei ferestre și bătu cu ciocul în geam. Biletul lui era mai laconic decât cel de ieri și spunea doar: *Vino*. Karou se duse, deși, dac-ar fi știut unde o trimitea Brimstone, poate că n-ar fi făcut-o.

Piața de animale din Saigon era unul dintre cele mai neplăcute locuri din lume pentru ea. Pisoii, ciobăneștii germani, liliecii, urșii malaezi și maimuțele-langur din cuști nu erau vândute ca animale de companie, ci pentru *mâncare*. O cotoroanță de mamă a unui măcelar punea deoparte dinții într-o urnă funerară și Karou era cea care îi colecta, la câteva luni o dată, și pecetluia târgul cu o sorbitură de vin de orez acru, care-i dădea stomacul peste cap.

Miercuri, nordul Canadei. Doi vânători athabascani, o îngrețoșătoare încărcătură de colți de lup.

Joi, San Francisco, o tânără blondă, specialistă în herpetologie, cu un depozit secret de colți de șerpi-cu-clopoței, rămășițe de la nefericiții subiecți ai cercetărilor sale.

— Știi, ai putea veni tu însăți la dugheană, îi spuse Karou, agasată fiindcă avea temă un autoportret pentru a doua zi la școală și ar fi putut profita de niște ore în plus pentru a-l perfecționa.

Existau diverse motive pentru care furnizorii nu veneau personal la dugheană. Unii își pierduseră privilegiul din pricină de necuviință; alții nu căpătaseră încă experiență; multora le era pur și simplu frică să fie supuși colierelor șerpești, ceea ce n-ar fi trebuit să fie o problemă în cazul de față, câtă vreme cercetătoarea își petrecea deliberat zilele cu șerpii.

Herpetoloaga se înfioră.

— Am venit odată. Am crezut că femeia-șarpe voia să mă omoare.

Karou își reținu un zâmbet.

— Ah.

Înțelegea. Issa nu era deloc prietenoasă cu ucigașii de reptile și se știa că își convingea șerpii să strângă gâtlejurile într-o semistrangulare când se enerva.

— Păi, bine.

Numără bancnote de douăzeci, într-un teanc rezonabil.

— Dar, știi, dacă ai veni, totuși, Brimstone ți-ar plăti mai generos contravaloarea dorințelor.

Spre ciuda lui Karou, ursuzul nu avusese încredere în ea să distribuie dorințe în numele lui.

— Poate data viitoare.

— Cum vrei.

Karou ridică din umeri și plecă, făcându-i cu mâna, îndreptându-se spre portal, observând, cu această ocazie, că urma neagră a unei mâini fusese imprimată cu foc pe suprafața ușii. Intenționase să-l înștiințeze pe Brimstone, dar el era cu un furnizor și ea avea tema de terminat, așa că își văzuse de drumul ei.

Cu jumătate de noapte pierdută lucrând la autoportret, era amețită, vineri, și spera că Brimstone n-avea s-o mai convoace și în ziua aceea. De regulă, nu trimitea după ea decât de două ori pe săptămână și deja se adunaseră patru zile. Dimineață, în timp ce-l desena pe bătrânul Wiktor, gol, înfășurat doar cu un boa de pene – o priveliște la care Zuzana aproape că n-a supraviețuit –, a ținut fereastra sub observație. De-a lungul întregii după-amiezi, la atelierul de pictură în studio, s-a tot temut că o să apară Kishmish, dar acesta n-a venit.

După ore, a așteptat-o pe Zuzana sub o streașină, la adăpost de ploaia mocnită.

— Ei bine, a început prietena ei, aceasta este o Karou. Uitați-vă bine, oameni buni. Vederea acestei creaturi evazive e din ce în ce mai rară.

Karou remarcă răceala din vocea ei.

— Otravă? sugeră ea, cu speranță.

După săptămâna pe care o avusese, ar fi vrut să meargă la cafenea și să se cufunde în pernele unei canapele, să bârfească

și să râdă, să deseneze și să bea ceai, să recupereze normalitatea pierdută.

Zuzana își ridică o sprânceană.

— Cum, niciun *comision*?

— Nu, slavă Domnului! Haide, am înghețat.

— Nu știu ce să zic, Karou. Poate că astăzi am eu un comision secret.

Karou își mușcă obrazul pe dinăuntru și se întrebă ce ar fi putut spune. Ura felul în care Brimstone păstra secrete față de ea și ura și mai mult că trebuia să facă același lucru față de Zuzana. Ce fel de prietenie e aceea bazată pe ocolirea răspunsurilor și pe minciuni? Odată ce crescuse, descoperise că era aproape imposibil să aibă prieteni; nevoia de a minți îi stătea totdeauna de-a curmezișul. Fusese și mai rău când locuise în dugheană – exclus să vină vreun prieten pe la ea să se joace! Ea ieșea prin portal în Manhattan, în fiecare dimineață, ca să meargă la școală, se ducea la antrenamentele de karate și de aikido și se întorcea acasă, în fiecare seară.

Portalul era o ușă bătută în scânduri a unei clădiri abandonate din East Village și, când Karou era într-a cincea, o prietenă pe nume Belinda o văzuse intrând și ieșind pe acolo, de unde trăsese concluzia că era copil al străzii. Zvonul se împrăștiase, se implicaseră părinții și profesorii, iar Karou, incapabilă s-o aducă la școală pe Esther, falsa ei bunică, într-un timp atât de scurt, fusese luată în custodie de autorități. O plasaseră într-o casă de copii, din care scăpase în prima noapte și de atunci nimeni n-o mai văzuse vreodată pe acolo. Urmase apoi o nouă școală, în Hong Kong, și precauții suplimentare ca să n-o mai surprindă nimeni folosind portalul. Asta însemnase mai multe minciuni și secrete și nicio posibilitate de prieteni adevărați.

Era destul de mare, acum, ca să nu mai fie vreun risc de servicii sociale adulmecând prin preajmă, dar în privința prieteniilor, era încă mers pe sârmă. Zuzana era cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată și n-ar fi vrut s-o piardă.

Oftă.

— Îmi pare rău pentru săptămâna asta. A fost o nebunie. Munca…

— Muncă? De când *muncești* tu?

— Muncesc. Din ce credeai că trăiesc, din apă de ploaie și vise cu ochi deschiși?

Sperase s-o facă pe Zuzana să zâmbească, dar prietena ei doar își miji ochii la ea.

— De unde să știu eu din ce trăiești tu, Karou? De când suntem prietene, ai pomenit tu vreodată despre vreo slujbă sau vreo familie sau ceva…

Ignorând partea cu „vreo familie sau ceva”, Karou răspunse:

— Ei bine, nu e chiar o *slujbă*. Doar fac comisioane pentru un tip. Ridic colete, mă întâlnesc cu diverși.

— Cum, ca un dealer de droguri?

— Haide, Zuze, chiar așa? El este un… colecționar, bănuiesc.

— Zău? Ce colectează?

— Chestii. Cui îi pasă?

— Mie îmi pasă. Mă interesează. Sună foarte *ciudat*, Karou. Nu ești amestecată în ceva necurat, nu-i așa?

Oh, nu, gândi Karou. *Deloc*. Trăgând adânc aer în piept, zise:

— Chiar nu pot vorbi despre asta. Nu e afacerea mea, e a lui.

— Bine. Mă rog.

Zuzana se răsuci pe un călcâi al cizmelor sale cu platformă și se îndepărtă.

— Stai! strigă Karou după ea.

Voia să vorbească. Voia să-i spună Zuzanei totul, să se plângă de săptămâna ei grea – despre fildeșii de elefant, despre coșmarul pieței de animale, despre cum Brimstone o plătea în șâmci inutili și despre bătăile în ușa cealaltă care-i dădeau fiori. Putea să le exprime în caietul ei de schițe, și asta însemna ceva, dar nu era de ajuns. Voia să *vorbească*.

Era exclus, firește.

— Putem să mergem la Otravă, te rog? întrebă ea, cu vocea pierită și frântă.

Zuzana se uită peste umăr și văzu expresia pe care o mai lua Karou câteodată, când credea că n-o observă nimeni. Una de tristețe, de *rătăcire*, și cel mai rău era faptul că aceasta părea să fie structura – ca și când ar fi fost acolo tot timpul și toate celelalte expresii ale ei ar fi fost doar un set de măști pe care le folosea ca s-o ascundă.

Zuzana se înduplecă.

— Bine. OK. Mor după niște gulaș. Te-ai prins? Mor. Ha, ha.

Gulașul otrăvit; era un refren vechi între ele, iar Karou înțelese că totul era în regulă. Deocamdată. Dar data viitoare?

Porniră spre cafenea, fără umbrele și strânse una într-alta, grăbind pasul prin ploaia măruntă.

— Ar trebui să fii la curent, zise Zuzana. Neghiobul a tot dat târcoale pe la Otravă. Cred că stă în așteptarea ta.

Karou gemu:

— Grozav.

Kaz o sunase și îi trimisese mesaje, dar ea nu-l băgase în seamă.

— Am putea merge în altă parte…

— Nu. N-am să-l las pe șoarecele ăsta în pâine să se bucure el de Otravă. Otrava e a noastră.

— Șoarece în pâine? repetă Zuzana.

Era insulta preferată a Issei și avea înțeles în contextul dietei femeii-șarpe, care consta în principal din vietățile mici și îmblănite. Karou zise:

— Da. Șoarece în pâine. Carne tocată de șoarece cu pâine și ketchup…

— Pfui! Termină.

— Sau ai putea să folosești în loc hamsteri, presupun, zise Karou. Sau porcușori-de-guineea. Știai că, în Peru, porcușorii-de-guineea sunt fripți la foc, înfipți în frigărui, ca bezelele?

— Termină! zise Zuzana.

— Mmm, câte poți face cu niște porcușori-de-guineea…

— Termină *odată*, până nu vomit. *Te rog*!

Și Karou termină, nu la rugămintea Zuzanei, ci pentru că zărise o fâlfâire familiară cu coada ochiului. *Nu, nu, nu*, își zicea ea. N-o s-o facă, nu voia s-o facă – să întoarcă acum capul. *Nu Kishmish, nu în seara asta*.

Observându-i tăcerea, Zuzana întrebă:

— Ești bine?

Din nou fâlfâitul, într-un cerc de lumină sub un felinar de stradă, în direcția privirii lui Karou. Prea departe ca să atragă atenția în mod special, dar inconfundabil Kishmish.

Fir-ar să fie.

— Sunt bine, zise Karou și continuă să meargă, hotărâtă, spre Bucătăria cu Otravă.

Ce-ar fi trebuit să facă, la urma urmei? Să se lovească peste frunte cu palma și să pretindă că și-a adus aminte de un comision? Se întreba ce-ar zice Zuzana dacă l-ar vedea pe micul animal mesager al lui Brimstone, cu aripile lui de liliac atât de

bizare la corpul lui cu pene. Fiind vorba de Zuzana, ar fi vrut, probabil, să creeze o marionetă după modelul lui.

— Cum merge proiectul cu păpușile? întrebă Karou, încercând să se poarte firesc.

Zuzana se învioră și începu să-i povestească. Dar Karou o asculta numai cu jumătate de ureche, distrasă de nesupunerea ei pripită și neliniștită. Ce avea să facă Brimstone dacă ea nu venea? Ce ar fi *putut* el face, ar fi ieșit la lumină și ar fi prins-o?

Își dădea seama că mesagerul o urmărea și, când trecu pe sub arcadă și intră în curtea Bucătăriei cu Otravă, îi aruncă o privire cu subînțeles, parcă spunându-i: *Te văd. Și nu vin*. El înclină puțin capul, perplex, dar ea îl lăsă acolo și intră în cafenea.

Cafeneaua era aglomerată, deși Kaz, din fericire, nu era de văzut pe nicăieri. O mulțime pestriță de muncitori locali, excursioniști, indivizi de genul artiști expatriați și studenți, stătea așezată în jurul sicrielor, fumul de țigară fiind atât de gros, încât statuile romane păreau să se ridice dintr-o ceață, macabre, cu măștile lor de gaze.

— La naiba, zise Karou, zărind un trio de turiști instalat la masa lor preferată. Molima e ocupată.

— Totul e ocupat, zise Zuzana. Idioțenia aia de ghid *Lonely Planet*. Mi-ar plăcea să mă întorc înapoi în timp și să-l bat la capătul aleii pe nenorocitul ăla de scriitor despre călătorii, ca să fiu sigură că nu mai găsește niciodată locul ăsta.

— Ce violentă ești! În ultima vreme vrei să bați și să electrocutezi cu taserul pe toată lumea.

— Da, vreau, încuviință Zuzana. Jur că urăsc oamenii în fiecare zi mai tare. Toți mă enervează. Dacă în halul ăsta sunt acum, cum o să fiu la bătrânețe?

— O să fii baba cea rea care trage în copii de la balcon cu pistolul cu aer comprimat.

— Nu. Pistolul n-ar face decât să-i ațâțe. Mai degrabă cu o arbaletă. Sau cu o bazooka.

— Ești o bestie.

Zuzana făcu o plecăciune, apoi mai aruncă o privire în jur, frustrată, la cafeneaua plină.

— Nasol. Vrei să mergem în altă parte?

Karou clătină din cap. Părul îi era deja fleașcă; nu voia să iasă iar în ploaie. Voia doar masa ei preferată din cafeneaua ei

preferată. În buzunarul jachetei, degetele ei se jucau cu șâmcii adunați din comisioanele săptămânii.

— Cred că tipii ăia se pregătesc să plece.

Făcu semn din cap spre turiștii de la Molima.

— Eu nu cred, zise Zuzana. Au berile pline.

— Ba da, cred că pleacă.

Între degetele lui Karou, unul dintre șâmci dispăru. În secunda următoare, turiștii se ridicară în picioare.

— Ți-am spus eu.

În minte, avu impresia că aude comentariul lui Brimstone:

Alungarea străinilor de la mesele din cafenea: *egoistă*.

— Ciudat, răspunse Zuzana, când se strecurară în spatele uriașei statui ecvestre ca să-și preia masa.

Arătând buimăciți, turiștii plecară.

— Erau cam drăguți, zise Zuzana.

— Da? Vrei să-i chem înapoi?

— Cum să nu.

Aveau ele o regulă împotriva băieților cu rucsac, care veneau și plecau după cum bătea vântul și, după o vreme, începeau să arate cu toții la fel, nebărbieriți și cu cămăși mototolite.

— Nu făceam decât un diagnostic al drăgălășeniei. În plus, păreau cumva pierduți. Ca niște cățeluși.

Karou simți un junghi de vinovăție. Ce naiba făcea, îl sfida pe Brimstone și irosea dorințe pe scopuri meschine, ca de pildă să-i silească pe niște turiști nevinovați să iasă afară, în ploaie? Se trânti pe canapea. O durea capul, părul îi era ud, era obosită și nu se putea opri să nu-și facă griji pentru Neguțătorul-de-dorințe. Ce avea să spună el?

Tot timpul cât au mâncat gulașul, ea a stat cu ochii pe ușă.

— Urmărești pe cineva? o întrebă Zuzana.

— Oh. Doar… doar mă tem că ar putea s-apară Kaz pe-aici.

— Da, păi, dacă apare, îl putem vârî amândouă cu forța în sicriul ăsta și-i batem capacul în cuie.

— Sună bine.

Au comandat ceai, care le-a fost adus într-un serviciu vechi, de argint, pe zaharniță și pe bolul de lapte condensat având gravate cuvintele *arsenic* și *stricnină*.

— Deci, zise Karou, mâine o să te vezi la teatru cu băiatul cu vioara. Care ți-e planul?

— N-am niciun plan, răspunse Zuzana. Aș vrea să trecem peste toate astea și s-ajungem la partea în care el e iubitul meu. Ca să nu mai spun, știi, de partea în care el observă că exist.

— Haide, cum să vrei să treci peste partea asta?

— Chiar vreau.

— Să treci peste partea în care faci cunoștință cu el? Fluturii, bătăile de inimă, îmbujoratul? Partea în care intrați fiecare în câmpul magnetic al celuilalt pentru prima oară, unde niște linii invizibile de energie vă atrag…

— *Linii invizibile de energie*? repetă Zuzana. Te-ai transformat într-unul dintre ciudații ăia New Age, care poartă cristale și citesc aurele oamenilor?

— Știi ce vreau să spun. Prima întâlnire, ținutul de mână, primul sărut, mocnitul și tânjitul?

— Oh, Karou, ești o biată romantică.

— Ba deloc. Voiam să spun că începutul e partea cea frumoasă, când totul strălucește și scânteiază, mai apoi, inevitabil, își dau arama pe față, de nemernici ce sunt.

Zuzana se strâmbă.

— Nu se poate să fie toți niște nemernici, este?

— Nu știu. Poate că nu. Poate că numai cei frumoși.

— Dar și el *e* frumos. Doamne, sper să nu fie un nemernic. Crezi c-ar putea fi vreo șansă ca el să fie deopotrivă non-orificiu *și* necuplat? Vreau să spun, serios. Ce șanse sunt?

— Slabe.

— Știu.

Zuzana se lăsă teatral pe spate și zăcu, prăbușită, ca o marionetă aruncată la gunoi.

— Pavel te place, știi, zise Karou. Și e un non-orificiu patentat.

— Mda, păi, Pavel e dulcel, dar nu-ți dă fluturi.

— Fluturii din stomac, oftă Karou. Înțeleg. Știi ce cred eu? Cred că fluturii sunt întotdeauna acolo, în toată lumea, în tot timpul…

— Ca bacteriile?

— Nu, nu ca bacteriile, ca fluturii, iar fluturii unor oameni reacționează la fluturii altor oameni la nivel chimic, ca feromonii, și de aceea, când ei sunt prin preajmă, fluturii tăi încep să danseze. Nu se pot stăpâni – e chimie.

— Chimie. Ei, asta e foarte romantic.

— Lasă, știu. Fluturi bezmetici.

Plăcându-i ideea, Karou deschise caietul de schițe și începu să deseneze: intestine de desen animat și un stomac înțesat cu fluturi. *Papilio stomachus* avea să fie denumirea lor latinească.

Zuzana întrebă:

— Bun, și dacă totul e chimie și tu n-ai niciun cuvânt de spus în treaba asta, înseamnă că Neghiobul încă îți mai face fluturii să danseze?

Karou își ridică ochii.

— Doamne, nu. Cred că-mi face fluturii *să vomite*.

Zuzana tocmai luase o înghițitură de ceai și își duse repede mâna la gură, încercând să-l țină înăuntru. Râse pe înfundate, îndoită de mijloc, până când reuși să înghită.

— Oh, scârbos. Stomacul tău e plin de vomă de fluturi!

Râse și Karou, continuând să deseneze.

— De fapt, cred că stomacul meu e plin de fluturi morți. Kaz i-a ucis.

Scrise: *Papilio stomachus – creaturi fragile, vulnerabile la îngheț și trădare.*

— Și ce dacă, zise Zuzana. Trebuie să fi fost niște fluturași foarte proști să se îndrăgostească de el, în primul rând. O să-ți cultivi alții cu mai multă minte. Noi fluturi *înțelepți*.

Karou o iubea pe Zuzana că-i plăcea să se joace până la capătul firului cu astfel de prostioare.

— Corect.

Ridică ceașca, toastând:

— Pentru o nouă generație de fluturi, să sperăm mai puțin prostănacă decât ultima.

Poate că se dezvoltau chiar în clipa asta, în mici coconi rotunjori. Sau poate nu. Era greu să-și închipuie că va simți prea curând acea senzație magică de palpitație în capul pieptului. Cel mai bine ar fi să nu-mi bat capul cu asta, gândi ea. N-avea nevoie de așa ceva. Nu voia să aibă nevoie. Dorul ei de dragoste o făcea să se simtă ca un pisoi care se învârte mereu printre glezne, mieunând *Mângâie-mă, mângâie-mă, uită-te la mine, iubește-mă.*

Mai bine să fie pisica rezervată, cocoțată pe un zid înalt, aceea care se uită cu răceală în jos, cu expresia inscrutabilă. Pisica aceea care evită mângâierile, fiindcă nu are nevoie de nimeni. De ce să nu fie ea pisica aceea?

Fii pisica aceea!!! scrise ea și o desenă într-un colț de pagină, calmă și distantă.

Karou își dorea să fi fost genul de fată care să se simtă completă în sine, confortabilă în solitudine, senină. Dar nu era. Se simțea izolată și se temea de golul dinăuntrul ei de parcă acesta ar fi putut să se extindă și... s-o *anuleze*. Tânjea după o prezență lângă ea, una robustă. Vârfuri de degete atingând-o ușor pe ceafă și o voce care să-i răspundă în întuneric. Cineva care s-o aștepte cu o umbrelă ca s-o conducă acasă când ploua și să zâmbească luminos ca soarele când o vedea venind. Care să danseze cu ea pe balconul ei, să-și țină promisiunile și să-i cunoască secretele, cu care să alcătuiască o mică lume oriunde s-ar fi aflat, numai cu ea, cu brațele și șoaptele lui și cu încrederea ei.

Ușa se deschise. Se uită în oglindă și își reținu o înjurătură. Strecurându-se prin spatele unor turiști, umbra aceea înaripată se întorsese. Karou se ridică și porni spre toaletă, unde luă biletul pe care Kishmish venise să i-l aducă.

Din nou era laconic. Dar, de data asta, scria *Te rog*.

11. TE ROG

Te rog? Brimstone nu spunea niciodată te rog. Alergând în capătul celălalt al orașului, Karou se trezi mai tulburată decât dacă în bilet ar fi scris ceva amenințător, ca de pildă: *Acum, sau o să vezi tu*.

Deschizându-i, Issa rămase neobișnuit de tăcută.

— Ce s-a întâmplat, Issa? Am încurcat-o?

— Ssst. Vino înăuntru și doar încearcă să nu-l ocărăști astăzi.

— Să-l ocărăsc?

Karou clipi nedumerită. Ar fi crezut că dacă era cineva în primejdie de a fi ocărât, atunci ea era aceea.

— Uneori ești foarte crudă cu el, de parcă n-ar fi destul de greu și-așa.

— De parcă n-ar fi destul de greu ce anume?

— Viața lui. Munca lui. Viața lui *este* muncă. E lipsită de bucurie, e necontenită și, uneori, tu i-o faci mai grea decât este deja.

— Eu?

Karou era uluită.

— Am picat la mijlocul unei conversații, Issa? Habar n-am despre ce vorbești…

— Ssst, ți-am spus. Nu-ți cer decât să încerci să fii bună, ca atunci când erai mică. Erai așa o bucurie pentru noi toți, Karou. Știu că nu ți-e ușor nici ție să trăiești viața asta, dar încearcă să-ți amintești, încearcă mereu să-ți amintești că nu ești singura cu necazuri.

Și, cu acestea, ușa dinspre interior se desferecă și Karou păși dincolo de prag. Era buimăcită, gata să se apere, dar, când îl văzu pe Brimstone, uită de asta.

El stătea aplecat greoi peste masă, cu marele lui cap sprijinit într-o mână, în timp ce cu cealaltă ținea iadeșul pe care-l purta la gât. Kishmish sărea agitat de pe un corn al stăpânului său pe celălalt, scoțând cârâituri animate de îngrijorare, iar Karou șovăi, oprindu-se în loc.

— Ești… ești bine?

I se părea ciudat să-l întrebe și își dădu seama că, dintre toate întrebările cu care îl asaltase în viața ei, niciodată nu-l întrebase

asta. Nu avusese niciodată vreun motiv – el abia dacă arăta vreo urmă de emoție, darămite slăbiciune sau sfârșeală.

Brimstone își înălță capul, dădu drumul iadeșului și spuse simplu:

— Ai venit.

Părea surprins și ușurat, gândi Karou simțindu-se vinovată.

Străduindu-se să arate vioiciune, răspunse:

— Păi, te rog este formula magică, știi.

— Ne-am gândit că probabil te-am pierdut.

— Să mă *pierdeți*? Vrei să spui, ați crezut că *am murit*?

— Nu, Karou. Am crezut că te-ai hotărât să-ți vezi de viața ta.

— Ce să…?

Își pierdu glasul. *Să-și vadă de viața ei*?

— Ce înseamnă asta?

— Întotdeauna mi-am imaginat că, într-o bună zi, drumul vieții tale ți se va deschide înainte și te va purta departe de noi. Cum ar trebui, cum e sigur c-o să se întâmple. Dar sunt bucuros că ziua aceea nu e azi.

Karou se uită lung la el.

— Serios? Am ignorat un comision și tu ai crezut că asta e, am plecat pentru totdeauna? Doamne! Ce părere ai despre mine, dacă-ți închipui că aș șterge-o așa?

— Să te las să pleci, Karou, o să fie ca deschiderea ferestrei pentru un fluture. Nu poți să speri ca fluturele să se întoarcă.

— Nu sunt un nenorocit de fluture.

— Nu. Ești umană. Locul tău e în lumea oamenilor. Copilăria aproape că ți s-a încheiat…

— Și… ce? Nu mai ai nevoie de mine?

— Dimpotrivă. Am nevoie de tine mai mult ca oricând. Cum am spus, mă bucur că nu e azi ziua în care ne părăsești.

Toate acestea erau noutăți pentru Karou, că avea să vină o zi în care ea își va părăsi familia de himere, că stătea în puterea ei să facă asta, dacă voia. *Nu* voia. Adică, poate că își dorise să nu se ducă în vreuna dintre cursele mai înfricoșătoare, dar asta nu însemna că era un fluture zbătându-se pe lângă vreun geam, încercând să scape. Nici măcar nu știa ce să spună.

Brimstone împinse un portofel peste masă, spre ea.

Comisionul. Aproape că uitase de ce venise. Mânioasă, înșfacă portofelul și îl deschise. Dirhami. Maroc, atunci. Se încruntă.

— Izíl? întrebă ea.

Brimstone încuviință din cap.

— Dar nu e încă timpul.

Karou avea fixată întâlnirea cu un jefuitor de morminte din Marrakech în ultima duminică a fiecărei luni, iar acum era vineri și cu o săptămână mai devreme.

— Ba este timpul, o contrazise Brimstone.

Îi făcu semn spre un borcan înalt de spițer de pe raftul din spatele lui. Karou îl știa bine; de regulă, era plin cu dinți de om. Acum era aproape gol.

— Oh.

Privirea i se plimbă în lungul raftului și văzu, spre surprinderea ei, că multe alte borcane erau golite. Nu-și amintea ca proviziile de dinți să mai fi fost vreodată atât de secătuite.

— Uau! Chiar ai dat iama prin dinți. Se întâmplă ceva?

Era o întrebare fără sens. De parcă ar fi putut ea să înțeleagă ce însemna că el folosise *mai mulți* dinți, când nu știa nici la ce foloseau.

— Vezi ce are Izíl, zise Brimstone. Mi-ar plăcea să nu te trimit nicăieri pentru dinți de om, dacă m-aș putea descurca altfel.

— Da, și mie.

Karou își trecu ușor degetele peste cicatricele de glonț de pe burtă, amintindu-și de Sankt Petersburg și de misiunea care se terminase îngrozitor de prost. Dinții de om, în pofida faptului că existau în cantitate atât de mare în lume, puteau fi… interesant… de obținut.

N-avea să uite niciodată imaginea acelor fete, încă vii în cala navei, cu gurile însângerate, pe care după aceea urma să le aștepte altă soartă.

Poate că scăpaseră. Când Karou se gândea la ele, acum, întotdeauna adăuga un final inventat de ea, cum o învățase Issa să facă în cazul coșmarurilor pentru a putea să adoarmă la loc. Suporta amintirea, dacă se convingea că le dăduse fetelor acelora timp să scape de traficanții lor și poate că într-adevăr așa se întâmplase. Ea încercase.

Cât de ciudat fusese, să fie împușcată. Cât de *nealarmată* se trezise că era, cât de rapid scosese cuțitul ascuns și îl folosise.

Și îl folosise. Și îl folosise.

Ani de-a rândul se antrenase să se lupte, dar niciodată până atunci nu fusese nevoită să-și apere viața. Într-o străfulgerare de moment, descoperise că știa exact ce să facă.

— Încearcă la Jemaa el-Fna, o sfătui Brimstone. Kishmish l-a zărit pe Izíl acolo, dar asta a fost acum câteva ore, când te-am chemat prima oară. Dacă ai noroc, s-ar putea să-l găsești tot acolo.

Și, cu acestea, se apleca din nou asupra tăvii lui cu dinți de maimuță – aparent încheiase discuția cu Karou. Acum era vechiul Brimstone, iar ea se bucură. Noua făptură, care spunea „te rog” și vorbea despre ea comparând-o cu un fluture, o neliniștea profund.

— O să-l găsesc, zise Karou. Și-o să mă întorc repede, cu buzunarele pline de dinți de om. Ha! Bănuiesc că fraza asta n-a fost spusă nicăieri în altă parte a lumii, astăzi.

Negustătorul-de-dorințe nu răspunse, iar Karou zăbovi nehotărâtă în vestibul.

— Brimstone, adăugă ea, uitându-se înapoi, vreau să știi că niciodată… nu te-aș părăsi, pur și simplu.

Când el își ridică ochii de reptilă, erau împăienjeniți de epuizare.

— Nu poți să știi ce-o să faci, zise el, iar mâna i se duse din nou la iadeșul lui. N-o să-ți amintesc ce ai spus acum.

Issa închise ușa și, chiar și după ce Karou ieși afară în Maroc, nu-și putu șterge imaginea lui în felul acela și nici tulburătorul sentiment că lucrurile nu mergeau bine deloc.

12. CU TOTUL ALTCEVA

Akiva o văzu ieșind. Se apropia de ușă, ajunsese la câțiva pași de ea, când se deschise, lăsând să iasă un val caustic de magie care-i strepezi dinții. Prin portal veni o fată, cu părul de culoarea incredibilă a pietrei de lapislazuli. Ea nu-l văzu, părând absorbită în gânduri, trecând grăbită pe lângă el.

El nu zise nimic, dar rămase uitându-se cum se îndepărtează și, curând, fiindcă aleea cotea, o pierdu din ochi, pe ea și părul ei albastru unduitor. Își reveni din contemplație, se întoarse din nou spre portal și își lipi mâna de el. Sfârâitul arsurii, mâna lui înconjurată de fum și cu asta, basta – ultima ușă pe care o avusese de marcat. În alte colțuri ale lumii, Hazael și Liraz probabil că terminaseră și ei și porniseră în zbor înapoi spre Samarkand.

Akiva avea de gând să se înalțe până la cer și să-și înceapă ultima parte a călătoriei, ca să-i întâlnească pe cei doi înainte de a fi ajuns acasă, dar trecu o clipă, apoi încă una, și el încă mai stătea cu picioarele pe pământ și cu privirea în direcția în care dispăruse fata.

Fără să se fi hotărât propriu-zis, se trezi c-o urmărește.

Cum ajunsese o fată ca aceasta, se întrebă el, când zări înainte, pe stradă, sclipirea părului ei luminat de felinar, să aibă de-a face cu himerele? Din ceea ce văzuse la ceilalți furnizori ai lui Brimstone, aceștia erau din tagma brutelor cu ochii morți, trăsnind a măcelărie. Dar ea? Ea era o frumusețe strălucitoare, mlădioasă și plină de viață, deși în mod cert nu asta îl intrigase. Toți cei din vița lui erau frumoși, până într-atât încât frumusețea era aproape fără sens printre ei. Și atunci de ce o urmărea, când ar fi trebuit să se înalțe imediat în zbor, misiunea fiind atât de aproape de a se încheia? N-ar fi putut spune. Era ca o șoaptă care-l îndemna să continue.

Planul orașului Marrakech era labirintic, în jur de trei mii de fundături împletite ca o ladă plină cu șerpi, dar fata părea să-și cunoască bine drumul. Se opri o dată, ca să mângâie o stofă, iar Akiva încetini pasul, dându-se mai într-o parte ca s-o poată vedea mai bine.

Avea o expresie de dor neascuns pe fața ei palidă și frumoasă – un soi de *rătăcire* –, dar, în clipa în care vânzătorul îi vorbi, aceasta se transformă într-un zâmbet luminos. Răspunse fără efort, făcându-l pe om să râdă, și mai schimbă cu acela câteva glume, araba ei sunând bogat și gutural, cu un ton ca de tors de pisică.

Akiva o privea cu neclintire de șoim. Până în urmă cu vreo câteva zile, oamenii fuseseră mai degrabă o legendă pentru el, iar acum, iată-l în lumea lor. Era ca și când ar fi pășit într-o carte – o carte însuflețită, plină de culoare și parfum, mizerie și haos –, iar fata cu păr albastru se mișca prin ea întocmai ca o zână printr-o poveste, lumina mângâind-o altfel decât pe ceilalți, aerul părând să se condenseze în jurul ei ca o răsuflare întretăiată. De parcă tot locul acesta era o poveste despre *ea*.

Cine era ea?

Akiva nu știa, dar în el fremăta un soi de intuiție că, oricine ar fi fost, nu era doar unul dintre secerătorii de vieți comuni ai lui Brimstone. Era convins că ea era cu totul altceva.

Fără s-o piardă din vedere, se ținu pe urmele ei, în timp ce ea-și croia drum prin oraș.

13. JEFUITORUL DE MORMINTE

Karou mergea cu mâinile în buzunare, încercând să scape de senzația de îngrijorare pentru Brimstone. Treaba aceea cu „văzutul de viața ei” – despre ce o fi fost vorba? Îi dădea senzația neliniștitoare a unei singurătăți iminente, ca și când ar fi fost un animal orfan, crescut de binefăcători, care în curând avea să fie eliberat în sălbăticie.

Ea nu voia să fie eliberată în sălbăticie. Voia să fie *păstrată și iubită*. Să aparțină unui loc și unei familii, irevocabil.

— Leacuri magice aici, domniță, pentru melancolia din rărunchi! îi strigă cineva, iar ea nu se putu abține să nu zâmbească, refuzând printr-o clătinare a capului.

Dar pentru melancolia din inimă? gândi ea. Exista vreun leac pentru asta? Probabil. Exista și magie autentică aici, printre șarlatani și vânzători ce-și lăudau marfa. Știa despre un scrib, îmbrăcat în alb complet, care le scria misive morților (*și* le expedia), și despre un bătrân povestitor, care le vindea idei scriitorilor la prețul de un an din viața lor. Karou văzuse turiștii râzând când semnau contractul lui, fără să creadă în el nicio secundă, dar ea credea. Nu văzuse ea lucruri și mai stranii?

În timp ce-și continua drumul, orașul începu să o binedispună. Era greu să fii posomorât într-un astfel de loc. Pe unele *derb*-e, cum se numeau străduțele cu tarabe, lumea părea îmbrăcată în covoare. Pe altele, mătăsuri proaspăt vopsite își picurau purpura și cobaltul pe capetele trecătorilor. Limbile zburătăceau prin aer ca niște păsări exotice: araba, franceza și dialectele tribale. Femeile își înghionteau copiii acasă, la culcare, și bătrânii cu fesuri stăteau pe praguri, fumând.

Câte un hohot de râs, mirosuri de scorțișoară și de asini, și culoare, pretutindeni culoare.

Karou se îndreptă spre Jemaa el-Fna, piața care constituia centrul tumultos al orașului, un carnaval nebun, bogat în exemplare omenești: dresori de șerpi și dansatori, băieți desculți cu picioarele prăfuite, hoți de buzunare, turiști bezmetici și tarabe de mâncare, unde se vindeau de toate, de la suc de portocale până la capete de oaie friptă. De printr-unele din misiunile sale, Karou nu știa cum să se întoarcă mai repede la

portal, dar prin Marrakech îi plăcea să zăbovească și să colinde, să bea ceai de mentă, să deseneze, să caute prin souk[6] papuci cu vârful întors și brățări de argint.

Totuși, în seara asta nu putea să piardă vremea. Brimstone era fără îndoială nerăbdător să-și refacă provizia de dinți. Se gândi din nou la borcanele goale și curiozitatea îi zbârnâi furioasă în minte. Ce însemna toată povestea asta? *Ce*? Încercă să-și poruncească să nu se mai gândească. Avea să-l găsească pe jefuitorul de morminte, la urma urmei, iar Izíl era mai presus de toate gură-spartă.

„Nu fi curios” era una dintre regulile de căpătâi ale lui Brimstone, iar Izíl n-o respectase. Karou îl compătimea, pentru că îl înțelegea. Curiozitatea era și în ea un foc pervers, ațâțat de orice efort de a-l stinge. Cu cât Brimstone îi ignora întrebările, cu atât mai mult ardea de poftă să știe. Și avea o *mulțime* de întrebări.

Dinții, bineînțeles: pentru ce naiba erau?

Ce era cu cealaltă ușă? Unde dădea?

Ce erau himerele, mai exact, și de unde veneau? Existau mai multe?

Și ea? Cine erau părinții ei și cum de ajunsese în grija lui Brimstone? Era un stereotip de basm, ca primul născut din *Rumpelstiltskin*, prețul negociat al vreunei datorii? Sau probabil mama ei fusese un furnizor sugrumat de șarpele-colier, care-și lăsase pruncul scâncind pe podeaua dughenei. Karou se gândise la sute de scenarii, dar adevărul încă rămăsese un mister.

Exista oare și o altă viață pe care ar fi trebuit s-o trăiască? Uneori, simțea o acută convingere că exista – o viață fantomă, care o ispitea, însă fără s-o poată prinde. Câteodată, o cuprindea pe neașteptate o senzație, în timp ce desena sau se plimba și, într-un rând, când dansa încet și lipită de Kaz, că ar trebui să facă altceva cu mâinile ei, cu picioarele ei, cu tot trupul ei. Altceva. Altceva. *Altceva*.

Dar ce anume?

Ajunse în piață și se plimbă prin haos, mișcările sale sincronizându-se de la sine cu ritmul mistic al muzicii gnawa[7], în

---

[6] Piață (în arabă, în original).

[7] Etnicii gnawa sunt considerați, în cultura marocană, experți în tratamentul magic al înțepăturii de scorpion și al tulburărilor psihice; în ceremonialul lor exotic, cu muzică hipnotică, ritmică, și dansuri, invocă zei ancestrali, tămăduitori.

timp ce se ferea de motociclete și de saltimbanci. Vălătuci de fum de la grătarele pe care se frigea carne se revărsau groși ca de la niște case incendiate, adolescenți șopteau „hașiș”, iar indivizi costumați în sacagii strigau „Foto! Foto!” În depărtare, Karou zări silueta cocoșată a lui Izíl printre artiștii care desenau cu henna și dentiștii stradali.

Văzându-l la intervale de o lună, era ca și când s-ar fi uitat la o filmare cu încetinitorul a declinului. Când Karou era copilă, el era doctor și savant – un bărbat verde și afabil, cu ochi căprui și o mustață mătăsoasă, pe care și-o dichisea ca pe un penaj. Venea el însuși la dugheană și încheia afacerile cu Brimstone la masa acestuia și, spre deosebire de alți furnizori, întotdeauna făcea să pară că ar fi o vizită de plăcere. Flirta cu Issa, îi aducea mici daruri – șerpi sculptați în semințe, cercei cu pietre de jad, migdale. Adusese păpuși pentru Karou și un mic serviciu de argint pentru ei toți, fără a-l uita nici pe Brimstone, lăsându-i neprotocolar pe masă, la plecare, câte o ciocolată sau un borcan de miere.

Însă asta fusese înainte de a fi deformat de groaznica alegere pe care o făcuse, cocârjat, scălâmbat și aproape nebun. Nu mai era bine primit în dugheană, așa că venea Karou să-l întâlnească aici.

Privindu-l acum, se trezi copleșită de o milă afectuoasă. Era îndoit de mijloc aproape complet, numai toiagul lui de lemn noduros de măslin îl mai ținea să nu cadă în nas. Ochii îi erau adânciți în orbite vinete, iar dinții lui, care nu erau ai lui, păreau prea mari pe acel chip scofâlcit. Mustața care fusese mândria lui atârna bleagă și neîngrijită. Oricine ar fi trecut pe lângă el ar fi fost cuprins de milă, dar, pentru Karou, care știa cum arătase cu numai câțiva ani înainte, era o priveliște tragică.

Chipul lui se lumină când o zări.

— Ia te uită! Frumoasa fiică a Neguțătorului-de-dorințe, dulcea ambasadoare a dinților. Ai venit să-i cumperi o ceașcă de ceai unui bătrân trist?

— Bine te-am găsit, Izíl! O ceașcă de ceai sună grozav, zise ea și îl conduse la cafeneaua unde se întâlneau de obicei.

— Draga mea, a trecut deja luna? Mă tem că am uitat de întâlnirea noastră.

— Nu, n-ai uitat. Am venit mai devreme.

— Ah, bine, pe tine e întotdeauna o plăcere să te văd, dar mă tem că n-am prea mult pentru bătrânul diavol.

— Dar ai câțiva?

— Câțiva.

Spre deosebire de ceilalți negustori, Izíl nici nu vâna, nici nu ucidea; nu lua vieți. Mai înainte, ca doctor detașat cu serviciul în zonele de conflict, avea acces la morții din război ai căror dinți nu li se mai ducea lipsa. Acum, că nebunia îl făcuse să-și piardă mijloacele de trai, trebuia să jefuiască morminte.

Destul de brusc, el se rățoi:

— Taci odată! Fii cuminte și mai vedem.

Karou știa că nu ei îi vorbea și se prefăcu, politicoasă, că n-a auzit nimic.

Ajunseră la cafenea. Când Izíl se trânti pe scaun, acesta se resimți și gemu, picioarele curbându-se de parcă s-ar fi aflat sub o greutate mult mai mare decât a acestui bătrân secătuit.

— Așadar, zise el, așezându-se mai bine, ce mai fac vechii mei prieteni? Issa?

— E bine.

— Chiar mi-e dor s-o văd. Ai vreun desen nou cu ea?

Karou avea și îi arătă.

— Frumos.

Își plimbă degetele peste obrazul Issei.

— Atât de frumos. Și modelul, și lucrarea. Ești foarte talentată, draga mea.

Văzând episodul cu braconierul somalez, pufni:

— Idioții. Câte trebuie să îndure Brimstone, făcând afaceri cu oamenii.

Karou își înălță sprâncenele.

— Ei, haide, problema cu ei nu e că sunt oameni. Ci că sunt *sub*umani.

— Foarte adevărat. Fiecare specie are uscăturile ei, bănuiesc. Nu-i așa, bestia mea?

Aceasta din urmă o spuse peste umăr și, de data asta, un răspuns slab păru să se audă din aer.

Karou nu se putu abține. Se uită la podea, unde umbra lui Izíl se întindea clar pe gresie. Părea necuviincios să se zgâiască, de parcă... *starea* lui Izíl ar fi trebuit ignorată ca un ochi zbanghiu sau un semn din naștere. Umbra lui arăta ceea ce nu vedeai dacă te uitai la el direct.

Umbrele spun adevărul, iar a lui Izíl spunea că o creatură îi stătea agățată în spinare, invizibilă pentru ochi. Era o făptură mătăhăloasă, cu pieptul foarte lat, cu brațele încleștate strâns de gâtul lui. Asta îi adusese curiozitatea: creatura îl călărea ca pe un asin. Karou nu înțelegea cum se întâmplase, știa doar că Izíl își pusese o dorință în privința cunoașterii și că aceasta fusese forma în care i se îndeplinise. Brimstone o prevenise că dorințele puternice o pot lua complet razna, iar aici avea dovada.

Presupunea că făptura invizibilă, căreia i se spunea Razgut, deținuse secretele pe care Izíl își dorise cu ardoare să le afle. Indiferent care erau acelea, prețul fusese mult prea mare.

Razgut vorbea. Karou nu izbutea să deslușească decât o șoaptă foarte slabă, un sunet ca un plescăit vag de buze cărnoase.

— Nu, zise Izíl. *Nu* am s-o întreb asta. Oricum ar spune nu.

Karou privi scârbită cum Izíl se certa cu făptura pe care n-o putea vedea decât în umbră. În cele din urmă, jefuitorul de morminte zise:

— Bine, bine, taci! O să-ntreb!

Apoi se întoarse spre Karou și zise, cu ton spășit:

— Vrea doar să guste puțin. Doar puțin.

— Să guste?

Clipi nedumerită. Ceaiul nu li se adusese încă.

— Din ce?

— Din *tine*, fiica dorințelor. Doar cu limba. Promite că n-o să te muște.

Karou simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Ăă, *nu*.

— Ți-am spus eu, mormăi Izíl. Acum, vrei să-ți ții gura, *te rog*?

Un șuierat înăbușit veni drept răspuns.

Un chelner într-o djellaba[8] albă veni și le turnă ceai de mentă, ridicând ceainicul până la nivelul capului și țintind expert lungul șuvoi de ceai în paharele gravate. Karou, observând obrajii supți ai jefuitorului de morminte, comandă și niște paste și îl lăsă să mănânce și să bea, mai înainte de a-l întreba:

— Deci, cât ai?

---

[8] Robă largă și lungă până la glezne, cu mâneci lungi și glugă – veșmânt tradițional marocan și algerian.

El se scotoci prin buzunare și scoase un pumn de dinți, pe care-i puse pe masă.

•

Privind din umbra unei uși din apropiere, Akiva își înălță capul. Totul încremeni și amuți în jurul lui, iar el nu mai văzu decât dinții aceia și pe fată sortându-i, exact cum știa că făcea și bătrânul vrăjitor monstruos.

Dinți. Cât de inofensivi arătau pe masă – doar niște cioburi micuțe, murdare, prădate de la morți. Și dacă rămâneau în lumea asta, unde le era locul, atât aveau să fie vreodată. În mâinile lui Brimstone, însă, deveneau mult mai mult de atât.

Misiunea lui Akiva era să pună capăt acestei afaceri murdare și, odată cu ea, magiei negre a diavolului.

Privi cum fata inspecta dinții cu ceea ce era clar o mână experimentată, de parcă făcea asta tot timpul. În dezgustul său era și-o notă de dezamăgire. Păruse prea pură pentru afacerea asta, dar se dovedi că nu era deloc. Avusese însă dreptate când ghicise că nu era un simplu misit. Era mai mult decât atât, stând acolo și făcându-i munca lui Brimstone. Dar ce anume?

•

— Doamne, Izíl! se strâmbă Karou. Ăștia-s scârboși. I-ai adus direct de la cimitir?

— Groapă comună. Era ascunsă, dar Razgut a adulmecat-o. Poate găsi întotdeauna morții.

— Ce soi de talent…

Karou simți un fior, închipuindu-și că Razgut o privește pofticios, nădăjduind s-o guste. Își întoarse atenția spre dinți. Bucățele de piele uscată rămăseseră lipite de rădăcini, laolaltă cu pământul din care fuseseră dezgropați. Cu toată murdăria, se vedea ușor că nu erau de prea bună calitate, ci erau dinții unor persoane care roseseră mâncare dură, fumaseră pipă și nu cunoscuseră pasta de dinți.

Îi luă în palmă de pe masă și-i lăsă să cadă în restul ei de ceai, învârtindu-i în ceașcă, pe care o răsturnă apoi într-o grămăjoară udă de frunze de mentă și dinți, acum o idee mai puțin mizerabili. Îi culese, unul câte unul. Incisivi, molari, canini, de adulți și de copii.

— Izíl. Știi că Brimstone nu acceptă dinți de copii.

— Nu știi tu tot, fato! se răsti el.

— Pardon?

— Uneori acceptă. *O dată*. O dată a vrut câțiva.

Karou nu-l crezu. Brimstone în mod hotărât nu cumpăra dinți imaturi, nici de animal, nici de om, dar nu văzu niciun rost să-l contrazică.

— Păi – împinse dinții de lapte deoparte și încercă să nu se gândească la micile cadavre din groapa comună – n-a cerut, așa că va trebui să-i exclud.

Luă, dinte cu dinte, dintre cei maturi, ascultă ce-i spunea zumzetul fiecăruia și îi sortă în două grămăjoare.

Izíl o privea nerăbdător, plimbându-și ochii de la o grămadă la cealaltă.

— Au mestecat prea mult, nu-i așa? Țigani lacomi! Au continuat să mestece și după moarte. Fără maniere. Fără niciun pic de maniere la masă.

Majoritatea dinților erau tociți, ciuruiți de carii și de niciun folos pentru Brimstone. Când Karou termină de sortat, o grămăjoară era mai mare decât cealaltă, dar Izíl nu știa care era cea bună și care nu. Făcu semn, cu speranță, spre cea mai mare.

Ea clătină din cap și pescui câteva bancnote de dirhami din portofelul pe care i-l dăduse Brimstone. Era o plată mai mult decât generoasă pentru cei câțiva amărâți de dinți, dar nu cât sperase Izíl.

— Atâta chin cu săpatul, se văicări el. Și pentru ce? Hârtii cu imaginile regelui mort? Numai morții se holbează la mine.

Vocea i se frânse.

— Nu mai fac față, Karou. Sunt rupt. Abia mai pot să țin o lopată în mână. Râcâi pământul dur ca un câine. Sunt terminat.

Ei i se strânse dureros inima de milă.

— Sunt sigură că mai sunt și alte căi de a trăi…

— Nu. Numai moartea mi-a mai rămas. Se cuvine să mori cu demnitate când nu mai este cu putință *să trăiești* cu demnitate. Nietzsche a spus asta, știi. Înțelept om. Cu o mustață mare.

Trase de mustața lui soioasă și schiță un zâmbet.

— Izíl, doar nu-mi spui că vrei *să mori*.

— Dacă ar exista vreo cale să fiu liber…

— Și nu există? întrebă ea, cu însuflețire. Trebuie să fie ceva pe care poți să-l faci.

Degetele lui tresăriră, jucându-se cu mustața.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, draga mea, dar… *există* o cale, dacă ai vrea să mă ajuți. Tu ești singura pe care o cunosc destul de curajoasă și de bună – au!

Mâna îi zbură la ureche și Karou văzu sângele prelingându-se printre degete. Se dădu înapoi. Razgut îl mușcase.

— O s-o întreb dacă vrea, monstrule! strigă jefuitorul de morminte. Da, ești un monstru! Nu-mi pasă ce ai fost odată. Acum ești un monstru!

O ciudată încăierare se porni; arăta de parcă bătrânul se lupta cu el însuși. Chelnerul se apropie grăbit, agitat, iar Karou își împinse scaunul mai înapoi, ca să se ferească de membrele ce împărțeau pumni, atât vizibile, cât și invizibile.

— Încetează! Încetează! strigă Izíl, cu ochi îngroziți.

Își adună puterile, ridică toiagul și lovi cu putere în umărul lui și în creatura cocoțată acolo. Lovi încă o dată și încă o dată, aparent pocnindu-se pe sine însuși, apoi scoase un țipăt și căzu în genunchi. Toiagul îi zbură cât colo și își duse ambele mâini la gât. Sângele îi îmbiba gulerul djellabei – creatura trebuie să-l fi mușcat din nou. Chinul de pe fața lui era mai mult decât putea suporta Karou și, fără a se gândi, se lăsă jos lângă el, apucându-l de cot ca să-l ajute să se ridice.

O greșeală.

Imediat simți ceva pe gâtul ei: o atingere lunecoasă. Se cutremură de scârbă. Era o *limbă*. Razgut își obținuse gustarea. Auzi un hălpăit oribil și făcu un salt înapoi, lăsându-l pe jefuitorul de morminte în genunchi.

Îi era destul. Luă de pe masă caietul de schițe și dinții.

— Stai, te rog, strigă Izíl. Karou, te rog!

Rugămintea lui era atât de disperată, încât ea șovăi. Bâjbâind, el scoase ceva din buzunar și i-l întinse. Un clește. Arăta ruginit, dar Karou știa că nu era rugină. Cleștele era unealta meseriei lui și era acoperit cu resturi din gurile morților.

— Te rog, draga mea, zise el. Nu există nimeni altcineva.

Karou înțelese deodată ce voia și făcu un pas îndărăt, șocată.

— Nu, Izíl! *Doamne*. Răspunsul este *nu*.

— Un bruxis m-ar salva! Nu mă pot salva singur. Deja l-am cheltuit pe al meu. E nevoie de încă un bruxis ca să anuleze dorința mea prostească. Ai putea dori tu să se dea jos de pe mine. Te rog. *Te rog*!

Un bruxis. Aceasta era singura dorință mai puternică decât un gavriil, iar valoarea sa negustorească era unică: singura cale prin care-ți puteai procura un bruxis era cu propriii dinți. Toți, extrași de tine însuți.

Gândul de a-și scoate dinții, unul câte unul, o făcu pe Karou să amețească.

— Nu vorbi prostii, șopti ea, îngrozită și că-i propusese așa ceva.

Dar, la urma urmei, el *era* nebun, iar în clipa asta fără îndoială arăta nebun sadea.

Se dădu înapoi, luând-o spre ieșire.

— Nu ți-aș fi cerut-o, știi că nu, dar e singura cale!

Karou se îndepărtă grăbită, cu capul în jos, și ar fi continuat să meargă fără să se uite înapoi, dacă un strigăt n-ar fi izbucnit în urma ei. Țâșnise din haosul pieței Jemaa el-Fna și imediat acoperise toate celelalte zgomote. Era ca un vaiet dement, ascuțit, înalt, subțire ca un fir de apă, cum ea nu mai auzise niciodată.

Cu siguranță nu era Izíl.

Nepământean, vaietul crescu mai puternic, tremurat și violent, pentru a se sparge ca un val și a deveni vorbire – susurată, fără consoane aspre. Modulațiile sugerau cuvinte, dar limba era străină până și pentru urechile lui Karou, care știa mai mult de douăzeci. Se întoarse, văzând că și oamenii din jurul ei se întorceau, de asemenea, lungindu-și gâturile, iar expresiile lor de îngrijorare se transformară în groază când zăriră sursa zgomotului.

Atunci văzu și ea.

Creatura din spinarea lui Izíl nu mai era invizibilă.

14. MORTALA PASĂRE A SUFLETULUI

Dacă limba îi era străină lui Karou, lui Akiva îi era cunoscută.

— Serafime, te văd! răsună vocea. Te cunosc! Frate, frate, mi-am îndeplinit sentința. O să fac orice! M-am căit, am fost pedepsit destul…

Akiva se uita, neînțelegând nimic, la cel care se materializase în spinarea bătrânului.

Era complet gol, cu un tors umflat și brațe vânoase, înfășurate strâns în jurul gâtului omului. Picioare nevolnice îi atârnau sub el și capul îi era congestionat și vinețiu, de parcă s-ar fi umflat cu sânge și stătea gata să pocnească într-o mare explozie. Era hidos. Iar faptul că vorbea limba serafimului era o ocară.

Completa neverosimilitate a faptului îl țintui câteva clipe în loc pe Akiva, uitându-se lung, înainte ca uluirea de a-și auzi propria limbă să se transforme în șoc pentru ceea ce i se spusese.

— Mi-au smuls aripile, fratele meu!

Creatura îl privea pe Akiva. Își desfăcu un braț de pe gâtul omului și îl întinse spre el, implorând.

— Mi-au strâmbat picioarele ca să fiu nevoit să mă târăsc ca insectele pe pământ! Au trecut o mie de ani de când am fost surghiunit, o mie de ani de chinuri, dar acum ai venit tu, ai venit să mă iei acasă!

Acasă?

Nu. Era cu neputință.

Oamenii se retrăseseră la vederea creaturii. Alții se întorseseră, urmând direcția implorărilor, fixându-și ochii asupra lui Akiva. El deveni conștient de faptul că îl observaseră și își plimbă ochii peste mulțime. Unii se dădură îndărăt, murmurând rugăciuni. Și apoi, ochii lui ajunseră să poposească asupra fetei cu păr albastru, aflată la vreo douăzeci de metri distanță. Ea era o figură calmă, strălucitoare, în harababura creată în jur.

Și ea se uita la el.

•

Se uită drept în ochii încondeiați, puși în evidență pe fața bronzată de soare. Ochii de culoarea focului, cu o privire ageră ca scânteile care tăiau o brazdă prin aer și îl aprindeau. Karou

simți un șoc – nu doar o tresărire, ci o reacție în lanț care-i străbătu corpul declanșând un val de adrenalină. Membrele ei primiră impulsul și puterea subitei treziri, luptă sau fugi, chimic și sălbatic.

Cine? gândi ea, mintea făcând eforturi să prindă din urmă fervoarea din corpul ei.

Și: *Ce*?

Pentru că era evident că bărbatul care stătea perfect nemișcat în forfota mulțimii nu era uman. Pulsul i se zbătea în palme și ea strânse pumnii, simțind un vâjâit dezlănțuit în sângele ei.

Dușman. Dușman. Dușman. Vestea zvâcnea prin ea în ritmul inimii: străinul cu ochii de foc era dușmanul. Chipul lui – oh, frumusețe, era perfect, era *mitic* – era absolut impasibil. Ea era prinsă între impulsul de a fugi și frica de a se întoarce cu spatele la el.

Izíl a fost cel care a repus-o în mișcare.

— *Malak*! a răcnit el, arătând spre bărbat. *Malak*!

Înger.

Înger?

— Te cunosc, pasăre mortală a sufletului! Știu cine ești!

Apoi Izíl se întoarse spre Karou și spuse gâfâind:

— Karou, fiica dorințelor, trebuie să ajungi la Brimstone. Spune-i că serafimii sunt aici. Au intrat iar. Trebuie să-l previi! Fugi, copilă! Fugi!

Și ea fugi.

Străbătu piața Jemaa el-Fna, unde cei care încercaseră să o șteargă fuseseră împiedicați de cei atrași de zarvă. Își croi drum cu coatele printre ei, doborî pe cineva, se răsuci pe sub burta unei cămile și sări peste o cobră încolăcită, care o atacă fulgerător, lipsită de colți și nepericuloasă. Riscând o privire peste umăr, nu văzu niciun semn de urmărire – nici urmă de *el* –, dar se simțea urmărită.

Un fior în extremitățile fiecărui nerv. Corpul ei, alert și vioi. Era vânată, ea era prada și n-avea nici măcar cuțitul ascuns în gheată, căci nu se gândise c-ar fi avut nevoie de el într-o vizită la jefuitorul de morminte.

Alergă, părăsind piața pe una dintre numeroasele străduțe care se vărsau în ea ca afluenții. Lumea din souk se rărise și multe lumini fuseseră stinse, iar ea fugea intrând și ieșind din

petele de întuneric, cu pasul lung, egal și ușor, aproape fără zgomot. Cârmea pe departe, ca să evite ciocnirile, arunca mereu priviri înapoi, dar nu vedea pe nimeni.

Înger. Cuvântul continua să răsune în mintea ei.

Se apropia de portal – după încă un colț, de-a lungul unei alei care se înfunda, și avea să fie acolo, dacă reușea să scape până atunci.

Vâjâit pe deasupra capului. Fierbințeală și bătăi de aripi grele.

Pe cer, întunericul era mai dens în locul unde o siluetă acoperea luna. Ceva se repezea spre Karou cu aripi uriașe, imposibile. Fierbințeală și bătăi de aripi și șuierul aerului tăiat de o sabie. O sabie. Făcu un salt într-o parte, simți oțelul mușcându-i din umăr și se aruncă într-o ușă sculptată, sfărâmând-o. Înșfacă o șipcă, o țepușă cu margini zimțate, și se întoarse să-și înfrunte atacatorul.

El stătea la doar o lungime de om distanță, cu vârful sabiei sprijinit în pământ.

Oh, gândi Karou, uitându-se la el.

Oh.

Într-adevăr, înger.

Stătea drept, arătându-se în toată măreția lui. Lama lungii săbii sclipea alb de la incandescența aripilor lui – aripi largi, scânteietoare, cu anvergura atât de mare, încât atingea zidurile de pe ambele laturi ale aleii, fiecare pană fiind ca flacăra smucită de vânt a unei lumânări.

Ochii aceia.

Privirea lui era ca un fitil aprins, făcând aerul să sfârâie între ei. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse Karou vreodată. Primul ei gând, nepotrivit, dar copleșitor, a fost să-i memoreze înfățișarea ca să-l poată desena mai târziu.

Al doilea gând a fost că nu avea să mai fie vreun „mai târziu”, pentru că el o va omorî.

O atacă, atât de rapid, încât aripile lăsară dâre albastre de lumină prin aer și, chiar dacă ea sări din nou într-o parte, imaginea lui învăpăiată i se gravă pe retină. Sabia lui o atinse din nou, de data asta pe braț, dar ea se răsuci și scăpă de lovitura mortală. Era agilă. Păstra spațiul deschis în jurul ei; el încerca s-o încolțească, iar ea scăpa din încercuire, grațios, fluid. Ochii li se întâlniră din nou, iar Karou văzu, dincolo de

frumusețea șocantă, în neomenescul de dedesubt, absoluta absență a îndurării.

O atacă din nou. Oricât de rapidă era Karou, nu putea să evite cu totul sabia lui. O lovitură țintită spre gâtul ei îi scrijeli, în schimb, omoplatul. Nu simțea nicio durere – asta avea să vină mai târziu, dacă nu murea până atunci –, ci doar o căldură prelingându-se pe spate, despre care știa că era sânge. O altă lovitură și pară cu șipca ei, care se făcu surcele, jumătate fiind retezată, încât rămase în mână cu numai o bucată lungă cât un pumnal, o ridicolă imitație de armă. Totuși, când îngerul o atacă din nou, ea fentă, se apropie de el și înfipse țărușul, simțind lemnul nimerind în carne și pătrunzând în ea.

Karou mai înjunghiase oameni înainte și ura asta, senzația înfiorătoare de a străpunge carne vie. Se dădu înapoi, lăsând arma improvizată în trupul lui. Pe fața lui nu se citi nici durere, nici surpriză. Era, gândi Karou, când el veni din nou asupra ei, o față moartă. Sau, mai degrabă, fața vie a unui suflet mort.

Era din cale-afară de înspăimântătoare.

Acum o încolțise și amândoi știau că ea n-avea să mai scape. Își dădea seama vag de niște exclamații de uimire și de teamă venind de pe alee și de la ferestre, însă toată atenția ei era concentrată asupra îngerului. Până la urmă, cum adică *înger*? Ce spusese Izíl? *Serafimii sunt aici*.

Mai auzise denumirea aceasta; serafimii erau îngeri de un rang superior, cel puțin potrivit mitologiei creștine, pentru care Brimstone avea un dispreț categoric, ca pentru toate religiile, de altfel.

— De-a lungul timpului, oamenii au mai zărit niște lucruri, zisese el. Și le-a fost de-ajuns ca să inventeze restul. Totul nu e decât o împletitură de basme, ici și colo cu câte un petic de adevăr.

— Și atunci ce e real? voise ea să știe.

— Ce poți să ucizi sau ce te poate ucide pe tine, aia e real.

După definiția asta, îngerul era destul de real.

El ridică sabia, iar ea doar îl privi, atenția ei fiind atrasă pentru o clipă de liniile negre tatuate pe degetele lui – îi erau cumva familiare, deși parcă nu, sentimentul dispărând de îndată ce îl înregistră – și apoi se uită în sus, la ucigașul ei, și se întrebă amorțită *de ce*. Părea imposibil ca acesta să fie momentul final

al vieții ei. Își lăsă capul într-o parte, căutând disperată pe chipul lui vreo urmă de… suflet… și atunci – văzu.

El șovăi. Pentru numai o fracțiune de secundă masca îi alunecă, dar Karou văzu un soi de patos năvalnic apărând la suprafață, un val de sentiment care-i îmblânzi trăsăturile rigide și ridicol de perfecte. Maxilarul i se descleștă, buzele i se întredeschiseră, fruntea i se încruntă într-o confuzie de-o clipă.

În același timp, ea deveni conștientă de pulsul din palmele ei care o făcuse să-și strângă mâinile în pumni de când dăduse cu ochii de el. Încă se zbătea acolo, o forță înăbușită, și tresări la încredințarea că emana din tatuajele ei. O copleși impulsul neașteptat de a-și ridica mâinile și, înainte să-și dea seama, o făcu, nu a capitulare, ci cu palmele împinse înainte, tatuate cu ochii pe care-i purtase toată viața ei fără măcar să știe de ce.

Și ceva se întâmplă.

A fost ca o detonație – o aspirație subită, tot aerul absorbit într-un miez dur și apoi dat afară. Se petrecuse în liniște, fără lumină – martorii gură-cască n-au observat nimic, doar o fată care și-a ridicat mâinile –, dar Karou o simțise și, de asemenea, o simțise și îngerul. Ochii lui se deschiseră larg, recunoscând-o cu o fracțiune înainte de a fi împins înapoi cu o forță devastatoare, izbit într-un zid de la vreo zece metri în spatele lui. Se lăsă moale la pământ, cu aripile strâmbe, sabia ducându-se cât colo. Karou sări în picioare.

Îngerul nu mișca.

Se răsuci și o luă la fugă. Orice se întâmplase, în urma acelui lucru se înstăpânise o tăcere care o urmări. Își putea auzi numai propria respirație, ciudat amplificată, de parcă s-ar fi aflat într-un tunel. Coti în viteză la capătul aleii, derapând pe călcâie ca să evite un măgar ce stătea încăpățânat în mijlocul drumului. Vedea portalul, o ușă simplă dintr-un șir de alte uși de lemn, însă ceva era diferit la ea acum. O mare urmă neagră de mână fusese imprimată cu foc în lemnul ei.

Karou se aruncă în ușa aceea, bătând frenetic cu pumnii, cum nu mai bătuse niciodată într-un portal înainte.

— Issa! strigă ea. Dă-mi drumul!

Se scurse un moment lung, cumplit. Karou se uita înapoi peste umăr, când în sfârșit ușa se deschise.

Dădu să se repeadă înăuntru, dar scoase un strigăt gâtuit. Nu era Issa sau vestibulul, ci o femeie marocană cu o mătură. Oh,

nu. Ochii femeii se îngustară și deschise gura s-o certe, dar Karou n-o așteptă. O îmbrânci la loc în casă și închise ușa cu putere, rămânând afară, înnebunită, bătu din nou.

— Issa!

O auzea pe femeie strigând și o simțea încercând să împingă ușa ca să o deschidă. Dacă era deschisă, magia portalului nu se putea conecta. Urlă, în arabă:

— Pleacă de lângă ușă!

Se uită din nou peste umăr. Era o agitație pe stradă, brațele fluturau, oamenii strigau. Măgarul stătea impasibil. Niciun înger. Oare îl omorâse? Nu. Indiferent ce se întâmplase, știa că el nu murise. Avea să vină după ea.

Bubui din nou în ușă.

— Issa, Brimstone, vă rog!

Nimic decât arabă furioasă. Karou ținea ușa cu piciorul și continua să bată cu pumnii.

— Issa! O să mă ucidă! Issa! Dă-mi drumul!

De ce dura atât? Secundele atârnau ca firțigeii pe sfoară, dispărând una după alta. Ușa încă mai zvâcnea împotriva piciorului ei, cineva încercând s-o deschidă cu forța – să fi fost Issa? –, și atunci simți un curent de aer fierbinte în ceafă. De data asta nu ezită, ci se întoarse, sprijinindu-se cu spatele de ușă ca s-o țină închisă și își ridică mâinile, de parcă ar fi vrut ca tatuajele ei *să vadă*. N-a mai fost o detonație, ci numai un pârâit de energie, care îi zbârli părul în cap ca pe șerpii Meduzei.

Îngerul se apropia hotărât, cu capul plecat, uitându-se aprig la ea. Nu se mișca ușor, ci de parcă ar fi înaintat contra unui vânt puternic. Puterea necunoscută din tatuajele lui Karou, care îl aruncase în zid, îl împiedica acum, dar nu-l oprea. Mâinile lui erau strânse în pumni pe lângă corp, iar fața îi era feroce, pregătită să îndure durerea.

Se opri la câțiva pași depărtare și se uită la ea, privind-o cu adevărat, ochii lui nemaifiind morți, ci studiindu-i chipul și gâtul, alunecând spre cele două hamse și din nou spre fața ei. Înainte și înapoi, de parcă ar fi fost ceva ce nu se potrivea.

— Cine *ești* tu? întrebă el, iar ea aproape că nu recunoscu limba în care îi vorbi drept aceea a himerelor, căci suna atât de blând în gura lui.

Cine *era* ea?

— Tu de regulă nu afli asta *înainte* să încerci să omori pe cineva?

În spatele ei, o nouă presiune în ușă. Dacă nu era Issa, o încurcase.

Îngerul mai făcu un pas, iar Karou se dădu la o parte, lăsând ușa să se deschidă brusc.

— Karou!

Vocea Issei, ascuțită.

Se întoarse și sări prin portal, trăgând ușa în urma ei.

•

Akiva făcu un salt după ea și o deschise din nou, numai pentru a se trezi față în față cu o femeie urlând, care se făcu albă ca varul și scăpă mătura la picioarele lui.

Fata plecase deja.

Rămase pe loc o clipă, cu totul neatent la nebunia din jurul său. Gândurile îi goneau cu repeziciune prin minte. Fata avea să-l prevină pe Brimstone. Ar fi trebuit s-o oprească, ar fi putut s-o ucidă cu ușurință. În loc de asta, o lovise fără convingere, dându-i timp să se ferească și să dispară. De ce?

Era simplu. Voise să se uite la ea.

Prostul.

Și ce, mă rog, văzuse sau crezuse că vede? Niște frânturi dintr-un trecut ce n-ar fi putut niciodată să se întoarcă – spectrul unei fete care îl învățase îndurarea, demult, doar pentru a-și găsi o soartă care-i ștersese toate învățăturile ei de blândețe? Ar fi crezut că toate scânteile de milă erau acum moarte în el, dar nu fusese în stare s-o ucidă pe fată. Și, apoi, neprevăzutul: hamsele.

O ființă omenească însemnată cu ochii diavolului! *De ce*?

Exista un singur răspuns posibil, pe cât de limpede, pe atât de tulburător.

Fata nu era, de fapt, ființă omenească.

15. CEALALTĂ UȘĂ

În vestibul, Karou căzu în genunchi. Răsuflând anevoie, se sprijini de corpul de șarpe unduitor al Issei.

— Karou!

Issa o prinse într-o îmbrățișare ce le lăsă pe amândouă pline de sânge.

— Ce s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta?

— Nu l-ai văzut? întrebă Karou, stupefiată.

— Pe cine să văd?

— Îngerul…

Reacția Issei a fost instantanee. Se cabră ca un șarpe gata să lovească și șuieră:

— Înger?

Toți șerpii ei – din păr, din jurul taliei și de pe umeri – se zbârliră odată cu ea, sâsâind. Karou strigă de durere, mișcarea subită zgândărindu-i rănile.

— Oh, vai de mine, scumpa mea copilă. Iartă-mă.

Issa se îmblânzi din nou, legănând-o în brațe pe Karou ca pe un copil.

— Ce vrei să spui cu *înger*? Cu siguranță nu…

Karou clipi des, privind-o. Umbrele îi închideau câmpul vederii.

— De ce n-a vrut să mă ucidă?

— Iubito, iubito, se agită Issa.

Îi scoase lui Karou paltonul sfâșiat de sabie și fularul ca să-i vadă rănile, dar sângele se îngroșase și curgea încă abundent, iar lumina din vestibul era săracă.

— Ce mult sânge!

Karou simți că zidurile se clătinau încet în semicerc pe lângă ea. Aștepta să se desferece ușa interioară, dar aceasta nu se clinti.

— N-am putea intra? întrebă cu voce slabă. Vreau la Brimstone.

Își aminti cum o ridicase el de jos și o ținuse în brațe, când venise sângerând din Sankt Petersburg. Cum simțise o încredere nezdruncinată și multă liniște, știind că el avea s-o facă bine. Și o făcuse bine, și avea s-o mai facă o dată…

Issa strânse ghem fularul plin de sânge al lui Karou și încercă să-i oprească sângele cu el.

— Nu e aici în clipa asta, dulce copilă.

— Unde e?

— Îmm… nu poate fi deranjat.

Karou scânci. Îl voia pe Brimstone. Avea nevoie de el.

— Deranjează-l.

Apoi simți cum se moleșește, începând să alunece.

Cădea.

Vocea Issei, foarte departe.

Și apoi nimic.

Din când în când, imagini pâlpâitoare, ca dintr-un film prost montat: ochii Issei și ai lui Yasri, privind-o de aproape, neliniștiți. Mâini grijulii, apă rece. Vise: Izíl și creatura din spinarea lui, cu fața aceea umflată, de culoarea violet-cafenie a fructelor bătute, și îngerul uitându-se drept la Karou, de parc-ar fi putut să-i dea foc cu ochii lui.

Vocea Issei, reținută și secretoasă:

— Ce poate însemna asta, că sunt în lumea oamenilor?

Yasri:

— Probabil au găsit o cale să se întoarcă. Le-a luat destul de mult, cu toată părerea bună pe care o au despre ei înșiși.

Asta nu mai făcea parte din vis. Karou își recăpătase cunoștința ca înotând spre un țărm îndepărtat – cu mult efort – și stătu fără să zică nimic, ascultând. Era întinsă în patul ei din copilărie, în partea din spate a dughenei; o știa și fără să deschidă ochii. Rănile o usturau, iar mirosul de alifie tămăduitoare se simțea puternic în aer. Cele două himere stăteau la capătul culoarului dintre rafturile de cărți, șoptind.

— Dar de ce s-o atace pe Karou? șuieră Issa.

Yasri:

— Doar nu crezi…? N-ar fi putut să știe despre ea.

Issa:

— Bineînțeles că nu. Nu spune prostii.

— Nu, nu, bineînțeles că nu.

Yasri oftă.

— Oh, mi-aș dori să se întoarcă Brimstone. Crezi c-ar trebui să mergem să-l chemăm?

— Știi că nu poate fi întrerupt. Dar n-ar trebui să mai dureze mult.

— Nu.

După o pauză, Issa remarcă:

— O să fie foarte mânios.

— Da, încuviință Yasri, cu un tremur de frică în voce. Oh, da.

Karou le simți pe cele două himere uitându-se la ea și încercă să pară inconștientă, ceea ce nu era prea greu. Se simțea inertă, iar durerea înflorea în pieptul ei, în brațe și pe claviculă. Tăieturi de sabie care să le țină companie urmelor de gloanțe. Îi era sete și știa că n-ar trebui decât să murmure pentru ca Yasri să dea fuga la ea cu apă și o mângâiere, dar păstră tăcerea. Erau atât de multe la care trebuia să se gândească.

Yasri spusese: „N-ar fi putut să știe despre ea”.

Ce să știe?

Era înnebunitor, cu secretele astea. Îi venea să se ridice în capul oaselor și să țipe: „Cine sunt eu?”, dar se abținu. Se prefăcu adormită, pentru că mai era un gând care nu-i dădea pace.

Brimstone nu era aici.

El era *întotdeauna* aici. Niciodată nu i se dăduse voie să intre în dugheană în absența lui și numai circumstanțele extraordinare ale rănirii ei mortale erau responsabile pentru această excepție.

Această ocazie.

Karou așteptă până le auzi pe Issa și pe Yasri îndepărtându-se, privind printre gene ca să fie sigură că plecaseră. Știa că, de îndată ce și-ar fi mișcat corpul ca să se ridice, arcurile patului aveau să scârțâie și s-o dea de gol, așa că întinse mâna după șiragul ei de firțigei de la încheietură.

Încă o întrebuințare de folos pentru niște dorințe aproape fără folos: să facă arcurile patului să nu scoată niciun sunet.

Se ridică în capul oaselor și se strădui să-și țină echilibrul, cu capul învârtindu-se, rănile usturând, fără să facă zgomot. Yasri și Issa îi scoseseră cizmele din picioare, deopotrivă cu paltonul și puloverul, astfel încât acum avea numai bandajele, o cămașă de corp mânjită de sânge și jeanșii. Merse desculță pe după două dulapuri și pe sub șiragurile atârnate cu dinți de cămilă și de girafă, apoi făcu o pauză, ciuli urechea și aruncă o privire în dugheană.

Masa lui Brimstone era în întuneric, la fel ca a lui Twiga, fără niciun felinar aprins care să atragă moliile-colibri. Issa și Yasri

erau în bucătărie, nu se vedeau, iar întreaga dugheană era cufundată în penumbră, ceea ce făcea ușa să iasă cu atât mai mult în evidență, un fir subțire de lumină trădându-i conturul.

Pentru prima oară în viața lui Karou, era întredeschisă.

Cu inima bătându-i de emoție, se apropie. Se opri doar pentru o clipă, cu mâna pe clanță, apoi împinse ușa puțin mai mult, ca să se poată uita dincolo.

16. CĂZUT

Akiva îl găsi pe Izíl ascunzându-se după un morman de gunoi din Jemaa el-Fna, având în continuare creatura în spinarea lui. Un semicerc de oameni speriați se strânseseră în jurul lor, amenințători, dar când Akiva ateriză din cer într-o explozie de scântei, fugiră în toate direcțiile, guițând ca porcii bătuți.

Creatura întinse mâna spre Akiva.

— Frate, se tângui el. Știam c-o să te întorci după mine.

Akiva își încleștă maxilarul. Se sili să se uite la creatură. Buhăită cum era fața sa, trăsăturile încă mai păstrau un ecou al frumuseții de odinioară: ochii migdalați, nasul fin, cu punte înaltă, și buze senzuale, care păreau perverse pe o față atât de diformă. Dar cheia adevăratei naturi a creaturii era în spatele lui. De la omoplați îi ieșeau cioturile încheieturilor aripilor rupte.

Incredibil, creatura aceasta era un serafim. Nu putea fi decât unul dintre Cei Căzuți.

Akiva cunoștea povestea ca pe o legendă și nu se întrebase niciodată dacă era sau nu adevărată, nu până în clipa asta, când avea în față dovada: că existau serafimi, exilați într-o epocă anterioară pentru trădare și colaborare cu vrăjmașul, surghiuniți pentru vecie în lumea oamenilor. Ei bine, el era unul dintre aceia și, într-adevăr, căzuse departe de ceea ce fusese odinioară. Timpul îi gârbovise spinarea, iar carnea lui, mult întinsă, părea să se agațe de fiecare colț al vertebrelor. Picioarele îi atârnau inerte – asta nu mai era opera timpului, ci a violenței. Îi fuseseră fărâmate cu intenționată cruzime, ca să nu mai meargă niciodată. De parcă nu fusese o pedeapsă destul de mare că îi smulseseră aripile – nici măcar amputate, ci smulse –, îi distruseseră și picioarele, lăsându-l o vietate târâtoare pe fața unei lumi străine.

O mie de ani trăise astfel și era copleșit de bucurie să-l vadă pe Akiva.

Izíl nu era bucuros. Se pitea după grămada împuțită de gunoi, mai înfricoșat de Akiva decât fusese de furia mulțimii. În timp ce Razgut bolborosea „Fratele meu, fratele meu!”, într-o psalmodiere extatică, bătrânul tremura ca apucat de friguri și încerca să se dea înapoi, dar nu mai avea unde să se retragă.

Akiva se înălța în fața lui, strălucirea aripilor lui descoperite de sub iluzia magică luminând scena ca ziua.

Razgut întinse mâna cu dor spre Akiva:

— Sentința mea s-a sfârșit și tu ai venit să mă iei înapoi. Așa e, nu, fratele meu? O să mă duci acasă și o să mă faci întreg la loc, ca să pot merge. Ca să pot *zbura*...

— Venirea mea n-are nicio legătură cu tine, îl întrerupse Akiva.

— Ce... ce vrei? gâjâi Izíl în limba serafimilor, pe care o învățase de la Razgut.

— Fata, zise Akiva. Vreau să-mi spui despre fată.

17. O LUME APARTE

În capătul îndepărtat, dincolo de ușa misterioasă, Karou descoperi un culoar de piatră neagră, mohorâtă. Scoțând capul, văzu că holul continua vreo trei metri, după care cotea spre nu știa ce. Chiar înainte de colț, exista o fereastră – o nișă îngustă, zăbrelită, la un unghi care nu-i permitea să vadă prin ea din locul de unde se afla. O lumină albă se revărsa înăuntru, desenând dreptunghiuri pe podea. *Lumina lunii*, gândi Karou și se întrebă ce peisaj ar vedea, dacă s-ar strecura până acolo și ar privi afară. Unde ducea locul ăsta? Oare, la fel ca și ușa din față a dughenei, aceasta se deschidea spre o multitudine de orașe sau era cu totul altceva, vreun adânc al acelui Altundeva al lui Brimstone pe care ea nici nu și-l putea imagina? Câțiva pași și ar putea afla. Dar, oare, să îndrăznească?

Ascultă încordată. Auzea sunete, dar păreau să fie îndepărtate, ecouri de strigăte în noapte. Culoarul, în schimb, era liniștit.

Așa că îndrăzni. Se strecură afară. Păși rapid, fără zgomot, pe vârfurile picioarelor desculțe, până ajunse în fața ferestrei. Se uită printre gratiile groase de fier. Privi.

Mușchii feței sale, crispați de încordare, se destinseră brusc odată cu admirația ce-o cuprinse, rămânând pur și simplu cu gura căscată. Trecu o secundă până să-și dea seama și închise gura iute, tresărind când clănțănitul dinților ei răsună puternic în liniștea din jur. Se aplecă să cerceteze scena dinaintea ochilor ei și dedesubt.

Oriunde ar fi fost acest loc, era sigură de un lucru: nu era lumea ei.

Pe cer erau două luni. Asta era prima deosebire. *Două luni*. Niciuna nu era plină. O lună era o jumătate de disc strălucitoare, mult deasupra capului, cealaltă, o seceră palidă, abia înălțată cât să lumineze un pisc de munte. Cât despre peisajul pe care îl dezvăluiau, văzu că era într-o vastă fortăreață. Ziduri de apărare imense, întărite, se îmbinau în bastioane hexagonale; un întreg oraș se întindea între ziduri, iar turnuri crenelate – probabil ca acela din care spiona acum Karou – se ridicau deasupra celorlalte clădiri, cu siluete de străjeri mărșăluind pe creste.

Lăsând la o parte cele două luni, ar fi putut fi o cetate întărită a unei Europe din timpuri îndepărtate.

Gratiile erau cele care o făceau cu totul deosebită.

În mod extraordinar, cetatea era închisă pe deasupra cu gratii de fier. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Se arcuiau peste întreg locul, de la un zid cu taluz de pământ bătătorit la celălalt, negre-cărbune și urâte, cuprinzând până și turnurile. O cercetare rapidă și își dădu seama că nu existau deschideri; gratiile erau la distanțe mici una de cealaltă, cât niciun corp să nu se poată strecura printre ele. Străzile și piețele cetății erau în întregime acoperite, închise ca într-o cușcă, iar lumina lunilor arunca umbre în zigzag peste toate lucrurile.

Despre ce era vorba? Oare gratiile erau menite să țină ceva *înăuntru* sau *în afară*?

Și atunci Karou zări o siluetă înaripată coborându-se în picaj din înaltul cerului și tresări, crezând că primise răspunsul. Un înger, un serafim – acesta a fost cel dintâi gând al ei, și inima i-o luase la galop, iar rănile îi zvâcniseră. Dar nu era. Făptura trecu pe deasupra capului ei și dispăru, iar ea văzu limpede că avea forma unui animal – un soi de cerb cu aripi. O himeră? Întotdeauna bănuise că trebuia să fie mai multe, deși ea nu cunoscuse decât patru, care nu i-ar fi spus niciodată dacă mai existau și altele.

Acum se gândi că toată cetatea era probabil locuită de himere și că, dincolo de zidurile sale, se întindea o lume întreagă, o lume cu două luni, locuită de asemenea de himere, și a fost nevoie să se prindă cu mâinile de gratii ca să rămână în picioare, în timp ce universul părea să tremure și să se extindă în jurul ei.

Era o altă lume.

Altă lume.

Dintre toate fanteziile pe care și le construise în minte despre a doua ușă, niciodată nu-și imaginase asta: o lume aparte, cu munții, continentele și lunile ei proprii. Era deja amețită de la pierderea de sânge, iar revelația o făcu să se clatine, încât trebui să se țină strâns de gratii.

Și în clipa aceea auzi vocile. Aproape. Și atât de familiare. Le ascultase murmurele toată viața ei, când capetele lor se aplecau unul spre altul, tăinuind despre dinți. Erau Brimstone și Twiga și veneau de după colț.

— Ondine l-a adus pe Thiago, zicea Twiga.

— Prostul, șopti Brimstone. Chiar crede că armatele își pot permite pierderea lui în vremuri ca astea? De câte ori trebuie să-i spun că un general nu luptă pe front?

— Din cauza ta nu știe ce e frica, zise Twiga, la care Brimstone doar pufni, iar pufnetul acela răsună periculos de aproape.

Karou intră în panică. Ochii ei se îndreptară iute spre ușa pe care venise. Se îndoia că putea ajunge la timp. În loc de asta, se înghesui în nișa ferestrei și stătu neclintită ca piatra.

Trecură pe lângă ea, destul de aproape cât să o atingă. Karou se temu că aveau să intre în dugheană și să închidă ușa în urma lor, lăsând-o captivă în locul acesta ciudat. Era gata să strige după ei, ca să-i oprească, dar ei trecură de ușă. Panica i se domoli. În urma panicii, alt sentiment luă foc: mânia.

Mânia pentru atâția ani de secrete, de parcă ea n-ar fi fost demnă de încredere nici pentru cele mai simple detalii ale propriei existențe. Mânia îi dădu curaj și se hotărî să afle mai multe – cât de multe ar fi putut, dacă tot ajunsese aici. O șansă ca aceasta, bănui ea, n-avea să se mai ivească niciodată. Așadar, când Brimstone și Twiga cotiră pe niște scări, se luă după ei.

Erau scările turnului, spiralând abrupt în jos. Coborârea răsucită o ameți pe Karou: o treaptă, o întoarcere, o treaptă, o întoarcere, până când i se păru că era prinsă într-un purgatoriu de trepte care avea să nu se mai sfârșească niciodată. O vreme a mai dat de ferestre înguste ca niște fante, dar pe urmă și acelea au dispărut. Aerul devenise mai rece și mai neclintit, iar Karou avea impresia că ar fi sub pământ. Îi auzea pe Twiga și pe Brimstone în reprize scurte, fără a mai putea să înțeleagă conversația lor.

Twiga:

— O s-avem nevoie de mai multă tămâie, curând.

Brimstone:

— O să avem nevoie de toate. N-a mai fost un atac ca ăsta de zeci de ani.

— Crezi că țin orașul sub observație?

— Când n-au făcut-o?

— Cât timp? întrebă Twiga, cu glas tremurat. Cât timp îi putem ține la distanță?

Brimstone:

— Nu știu.

Și tocmai când Karou credea că nu mai rezistă la încă o întoarcere, ajunse la ultima treaptă. Aici, lucrurile deveniră interesante.

Cu adevărat interesante.

De la scară se deschidea o sală vastă, cu ecou. Karou trebui să rămână la adăpost, ca să se asigure că Brimstone și Twiga își continuă drumul, dar când le auzi vocile îndepărtându-se, dizolvate în imensitatea spațiului care le înghițea, se furișă după ei.

Părea că se aflau într-o catedrală – asta dacă pământul ar fi să viseze o catedrală care să ia ființă în mii de ani în care apa să se prelingă prin piatră. Era o cavernă naturală uriașă, al cărei plafon se înălța într-un arc gotic aproape perfect. Stalagmite vechi cât lumea fuseseră sculptate în pilaștri de forma unor animale sălbatice, iar candelabrele atârnau atât de sus, încât păreau roiuri de stele. În aer se simțea un miros greu de ierburi și de pucioasă, iar fumul șerpuia printre stâlpi, destrămat în fuioare de brize venite prin deschizături nevăzute în pereții cavernei.

Și, departe, dincolo de toate acestea, în locul spre care se îndreptau Brimstone și Twiga, de-a lungul navei catedralei, nu erau strane de rugăciune, ci mese – mese de piatră, uriașe cât menhirele, atât de mari, încât probabil fusese nevoie de elefanți să le aducă până aici. Într-adevăr, erau destul de masive pentru ca un elefant să poată sta culcat pe ele, iar unul chiar făcuse asta.

Un elefant stătea întins pe o masă.

Sau… nu. Nu era un elefant. Cu gheare la picioare și un cap de coșmar, al unui urs grizzly fioros, cu colți uriași, era altceva. O himeră.

Și era moartă.

Pe fiecare dintre mese zăcea o himeră și erau zeci. Zeci. Privirea lui Karou trecea rapid, rătăcită, de la o masă la alta. Nu existau două himere moarte asemănătoare. Majoritatea aveau câte o trăsătură umană, capul sau torsul, fără a fi în întregime omenești. Colo, o gorilă cu coamă de leu; dincolo, o creatură ca o iguană, atât de mare, că n-ai fi putut s-o numești decât

dragon; mai încolo, un cap de jaguar pe corpul nud al unei femei.

Brimstone și Twiga umblau printre mese, atingând și examinând himerele. Zăboviră cel mai mult în dreptul unui bărbat.

Și el era dezbrăcat. Era ceea ce Karou și Zuzana ar fi numit, cu zâmbete infatuate de cunoscătoare, un „specimen fizic”. De la umerii masivi, pe corpul care i se îngusta spre șolduri, cu abdomenul reliefat, toți mușchii pe care Karou îi putea identifica de la atelierele de desen după model viu erau robuști și proeminenți. Pe pieptul solid avea un puf de păr alb, pur. Și părul de pe cap era alb, lung și mătăsos, întins pe masa de piatră.

Fumul de tămâie plutea mai gros în jurul lui. Venea dintr-un soi de lanternă de argint frumos ornată, suspendată de un cârlig deasupra capului său, răspândind un șuvoi constant. *O cădelniță*, gândi Karou, ca acelea legănate la mesa catolică. Brimstone puse o mână pe pieptul mortului, ținând-o așa un moment, un gest pe care Karou nu-l putu descifra. Dragoste? Tristețe? Când el și Twiga porniră din nou și se făcură nevăzuți în zidul de beznă ce se înălța în capătul celălalt al navei, ea se strecură afară din ascunziș și se duse la masă.

Odată ajunsă lângă mort, văzu că părul lui alb era discordant. Bărbatul era tânăr, pe față nu avea niciun rid. Era foarte frumos, deși lipsit de expresie și cerat de moarte, și părea nu întrutotul *real*.

De asemenea, nu era întrutotul uman, deși era mai aproape de om decât cele mai multe dintre himerele de aici. Carnea și musculatura picioarelor lui se transformau pe la jumătatea coapsei, devenind coapsele cu blană albă ale unui lup, picioarele lungi cu genunchii canini întorși invers și ghearele negre. Și mâinile, observă ea, îi erau hibride: late și îmblănite ca labele, cu degete de om care se ascuțeau în gheare. Palmele stăteau în sus, parcă dinadins aranjate astfel, și de aceea Karou văzu ce era tatuat pe pielea lor.

În mijlocul fiecărei palme avea câte un ochi – exact ca tatuajele ei.

Se dădu șocată înapoi.

Asta era ceva. Ceva crucial, ceva *cheie*, dar ce însemna? Se întoarse spre masa de alături, unde zăcea creatura cu coamă de

leu. Mâinile lui erau simiene, carnea neagră, dar tot putu zări hamsele pe ele.

Se duse la masa următoare, și la următoarea. Până și creatura-elefant: tălpile de mamut ale picioarelor din față erau tatuate. Fiecare dintre creaturile astea moarte purta hamse, întocmai ca ea. Gândurile i se ciocneau în cap, la fel cum inima îi izbea în piept. Ce se întâmpla? Aici erau zeci de himere, toate moarte și dezbrăcate – fără vreo rană vizibilă, remarcă ea –, întinse pe niște lespezi reci ale unei catedrale subterane. Hamsele ei o legau de ele într-un fel, dar nu-și putea închipui cum.

Se întoarse iarăși la prima masă, la bărbatul cu părul alb, și se aplecă deasupra lui. Era conștientă de fumul aromat dinspre cădelniță și avu un moment de spaimă când își dădu seama că propriul păr avea să se îmbibe cu acest miros și s-o dea de gol la Yasri și Issa, când se va furișa înapoi în dugheană. Dugheana. La gândul că va trebui să urce interminabila scară în spirală îi venea să se așeze pe jos, ghemuită în poziție fetală. Rănile îi zvâcneau ascuțit. Sângele trecuse prin bandaje, iar efectul alifiei lui Yasri dispăruse. *Suferea*.

Dar... locul acesta. Morții aceștia. Cu mintea încețoșată, Karou simțea misterul disproporționat. Mâna bărbatului cu părul alb zăcea chiar înaintea ei, hamsa lui atrăgându-i insistent privirile. O puse pe a ei alături, ca să compare desenele, dar a lui stătea în umbra corpului său, așa că o luă și o ridică la lumină.

Tatuajele erau identice. Văzu asta, în timp ce mintea ei prelucra altceva, un prea lent avertisment dinspre simțurile ei amorțite.

Mâna lui, mâna lui de mort... era *caldă*.

Nu era de mort.

El nu era mort.

O mișcare ca plesnetul de bici și el se ridică în capul oaselor, rotindu-se pe genunchi. Mâna lui, care zăcuse inertă în ale ei, o prinse de gât și-o ridică de la pământ, trântind-o pe masa de piatră. Capul ei. Izbit de piatră. Vederea i se încețoșă. Când se limpezi la loc, el era deasupra ei, cu ochii palizi ca gheața, cu colții dezveliți. Ea nu putea respira. Mâna lui încă o strângea de gât. Karou trase de mâna atacatorului, se zbătu să-l dea jos, izbuti să-și aducă genunchii între ei doi și lovi.

Strânsoarea lui slăbi, iar ea horcăi respirând o dată și încercă să țipe, dar el era din nou peste ea, greu, și gol, și feroce, iar ea luptă cu toată energia, luptă cu o sălbăticie care-i rostogoli peste marginea mesei, pe podea. Era o încăierare haotică, loviturile curgeau de ambele părți, și membrele goale erau atât de puternice, încât Karou nu se putea elibera. El stătea din nou peste ea, călare peste picioarele ei, uitându-se fix, și un soi de transă a nebuniei păru să se destrame din ochii lui. Buzele lui se relaxară și își reluă înfățișarea umană, aproape umană, și frumoasă, dar în continuare înfiorătoare și… confuză.

O apucă de încheieturi, o sili să-și deschidă palmele ca să-i vadă hamsele, apoi se uită atent la fața ei. Privirea lui o cercetă în întregime, încât ea se simți cea goală, apoi scoase un mârâit gros, care îi trimise lui Karou fiori pe șira spinării.

— Cine ești tu?

Nu putea răspunde. Inima îi bătea înnebunită. Rănile îi luaseră foc. Și, ca de obicei, nu avea niciun răspuns.

— Cine ești tu?

O săltă de la podea și o trânti din nou cu spatele pe masă, urcând peste ea. Mișcările lui erau fluide, animalice, colții destul de ascuțiți să-i sfâșie gâtul și, dintr-odată, Karou văzu cum avea să se încheie încălcarea interdicției sale de a trece dincolo de ușa cealaltă: într-o baltă de sânge. Își recăpătă suflul.

Și țipă.

18. SĂ NU TE LUPȚI CU MONȘTRII

— Fata? Izíl privi pieziș spre Akiva. Adică… te referi la Karou?

Karou? Akiva cunoștea acest cuvânt. Însemna speranță, în limba vrăjmașului. Deci nu doar că avea hamse, dar mai avea și un nume de himeră.

— Cine e? întrebă el.

Deși evident îngrozit, bătrânul se ridică un pic mai drept.

— De ce vrei să știi, îngere?

— Eu pun întrebările, zise Akiva. Și-ți sugerez să răspunzi.

Se grăbea să termine cu asta și să se întoarcă la ai lui, dar ura să plece cu acest mister nerezolvat. Dacă nu afla acum cine era fata, n-avea să mai știe niciodată.

Dornic să-i fie de ajutor, Razgut îl informă:

— Are gust de nectar și de sare. Nectar, sare și mere. Polen, stele și răscruci cerești. Are gust de basm. Fecioara lebădă la miezul nopții. Smântână pe vârful limbii unei vulpi. Are gust de *speranță*.

Akiva rămăsese cu fața împietrită, irațional de tulburat la gândul că oroarea asta o *gustase* pe fată. Așteptă până când bolboroselile lui Razgut se sfârșiră, apoi spuse, cu voce joasă:

— N-am întrebat ce gust are. Am întrebat cine este.

Izíl ridică din umeri, fluturând din mâini într-un efort de nonșalanță.

— Doar o fată. Desenează. Se poartă drăguț cu mine. Ce să-ți spun mai mult?

Glasul îi era nesincer și Akiva își dădu seama că bătrânul credea c-o putea proteja. Nobil din partea lui, dar și de tot râsul. Neavând timp de pierdut, se hotărî să aplice o metodă mai drastică. Îl înșfacă pe Izíl de pieptarul cămășii și pe Razgut de unul dintre cioturile lui de oase rupte și își luă zborul cu amândoi, cărând greutatea lor însumată ca pe nimic.

Din câteva bătăi de aripi, tot Marrakech-ul se văzu sclipind sub ei. Izíl țipa, cu ochii închiși, dar Razgut tăcea, fața lui afișând un asemenea dor de negrăit, încât mila îi străpunse inima lui Akiva ca o așchie – mult mai dureros, într-adevăr, decât țandăra de lemn cu care îl înjunghiase Karou. Asta îl surprinse. De-a lungul anilor, învățase să nu mai aibă emoții și trăise atât de

mult în indiferență, încât crezuse că mila și îndurarea muriseră în el, dar în seara asta simțise săgetările surde ale amândurora.

Spiralând încet în jos, ca o pasăre de pradă, îi plantă pe cei doi pe vârful cupolei celui mai înalt minaret din oraș. Ei căutară să se țină și nu reușiră, alunecară pe suprafața lucioasă, pipăind înnebuniți după vreun sprijin cât de mic pentru mâini și picioare, iar în final rămaseră proptiți de un parapet scund, decorativ, tot ce-i mai ținea să nu cadă în gol câteva zeci de metri, din vârful acoperișului moscheii până jos.

Fața lui Izíl era cenușie, respirația gâfâită. Când Razgut se mișcă, urcându-se la loc în spinarea bătrânului, se clătinară amândoi periculos, aproape de margine. Izíl slobozi un șuvoi de porunci să stea lipit, să nu se miște, să se țină de ceva.

Akiva stătea în picioare, mai sus de ei. În spatele lui, crestele zimțate ale munților Atlas străluceau în lumina lunii. Palele de vânt îi înfoiau penele-flăcări ce-i alcătuiau aripile, făcându-le să pâlpâie, iar ochii lui mocneau ca tăciunii.

— Acum, dacă vrei să trăiești, spune-mi ce vreau să știu. Cine e fata?

Izíl, cu o privire înnebunită de groază peste marginea acoperișului, răspunse dintr-o suflare:

— Nu reprezintă nimic pentru tine, e nevinovată…

— Nevinovată? Are hamse, face trafic de dinți pentru vrăjitorul diavol. Mie nu mi se pare nevinovată.

— Tu nu știi. Chiar e nevinovată. Face comisioane pentru el. Atâta tot.

Oare numai atât era, un soi de slujnică? Dar asta nu explica hamsele.

— De ce ea?

— Ea e fiica adoptivă a Neguțătorului-de-dorințe. A crescut-o de când s-a născut.

Akiva cugetă.

— Și de unde a venit?

Îngenunche ca să-și apropie fața de a lui Izíl. I se părea foarte important să știe.

— Nu știu. Nu știu! Într-o zi am văzut-o acolo, legănată în brațele lui, iar după aceea a fost mereu acolo, fără explicații. Crezi că Brimstone îmi spune mie ce și cum? Dacă ar fi făcut-o, poate aș fi fost încă om în loc de catâr!

Făcu semn spre Razgut și se porni să râdă ca un descreierat.

— „Ai grijă ce-ți dorești”, mi-a zis Brimstone, dar eu n-am ascultat și uită-te la mine acum!

Lacrimile îi curgeau pe la colțurile încrețite ale ochilor, iar el râdea și râdea.

Akiva stătea nemișcat. Necazul era că îl credea pe cocoșat. De ce le-ar fi spus Brimstone servitorilor săi umani ceva, mai ales neghiobilor smintiți ca ăsta? Dar dacă Izíl nu știa, ce speranțe mai erau pentru Akiva să afle? Bătrânul era singura lui legătură și deja trăsese prea mult de timp.

— Atunci spune-mi unde s-o găsesc, îi ceru el. Era prietenoasă față de tine. Cu siguranță știi unde locuiește.

Jalea sclipi în ochii bătrânului.

— Nu pot să-ți spun asta. Dar... dar... dar pot să-ți spun alte lucruri. Lucruri secrete! Despre cei din neamul tău. Mulțumită lui Razgut, știu mult mai multe despre serafimi decât despre himere.

Se tocmea, nădăjduind încă s-o protejeze pe Karou. Akiva zise:

— Îți închipui c-ai putea să-mi dezvălui tu ceva despre neamul meu?

— Poveștile lui Razgut...

— Cuvântul unui Căzut. Ți-a mărturisit vreodată de ce a fost surghiunit?

— Oh, *eu* știu de ce, zise Izíl. Mă întreb dacă tu știi.

— Îmi cunosc istoria.

Izíl râse. Un obraz era lipit de cupola minaretului, iar râsul îi ieși ca un horcăit.

— Ca mucegaiul pe cărți, așa cresc miturile pe istorie. Poate ar trebui să întrebi pe cineva care a fost acolo, cu atâtea secole în urmă. Poate ar trebui să-l întrebi pe Razgut.

Akiva aruncă o privire glacială spre Razgut, care tremura și își șoptea la nesfârșit refrenul:

— Ia-mă acasă, te rog, frate, ia-mă acasă! M-am căit, am fost pedepsit destul, ia-mă acasă...

Akiva zise:

— N-am nevoie să-l întreb nimic.

— Ah, nu? Înțeleg. A zis odată un om: „În viață nu ai nevoie decât de ignoranță și încredere; după asta succesul e garantat”. Mark Twain, știi. Avea o mustață grozavă. Oamenii înțelepți au adesea mustață.

Ceva în bătrân se schimbă sub privirile lui Akiva. Îl văzu ridicând capul să se uite peste bordura de piatră care îl ținea să nu cadă la moarte. Nebunia părea să-i fi trecut, dacă într-adevăr nu fusese totul o înscenare, în primul rând. Își adună zdrențele curajului său, care, în împrejurările de față, era destul de impresionant. De asemenea, trăgea de timp.

— Fii cooperant, bătrâne, zise Akiva. N-am venit aici să ucid oameni.

— Dar de ce ai venit? Nici măcar himerele nu calcă pe aici. Lumea asta nu e pentru monștri…

— Monștri? Păi, cum să-ți zic, eu nu sunt monstru.

— Nu? Nici Razgut nu crede despre el c-ar fi. Nu-i așa, minunatul meu monstru?

Pusese întrebarea aproape cu dragoste, iar Razgut ganguri:

— Nu un monstru. Un serafim, o făptură de foc fără fum, da, zămislit în altă eră, într-o altă lume.

Se uita flămând la Akiva.

— Eu sunt ca tine, frate. Sunt exact ca tine.

Akiva nu se bucură de comparație.

— Eu nu sunt întru nimic asemenea ție, ologule, zise el pe un ton atât de acid, încât Razgut tresări.

Izíl îl bătu consolator cu palma pe brațul care-l strângea ca menghina de gât.

— Haide, haide, zise el, vocea sunându-i goală de compasiune. El nu poate vedea. Este o condiție a monștrilor ca ei să nu se poată percepe pe sine ca atare. Dragonul, știi, care stă ascuns în sat și devorează fecioare, îi aude pe locuitori strigând: „Monstrul!” și se uită în spatele lui.

— Știu ce sunt monștrii.

Ochii de tigru ai lui Akiva se întunecară. Și cât de bine știa! Himerele reduseseră sensul vieții la război. Veneau sub mii de forme animalice și, oricât de multe ai fi ucis, mereu veneau mai multe și mai multe.

Izíl răspunse:

— A zis odată un om: „Nu te lupta cu monștrii, ca să nu devii tu însuți monstru, căci dacă privești în prăpastie, și prăpastia privește în tine, de asemenea”. Nietzsche, știi. O mustață nemaipomenită.

— Spune-mi doar…, începu Akiva, dar Izíl îl întrerupse.

— Te-ai întrebat vreodată, monștrii fac război sau războiul îi face pe monștri? Am văzut lucruri, îngere. Există armate de gherilă care-i fac pe unii puști să-și ucidă propriile familii. Astfel de fapte smulg sufletul și lasă loc bestiei să crească înăuntru. Armatele au nevoie de bestii, nu-i așa? Bestiile sunt preferate, ca să facă ele munca oribilă! Și cel mai rău e că-i aproape imposibil să recuperezi un suflet care a fost smuls. *Aproape*.

Îi aruncă lui Akiva o privire pătrunzătoare.

— Dar e cu putință, dacă vreodată… dacă vreodată te hotărăști să pleci să ți-l cauți pe *al tău*.

Pe Akiva îl cuprinse furia. Scântei începură să curgă din aripile sale, luate de vânt și purtate peste acoperișurile din Marrakech.

— Și de ce-aș face asta? Acolo de unde vin eu, bătrâne, un suflet este la fel de nefolositor ca dinții pentru mort.

— Așa grăi, cred, cineva care încă își mai amintește cum era să aibă unul.

Akiva într-adevăr își amintea. Amintirile lui erau niște pumnale și nu era deloc mulțumit să le aibă întoarse împotriva lui.

— Ar trebui să-ți faci griji pentru sufletul tău, nu pentru al meu.

— Sufletul meu e curat. N-am ucis niciodată pe nimeni. Dar tu, oh, tu! Uită-te la mâinile tale.

Akiva nu mușcă momeala, dar își strânse pumnii din reflex. Liniile care erau tatuate de-a lungul degetelor lui până la vârf – fiecare reprezenta un vrăjmaș ucis, iar mâinile lui purtau un răboj cumplit.

— Câți? întrebă Izíl. Măcar știi sau le-ai pierdut numărul?

Nebunul tremurând de frică pe care-l răpise Akiva, ridicându-l de pe caldarâmul pieței, dispăruse cu totul. Izíl stătea drept acum, pe cât putea, împovărat cum era de Razgut, care se uita înainte și înapoi, chinuit, de la asinul lui omenesc la îngerul despre care sperase că venise să-l salveze.

De fapt, Akiva știa precis numărul celor uciși, înscris pe mâinile lui.

— Dar tu? îi aruncă el lui Izíl. Câți dinți, de-a lungul anilor? Presupun că nu le-ai ținut socoteala.

— Dinți? Ah, dar eu n-am luat dinți decât de la morți!

— Și i-ai vândut lui Brimstone. Știi ce face asta din tine? Un complice.

— Complice? Sunt numai niște dinți. El face salbe de pus la gât, l-am văzut. Doar niște dinți pe ață!

— Chiar crezi că face salbe? Tâmpitule! Ai fost implicat în tot ce înseamnă războiul nostru, dar ai fost prea nătâng să vezi. Îmi spui că lupta cu monștrii m-a transformat într-un monstru? Dar afacerile cu diavolii în ce te-au prefăcut pe tine?

Izíl se uită lung la el, cu gura căscată, apoi, înțelegând deodată, zise cu răsuflarea tăiată:

— Știi! Știi ce face el cu dinții!

Cu sarcasm, Akiva șopti:

— Da, știu.

— Spune-mi…

— Ține-ți gura! porunci Akiva, când ultimul fir al răbdării sale plesni. Spune-mi unde o găsesc pe fată. Viața ta nu înseamnă nimic pentru mine. Pricepi?

Auzi brutalitatea din propria voce și se văzu, așa cum era văzut din afară, aplecat amenințător peste aceste sărmane creaturi distruse. Ce-ar crede Madrigal, dacă l-ar putea vedea acum? Dar nu putea, nu-i așa? Și tocmai asta era problema.

Madrigal era moartă.

Bătrânul avea dreptate. *Era* un monstru, dar, dacă așa ajunsese, era numai din pricina vrăjmașului. Nu doar o viață întreagă în război – nu asta izbutise să-l facă pe Akiva să devină cel care era. Ci un singur fapt era de vină, un fapt pentru care nu existau cuvinte, pe care nu avea să-l uite sau să-l ierte niciodată, și pentru care, drept răzbunare, jurase să distrugă un regat. Șuieră:

— Crezi că nu te pot face să vorbești?

La care Izíl îi răspunse, cu un zâmbet:

— Nu, îngere. Nu cred că poți.

Și se aruncă de pe minaret, luându-l și pe Razgut cu el, căzând peste șaizeci de metri și zdrobindu-se de țiglele acoperișului de dedesubt.

19. NU CINE, *CE*?

Catedrala purtă țipătul lui Karou și îl împrăștie într-o simfonie de țipete care reverberau și se ciocneau, astfel încât vastul spațiu se însufleți cu vocea ei. Și apoi nu se mai auzi nimic. Himera o redusese la tăcere cu un dos de palmă și ea alunecase jos de pe lespedea de piatră, doborând cârligul metalic și cădelnița, care scoase un zăngănit puternic. El sări după Karou și ea crezu că avea să-i sfâșie gâtul cu colții, fața lui fiind atât de aproape de a ei... Și deodată îl văzu smuls îndărăt și aruncat la o parte.

Și Brimstone era acolo.

Karou nu mai fusese niciodată atât de fericită să-l vadă.

— Brimstone..., se înecă ea și se opri.

Parcă acum nu mai simțea ușurare. Pupilele lui de crocodil se închiseseră ca două fante negre, ca atunci când era furios, dar dacă își închipuise că îl mai văzuse furios înainte, atunci aceasta avea să-i fie o lecție despre turbare.

Timpul îngheță până ce el reuși să iasă din șocul de a o vedea aici, iar pentru Karou se scurse o veșnicie în intervalul dintre două bătăi de inimă.

— Karou? mormăi el, nevenindu-i să creadă, cu buzele trase mult înapoi într-o grimasă oribilă.

Cu răsuflarea șuierând printre dinți, întinse mâinile după ea, cu ghearele răschirate.

În spatele lui, himera lup cu părul alb întrebă:

— Cine e asta?

Brimstone mârâi:

— Nimeni.

Karou se gândi că poate ar trebui să fugă.

Prea târziu.

Un salt și Brimstone o prinse de braț, chiar deasupra bandajului îmbibat de sânge de la ultima lovitură de sabie primită de la înger, și i-l strivi în strânsoare. În spatele pleoapelor, Karou văzu puncte luminoase și icni. O apucă și de celălalt braț și o ridică de jos, ținând-o cu fața la câțiva centimetri de a lui. Picioarele ei goale pedalau după un punct de sprijin și nu găseau niciunul. Brațele îi erau imobilizate, ghearele

lui îi străpungeau pielea. Nu putea decât să se uite în ochii lui, care niciodată în viața ei nu i se păruseră atât de neomenești, atât de *animalici* ca acum.

— Dă-mi-o mie, zise bărbatul.

Brimstone răspunse:

— Thiago, ai nevoie de odihnă. Ar trebui să fii încă adormit. O să am eu grijă de ea.

— O să ai grijă de ea? Cum? se interesă Thiago.

— N-o să ne mai deranjeze a doua oară.

Cu coada ochiului, Karou zări silueta familiară a lui Twiga, cu gâtul său lung, băgat între umerii căzuți, și se întoarse spre el după ajutor, dar expresia de pe chipul lui era mai rea decât a lui Brimstone, deopotrivă consternată și înfricoșată, de parcă urma să fie martor la ceva ce și-ar fi dorit să nu vadă. Karou începu să intre în panică.

— Stai, gâfâi ea, zbătându-se în strânsoarea lui Brimstone. Stai, stai…

Dar el deja pornise, târând-o spre scări, urcându-le repede, în salturi. Nu se purta cu prea mare grijă față de ea, iar ea se simți ca o păpușă în mâinile unui copil mic, smucită pe după colțuri și ciocnită de pereți, scăpată din mână și zgâlțâită ca un obiect neînsuflețit. Mai curând decât ar fi crezut posibil – sau poate că își pierduse cunoștința o vreme – erau înapoi la ușa dughenei, iar el o azvârli înăuntru. Nu ateriză pe picioarele ei, ci căzu lată, agățând un scaun cu obrazul, astfel încât un foc de artificii detună în spatele ochilor ei.

Brimstone trânti ușa în urma lui și se aplecă deasupra ei.

— Ce-a fost în mintea ta? tună el. Nici c-ai fi putut face o greșeală mai mare! Copil nesăbuit! Și voi?

Se întoarse spre Yasri și Issa, care ieșiseră grăbite din bucătărie și se holbau îngrozite. Se făcură mici.

— Dacă e s-o ținem aici, am stabilit noi, atunci o să fie niște reguli. Reguli inviolabile. Nu ne-am înțeles așa?

Issa încercă un răspuns:

— Da, dar…

Numai că Brimstone se întoarse iar spre Karou și o ridică de la podea.

— Ți-a văzut mâinile? o întrebă el.

Ea nu-i mai auzise niciodată glasul înălțat atât de mult. Era ca piatra râcâită de piatră. Îl simțea în țeastă. O strângea de brațe

foarte tare. Un văl alb se așternu peste vederea ei și se temu că avea să leșine.

— Ți le-a văzut? repetă el, mai tare.

Karou știa că răspunsul bun ar fi fost nu, dar nu putea minți. Gâfâi:

— Da. Da!

El scoase un soi de urlet, care o zdruncină mai profund decât tot ce i se întâmplase în această noapte oribilă.

— Ai idee ce-ai făcut?

Karou n-avea.

— Brimstone! protestă Yasri. Brimstone, e rănită!

Brațele femeii-papagal fluturau ca aripile. Încercă să-i descleșteze mâinile Neguțătorului-de-dorințe de pe rănile lui Karou, dar el o împinse deoparte.

O târî pe Karou până la ușa din față și o deschise dintr-o smucitură, împingând-o înaintea lui, în vestibul.

— Așteaptă! strigă Issa. Nu poți s-o dai afară așa…

Dar el nu ascultă.

— Ieși, acum! mârâi el la Karou. Pleacă!

Deschise și ușa exterioară a vestibulului – un alt indiciu al furiei sale; ușile nu se deschideau niciodată simultan, niciodată, era o măsură de siguranță împotriva intruziunii – și ultimul lucru pe care ea îl văzu a fost chipul lui contorsionat de furie înainte s-o îmbrâncească și să trântească ușa.

Eliberată atât de neașteptat, ea se duse din inerție trei sau patru pași cu spatele, se împiedică de bordură și căzu, rămânând năucită, desculță și sângerând, cu capul vuind, gâfâind, în șuvoiul de zăpadă topită ce se scurgea spre canal. Se simțea sfâșiată între ușurarea că o lăsase să scape cu atât – pentru o clipă se temuse de ceva mult mai rău – și neputința de a crede că o aruncase în frig, rănită și sumar îmbrăcată.

Șocată și amețită, nu știa ce să facă. Începuse să tremure. Afară era ger și ea era udă acum și de la zăpada topită, pe lângă sângele de dinainte. Se căzni să se ridice și șovăi în loc, nesigură. Apartamentul ei era la vreo zece minute de mers pe jos. Deja picioarele o ardeau, degerate. Se uita lung la ușă – fără să fie surprinsă acum să vadă o mână neagră imprimată pe ea – și se gândea că în mod sigur avea să se deschidă. Issa, cel puțin, avea să-i aducă paltonul și încălțările.

În mod sigur.

Însă ușa nu se deschise, și nu se deschise, și tot nu se deschise.

O mașină trecu vâjâind pe la capătul cvartalului; când și când, dinspre ferestre ajungeau până la ea râsete și frânturi de discuții aprinse, dar nu era nimeni prin preajmă. Îi clănțăneau dinții în gură. Își strânse corpul în brațe, pentru câtă căldură putea reține așa, și rămase cu ochii fixați pe ușă, incapabilă să creadă că Brimstone o *abandonase* pur și simplu acolo. Înghețată, mai așteptă câteva momente lungi, până când, în sfârșit, lacrimi indignate îi inundară ochii. Atunci, Karou se întoarse, ținându-se în brațe, și începu să șchiopăteze cu picioarele înțepenite în direcția apartamentului ei. Atrase câteva priviri uluite pe drum, iar vreo câțiva se oferiră s-o ajute, dar ea îi ignoră, și abia când ajunse la ușa ei, tremurând convulsiv, și duse mâna la buzunarul paltonului care nu exista, își dădu seama că nu avea cheile. N-avea palton, n-avea chei, n-avea nici măcar un șâmc cu care să poată deschide ușa.

— La dracu', la dracu', la dracu'! înjură Karou, cu lacrimile sloi pe obraji.

Tot ce avea erau firțigeii de la încheietură. Apucă unul între degete și își formulă dorința, dar nu se întâmplă nimic. Descuiatul ușilor depășea mica putere a firțigeilor.

Se pregătea să sune la un vecin să-l trezească, în clipa în care simți, în spatele ei, o mișcare furișă.

Nu se putea gândi. O mână i se așeză pe umăr, iar ea, un ghem de nervi și impulsuri cum era, reacționă. Apucă mâna și smuci, aplecându-și tot corpul în față. Silueta din spatele ei a fost ridicată prin aer – Karou înregistrând o clipă prea târziu vocea îngrijorată care spunea „Doamne, Roo, ești bine?" – și catapultată peste umărul ei și prin geamul ușii.

Geamul se făcu țăndări când Kaz trecu prin el și izbi podeaua cu o bufnitură explozivă. Karou rămase nemișcată, dându-și seama că, de data asta, el nici măcar nu încercase s-o sperie, iar acum zăcea pe prag, într-un așternut de cioburi. Se gândi că ar fi trebuit să simtă ceva – regret? –, dar nu simți absolut nimic.

Cel puțin se rezolvase problema ușii încuiate.

— Te-ai lovit? îl întrebă ea, sec.

Kaz nu răspunse, doar clipi stupefiat, iar ea cercetă scena. N-avea urme de sânge. Sticla se spărsese în bucățele dreptunghiulare. Kaz era teafăr. Păși peste el și se îndreptă spre

lift. Aruncatul lui Kaz îi secătuise și ultima rezervă de puteri și se îndoia că ar putea urca pe scări șase etaje. Ușile liftului se deschiseră și ea intră, întorcându-se cu fața spre Kaz, care tot nu se mișcase. Se uita lung după ea.

— Ce ești tu? întrebă el.

Nu cine, *ce*?

Nu-i răspunse. Ușile liftului se închiseră și Karou rămase numai cu reflecția ei în oglindă, în care văzu ce văzuse Kaz. Era îmbrăcată doar în jeanși uzi și o cămășuță subțire, albă, transparentă în locurile unde i se lipise de piele. Părul îi stătea adunat în șuvițe albastre pe lângă gât, precum șerpii Issei, iar bandajele cu dâre ruginii atârnau desfăcute de umerii ei. În contrast cu sângele, pielea ei părea străvezie, aproape albastră, și ea era chircită toată, strângându-se în brațe și dârdâind ca o drogată. Toate acestea erau destul de rele, dar fața i-a atras mai cu seamă atenția. Obrazul i se umflase de când Brimstone o aruncase în scaun, iar capul era aplecat, cu fălcile strânse și fruntea înainte, astfel încât ochii îi erau ascunși în umbră. Arăta precum cineva pentru care mai degrabă ai face un lung ocol decât să treci pe lângă, își zise ea. Arăta... nu întrutotul umană.

Ușile liftului se deschiseră cu un clinchet și ea se târî pe hol. Trebuia să iasă pe o fereastră ca să ajungă pe balconul ei, apoi să spargă un ochi de geam de la balcon ca să intre în apartament, dar reuși toate acestea mai înainte ca puterile s-o lase definitiv sau ca tremuratul să fie mai puternic decât voința ei de mișcare și, în sfârșit, ajunse înăuntru, dezbrăcându-se de hainele ude. Se târî până la pat, se înfășură într-un pled, ghemuindu-se strâns, și plânse cu suspine.

Cine ești tu? se întrebă ea, amintindu-și ce o întrebase îngerul și, apoi, lupul. Însă întrebarea lui Kaz îi răsuna mai puternic în minte, un ecou ce nu voia să se stingă.

Ce ești tu?

Ce?

20. POVESTE ADEVĂRATĂ

Karou își petrecu weekendul singură în apartament, arzând de febră, învinețită, julită, tăiată și mâhnită. Să se ridice din pat, duminică, a însemnat o tortură. Mușchii ei păreau întinși și încolăciți pe vinciuri, gata să plesnească. Totul o durea. Totul. Era greu să deosebească o durere de celelalte și arăta ca într-o broșură despre violența domestică, obrazul ei atingând proporții de nucă de cocos și înflorind albăstriu, pentru a rivaliza cu părul ei.

Se gândise s-o cheme pe Zuzana s-o ajute, dar renunțase la idee când își dăduse seama că nu avea telefonul. Paltonul, cizmele, geanta, portofelul, cheile și caietul de schițe rămăseseră în dugheană. Ar fi putut să-i trimită un e-mail, dar, cât dură până să se pornească laptopul, își imagină cum avea să reacționeze Zuzana la vederea ei și știa că, de data asta, prietena ei n-o să lase lucrurile să treacă în tăcere. Karou ar fi fost silită să-i spună ceva. Era prea istovită să inventeze o minciună, așa că sfârși îndopându-se cu medicamente și ceai, petrecând weekendul într-o stare tulbure, cu frisoane și transpirații, dureri și coșmaruri.

Se trezea adesea cu impresia că aude zgomote și privea pe fereastră, sperând mai mult ca niciodată să-l vadă pe Kishmish cu un bilet, dar el nu apăru, iar sfârșitul de săptămână trecu fără ca nimeni să vină să vadă ce mai face – nici Kaz, pe care-l aruncase prin geamul ușii, nici Zuzana, pe care o învățase să-i accepte absențele cu tăcere prudentă. Niciodată nu se mai simțise atât de singură.

Veni și lunea, iar ea tot nu ieși din apartament. Se servea cu ceai și medicamente, la intervale neregulate. Somnul îi era un carusel de coșmaruri, aceleași figuri apărându-i la nesfârșit – îngerul, creatura din spinarea lui Izíl, himera lup, Brimstone turbat de furie –, iar când deschidea ochii, vedea că lumina se schimbase, dar nimic altceva, sau poate doar că nefericirea ei se adâncise.

Era întuneric când auzi sunând interfonul. Și sună. Și sună. Se târî până la consola de lângă ușă și gâjâi:

— Da?

— Karou?

Era Zuzana.

— Karou, ce naiba? Dă-mi drumul, chiulangioaico.

Karou se simți atât de bucuroasă să audă vocea prietenei sale, atât de bucuroasă că venise cineva să vadă ce face, încât izbucni în plâns. Când Zuzana intră, o găsi stând pe marginea patului, cu lacrimile șiroind pe fața ei zdrobită.

Zuzana încremeni, privind-o de la înălțimea corpului ei de aproape un metru cincizeci cu tot cu cizmele cu platformă, parcă desprinsă din desenele animate. Apoi exclamă:

— Oh. Oh. Doamne. *Karou*.

Dintr-un salt străbătu micuța cameră. Mâinile îi erau înghețate de la gerul iernii, dar vocea, blândă, iar Karou își puse capul pe umărul prietenei sale și plânse minute bune, fără oprire.

După aceea, lucrurile se îndreptară.

Zuzana o liniști fără să pună întrebări, apoi coborî după provizii: supă, bandaje, o cutie cu plasturi ca să acopere pielea plesnită de pe clavicula, brațul și umărul lui Karou, unde o crestase sabia îngerului.

— O să rămână niște cicatrice serioase, zise Zuzana, aplecată peste ea și doftoricind-o cu aceeași concentrare cu care își construia marionetele. Când s-a întâmplat asta? Ar fi trebuit să te duci imediat la spital.

— M-am dus, zise Karou, gândindu-se la alifia lui Yasri. Într-un fel.

— Și…? Astea sunt urme de gheare?

Ambele brațe ale lui Karou erau învinețite, semnele fiind mai întunecate în locurile unde degetele lui Brimstone îi striviseră carnea și cu cruste, unde ghearele îi străpunseseră pielea.

— Ăă-mm, mormăi Karou.

Zuzana o privi în tăcere, apoi se ridică și încălzi supa pe care o adusese. Se așeză pe fotoliul de lângă pat și, după ce Karou termină de mâncat, își sui picioarele – descălțate de cizmele cu platformă – pe saltea și își încrucișă brațele în poală.

— OK, zise Zuzana. Sunt gata.

— Pentru ce?

— Pentru o poveste foarte bună care sper să fie adevărul.

Adevărul. Karou încercă să schimbe subiectul, în timp ce învârtea în minte ideea de adevăr:

— Mai întâi, povestește-mi ce s-a întâmplat sâmbătă, cu violonistul…

Zuzana pufni.

— Nu prea cred. Ei bine, îl cheamă Mik, dar asta e tot ce primești până ce te hotărăști să vorbești.

— Numele lui! I-ai aflat numele!

Fărâma aceasta de normalitate o făcu pe Karou absurd de fericită.

— Karou, vorbesc serios!

Chiar era serioasă. Ochii ei întunecați, slavi, căpătaseră acea intensitate gravă despre care Karou îi spusese cândva că i-ar fi folosit de minune ca anchetator la poliția secretă.

— Spune-mi ce ți s-a întâmplat.

Problema era că tot timpul Karou spusese adevărul, însă îl spusese cu un zâmbet sardonic, de parcă ar fi fost scandalos. Oare avea măcar o expresie facială asociată cu spunerea adevărului cu toată seriozitatea? Și ce să zică? Nu era o poveste pe care s-o poată începe ușurel, ca înmuind mai întâi un deget în apă. Trebuia să sară direct în miezul problemei.

— Un înger a încercat să mă ucidă, zise ea.

O pauză de o clipă și:

— Îm-hm.

— Nu, pe bune.

Karou era conștientă – prea conștientă – de expresia ei. Se simțea de parcă ar fi dat o probă pentru rolul de „fata care spune adevărul” și se străduia mult prea tare.

— Neghiobul ți-a făcut asta?

Karou râse, prea repede și prea spart, apoi tresări și se ținu de obrazul ei umflat. Ideea că ar fi putut fi rănită de Kaz era prea caraghioasă. Adică, rănită *fizic*, deși până și ideea c-ar fi putut să-i rănească inima părea o prostie, pe lângă toate celelalte pentru care trebuia să-și facă griji.

— Nu. N-a fost Kaz. Tăieturile au fost făcute de o sabie, când un înger a încercat să mă ucidă, vineri noapte. În Maroc. Doamne, s-a dat probabil și la știri. Apoi, pe astea le am de la tipul lup, despre care am crezut că era mort, dar evident că nu era. Restul, de la Brimstone. Și, oh. Ăă, tot ce e în caietul meu de schițe e adevărat.

Își ridică încheieturile, una lângă alta, astfel încât tatuajele ei alcătuiau mesajul *poveste adevărată*.

— Vezi? E un indiciu.

Zuzana nu era amuzată.

— Doamne, Karou…

Karou plonjă cu capul înainte. Adevărul, descoperi ea, se simțea neted, ca o piatră săltăreață în palmă.

— Și părul meu? Nu-l vopsesc. L-am dorit de culoarea asta. Și vorbesc douăzeci și șase de limbi, majoritatea tot prin dorințe. Nu te-ai gândit niciodată că era ciudat că vorbeam ceha? Vreau să spun, cine mai vorbește ceha în afară de cehi? Brimstone mi-a făcut-o cadou la a cincisprezecea aniversare, chiar înainte să vin aici. Oh, și mai ții minte malaria? Am contractat-o în Papua Noua Guinee și a fost nasol. Și am fost și împușcată, dar cred că l-am ucis pe nenorocit, și nu-mi pare rău, iar din nu știu ce motiv un înger a încercat să mă ucidă pe mine, și era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată și deopotrivă cel mai înspăimântător, cu toate că și tipul ăla lup a fost destul de îngrozitor, iar noaptea trecută l-am enervat pe Brimstone foarte rău și el m-a dat afară, iar când am ajuns aici, Kaz mă aștepta și eu l-am aruncat prin geam, ceea ce a fost de fapt perfect, pentru că nu aveam cheile.

O pauză.

— De aceea nu cred c-o să mai încerce să mă sperie vreodată, ceea ce e probabil singurul lucru bun din toate astea.

Zuzana nu zise nimic. Își împinse fotoliul în spate și își încălță cizmele, trântind piciorul odată încălțat în podea, și cu siguranță ar fi plecat în clipa aceea – probabil pentru totdeauna –, dacă n-ar fi fost *bufnitura* care a făcut să zăngănească geamurile ușii de la balcon.

Karou scoase un strigăt gâtuit și sări din pat, uitând de nenumăratele ei răni. Se repezi la balcon. Era Kishmish.

Era Kishmish și era cuprins de flăcări.

•

A murit în mâinile ei. Îi stinsese flăcările și îl ținuse în brațe, dar el era tot o carne vie și o arsură, bătăile lui de inimă ca de aripi de colibri făcând pauze din ce în ce mai lungi, în timp ce ea se apleca asupra lui, spunând:

— Nu, nu, nu, nu…

Limba lui înfurcată intra și ieșea din plisc, iar cârâiturile lui frenetice se răreau, odată cu bătăile de inimă.

— Nu, nu, nu. Kishmish, nu…

Și apoi a murit. Karou a rămas ghemuită acolo, pe balcon, ținându-l în palme. Șirul ei de *nu*-uri s-a stins în șoapte, dar nu s-a oprit decât abia când Zuzana a reușit să articuleze, cu voce nesigură:

— Karou?

Karou își ridică ochii.

— Ăsta e...?

Zuzana făcu un gest nervos cu mâna spre corpul neînsuflețit al lui Kishmish. Arăta perplexă.

— Ăsta e... ăă. Arată ca o...

Karou n-o ajută. Își întoarse privirile spre Kishmish și încercă să înțeleagă ceva din această bruscă survenire a morții. *A zburat aici cuprins de flăcări,* gândi ea. *A venit la mine*.

Văzu că avea ceva legat de picior: o bucată de hârtie groasă, carbonizată, din carnețelul lui Brimstone, care se prefăcu în cenușă când o atinse, și... încă ceva. Degetele ei tremurară când dezlegă și ținu obiectul în palmă. Inima îi sări din piept cu o frică sădită în ea din copilărie: nu avea voie să-l atingă.

Era iadeșul lui Brimstone.

Kishmish i-l adusese ei. Deși ardea, i-l adusese.

Afară, în oraș, o sirenă se tângui, ceea ce grăbi o conexiune din mintea ei care întârziase până atunci să se facă. Arsură. Urmele de mâini arse. Portalul. Se ridică anevoie, se întoarse grăbită înăuntru și își puse o jachetă și cizmele. Zuzana o întrebă:

— Ce este, Karou? Ce e ăla? Ce...?

Dar Karou abia dacă o auzea.

Ieși pe ușă și coborî pe scări, cu Kishmish în brațe și iadeșul strâns în pumn. Zuzana veni după ea pe stradă și tot drumul până la Josefov, la ușa de serviciu care fusese portalul din Praga al lui Brimstone.

Acum era un infern alb-albastru, insensibil la jeturile furtunurilor de pompieri.

În aceeași clipă, deși Karou n-o știa, în toată lumea, la fiecare ușă înfierată cu blazonul mâinii negre, au izbucnit incendii. N-au putut fi stinse cu nimic și, cu toate acestea, nu s-au întins. Flăcările au distrus ușile și magia care era atașată de ele, după care s-au stins de la sine, lăsând găuri carbonizate în zeci de clădiri. Ușile metalice se topiseră, într-atât de puternică fusese

vâlvătaia, iar martorii care priviseră flăcările văzuseră, în nimburile retinelor uluite, forme de aripi.

Și Karou le-a văzut și a înțeles. Calea de acces spre Altundeva fusese retezată, iar ea fusese lăsată în derivă.

A fost odată ca niciodată
o fetiță crescută de monștri.

Dar îngerii au ars intrările spre lumea lor,
iar ea a rămas complet singură.

21. SPERANȚA ÎȘI FACE MAGIA PROPRIE

Odată, când era mică, Karou a folosit un pumn întreg de firțigei ca să îndrepte cutele unui desen pe care se așezase Yasri. Cută după cută, dorință după dorință – o procedură migăloasă, îndeplinită cu maximă concentrare, cu vârful limbii scos afară, în colțul gurii.

— Gata!

L-a ridicat, mândră.

Brimstone a scos un sunet care i-a sugerat un urs dezamăgit.

— Ce? a întrebat fetița de opt ani, cu părul negru, ochii negri și firavă ca umbra unui vlăstar. E un desen frumos. Merita să fie salvat.

Chiar era un desen frumos. Era un portret al fetiței ca himeră, cu aripi de liliac și coadă de vulpe.

Issa a bătut din palme, încântată.

— Oh, arăți minunat cu o coadă de vulpe! Brimstone, ar putea avea o coadă, numai azi?

Karou ar fi vrut mai degrabă să aibă aripile, dar n-a fost să fie niciuna. Neguțătorul-de-dorințe, arătând agasat de șantaj, a șoptit un *nu* obosit.

Issa n-a insistat. A ridicat doar din umeri, a sărutat-o pe Karou pe frunte și a prins desenul cu piuneze la loc de onoare. Dar Karou rămăsese captivată de idee, așa că l-a întrebat:

— De ce nu? N-ar fi nevoie decât de un lakhnau.

— Decât? a repetat el. Și ce știi tu despre valoarea dorințelor?

Ea a recitat scala dintr-o suflare:

— Firțigel, șâmc, lakhnau, gavriil, bruxis!

Dar se pare că nu la asta se referise el. Din nou sunetul de urs dezamăgit, ca un mormăit scos pe nas, și apoi a spus:

— Dorințele nu sunt pentru prostii.

— Păi, tu la ce le folosești?

— La nimic, a zis el. Eu nu-mi pun dorințe.

— Cum? se minunase ea. Niciodată?

Cu toată magia aceea la vârful degetului său mic!

— Dar ai putea avea tot ce-ți dorești…

— Nu chiar tot. Există lucruri mai mari decât orice dorință.

— Ca de exemplu?

— Majoritatea lucrurilor care contează.

— Dar un bruxis…

— Un bruxis are limitele lui, întocmai ca orice dorință.

O molie-colibri s-a rotit amețită prin lumină, iar Kishmish s-a lansat de pe cornul lui Brimstone, a prins-o din zbor și a înghițit-o cu totul – deodată, creatura n-a mai fost. Într-o clipă era, iar în clipa următoare nu mai era. Stomacul lui Karou se tulburase când se gândise la posibilitatea de a *nu* mai fi, atât de subit.

Privind-o, Brimstone a adăugat:

— Eu *sper*, copilă, dar nu doresc. E o deosebire.

Karou învârtise informația în minte pe toate părțile, gândindu-se că, dacă ar putea să găsească deosebirea, l-ar putea impresiona pe Brimstone. I-a venit o idee și s-a chinuit s-o exprime în cuvinte.

— Pentru că speranța vine din înăuntrul tău, iar dorințele sunt doar magie.

— Dorințele sunt falsuri. Speranța e adevărată. Speranța își face propria magie.

Ea dăduse din cap de parcă ar fi priceput, dar nu înțelesese, nici atunci, cum nu înțelegea nici acum, la trei luni după ce portalurile arseseră și îi amputaseră jumătate din viață. Se întorsese la ușa din Josefov de cel puțin zece ori. Fusese restaurată, împreună cu peretele din jurul ei, și arătau prea curate, prea noi pentru peisajul înconjurător. Ea bătuse și sperase: își concentrase toate forțele ca să spere, și nimic. Încă o dată și încă o dată, tot nimic.

Indiferent ce magie se afla în speranță, gândi ea, nu făcea nici pe departe cât o dorință bună, viguroasă.

Acum stătea la o altă ușă, care aparținea unei cabane de vânătoare din pustietate, în Idaho, și nu se osteni să bată. Doar o deschise.

— Salut, zise ea, cu voce vioaie și dură, la fel ca și zâmbetul ei. A trecut ceva vreme.

Înăuntru, Bain, vânătorul, își înălță capul, surprins. Curăța o pușcă pe măsuța lui de cafea și se ridică iute în picioare.

— Tu erai. Ce vrei?

În mod detestabil, era fără cămașă, expunând abundentul său burdihan albicios și extraordinara sa barbă, încâlcită în jurul umerilor în șomoioage. Karou îi simțea mirosul din capătul opus al încăperii, înțepător ca un cuib de șoareci.

Intră neinvitată în cabană. Era îmbrăcată în negru: pantaloni mulați și cizme, un trenci vintage, strâns cu o centură în talie. Atârnată de umăr avea o tașcă de piele, părul îi era strâns la spate într-o singură coadă împletită și nu era deloc machiată. Arăta obosită. *Era* obosită.

— Ai mai vânat ceva interesant, în ultima vreme?

— Ai aflat ceva? întrebă Bain. S-au deschis la loc ușile?

— Oh. Nu. Nimic de genul ăsta.

Karou își păstră vocea degajată, de parcă făcea o vizită de curtoazie. Era o farsă, firește. Chiar și pe vremea când făcea comisioane pentru Brimstone, nu venise niciodată în vizită aici. Bain întotdeauna venea personal la dugheană.

— Nu ești ușor de găsit, zise ea.

Locuia în afara sistemului de servicii publice; Internetul nu-l cunoștea. Karou cheltuise mai multe dorințe până îi dăduse de urmă – dorințe de rang inferior, pe care le șterpelise de la ceilalți negustori.

Se uită roată prin cameră. O canapea în carouri, niște capete de elan cu ochi sticloși fixate pe pereți și un fotoliu extensibil Naugahyde, cârpit cu bandă adezivă. Un generator zumzăia în afara ferestrei, pentru becul care lumina cabana. Karou clătină din cap.

— Gavriili cu care să te joci și tu stai într-o cocioabă ca asta? Frate…

— Ce vrei? întrebă Bain, precaut. Vrei dinți?

— Eu? Nu.

Se așeză pe marginea fotoliului. Cu același zâmbet dur, senin, zise:

— Nu *dinți* vreau.

— Atunci, ce?

Zâmbetul lui Karou dispăru ca stins de la întrerupător.

— Cred că poți ghici ce vreau.

O pauză scurtă. Apoi, Bain spuse:

— Nu am niciunul. I-am folosit pe toți.

— Ei bine, nu pot să te cred pe cuvânt.

El făcu semn spre încăpere.

— Aruncă o privire, atunci. Dă-i drumul.

— Vezi tu, problema e că știu unde îi ții.

Vânătorul încremeni, iar Karou se uită la pușca de pe masă. Era demontată, nicio primejdie. Întrebarea era dacă avea vreo

altă armă la îndemână. Probabil. Nu era tipul care să umble cu o singură armă.

Degetele lui tresăriră, aproape imperceptibil.

Pulsul lui Karou zvâcni în palmele ei.

Bain se aruncă spre canapea. Ea deja era în mișcare. Ușor ca într-un dans, sări peste măsuța de cafea, îl prinse de cap cu latul palmei și îl împinse spre perete. Cu un orăcăit, el se prăbuși pe canapea și, pentru o clipă, avu răgazul să scormonească frenetic cu ambele mâini printre pernele canapelei, până găsi ceea ce căuta.

Se întoarse rapid cu pistolul ridicat. Karou îl prinse de încheietură cu o mână și își înfipse cealaltă mână în barba lui. O detunătură; glonțul îi trecu pe deasupra capului. Își propti un picior de canapea, îl săltă de barbă și-l împinse la podea. Măsuța se răsturnă și piesele puștii se împrăștiară. Continuând să-l țină strâns de încheietură, cu pistolul îndreptat în afară, își ridică genunchiul și se lăsă brusc cu toată greutatea pe antebrațul lui, auzind oasele trosnind. El strigă și scăpă pistolul. Karou îl luă de jos și îi lipi țeava de un ochi.

— O să te iert pentru asta, zise ea. Înțeleg, din punctul tău de vedere, că e o porcărie. Numai că eu nu mă simt deloc prost pentru asta.

Bain răsufla greu și se uita cu un aer criminal la ea. De aproape, mirosea a rânced. Ținându-i în continuare pistolul la ochi, Karou își învinse dezgustul și băgă mâna în hățișul slinos al bărbii lui, pentru a scotoci prin ea. Imediat dădu de metal. Deci era adevărat, își ținea dorințele în barbă.

Karou își scoase cuțitul din gheată.

— Vrei să știi de unde am aflat? îl întrebă ea.

Bain găurise monedele de dorință și împletise părul jegos prin ele. Ea le scoase, tăindu-i împletiturile, una câte una.

— De la Avigeth. Șerpoaica, știi? Era nevoită să-ți încercuiască gâtul împuțit, nu-i așa? *Nu* am invidiat-o pentru asta. Nu te-ai gândit că-i va spune Issei ce-ai ascuns în smocul ăsta greţos al tău?

Avu o strângere de inimă, amintindu-și nopțile acelea obișnuite din dugheană, când stătea cu picioarele încrucișate pe podea, schițând-o pe Issa și sporovăind fleacuri, în timp ce uneltele lui Twiga bâzâiau ușor într-un colț, iar Brimstone înșira

nesfârșitele sale salbe de dinți. Oare ce se mai întâmpla pe acolo, acum?

Ce?

Dorințele lui Bain erau, în majoritate, șâmci. Dar printre ei găsi și câțiva lakhnau și, mai ales, grei ca niște ciocane, cei doi gavriili. Asta era bine. Era foarte bine. De la ceilalți negustori pe care-i vizitase până acum obținuse numai lakhnau și șâmci.

— Am sperat să nu-i fi cheltuit încă pe ăștia, îi zise Karou. Mulțumesc. Sincer, îți mulțumesc. Nici nu știi cât înseamnă pentru mine.

— Javră, mormăi el.

— Ei, dar ăsta-i curaj, zise ea cu familiaritate. Vreau să spun, să-i zici asta unei fete cu pistolul lipit de ochiul tău.

Continuă să taie jurubițe de barbă, în timp ce Bain zăcea nemișcat. Era probabil de două ori mai solid decât ea, dar nu se împotrivea. Lucirea sălbatică din ochii ei îl intimida. În plus, auzise și el zvonurile despre Sankt Petersburg și știa că fata nu se sfia să se folosească de cuțit.

Karou îi goli ascunzătoarea de dorințe și, dându-se puțin înapoi, folosi țeava pistolului ca să-i tragă de buza de jos. Se strâmbă când îi văzu dinții. Erau încovoiați și maronii de tutun. Erau *adevărați*. Cu alte cuvinte, nicio speranță de vreun bruxis.

— Știi, ești al cincilea furnizor de-ai lui Brimstone căruia i-am luat urma și ești singurul cu dinții tăi.

— Mda, păi, îmi place carnea.

— Îți place carnea. Firește că-ți place.

Toți ceilalți furnizori pe la care trecuse în asemenea „vizite de curtoazie” făcuseră schimbul pentru un bruxis și toți îl cheltuiseră deja, majoritatea pe o viață lungă. Unul dintre aceștia, o cotoroanță, muma unui clan de braconieri din Pakistan, stricase dorința, uitând să includă tinerețea și sănătatea, și acum era o ruină de carne ofilită, o mărturie a avertismentului lui Brimstone că până și un bruxis are limite.

Ei bine, un bruxis ar fi fost chiar o izbândă, însă, de fapt, Karou avusese nevoie doar de o pereche de gavriili, iar acum îi obținuse. Își adună toate dorințele, cu tot cu împletiturile de barba murdară ce atârnau de ele, și le vârî în tașca ei. Păstră un șâmc în palmă; avea nevoie de el ca să-și aranjeze ieșirea.

— De ce faci asta? întrebă Bain, cu voce joasă. Te pui cu un vânător, o să trăiești ca o pradă, fetițo, întotdeauna întrebându-te cine te urmărește.

Karou se prefăcu a chibzui.

— Hmm. Nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i așa?

Ridică pistolul și îndreptă țeava spre el. Îl văzu făcând ochii mari și apoi închizându-i strâns.

— Bang-bang! făcu ea ca un băiețel entuziast și lăsă pistolul jos. Prostănacule! Spre norocul tău, nu sunt genul ăla de fată.

Puse pistolul pe canapea și, când Bain începu să se ridice, își dori ca el să doarmă. Capul lui lovi podeaua cu un pocnet surd, iar șâmcul se evaporă din palma ei. Karou nu se uită în urmă. Își târșâi picioarele pe treptele verandei și pe tot drumul pe aleea de pietriș negricios, până la taxiul pe care-l lăsase în așteptare lângă un pâlc de cutii poștale.

Ajunse la cutiile poștale. Niciun taxi.

Karou oftă. Șoferul trebuie să fi auzit împușcătura și o ștersese. Nu-l putea învinui. Fusese ca o scenă dintr-un film noir: o fată îi plătește o sumă ridicol de mare ca s-o ducă din Boise până în cotlonul ăsta uitat de lume, unde dispare într-o cabană de vânătoare și se aude un foc de armă. Cine, în deplinătatea facultăților sale mintale, ar mai pierde vremea prin preajmă să vadă deznodământul?

Cu un alt oftat, închise ochii și era cât pe-aci să și-i frece, dar își aminti că pusese mâna pe barba slinoasă a lui Bain și își șterse palmele de pantaloni. Era atât de obosită. Băgă mâna în tașcă. Socotind că ar fi nevoie de un lakhnau ca să întoarcă taxiul din drum, luă unul în palmă și se pregăti să-și pună dorința, dar se opri.

— Unde mi-e capul?

O gropiță i se ivi în obraz, când buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

Scoase din tașcă un gavriil, în schimb.

— Salutare, băi, îi șopti ea.

Cântărindu-l în palmă, își lăsă capul pe spate și se uită în sus, la cer.

22. UN OU DE CIOCOLATĂ

Trei luni.

Trecuseră trei luni de când portalurile arseseră, iar Karou nu primise nicio veste în tot acest timp. Cât de adesea gândurile ei, oricât de ocupate, altminteri, alunecaseră deodată înapoi la biletul făcut scrum din ghearele lui Kishmish? Ca o zgârietură pe un disc de vinil, biletul săpase un șanț în mintea ei. Oare ce scria? Ce voia Brimstone să-i spună, când portalurile ardeau?

Ce scria în bilet?

Și apoi era iadeșul, pe care acum îl purta la gât, cum îl purtase Brimstone. Îi trecuse prin minte, bineînțeles, că s-ar putea să fie o dorință, una chiar mai puternică decât un bruxis, și îl ținuse în palmă, punându-și o dorință – își dorise să se deschidă un portal spre Altundeva –, dar nu se întâmplase nimic. Era cumva plăcut să-l simtă în palmă, totuși. Aripile lui de os i se potriveau între degete ca și când ar fi fost făcut tocmai pentru a fi ținut astfel. Dar dacă era ceva mai mult decât un os, nu putea ghici ce să fie. Cât despre motivul pentru care i-l trimisese Brimstone, se temea că nu-l va afla niciodată. Teama aceasta o rodea permanent, în toate întrebările ei fără răspuns, iar în urma acestora îi răsăreau noi temeri, ciudate și greu de definit.

Ceva se întâmplase cu ea.

Uneori, când se uita acum în oglindă, trecea printr-un moment de blocaj, de parcă întâlnea privirea unei străine. Când era strigată, nu își recunoștea întotdeauna numele, și până și umbra de la picioarele ei i se părea străină. De curând, se trezise punând-o la încercare cu gesturi iuți, ca să se convingă că era a ei. Era foarte sigură că nu era un comportament normal.

Zuzana nu era de acord.

— Este probabil o tulburare de stres posttraumatic, spusese ea. Ar fi ciudat dacă ai fi bine. Vreau să spun, ți-ai pierdut familia.

Karou încă se minuna de modul în care Zuzana acceptase toată povestea ei bizară. Prietena ei nu era, practic, o persoană credulă, dar după ce îl văzuse pe Kishmish și după ce îi făcuse o mică demonstrație cu firțigeii, crezuse totul necondiționat, ceea

ce era un lucru bun. Karou avea nevoie de ea. Zuzana era ancora ei în viața normală. Cât mai rămăsese din ea, adică.

Mergea încă la școală, chiar dacă numai de ochii lumii. După incendiile provocate de înger, îi luase cam o săptămână să se vindece, cel puțin atât cât stadiul galben-verzui al vânătăilor să poată fi ascuns sub machiaj. Se întorsese la clasă, vreo două zile, dar era o cauză pierdută. Nu se putea concentra și mâna ei, fie că ținea un creion sau o pensulă, părea incapabilă de delicatețe. O energie furioasă creștea în ea și, mai mult ca niciodată, era bântuită de stafia sentimentului că ar fi trebuit să facă altceva.

Altceva. Altceva. *Altceva*.

Îi căutase pe Esther și pe ceilalți asociați mai puțin ticăloși ai lui Brimstone de prin toată lumea ca să se încredințeze că fenomenul era global: portalurile fuseseră distruse, până la ultimul.

De asemenea, cu acest prilej, descoperise ceva cu adevărat neașteptat: era bogată. S-a dovedit că Brimstone crease pentru ea conturi bancare, cu beneficii de-a lungul vieții ei. Conturi bancare grase, cu foarte multe zerouri. Avea până și proprietăți, precum clădirile în care până de curând fuseseră portalurile. Și *pământ*. O mlaștină, nici mai mult, nici mai puțin. O citadelă medievală pe șanțul de scurgere al lavei de pe Etna. O coastă de munte în Anzi, de unde un paleontolog amator pretinsese – spre bucuria științifică generală – că ar fi dezgropat niște „schelete de monștri”.

Brimstone se îngrijise ca ea să nu ducă niciodată lipsă de bani, ceea ce i-a prins foarte bine, căci a trebuit să plătească în „vizitele de curtoazie” ca toată lumea: avioane, pașaport, oameni de afaceri deosebit de amabili și tot așa.

După asta, s-a mai dus la școală numai sporadic, motivând cu urgențe familiale. Dacă n-ar fi fost toate lucrările suplimentare pe care le făcea, constantele desene din noul ei caiet de schițe – numărul nouăzeci și trei, care a continuat povestea grafică de acolo de unde numărul nouăzeci și doi, rămas în bârlogul lui Brimstone, o întrerupsese atât de brusc –, cu siguranță ar fi fost exmatriculată până acum. Deocamdată, atârna de un fir de păr.

Ultima oară când trecuse pe acolo, Profesorka Fiala nu făcuse decât să se încrunte și să critice. Răsfoind caietul de schițe al lui Karou, se oprise în special asupra unui desen, un portret al

îngerului în Marrakech, făcut din memorie. Scena era aceea când Karou îl văzuse prima oară de aproape, pe stradă.

— Acesta este un curs de desen *realist*, Karou, spusese Fiala. Nu *fantastic*.

Karou se mai uitase o dată la planșă. Era foarte sigură că-i lăsase aripile deoparte și, într-adevăr, se convinse că nu le desenase.

— Fantastic? se mirase ea.

— Nimeni nu e atât de perfect, zisese profesoara, întorcând nepăsătoare pagina.

Karou nu protestase, dar mai târziu îi spusese Zuzanei:

— Partea nostimă e că nici măcar nu l-am făcut cum trebuie. Ochii *aceia*... Poate o pictură să reușească să-i redea ochii, dar un desen n-ar putea niciodată.

— Mda, bine, zisese Zuzana, e un ticălos frumos cu înfățișare înspăimântătoare, asta e.

— Știu. Ar fi trebuit să-l vezi.

— Ei bine, sper din toată inima să nu-l văd vreodată.

— Eu, dimpotrivă, sper să-l văd, spusese Karou, care nu mai făcea greșeala să iasă din casă neînarmată.

Se cam făcuse de râs în lupta aceea și nu-i plăcea să se gândească la felul în care fugise. Dacă va fi să mai dea ochii vreodată cu îngerul, o să ducă lupta până la capăt.

În ceea ce privea școala, nu avea ce luptă să ducă. Nu avea niciun proiect de semestru despre care să vorbească și nu mai putea zgrepțăna febril în caietul ei de schițe ca să recupereze, în ultimul minut, timpul pierdut, așadar, oricât de greu îi era să renunțe pur și simplu, chiar avea lucruri mai importante de care să se ocupe.

După incendii, prima călătorie fusese la Marrakech. Nu-i ieșea din minte ce-i strigase Izíl: „Trebuie să ajungi la Brimstone. Spune-i că serafimii sunt aici. Au intrat iar. Trebuie să-l previi!”

El știa ceva. Doar ăsta fusese scopul bruxisului său: cunoașterea. Și dacă ea întotdeauna se întrebase ce aflase, acum avea urgentă nevoie să știe. Așa că se dusese să-l caute, însă i se spusese, spre marea ei amărăciune, că s-a aruncat din minaretul Koutoubia, în aceeași noapte în care îl părăsise ea. *S-a aruncat*? *Nu prea cred*, gândise ea, amintindu-și limpede înfățișarea lipsită de orice urmă de suflet a îngerului, tăișul

necruțător al sabiei lui și cicatricele pe care i le lăsase ca să-și aducă aminte de el.

Zuzana chiar îi inscripționase un tricou, la imprimanta școlii, pe care scria: AM ÎNTÂLNIT UN ÎNGER ÎN MAROC ȘI M-AM ALES DOAR CU NIȘTE CICATRICE CRUNTE. A mai făcut unul cu: AM VĂZUT UN ÎNGER ȘI VOI NU. SUCK IT, TARTIȚE ÎN CĂLDURI!

Sentimentul era o replică la fervoarea generală în urma apariției îngerilor. Deși relatările despre întâlniri fuseseră, inițial, desconsiderate ca aiureli de bețivani sau de copii, dovezile deveniseră prea curioase ca să mai fie ignorate. Niște înregistrări video neclare și câteva fotografii deveniseră virale pe net și chiar ajunseseră și în media oficială, cu titluri ca ÎNGERII MORȚII: PREVESTIRE SAU IMPOSTURĂ? anunțate cu voci patetice, la ore de vârf de audiență. Cea mai bună înregistrare a venit de pe telefonul unui negustor de covoare și arăta atacul asupra lui Karou, deși ea era, din fericire, doar o siluetă de nerecunoscut în fundal, estompată de dogoarea care făcea aerul să joace în jurul aripilor îngerului.

Din câte putea ea spune, acela fusese singurul caz când îngerii – căci fuseseră mai mult de unul – își arătaseră aripile, dar mai mulți martori susțineau că îi văzuseră zburând sau, cel puțin, că le văzuseră umbrele înaripate. O călugăriță din India avea o arsură în formă de pană în palma ei, care atrăgea puhoaie de pelerini din toată lumea, sperând să fie binecuvântați de ea.

Cultele extazului își făcuseră bagajele și se strânseseră în mase de priveghi, așteptând sfârșitul lumii. Veneau zilnic notificări online cu îngeri văzuți ici și colo, dar niciuna nu-i suna adevărată lui Karou.

— Numai născociri, îi spusese ea Zuzanei. Toți smințiții care așteaptă Apocalipsa.

— Pentru că, mamă, *ce distracție ar fi*, nu?

Zuzana își frecase palmele, mimând bucuria.

— Oh, frate, Apocalipsa!

— Păi, nu? Las-o baltă. Cât de nașpa trebuie să fie viața ta ca să-ți dorești Apocalipsa?

Și, cu aceasta, petrecuseră o seară întreagă la Otravă – cu Mik, în paranteză fie spus, „violonistul” Zuzanei și, acum, iubitul ei oficial –, bând ceai de mere și jucând *Cât de nașpa trebuie să fie viața ta ca să-ți dorești Apocalipsa*?

— Ar trebui să fie atât de nașpa, încât botoșii tăi cu iepurași să-ți fie singurii prieteni.

— Ar trebui să fie atât de nașpa, încât câinele tău să dea din coadă când *pleci*.

— Încât să știi toate versurile lui Celine Dion.

— Încât să-ți dorești să se termine cu *întreaga lume*, numai ca să nu te mai trezești pentru încă o zi în casa ta de rahat – care, de altfel, nu are niciun obiect de artă în ea –, să-ți hrănești copiii mofluzi și să te duci la o slujbă de mucegăit creierul, unde sigur cineva a cumpărat gogoși ca să-ți crească ție fundul și mai mare. *Într-atât* de nașpa ar trebui să fie viața ta ca să-ți dorești Apocalipsa.

Aceasta, învingătoarea, fusese Zuzana.

Ah, Zuzana.

În sălbăticia statului Idaho, acum, când Karou își cheltuia primul gavriil pe care pusese mâna pentru îndeplinirea unei dorințe de-o viață – gavriilul dispăru, iar ea se ridică ușor de la pământ –, cel dintâi gând al ei a fost *Musai să vadă și Zuzana asta*.

Plutea. Scoase un chiot de încântare și își întinse brațele în lături pentru echilibru, vâslind prin aer de parc-ar fi plutit pe mare, numai că... nu era marea. Era văzduhul. Zbura. În fine, poate nu chiar zbura – *încă* –, ci plutea *la marginea întregului cer, la naiba*. Care, întâmplător, acoperea *întreaga lume, la naiba*. Deasupra ei, noaptea era imensă și pretutindeni, plină de stele și de chestii ciudate – un adânc infinit, o sferă în care puteai pătrunde neîncetat, iar ea se ridică mai sus și mai sus, revendicând-o.

Acum putea zări acoperișul cabanei lui Bain de deasupra vârfurilor copacilor. Vântul îi șoptea la urechi, rece, dar jucăuș, părând s-o invite spre înălțimi mai mari. Nu se putu abține să nu râdă. Iar odată ce se porni, nu se mai putu opri. Era un incredibil șuvoi de chicoteli involuntare, care sunau a sminteală, dar cine n-ar fi fost un pic smintit într-un moment ca ăsta?

Zbura.

Doamne, i-ar fi plăcut să mai fie cineva aici cu care să împărtășească zborul.

Avea să-l împărtășească, în scurt timp, cu cineva, dar nu era, ca să spunem doar atât, ăă... *individul* pe care l-ar fi ales ea ca să împărtășească indiferent ce cu el, dacă toate lucrurile ar fi

fost în regulă. Dar nu erau în regulă. Și exista un singur individ în întreaga lume care ar fi putut s-o ajute să facă ceea ce avea nevoie să facă și, din nefericire, acela era Razgut.

Gândul la creatura lui Izíl o înfiora pe Karou, dar soarta ei era acum legată de a lui.

În Marrakech, după ce aflase de moartea lui Izíl, se plimbase pe străzile din jurul moscheii, copleșită de dezamăgire. Fusese atât de sigură că Izíl va putea să-i spună ce se petrecea. Contase pe asta cu atâta intensitate. Se ghemuise la picioarele unui zid și izbucnise în plâns, dintr-un amestec de mâhnire pentru moartea sărmanului om chinuit și de frustrare împotriva ei.

Și atunci, purtat în ecou pe deasupra pământului, venise un chicotit necuviincios. Ceva se mișcase sub un car rupt, iar Razgut se târâse la lumină.

— Salutare, frumoaso, spusese el mieros și, ca o dovadă a stării mintale în care se afla Karou, ea chiar se bucurase să-l vadă.

— Ai supraviețuit căderii, remarcase ea.

Dar nu nevătămat. Lipsit de suportul uman, se strivise de pământ. Un braț îi fusese făcut zob; și-l ținea strâns la piept și se târa ajutându-se de celălalt, cu picioarele inerte în urma lui. Iar capul lui, oribilul său cap congestionat, era turtit la tâmplă, încrustat cu sânge uscat și încă având înfipte în piele pietricele și cioburi.

El fluturase nerăbdător din mână.

— Am căzut eu și mai de sus.

Karou se arătase sceptică. Minaretul domina totul, era cea mai înaltă clădire din oraș.

Văzându-i privirea aruncată spre acesta, Razgut chicotise din nou. Era un sunet brânzit: suferință amestecată cu venin.

— Asta-i nimic, fermecătoare albastră. Acum o mie de ani am căzut *din rai*.

— Rai? Nu există rai.

— Discutabil, discutabil. Din cer, atunci, dacă preferi. Și nu am căzut, propriu-zis. Asta m-ar face să par nătărău, nu-i așa? De parcă m-aș fi împiedicat și aș fi picat în lumea voastră. Nu. Am fost aruncat. Izgonit. Surghiunit.

Și așa aflase Karou originea lui Razgut. Era greu de crezut, uitându-se la el și amintindu-și de înger – acea făptură mitică,

perfectă –, că ar fi fost din aceeași spiță, dar odată forțată să se uite cu adevărat la Razgut, a început să vadă asemănările. Și încheieturile fărâmate ale aripilor lui pierdute nu puteau fi tăgăduite. Nu era o făptură din lumea aceasta.

De asemenea, a înțeles, în sfârșit, îndeplinirea strâmbă a bruxisului lui Izíl. Dorindu-și cunoașterea lumii celeilalte, se trezise încălecat de Razgut, care-i putea spune tot ce nu i-ar fi spus Brimstone.

— Ce s-a întâmplat cu Izíl? întrebase ea. Nu-i adevărat că s-a sinucis, nu-i așa? Îngerul…

— Ah, ei bine, poți să dai vina pe el, căci ne-a dus pe sus până pe minaret, dar nebunul cocoșat s-a aruncat singur, doar ca să te protejeze pe tine.

— *Pe mine*?

— Fratele meu, serafimul, te căuta pe tine, drăguță. Băiat rău, cu toate întrebările lui. Ce treabă avea cu tine, mă întreb.

— Nu știu.

Informația îi dăduse lui Karou fiori reci.

— Izíl nu i-a spus unde locuiesc?

— Oh, nu, țicnit dar nobil. S-a jucat în schimb cu cerul, iar cerul l-a lăsat să pice ca o prună putredă.

— Oh, Doamne! Karou se lăsase moale pe lângă zid și se strânsese în brațe. Sărmanul Izíl!

— Sărmanul de el? Nu-l compătimi pe el, compătimește-mă pe *mine*. El s-a eliberat, dar ia uită-te la mine! Crezi că măgari gata să te care sunt atât de lesne de găsit? N-am fost în stare nici să păcălesc un cerșetor.

Razgut se ridicase în capul oaselor și se folosise de brațul bun ca să-și tragă picioarele în față. Chipul i se schimonosise de durere, dar, de îndată ce Karou începuse să simtă o vagă urmă de milă pentru el, suferința lui se transformase într-o căutătură pofticioasă.

— Tu o să mă ajuți, totuși, nu-i așa, scumpo? o întrebase el, zâmbind.

Dinții lui erau inadmisibil de perfecți.

— O să mă ajuți cu o călărire?

Poate că se referise la „călărire” așa cum îl călărise pe Izíl, dar în tonul lui se simțea o aluzie indecentă.

— La urma urmei, e vina *ta*.

— Vina *mea*? Mă rog, dacă vrei tu.

Lingușitor, el adăugase:

— Ți-aș spune secrete, cum i-am spus și lui Izíl.

— Cere altceva, i-o retezase Karou. Eu n-o să te car în spate. Niciodată.

— Oh, dar ți-aș ține de cald. Ți-aș împleti părul. N-ai mai fi niciodată singură.

Singură? Karou se simțise descoperită în clipa aceea, când creatura ajunsese cu atâta ușurință în miezul sufletului ei. Razgut continuase, în șoaptă:

— Toată frumusețea asta a ta e un înveliș pentru singurătate. Crezi că nu i-am simțit gustul? Ești practic goală pe dinăuntru. Un ou de ciocolată, dar, oh, ai un gust atât de *bun*.

Lăsase capul pe spate și scosese un geamăt, cu pleoapele pe jumătate închise, la amintirea plăcerii. Karou se îngrețoșase.

— Ți-aș putea linge gâtul veșnic, frumoaso, murmurase el. *Veșnic*.

Karou era departe, tare departe de a fi într-atât de disperată încât să accepte târgul. Sărise de lângă zid și o luase la picior.

— Plăcută conversație. Adio!

— Stai! strigase Razgut după ea. Așteaptă!

Karou n-ar fi crezut că exista ceva pe care el să i-l spună și s-o convingă să se oprească. Dar atunci strigase în urma ei:

— Vrei să-l mai vezi vreodată pe Negustătorul-de-dorințe? Te pot conduce acolo. Știu un portal!

Ea se întorsese să se uite la el, bănuitoare.

Privirea indecentă se dusese, înlocuită de unica emoție care-l susținea. Una pe care ea o recunoștea și, pentru o fracțiune de secundă, a simțit o legătură cu făptura zdrobită. Era dor nestins pe chipul lui. Dacă esența propriei ființe era singurătatea, a lui Razgut era dorul.

— Portalul prin care m-au îmbrâncit acum o mie de ani. Știu unde se află. O să-ți arăt, dar va trebui să mă iei cu tine.

Respirația i se poticnise și adăugase, în șoaptă:

— Nu vreau decât să mă întorc acasă.

Inima lui Karou vibra de însuflețire. Un alt portal.

— Atunci, hai să mergem, zisese ea. Acum.

Razgut pufnise cu dispreț.

— Dac-ar fi fost atât de simplu, crezi c-aș mai fi fost aici?

— Ce vrei să spui?

— E în cer, fato. Va trebui să *zburăm* până acolo.

Iar acum, mulțumită celor doi gavriili prădați din barba vânătorului – unul pentru ea și unul pentru Razgut –, aveau s-o facă.

23. RĂBDARE INFINITĂ

Oraș de poveste. Din văzduh, acoperișurile roșii îmbrățișau un cot al râului întunecat, iar noaptea, munții împăduriți apăreau ca întinderi de nimic negru, în contrast cu orbitor iluminatul castel, turlele gotice ascuțite și domurile mari și mici. Râul capta toate luminile și le destrăma în fire lungi și tremurătoare, iar ploaia ce bătea pieziș le încețoșa pe toate ca într-un vis.

Era prima oară când Akiva vedea Praga; nu fusese el cel care marcase portalul de aici. Aici acționase Hazael, care, după aceea, întors în lumea lor, făcuse un comentariu despre oraș. Spusese că era frumos. Și chiar era. Akiva își imagina că așa trebuie să fi arătat Astraea în epoca sa de glorie, înainte să fi fost distrusă de bestii – Cetatea Celor O Sută de Turle, cum fusese numită capitala serafimilor, cu câte un turn pentru fiecare putere cerească, pe care himerele le doborâseră până la ultimul.

Multe orașe omenești fuseseră, de asemenea, dărâmate în războaie, dar Praga fusese norocoasă. Rămăsese în picioare, frumoasă și fantomatică, piatra ei cu tendințe de a crăpa la suprafață fiind netezită de secolele de furtuni, de milioanele de șiroaie de ploaie. Acum era umedă, rece și neospitalieră, dar pe Akiva nu-l deranja. El își făcea singur căldura. Picăturile de ploaie sfârâiau pe aripile lui invizibile și se evaporau, marcând forma lor pe fundalul nopții într-un nimb difuz. Iluzia magică nu putea face nimic în privința asta, cum nu putea nici să-i ascundă aripile din umbră, însă aici, sus, nu era nimeni ca să-l observe.

Stătea cocoțat pe un vârf de acoperiș din Orașul Vechi. Turlele Bisericii Týn se ridicau ascuțite precum coarnele diavolului în spatele șirului de clădiri de peste stradă, în una dintre care se afla și apartamentul lui Karou. Fereastra ei era întunecată. Era întunecată și apartamentul ei gol, de două zile, de când îl găsise.

Împăturită în buzunarul său, cu îndoiturile scămoșate de prea mult ținut în mână, era o pagină ruptă dintr-un caiet de schițe – numărul nouăzeci și doi, cum fusese întipărit pe cotor. Pe pagină, cea dintâi din caiet, un desen o înfățișa pe Karou cu mâinile împreunate a rugăciune, însoțită de cuvintele: *Găsitorul*

este rugat să-l înapoieze la Králodvorská 59, nr. 12, Praga. Va fi recompensat cu bunăvoință cosmică și o sumă consistentă. Mulțumesc.

Akiva nu adusese tot caietul cu el, ci numai pagina aceasta cu margini ferfenițite. Nu căuta bunăvoință cosmică sau o sumă consistentă.

Doar pe Karou.

Cu răbdarea infinită a cuiva care învățase să trăiască și cu inima frântă, o aștepta să se întoarcă.

24. E UȘOR SĂ ZBORI

Să zbori, descoperi Karou spre încântarea ei, era ușor. Euforia îi alungă oboseala și, totodată, apatia care se instalase în ea în urma numeroaselor întâlniri cu furnizorii de dinți ai lui Brimstone. Zbura pe sus, minunându-se de stele și simțindu-se de parcă ar fi fost una dintre ele. Erau aproape de necrezut. Îi recunoștea lui Bain cel puțin meritul ăsta – poate că n-o fi avut el niciun pic de simț artistic, dar trăia în compania stelelor. Cerul arăta ca pudrat cu zahăr.

Lăsă cabana în spate și urmări drumul înapoi spre Boise. Se avântă mai sus și coborî iarăși, printre rafalele de vânt. Se jucă puțin cu viteza – fără efort, deși îi făcu ochii să-i șiroiască de lacrimi înghețate. Nu trecu mult până prinse din urmă taxiul care o abandonase în sălbăticie. Idei năstrușnice îi trecură prin minte. Ar fi putut zbura pe lângă mașină, să-i bată în geam șoferului, să agite pumnul la el și apoi să țâșnească iarăși în sus.

Fată răutăcioasă, gândi ea, și-i auzi vocea lui Brimstone în minte, deplângând o astfel de poznă drept *nesăbuință*. Ei bine, poate, un pic.

Dar despre dorința în sine – zborul – și planul din care făcea parte, despre acestea ce-ar gândi el? Ce-ar gândi când Karou s-ar arăta pe treptele lui, cu părul umezit de vântul a două lumi? Ar fi bucuros s-o vadă sau ar fi tot furios, ar urla la ea că a fost o tâmpită și ar arunca-o afară încă o dată? Oare trebuia să-l găsească sau el voia ca ea să-și vadă de drum ca un fluture ieșit pe fereastră, fără să se uite înapoi, de parcă n-ar fi avut niciodată monștri drept familie?

Dacă asta se aștepta el să facă, atunci n-o cunoștea deloc.

Avea să se ducă în Maroc, să-l găsească pe Razgut sub indiferent ce grămadă de gunoi sau car s-ar fi ascuns, apoi, împreună – *împreună*! se înfiora numai să gândească acest cuvânt care-o asocia cu el –, aveau să zboare printr-o despicătură din cer și să iasă „Altundeva”.

Îi trecu deodată prin minte că asta voise să spună Brimstone cu „speranța își face propria magie”. Nu fusese în stare să își dorească, pur și simplu, să deschidă un portal, dar prin tăria voinței sale, a *speranței* sale, când ar fi putut renunța la himere,

socotindu-le ca și pierdute, făcuse în schimb asta. Găsise o cale. Și iată, zbura, iar o călăuză aștepta s-o ducă acolo unde voia să ajungă. Era mândră de ea și credea că și Brimstone avea să fie, de asemenea, chiar dacă o va arăta sau nu.

Se înfioră. Era frig în cer, iar încântarea ei pentru zbor fusese înlocuită de clănțăneală de dinți și întoarcerea epuizării, așa că se lăsă în jos pe mijlocul drumului, efectuând prima ei aterizare cu tot atâta ușurință de parc-ar fi făcut-o de mii de ori, și așteptă taxiul s-o prindă din urmă.

Șoferul, nu-i nevoie să mai spunem, a fost surprins s-o vadă. O privea ca pe o stafie și, pe drumul spre aeroport, mai mult se uită la ea în oglinda retrovizoare decât la șosea. Karou era prea obosită și să se amuze. Își lăsă pleoapele să se închidă și duse mâna sub gulerul paltonului ei după iadeș, potrivindu-și ramificațiile lui între degete.

Aproape că adormise, când sună telefonul. Numele Zuzanei apăru pe ecranul luminos. Karou răspunse:

— Bună, zână turbată!

Pufnet.

— Las-o baltă. Dacă e cineva zână, aceea ești tu.

— Eu nu sunt o zână. Sunt un monstru. Și ia ghici. Apropo de zâne, chiar am o surpriză pentru tine.

Karou încercă să-și închipuie fața Zuzanei văzând-o că se ridică în aer. Oare să-i spună de pe acum sau s-o ia pe nepregătite? Ar putea să-i însceneze că pică dintr-un turn – sau asta ar fi doar josnic?

— Ce? întrebă Zuzana. Mi-ai luat un cadou?

A fost rândul lui Karou să pufnească.

— Ești ca un copil care, când se întorc părinții de la vreo petrecere, îi caută prin buzunare după prăjituri.

— Ooh, prăjituri! Accept prăjiturile. Dar nu prăjituri în buzunar, pentru că uhh.

— N-am nicio prăjitură.

— Of. Ce fel de prietenă mai ești și tu? În afară de faptul că ești din categoria mai mult absentă.

— În clipa asta, sunt din categoria cea mai *obosită*. Dacă auzi vreun sforăit, nu te supăra.

— Unde ești?

— Idaho, pe drum spre aeroport.

— Oh, ura, aeroport! Vii acasă, nu-i așa? N-ai uitat. Știam eu că n-ai putea să uiți.

— Mă lași? Aștept asta de săptămâni. Nici nu știi tu. Mi-a ajuns câți vânători spurcați am văzut.

— Apropo, cum a fost?

— Scârbos. Dar dă-i încolo. Ești gata?

— Da. Înnebunită. Gata. Păpușa e pregătită și *magnifică*, dacă e să-mi spun părerea. Acum am nevoie doar să-ți faci tu magia.

Se opri puțin.

— Vreau să zic, magia ta nonmagică. Vrăjitoria ta Karou obișnuită. Când o să fii aici?

— Vineri, cred. Trebuie să dau o fugă la Paris…

— „Să dai o fugă la Paris”, repetă Zuzana. Știi, un suflet mai mic decât al meu ar putea pune capăt prieteniei noastre pe baza faptului că spui chestii nesuferite ca „trebuie să dau o fugă la Paris”.

— Există suflete mai mici ca ale tale? contracară Karou.

— Hei! Corpul meu o fi mic, dar sufletul meu e mare. De aceea port talpă groasă. Ca să pot ajunge la vârful sufletului meu.

Karou râse, un sunet cristalin de clopoțel care atrase atenția taximetristului, în oglindă.

— Și, totodată, pentru săruturi, adăugă Zuzana. Pentru că altminteri nu m-aș putea întâlni decât cu piticanii.

— Cum e cu Mik, apropo? În afară de faptul că nu e o piticanie?

Vocea Zuzanei deveni instantaneu siropoasă.

— E biiine, zise ea, lungind cuvântul, adulator.

— Alo? Cine-i acolo? Dă-mi-o pe Zuzana înapoi. Zuzana? A intrat o miorlăită pe fir, pretinde c-ai fi tu…

— Mai taci! zise Zuzana. Vino odată aici, OK? Am nevoie de tine.

— Vin.

— Și adu-mi un cadou.

— *Nțț*! De parcă ai merita vreunul.

Karou sfârși convorbirea zâmbind. Zuzana *merita* un cadou și tocmai de aceea se oprea în Paris, înainte de a se întoarce acasă, la Praga.

Acasă. Cuvântul ar fi putut avea ghilimele aeriene, dar jumătate din viața lui Karou fusese retezată brusc, iar cealaltă

jumătate – jumătatea normală – era în Praga. Micuțul ei apartament, cu rânduri peste rânduri de caiete de schițe; Zuzana și marionetele; școala, șevaletele, bătrânii goi cu boa de pene; Bucătăria cu Otravă, statuile cu măști de gaze, castroanele de gulaș aburind pe capacele sicrielor; până și nemernicul ei de fost iubit pândind pe după colțuri, costumat în vampir.

Deci, OK. Normalitate.

Și cu toate că o parte din ea ardea de nerăbdare să se ducă direct în Maroc, să-și culeagă respingătorul tovarăș de călătorie și s-o pornească în linie dreaptă spre Altundeva, nu suporta gândul de a dispărea din lume pur și simplu, nu după tot ce pierduse deja. Își făcuse planul să se întoarcă să-și ia la revedere și să-și îndeplinească rolul în viața normală pentru ultima oară în viitorul previzibil.

În plus, nu voia să lipsească de la spectacolul cu marionete al Zuzanei.

25. NICIODATĂ PACE

Karou ajunse în Praga vineri seara, târziu. Îi dăduse taximetristului adresa, dar, pe când se apropiau de imobilul ei, se răzgândi și îi ceru s-o lase pe Josefov, lângă vechiul Cimitir Evreiesc. Era cel mai bântuit loc pe care îl știa, cu pământul secolelor îngrămădit mult deasupra morților și cu pietrele funerare la fel de răvășite și piezișe ca niște dinți stricați. Ciori malefice își aveau cuiburile în copacii ale căror crengi erau ca niște degete de cotoroanță. Îi plăcea să deseneze aici, dar acum era închis, bineînțeles, și nu era destinația ei. Merse de-a lungul zidului exterior curbat, simțind apăsarea tăcerii cimitirului, și își continuă drumul spre portalul lui Brimstone din apropiere. Sau ceea ce fusese portalul lui.

Se opri pe partea cealaltă a străzii, îndemnându-se să se apropie și să bată. Imaginează-ți că ușa se va deschide, gândi ea. Imaginează-ți că se va deschide și Issa va apărea în prag cu un zâmbet exasperat pe față. „Brimstone e în toane proaste”, ar putea spune. „Ești sigură că vrei să intri?”

Ca și când totul nu fusese decât o greșeală prostească. Și oare nu era încă posibil?

Traversă. Cu inima tresăltând de speranță, ridică mâna și bătu, trei bătăi scurte și puternice. De îndată ce-o făcu, speranța îi crescu dureros. Trase adânc aer în piept și se trezi ținându-și respirația, în timp ce inima ei pulsa *te rog, te rog, te rog*, iar ochii i se umpleau de lacrimi. Și dacă se deschidea și dacă nu, ea avea să plângă. Lacrimile erau gata și pentru dezamăgire și pentru ușurare.

Tăcere.

Te rog, te rog, te rog.

Și… nimic.

Își reluă respirația, golindu-și aerul din piept într-o răsuflare ce desfășură câte un șiroi de lacrimi din fiecare ochi, apoi tot mai așteptă, zgribulindu-se de frig câteva minute, și alte câteva, până ce într-un târziu renunță și porni spre casă.

•

În noaptea aceea, Akiva o privi dormind. Buzele ei erau ușor întredeschise, ambele mâini aduse copilărește sub obraz,

respirația adâncă. *E nevinovată*, pretinsese Izíl. Dormind, așa părea. Era?

În ultimele luni, Akiva se simțise obsedat de ea – fața ei fermecătoare întoarsă în sus ca să se uite la el, în timp ce se făcea mică în umbra lui, crezând că avea să moară. Amintirea îl ardea. Îl uimea, mereu și mereu, cât de aproape fusese s-o omoare. Și ce îl oprise oare?

Ceva din ea îi evocase o altă fată, de demult și de mult pierdută, dar ce anume? Nu ochii ei. Nu erau căprui-argilă și calzi ca pământul, ci negri – negri ca de lebădă, contrastând cu albeața feței. Nici în trăsăturile ei n-ar fi putut identifica vreo asemănare cu ale feței celeilalte, mult iubite, prima oară văzute prin ceață, atât de mult timp în urmă. Amândouă erau frumoase, atâta tot, dar ceva făcuse o legătură între ele și îi oprise mâna.

În sfârșit își dădu seama. Fusese un gest: modul ca de pasăre în care ea își înclinase capul să se uite la el. Acesta o salvase. Un detaliu atât de mărunt ca acesta.

Stând pe balconul ei, uitându-se pe fereastră, Akiva se întrebă: *Și acum*?

Amintirile reînviară neinvitate despre ultima oară când privise pe cineva dormind. Atunci nu existase niciun geam între ei, aburit de răsuflarea lui; el nu fusese afară privind înăuntru, ci cald, lângă Madrigal, sprijinit într-un cot și punându-se singur la încercare ca să vadă câte minute putea sta fără să întindă mâna spre ea.

Nici măcar un minut întreg. Simțise o durere în vârful degetelor care nu putea fi alinată decât atingând-o.

Avea mult mai puține semne pe mâinile lui, pe atunci, deși nu era lipsit de tatuajele morții. Era deja un ucigaș, însă Madrigal îi sărutase degetele-răboj, încheietură cu încheietură, și îl iertase.

— Războiul este singurul lucru pe care am fost învățați să-l facem, șoptise ea, dar există și alte moduri de a trăi. Le putem găsi, Akiva. Le putem *născoci*. Acesta este începutul, aici.

Își pusese palma peste pieptul lui gol – inima îi tresăltase la atingerea ei – și-i condusese mâna la inima ei, apăsând-o de mătasea pielii.

— *Noi* suntem începutul.

Așa îl simțise și el, ca pe un început, din acea primă noapte furată cu ea – ca pe născocirea unui nou mod de a trăi.

Akiva nu-și folosise niciodată mâinile cu atâta blândețe ca atunci când își plimba vârfurile degetelor pe pleoapele adormite ale lui Madrigal, închipuindu-și ce vise se derulau în spatele lor și le făceau să se zbată.

Madrigal avusese destulă încredere în el să-l lase s-o atingă în timp ce dormea. Chiar și în amintire, îl uimea – că de la bun început avusese încredere în el cât să-l lase să stea lângă ea și să-i mângâie fața adormită, gâtul grațios, brațele subțiri și puternice, încheieturile aripilor ei viguroase. Uneori, îi simțea pulsul luând-o la goană de la visele neliniștite; alteori, murmura și întindea mâna după el, trezindu-se când îl trăgea mai aproape de ea și apoi, dulce, în ea.

Akiva își întoarse capul de la fereastră. Oare ce făcuse să-i reînvie, atât de pline și cu atâta repeziciune, amintirile despre Madrigal?

Lujerii firavi ai unei idei se despleteau în adâncurile minții lui, începând să sondeze după legături – o cale de a face imposibilul posibil –, dar nu voia să recunoască asta. Nici n-ar fi crezut că undeva, în el, stătea la pândă capacitatea de a spera.

Ce îl făcuse să-și părăsească regimentul în noapte, se întrebă el, fără să le spună nici lui Hazael și Liraz, ca să se întoarcă în lumea aceasta?

N-ar fi fost nicio piedică să spargă geamul sau să-l topească. În câteva secunde ar fi putut fi lângă Karou, trezind-o cu o mână lipită peste gură. I-ar fi cerut să-i spună… ce anume, mai precis? Oare chiar își închipuia că *ea* ar fi fost în stare să-i spună de ce venise el aici? De altfel, gândul de-a o speria îl îmbolnăvea. Întorcând spatele, se duse la balustradă și privi peste oraș.

Hazael și Liraz trebuie să-și fi dat seama până acum că el lipsea. „Din nou”, aveau să murmure unul către altul cu voci scăzute, acoperindu-i absența cu vreo poveste însăilată la repezeală.

Hazael era fratele lui vitreg, Liraz, sora lor vitregă. Ei erau copiii haremului, odraslele împăratului serafim, al cărui hobby era să crească bastarzi ca să lupte în război. „Tatăl” lor – și ei rosteau cuvântul printre dinți – vizita o altă concubină în fiecare noapte, femei dăruite lui ca tribut sau alese de el după cum îi atrăgeau atenția. Secretarii lui țineau o listă a progeniturilor pe două coloane, băieți și fete. Copiii se adăugau continuu și, când

creșteau și mureau pe câmpul de bătălie, erau tăiați cu o linie, fără nicio ceremonie.

Akiva, Hazael și Liraz fuseseră adăugați pe listă în aceeași lună. Crescuseră împreună, copii în palatul femeilor, și la cinci ani fuseseră dați la instrucție. Reușiseră să rămână împreună mereu de atunci, luptând în aceleași regimente, oferindu-se voluntari în aceleași misiuni, inclusiv aceasta din urmă: marcarea ușilor lui Brimstone cu urme de mâini incendiare, pe care apoi le aprinseseră toate odată, ca să distrugă portalul vrăjitorului.

Aceasta era a doua oară când Akiva dispărea fără explicații. Prima oară fusese cu ani în urmă și atunci lipsise atât de mult, încât fratele și sora lui crezuseră că murise.

O parte din el murise.

Nu le spusese niciodată, nici lor, nici altcuiva, unde fusese în acele luni de absență sau ce se întâmplase de se transformase în cel care era acum.

Izíl îl numise monstru – și nu era oare? Își închipui ce-ar fi zis Madrigal dacă l-ar fi putut vedea astăzi și ar fi văzut ce făcuse el din „noul mod de a trăi” despre care își șoptiseră ei, odinioară, în lumea tăcută a propriilor aripi strânse pe lângă ei.

Pentru prima oară de când o pierduse, amintirea lui nu reuși să evoce chipul lui Madrigal. Un alt chip se insinuă: al lui Karou. Ochii ei erau negri și îngroziți, reflectând văpaia aripilor lui când se aplecase asupra ei.

Era un monstru. Pentru lucrurile pe care le făcuse el, nimic nu l-ar fi putut absolvi.

Își deschise brusc aripile și se înălță în noapte. Era o greșeală să se afle aici, la această fereastră, o amenințare la pândă, în timp ce Karou dormea atât de liniștit. Se retrase pe partea cealaltă a străzii ca să se lase și el pradă somnului, iar când în sfârșit adormi, visă că era de partea cealaltă a sticlei. *Karou* – nu Madrigal – îi zâmbea și își lipea buzele de încheieturile degetelor lui, sărutându-le una câte una, ștergând liniile negre cu fiecare sărut, până când mâinile lui rămaseră curate.

Nevinovat.

— Sunt și alte moduri de a trăi, șopti ea, iar el se trezi cu fiere în gâtlej, pentru că știa că nu era adevărat.

Nu exista nicio speranță, numai securea călăului și răzbunarea. Și nu exista nicio pace. Niciodată pace. Își apăsă

podurile palmelor peste ochi, frustrarea crescând în el ca un strigăt.

De ce venise aici? Și de ce nu se putea hotărî să plece?

26. O GREȘEALĂ DUIOASĂ

Sâmbătă dimineață, Karou se trezi în propriul pat pentru prima oară după atâtea săptămâni. Făcu un duș, își prepară o cafea, scotoci prin cămară după ceva comestibil, nu găsi nimic și plecă din apartament, luând cadourile pentru Zuzana într-o sacoșă de cumpărături. Pe drum, îi trimise un mesaj pe telefon prietenei sale – *Cucu-bau*! *O zi mare. Aduc micul dejun* – și cumpără niște croissante de la patiseria din colț.

Un mesaj veni înapoi – *Dacă nu e ciocolată, nu e mic dejun* –, iar ea zâmbi și făcu stânga-mprejur spre patiserie după unele cu ciocolată.

În clipa aceea, când se întoarse pe stradă, începu să simtă că era ceva în neregulă. O ușoară senzație de ceva greșit, destul cât să-i oprească pașii ca să se uite în jur. Își aminti ceea ce spusese Bain despre a trăi ca o pradă, întotdeauna întrebându-se cine era pe urmele ei, și își ridică gulerul. Cuțitul ei era în gheată, dur lângă articulația gleznei sale, stânjenind-o și tocmai prin asta dându-i curaj.

Îi cumpără croissantele Zuzanei și își continuă drumul, neliniștită. Își ținea umerii încordați și de vreo câteva ori privi în urmă, dar nu văzu nimic neobișnuit. Curând, ajunse la Podul Carol.

Simbol al Pragăi, podul medieval traversa Vltava între Turnul Vechi și Micul Cartier. Turnuri gotice se înălțau la ambele capete, iar pe toată lungimea – podul era accesibil numai pietonilor – era străjuit de monumentale statui de sfinți. La ora aceasta matinală era aproape pustiu și, în bătaia piezișă a soarelui de curând răsărit, umbrele statuilor se întindeau lungi și subțiri. Vânzătorii și artiștii stradali abia soseau cu pancarte scrise de mână ca să-și ocupe locurile pe cea mai râvnită proprietate din oraș, unde, chiar în centru, în fața decorului perfect fotografic al Castelului Pragăi de pe colină, era înălțat uriașul păpușar.

— Oh, Doamne, e grozav! exclamă Karou, spre nimeni, fiindcă păpușarul stătea singur, de cinci metri înălțime și sinistru, cu fața cioplită grosolan și mâini de lemn cât lopețile de zăpadă.

Karou se uită în spatele lui – era îmbrăcat într-un imens fulgarin –, dar nici acolo nu era nimeni.

— Alo? strigă ea, surprinsă că Zuzana își lăsase creația nepăzită.

Dar, în clipa aceea, din interiorul păpușii se auzi:

— Karou!

Și cusăturile negre ale fulgarinului se deschiseră ca intrarea unui cort. Zuzana ieși în fugă și smulse punga cu produsele de patiserie din mâna lui Karou.

— Slavă Domnului, zise ea și se apucă să înfulece.

— Ei bine, și eu mă bucur că te văd.

— *Mmpf*.

Mik ieși în urma ei și o îmbrățișă pe Karou, zicându-i:

— O să fiu eu translatorul. Ceea ce spune ea, pe limba Zuzanei, este mulțumesc.

— Zău? întrebă Karou, sceptică. Suna mai degrabă a *gogâlț-gogâlț*.

— Exact.

— *Mmpf*, încuviință Zuzana, dând din cap.

— Tracul, îi spuse Mik lui Karou.

— Rău?

— Groaznic.

Ducându-se în spatele Zuzanei, el se aplecă și o cuprinse într-o îmbrățișare.

— Feroce, cumplit, înfricoșător. E insuportabilă. O preiei tu. Eu m-am săturat.

Zuzana îl bătu peste brațe, apoi chițăi când el își îngropă fața la baza gâtului ei, sărutând-o pătimaș.

Mik era blond-nisipiu, cu tenul alb, cu perciuni și barbișon, și cu genul de ochi lamă-de-cuțit care trimitea cu gândul la strămoși din Asia Centrală invadând câmpiile. Era chipeș și talentat, roșea ușor, fredona când se concentra și vorbea pe ton scăzut, dar interesant – o combinație ideală. Asculta cu adevărat, în loc de a se preface că ascultă, când de fapt pândește o pauză de respirație pentru a interveni înainte de a-i veni rândul să spună ceva, cum făcea Kaz. Și, cel mai bun lucru din toate, era topit după Zuzana, care, la rându-i, era topită după el. Erau incredibil de simpatici în felul în care roșeau și își zâmbeau – tot ce le lipsea erau inimioare în loc de ochi – și, privindu-i, Karou se simțea deopotrivă foarte fericită și

extraordinar de nefericită. Avea impresia că le vede realmente fluturii – *Papilio stomachus* – dansând tangoul suav al proaspetei iubiri.

În ceea ce o privea, era din ce în ce mai greu să-și imagineze ceva palpitând viu înăuntrul ei. Mai mult ca oricând, ea era fata goală pe dinăuntru, golul părând o entitate malițioasă, tachinând-o cu toate lucrurile pe care nu avea să le cunoască niciodată.

Ba nu. Își interzise gândul în minte. Ba avea să le cunoască. Tocmai era pe cale să le cunoască.

Zâmbetul ei fusese sincer când Mik începuse s-o sărute pe Zuzana pe gât, dar după un timp începu să fie cumva ca zâmbetul împietrit al unei păpuși, lipit pe față.

— Am apucat să spun, zise ea, dregându-și glasul, că am cadouri?

Asta funcționă.

— Cadouri! exclamă ascuțit Zuzana, desprinzându-se din îmbrățișare.

Țopăi, bătând din palme:

— Cadouri, cadouri!

Karou îi întinse sacoșa de cumpărături. Înăuntru erau trei pachete, înfășurate în hârtie groasă și legate cu sfoară. Pe cel mai mare, o carte de vizită imprimată în relief pe hârtie velină anunța: MME. V. VEZERIAC, ARTIFACTE. Pachetele erau elegante și, cumva, pline de importanță. Când Zuzana le scoase din sacoșă, sprâncenele ei făcură ce știau ele.

— Ce sunt astea? întrebă, devenind serioasă. *Artifacte*? Karou. Prin cadou am vrut să spun ceva de genul o păpușă de pe raft din aeroport sau cam așa.

— Deschide-le, o îndemnă Karou. Pe cel mare primul.

Zuzana îl deschise. Și începu să plângă.

— Oh, Doamne, oh, Doamne! șopti ea, strângându-l la piept ca pe o spumă de tul.

Era un costum de balet, dar nu unul oarecare.

— A fost purtat de Anna Pavlova la Paris, în 1905, o informă Karou, cu entuziasm.

Era atât de plăcut să dai cadouri. Ea nu avusese niciodată petreceri de Crăciun sau de ziua ei când era mică, dar odată ce a fost destul de mare să plece din dugheană de una singură,

adora să aducă mici nimicuri pentru Issa și Yasri – flori, fructe ciudate, șopârle albastre, evantaie spaniole.

— OK, habar n-am cine e…

— *Cum*? Cea mai faimoasă balerină *din toate timpurile*.

Sprâncene.

— N-are nimic, oftă Karou. Se știe că era foarte micuță, așa că ăsta ar trebui să ți se potrivească.

Zuzana îl ridică.

— E… e… e… e atât de Degas, se bâlbâi ea.

Karou rânji.

— Știu. Nu-i grozav? Era o femeie, la hala de vechituri Les Puces, care vindea chestii de balet vintage…

— Dar cât a costat? Trebuie să fi cheltuit o avere…

— Sst, zise Karou. S-au cheltuit multe averi pe lucruri mai stupide. Și, de altfel, sunt bogată, ai uitat? Enervant de bogată. *Magic* de bogată.

O consecință a măsurilor de prevedere ale lui Brimstone pentru ea era aceea că își putea permite să facă daruri. Își făcuse și ei unul, tot din Paris, tot un *artifact*, deși nu de balet. Cuțitele care sclipiseră la ea dintr-o vitrină de sticlă și pe care, din clipa în care le văzuse, știuse că trebuia să le aibă. Erau cuțite chinezești lună-nouă, una dintre armele ei preferate. Propriul set, cel cu care se antrenase, rămăsese în Hong Kong, la sensei-ul ei, pe unde nu mai trecuse de când arseseră portalurile. În orice caz, acestea de acum le făceau de rușine pe cele vechi.

— Secolul al paisprezecelea…, începuse Madame Vezeriac să-și laude marfa, dar Karou n-avea nevoie să asculte.

Părea o lipsă de respect pentru cuțite să se tocmească, așa că plătise prețul cerut fără să clipească.

Fiecare cuțit era făcut din două lame, ca lunile noi intersectate, de unde i se trăgea și numele. Mânerul era pe mijloc, iar când le mânuiai, cuțitele ofereau multiple vârfuri de străpuns și tăișuri și, probabil cel mai important, puncte de parare. Lunile noi erau arma potrivită pentru a înfrunta mai mulți adversari, mai ales adversari cu arme lungi ca săbiile. Dacă le-ar fi avut în Maroc, îngerul n-ar fi învins-o atât de ușor.

Îi mai cumpărase Zuzanei și o pereche de cipici de balet vintage și o frumoasă parură de trandafiri din mătase decolorați, tot de la începutul secolului parizian.

— Vrei să te ajut să te pregătești? o întrebă Karou, iar Zuzana, rămasă fără grai, dădu din cap că da.

Se înghesuiră împreună în păpușar și ea dădu deoparte celălalt costum, cu totul banal.

O oră mai târziu, turiștii veneau rânduri-rânduri pe pod, căutând castelul cu ghidurile la subsuoară, și un număr deloc nesemnificativ dintre aceștia se opriseră, într-un anticipativ semicerc, în fața păpușarului uriaș. Karou și Zuzana stăteau înăuntru.

— Nu te mai freca atâta, zise Karou, oprindu-se cu pensula de machiaj în aer, când Zuzana se angaja într-o luptă îndârjită, deloc feminină, pe sub tutu-ul ei.

— Ciorapii mei sunt suciți, zise Zuzana.

— Vrei să fie și obrajii tăi suciți? Stai nemișcată.

— Bine.

Zuzana stătu nemișcată cât timp Karou îi pictă pe obraji două cercuri roșii perfecte. Fața ei era pudrată alb, iar buzele fuseseră transformate într-un arc de Cupidon mic cât de păpușă, cu două linii negre subțiri la colțurile gurii, simulând falca mobilă a unei marionete. Gene false îi tiveau ochii negri; își pusese tutu-ul, care într-adevăr i se potrivea, și opincuțele de balet, care văzuseră și zile mai bune. Ciorapii albi erau deșirați, cu fire duse și cârpiți la genunchi; una din bretelușele corsetului îi atârna descusută, iar părul îi era prins într-un coc dezordonat, încoronat cu bobocii de trandafiri ofiliți. Arăta ca o păpușă care, ani de-a rândul, zăcuse neiubită într-o ladă cu jucării.

O ladă de jucării într-adevăr stătea deschisă și gata s-o primească de îndată ce costumația ei ar fi fost definitivată.

— Gata, zise Karou, admirându-și opera.

Își plesni palmele o dată, încântată, și se simți ca Issa când o împodobea pe Karou cu niște coarne temporare improvizate din păstârnaci sau cu o coadă dintr-o perie de praf făcută din pene.

— Perfect. Arăți adorabil de jalnic. Sunt sigură că unii turiști vor încerca să te ia la ei acasă ca suvenir.

— Unii turiști vor regreta ziua, zise Zuzana, întorcându-și tutu-ul și continuând cu hotărâre războiul cu ciorapii.

— Vrei să lași bieții ciorapi în pace? Sunt bine așa.

— Urăsc ciorapii.

— Bine, o să-i trec pe listă. În dimineața asta urăști, ia să vedem, bărbații cu pălărie, câinii teckel…

— *Stăpânii* de teckel, o corectă Zuzana. Ar trebui să ai, cum să zic, o linte în chip de suflet ca să urăști câinii teckel.

— *Stăpânii* de teckel, fixativul, genele false și acum ciorapii. Ai terminat?

— Cu lucrurile pe care le urăsc?

Făcu o pauză, cercetându-și măsurătorile interne.

— Mda, cred că am terminat. *Deocamdată*.

Mik vârî capul prin deschizătură.

— Avem un public, le anunță el.

Fusese ideea lui să ducă proiectul de semestru al Zuzanei în stradă. Uneori, el mai cânta la vioară pentru bani de buzunar, acoperindu-și ochiul stâng perfect sănătos cu un petic de pâslă, ca să pară mai „romantic”, și îi garantase Zuzanei că putea strânge câteva mii de coroane într-o singură dimineață. Avea și acum peticul de pâslă peste ochiul stâng și arăta cumva deopotrivă pungaș și simpatic.

— Doamne, ești adorabilă! o complimentă el, sorbind-o din ochiul descoperit pe Zuzana.

De regulă, adorabil nu era un cuvânt care s-o încânte pe Zuzana. „Bebelușii sunt adorabili!” s-ar fi răstit ea. Dar când era vorba de Mik, totul la ea devenea imprevizibil.

Zuzana roși.

— Mă faci să am gânduri păcătoase, zise el, strecurându-se în spațiul înghesuit, astfel încât Karou rămase captivă în armătura păpușii. E pervers că sunt excitat de o marionetă?

— Da, răspunse Zuzana. Foarte pervers. Dar asta explică de ce lucrezi la un teatru de marionete.

— Nu de toate marionetele. Numai de tine.

Mik o prinse de mijloc. Zuzana țipă.

— Ușurel! zise Karou. Machiajul ei!

Mik n-o ascultă. O sărută pe Zuzana, zăbovind pe gura ei de păpușă pictată, întinzându-i rujul și stricându-i albeața fondului de ten, până ce rămase el însuși cu buzele roșii ca bobocii de trandafir. Râzând, Zuzana îl șterse de ruj. Karou se gândi să-i refacă machiajul, dar mânjeala se potrivea atât de bine cu restul înfățișării răvășite, încât o lăsă așa.

Sărutul făcu de asemenea minuni asupra nervilor Zuzanei.

— Cred că e timpul să înceapă spectacolul, anunță ea, voioasă.

— Prea bine, atunci, zise Karou. La cutie cu tine.

Și, astfel, începu.

Povestea pe care Zuzana o spunea cu corpul ei – a unei marionete aruncate, scoase din lada ei pentru un ultim dans – era profund emoționantă. Începea mișcându-se stângaci și dezarticulat, ca o jucărie ruginită readusă la viață, prăbușindu-se de vreo câteva ori într-o grămadă de tul. Karou, urmărind chipurile fermecate ale spectatorilor, văzu cum oamenii ar fi vrut să facă un pas în față și s-o ajute pe mica și trista dansatoare să se ridice.

Deasupra ei, păpușarul se înălța sinistru, iar când Zuzana se învârtea, brațele și degetele lui săltau și zvâcneau de parcă el ar fi manevrat-o pe ea și nu invers. Construcția păpușarului era deștept realizată și nu atrăgea atenția asupra sa, astfel încât iluzia era desăvârșită. Apoi reprezentația ajunse la un moment în care păpușa începea să-și redescopere grația, iar Zuzana se ridică încet în poante și se alungi ca trasă de sforile ei, cu o lumină de bucurie pe față. O sonată de Smetana se înălță de pe corzile viorii lui Mik, dureros de dulce, iar momentul trecu dincolo de stadiul de teatru ambulant, pentru a atinge un sentiment adevărat.

Karou simți că-i dau lacrimile. Înăuntrul ei, golul *pulsa*.

La sfârșit, când balerina era silită să intre din nou în cutie, Zuzana aruncă spre public o privire de dor disperat și întinse o mână imploratoare, înainte de a ceda voinței stăpânului ei. Capacul lăzii se trânti deasupra, iar muzica se opri abrupt, cu un zbârnâit.

Mulțimea a fost încântată. Cutia viorii lui Mik s-a umplut repede cu bancnote și monede, iar Zuzana a făcut multe plecăciuni și a pozat pentru fotografii, înainte de a dispărea în interiorul fulgarinului păpușarului cu Mik. Karou nu se îndoia că făceau stricăciuni deplorabile machiajului ei și a rămas așezată pe ladă, așteptându-i să iasă.

Și acolo, în mijlocul aglomerației de turiști care semăna cu un banc de pești de pe Podul Carol, senzația de ceva greșit se strecură din nou în ea, încet și insinuant, ca umbra unui nor ce trece prin fața soarelui.

27. NU PRADĂ, CI FORȚĂ

O să trăiești ca o pradă, fetițo.

Cuvintele lui Bain răsunară în urechile lui Karou, când ea privi în jur, cercetând chipurile din mulțimea ce o înconjura. Simțindu-se expusă în mijlocul podului, miji ochii spre acoperișurile de pe ambele maluri ale râului, imaginația ei sugerându-i că vânătorul o luase la ochi prin luneta unei puști.

Alungă acest gând. N-ar fi cu putință, nu-i așa? Senzația i se risipi și ea își spuse că nu fusese decât un acces de paranoia, însă pe parcursul zilei avea să i se tot întoarcă, în valuri de gheață, în timp ce Zuzana dansă de încă vreo zece ori, dobândind încredere cu fiecare reprezentație, iar cutia viorii lui Mik umplându-se mereu, întrecând cu mult câștigurile anticipate.

El și Zuzana încercară s-o convingă pe Karou să ia cina împreună, dar ea refuză, dând vina pe disconfortul datorat schimbărilor de fus orar, ceea ce nu era neadevărat, dar nici principalul lucru la care-i stătea mintea.

Era sigură că fusese urmărită.

Vârfurile degetelor îi palpitau în palme. Un fior porni de acolo și îi urcă prin brațe și, când părăsi podul și coborî în labirintul străduțelor pavate din Orașul Vechi, știu că era urmărită. Se opri și îngenunche, prefăcându-se că-și înnoadă șiretul la gheată, pentru a-și scoate cuțitul – cuțitul ei obișnuit, căci lunile-noi erau în caseta lor, în apartament – și a-l strecura pe mânecă, privind rapid înaintea și în spatele ei.

Nu văzu pe nimeni și își continuă drumul.

Prima oară când sosise în Praga, se simțise extrem de pierdută explorând aceste străzi. Trecuse de o galerie de artă și, după câteva cvartale, se întorsese pe unde venise ca s-o găsească… dar nu reușise. Orașul o înghițise. De fapt, n-o găsise *niciodată*. Exista o înșelătoare încurcătură de străduțe care dădea impresia unei hărți ce se schimba în spatele tău, garguiele ștergând-o în vârful picioarelor, pietrele ca niște piese de puzzle aranjându-se din nou în alte configurații, când nu te uitai. Praga te atrăgea, te ademenea înăuntru, ca ielele, până când te rătăceai definitiv. Dar era o aventură pașnică să te

rătăcești aici, printre magazine de marionete și cârciumi cu absint, unde singurele creaturi ce pândeau pe după colț erau Kaz și gașca lui, costumați în vampiri, gata să scoată un țipăt ascuțit.

De cele mai multe ori.

În seara asta, Karou simțea o amenințare reală și, cu fiecare pas pe care-l făcea, rece, calculat, își dorea ca să se manifeste. *Voia* să lupte. Corpul îi era ca un arc încordat. Cum de atâtea ori o tachinase în minte cu scenarii de ce altceva ar fi putut face, în momentul acesta, era sigură că în viața ei imaginară ar *lupta*.

— Haide, șopti ea spre urmăritorul nevăzut, vârându-și capul între umeri și grăbind pasul. Am o surpriză pentru tine.

Era pe strada Karlova, principala arteră pietonală dintre pod și Piața Orașului Vechi, iar turiștii continuau să fie deși ca peștii. Se mișca printre ei, iute și schimbând direcțiile, aruncând priviri peste umăr mai mult ca să-și păcălească senzația de frică, decât din speranța de a-l zări pe urmăritorul ei. La intersecția cu o străduță lăturalnică liniștită, coti la stânga, ținându-se aproape de zid. Cunoștea zona destul de bine. Era împânzită de locurile de pândă ale lui Kaz în tururile lui. Chiar în față, curbura unui sediu de ghildă medieval crea o nișă ascunsă, unde ea stătuse de mai multe ori la pândă, în costum de stafie. Păși în umbrele nișei, la adăpost.

Și dădu nas în nas cu o vampiriță.

— Hei! exclamă o voce tăioasă, când Karou puse rapid frână mișcării sale inițiale și se împletici îndărăt, ieșind din întuneric. Oh, Doamne, zise vocea. *Tu* ești.

Vampirița își sprijini spatele de zid și își încrucișă brațele, într-o atitudine de superioritate.

Svetla. Karou simți că i se încleștează falca la vederea celeilalte fete. Era înaltă și subțire ca un model, cu acea frumusețe aspră care în mod sigur avea să devină înspăimântătoare la bătrânețe. Avea fața fardată în alb și ochii rimelați gotic, colți falși și o șuviță de sânge la colțurile gurii rubinii. Vampirița sexy bestială a lui Kaz, cu pelerină neagră și restul accesoriilor, care, colac peste pupăză, ocupa exact locul unde voia să se ascundă Karou.

Tâmpito, se admonestă Karou. Era ora de tur. Bineînțeles că ascunzătorile lui Kaz erau pline de actori. Adesea o amuza, când trecea seara prin Orașul Vechi, să vadă stafii plictisite sprijinite

de ziduri, trimițând mesaje pe telefon sau pe Twitter, în timp ce așteptau ca următorul grup de turiști să fie condus spre ei.

— Ce cauți aici? întrebă Svetla, strâmbând din buze de parcă ar fi mirosit ceva scârbos.

Era una dintre acele fete frumoase cu un talent deosebit de a fi nesuferite.

Karou aruncă o privire înapoi, spre Karlova, și înainte, spre următoarea cotitură a străzii, care i-ar fi putut oferi acoperire. Era mult prea departe, nu putea risca. Simțea că urmăritorul era aproape.

Svetla continuă, tărăgănat:

— Dacă-l cauți pe Kaz, las-o baltă. Mi-a spus ce-ai făcut.

Doamne, gândi Karou. De parcă asta conta acum. Zise:

— Svetla, ține-ți gura!

Și se repezi în nișă, cu ea cu tot, împingând-o pe cealaltă fată cu spatele de zid.

Svetla tresări și încercă s-o arunce afară.

— Ce faci, țicnito?

— Am spus să-ți ții gura, șuieră Karou.

Iar când Svetla protestă, își scoase cuțitul de pe mânecă și-l ridică sub nasul ei. Lama se curba la vârf ca o gheară de pisică, iar tăișul captă o rază de lumină și sclipi. Svetla scoase o mică exclamație și tăcu, dar nu pentru mult timp.

— Oh, da. Sunt atât de sigură că o să mă înjunghii…

— Ascultă, zise Karou, cu voce joasă. Ține-ți gura doar pentru un minut și-o să-ți repar sprâncenele tale stupide.

Tăcerea șocată precedă un răgușit:

— *Ce*?

Părul Svetlei era tuns cu breton lung și țeapăn, atât de lung, încât îi ajungea la ochi, și atât de năclăit de fixativ, încât abia se mișca, totul pentru a-i ascunde sprâncenele – pe care Karou cheltuise un șâmc, într-un acces de ciudă, pe la Crăciun. Negre și stufoase sub breton, foarte probabil nu o ajutau cu nimic în cariera ei de model.

Expresia Svetlei șovăia undeva între confuzie și indignare. Pur și simplu Karou nu avea cum să știe despre sprâncenele ei, întotdeauna ținute cu atâta grijă acoperite. Credea probabil că o spionase. Lui Karou nu-i păsa ce credea. Voia doar tăcere.

— Vorbesc serios, șopti ea. Dar numai dacă mai sunt în viață ca s-o fac, așa că *taci*.

Vocile veneau plutind dinspre Karlova, împreună cu frânturi de muzică de la cafenelele din apropiere și zgomot de motoare. Nu putea auzi pași, dar asta nu însemna nimic. Vânătorii înțeleg ce înseamnă a te furișa.

Expresia Svetlei rămase stupefiată, dar, cel puțin pe moment, nu mai vorbea. Karou stătea nemișcată și cu ochi neîmblânziți, ascultând cu luare-aminte.

Venea cineva. Se auzeau vag pași ca niște fantome de pași. Pe străduță, o umbră începea să se prelingă la vedere. Karou o privi lungindu-se pe caldarâm, înaintea ei, pe măsură ce sursa acesteia se apropia. Palmele îi zvâcneau; strânse mai tare cuțitul în mână și se uită bine la umbră, încercând s-o deslușească.

Clipi, iar cuvintele i se răspândiră peste gânduri. Nu cuvintele lui Bain, ci ale lui Razgut.

Fratele meu, serafimul, te căuta pe tine, *drăguță.*

Umbra. Umbra avea *aripi*.

Oh, Doamne, îngerul. Pulsul lui Karou o luă razna. Pista falsă cu amenințarea lui Bain se destrămă ca fumul pentru a arăta ceea ce fusese acolo de la bun început: în palmele ei, un flux de energie. Hamsele ei luaseră *foc*. Cum de nu-și dăduse seama mai devreme? Se întoarse cu o încruntătură feroce la Svetla, mimând: *Liniște*. Svetla renunțase la a-și arăta colții. Părea înspăimântată.

Umbra avansă și, în spatele ei, îngerul. Se uita înainte, cu foarte mare atenție. Aripile lui erau ascunse de o iluzie magică, ochii îi luminau în întuneric, iar Karou îi văzu clar profilul. Frumusețea lui era la fel de șocantă ca prima oară când îl văzuse. *Fiala*, își invocă ea profesoara de desen, *dacă ai putea vedea asta*! Deși avea o pereche de săbii vârâte în teci încrucișate pe spatele lui, brațele îi stăteau pasive pe lângă corp, mâinile ușor ridicate și degetele răsfirate, ca și când ar fi vrut să demonstreze că era neînarmat.

Bravo ție, gândi Karou, strângând cuțitul în mână. *Eu nu*.

El veni chiar în dreptul nișei.

Karou se concentră.

Și sări.

A trebuit să facă un salt înalt ca să-i ajungă la gât – avea doi metri, cel puțin – și se izbi de el cu putere, făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se. Se agăță de el, simțind imediat ceea ce nu

putuse vedea: dogoarea și masivitatea aripilor, invizibile, dar reale. Îi simți, totodată, căldura și lărgimea umerilor și a brațelor, ciudat de conștientă de puternica lor vitalitate, când îi lipi cuțitul la gât.

— Pe mine mă căutai?

— Așteaptă..., zise el, nefăcând niciun gest să se lupte cu ea sau s-o dea la o parte.

— *Așteaptă*, îl zeflemisi Karou și, dintr-o pornire de moment, își lipi palma cealaltă cu ochiul tatuat de pielea dezgolită a gâtului său.

Ca și în Maroc, când îndreptase prima oară neștiuta magie a hamselor spre el, ceva se întâmplă. Atunci, îl aruncase cât colo. Acum, forța aceea grozavă nu îl lovi ca să-l arunce – pătrunse *în* el. În locul unde îl atingea tatuajul lui Karou, ea simți în pielea lui un țipăt care trimise un tremur prin toată carnea lui și reverberă înapoi prin propriul ei braț, până în miezul ființei sale, până la rădăcina dinților ei. Era distrugător. Îngrozitor. Și asta era ea.

Pentru el a fost mult mai rău. Convulsiile îi zdruncinau trupul puternic, amenințând s-o zvârle de pe el. Ea se ținu bine. El se înecă. Magia îl dezintegra. Părea macabră și injustă – de fapt, ce efect avea? El se smuci, tremurând violent, și încercă să-i dea mâna la o parte, dar cu degete nesigure. Sub palma lui Karou, pielea lui era netedă și fierbinte, atât de fierbinte, atât de fierbinte, și temperatura creștea. De asemenea, dogoarea aripilor lui era ca un foc de tabără ațâțat nebunește.

Foc, foc invizibil.

Karou nu-l mai putu îndura. Palma ei pierdu contactul cu gâtul lui. Și când mâna ei se dezlipi, usturând-o de arsură, îngerul se replie. O apucă de încheietură și se roti, aruncând-o departe de el.

Ateriză ușoară și se întoarse ca să-l înfrunte.

El stătea aplecat, respirând anevoie, ținându-se cu o mână de gât și privind-o cu ochii lui de tigru. Ea se simți țintuită-n loc și, pentru câteva clipe lungi, nu putu decât să se uite și ea la el. Arăta îndurerat. Nedumerirea îi adâncise o cută între sprâncene, de parcă ar fi descâlcit o enigmă.

De parcă *ea* ar fi fost enigma lui.

Apoi el se mișcă și blocajul se rupse. Își ridică mâinile, împăciuitor. Apropierea lui pulsa spre Karou. Hamsele ei pulsau. Inima ei, vârfurile degetelor, amintirile: o sabie tăioasă,

Kishmish arzând, portalurile aprinse ca niște torțe, Izíl, ultima oară când îl văzuse, tânguindu-se: „*Malak*!”

Iar când ea își ridică mâinile, n-a făcut-o împăciuitor. Una strângea cuțitul; cealaltă fulgera din ochiul tatuat.

Serafimul tresări de durere și hamsa îl împinse înapoi câțiva pași.

— Așteaptă, zise el, încordându-se împotriva hamsei. N-o să te rănesc.

Un hohot de râs îi urcă lui Karou în gât. Nu, zău, cine era în primejdie de a fi rănit aici? Se simțea puternică. Viața ei imaginară încetase s-o tachineze, se strecurase în schimb în pielea ei și-o luase în posesie. Asta era ea, de fapt: nu pradă, ci *forță*.

Se repezi asupra lui, iar el se dădu înapoi. Ea îl urmări, el se retrase. În toate luptele purtate în anii de antrenament, întotdeauna își înfrâna câte ceva. Nu și acum. Simțindu-se puternică, simțindu-se *dezlănțuită*, se porni într-un vârtej de katas, plasând lovituri în pieptul lui, în picioarele lui, chiar și în mâinile lui ridicate în semn de pace, și la fiecare contact avea certitudinea realității lui – a prezenței lui fizice ferm înrădăcinate. Înger sau nu – orice ar fi însemnat asta –, nu exista nimic eteric la el. Era carne.

— De ce mă urmărești? mârâi ea, în limba himeră.

— Nu știu, răspunse el.

Karou râse. Chiar era amuzant. Se simțea ușoară ca aerul și iute ca pericolul. Îl atacă în plin, cu o furie rece, dar el continua să se apere, fără prea multă convingere, parând numai loviturile de cuțit și crispându-se sub forța hamsei ațintită spre el.

— Luptă! îi șuieră ea, când o altă lovitură de picior îl nimeri și el nu făcu altceva decât s-o primească.

Nu o făcu. În schimb, la următorul ei asalt, își adună aerul sub el și se ridică în zbor, deasupra caldarâmului și mai sus decât putea ea ajunge.

— Vreau doar să vorbesc cu tine, zise el, din aer.

Karou își lăsă capul pe spate, măsurând distanța până la el. Curentul stârnit de aripile lui îi flutura părul în jurul feței ca pe niște tentacule albastre.

Zâmbi sălbatic și se lăsă pe vine.

— Atunci, vorbește! zise ea și țâșni în aer după el.

28. RUGĂCIUNE

În ascunzătoarea ei, vampirița Svetla uită pe moment cum se respiră.

La capătul aleii, unde aceasta se intersecta cu strada Karlova, un mic grup de turiști dădu colțul și se opri, în stare de șoc. Gumele de mestecat căzură din gurile căscate. Kaz, purtând un joben și un țăruș de lemn, ținut degajat la subsuoară, observă că fosta lui iubită era *în aer*.

Sincer, n-a fost atât de surprins. Exista ceva la Karou care îți activa o neobișnuită disponibilitate de a crede. Lucruri despre care nici nu ți-ar trece prin minte să le crezi la alții, nu păreau prea exagerate când veneau de la Karou. Karou zbura? Ei bine, de ce nu?

Ceea ce simți Kaz nu era surpriză, ci gelozie. Karou zbura; bine, bine, dar nu zbura *singură*. Era cu un bărbat, un bărbat despre care până și Kaz – care susținea că a le recunoaște atractivitatea altor bărbați era o atitudine „gay" – a trebuit să admită, în sinea lui, că era frumos până la absurd. Frumos până la *depășirea completă a măsurii*.

Nasol, gândi el, încrucișându-și brațele.

Nu putea fi descris cu acuratețe ca zbor ceea ce făceau cei doi. Pluteau chiar la nivelul acoperișurilor și abia de se mișcau – dându-și târcoale ca pisicile, uitându-se unul la celălalt cu o extraordinară intensitate. Aerul realmente vibra între ei, iar Kaz îl simțea ca un pumn în stomac.

Apoi, Karou îl atacă pe tip, iar Kaz se simți mult mai bine.

Ceva mai târziu, avea să pretindă că lupta aeriană făcuse parte din turul lui și avea să adune bacșișuri record. S-a referit la Karou ca fiind iubita lui, ceea ce o înfuriase pe Svetla, care se dusese întins acasă și se uitase în oglindă la sprâncenele ei – în continuare groase ca niște omizi.

Dar, pentru moment, cu toții căscau gura la cele două frumoase făpturi care se luptau în aer, deasupra acoperișurilor Pragăi.

Cel puțin, Karou lupta. Adversarul ei doar se eschiva, cu multă grație și o ciudată... blândețe? Părea să se ferească de ea și să tresară ca lovit, chiar și atunci când ea nu-l atinsese.

Continuară așa vreo câteva minute, în timp ce, la sol, rândurile privitorilor se îngroșau, până când, la un moment dat se întâmplă ca ea să se repeadă la tip, el s-o prindă de mâini și ea să scape cuțitul – care căzu de la o mare distanță și ateriză cu vârful în jos între două pietre de pavaj, rămânând înfipt acolo. A fost ciudat: el îi ținea palmele lipite una de alta, într-o atitudine de rugăciune; ea se zbătea, dar în mod clar el era mult mai puternic și o ținea cu ușurință, cu mâinile lui lipite peste ale ei, de parcă ar fi silit-o să se roage.

Îi vorbea, iar vorbele lui pluteau în jos spre privitori, străine și bogate în tonuri, aspre și cumva un pic… *animalice*. Indiferent ce-i spunea, ea se opri, treptat, să se mai zbată. Cu toate acestea, el îi păstră palmele într-ale lui încă un lung moment. Dincolo, în Piața Orașului Vechi, clopotele Bisericii Týn începură să bată ora nouă și abia când a noua bătaie se stinse, el îi dădu drumul și vâsli cu spatele înapoi prin aer, precum cineva care ar fi eliberat o sălbăticiune dintr-o cușcă și nu știe dacă o să se repeadă la el.

Karou nu se repezi la el. Se retrase. Cei doi își vorbiră și gesticulară. Mișcările lui Karou prin aer erau leneșe, picioarele ei lungi erau strânse sub ea, brațele i se legănau într-un ritm de valuri, de parcă s-ar fi ținut la suprafață. Totul părea atât de lipsit de efort – atât de posibil –, încât mai mulți turiști pipăiră cu băgare de seamă aerul cu propriile brațe, întrebându-se dacă nu se rătăciseră în vreun buzunar de lume unde… ei bine, unde oamenii puteau zbura.

Și atunci, tocmai când începuseră să se deprindă cu tabloul surprinzător al fetei cu păr albastru și al bărbatului cu părul negru plutind deasupra capetelor, ca un fragment dintr-un magnific spectacol de artă, fata făcu o mișcare bruscă. Bărbatul se încovoie și începu să cadă cu intermitențe, luptându-se să rămână în aer.

Pierdu lupta și deveni inert. Capul i se lăsă pe spate și, într-un sfârâit de scântei care dădu impresia de coadă de cometă, plonjă spre pământ.

29. LUMINA STELEI FAȚĂ DE SOARE

Dacă îngerul crezuse că putea scăpa doar ridicându-se trei metri de la pământ, Karou își oferi plăcerea diabolică de a-l lua prin surprindere. Însă, dacă a fost surprins, n-a arătat-o. Ea se ridicase în aer, în fața lui, iar el s-a uitat la ea. Doar atât, *s-a uitat*. I-a simțit privirea fierbinte pe obrajii ei, pe buze. Era curată *atingere*. Ochii lui erau hipnotici, sprâncenele negre și catifelate. Tot chipul lui era bronz și umbră, miere și amenințare, severitatea pomeților ascuțiți ca lama de cuțit și linia părului de pe frunte formând un *v* ascuțit ca vârful unui pumnal. Cu acestea toate și cu trosnetul mut al focului invizibil, cum stătea în fața lui, Karou se simțea înviorată de vâjâitul sângelui, al magiei și al încă ceva.

În stomacul ei: o fâlfâire a unor chestii înaripate, trezindu-se la viață, fremătătoare.

Senzația îi aduse roșeața în obraji. Pripeala fluturilor mai lipsea s-o tulbure acum! Ce, ea era vreo zănatică de fată care să leșine la frumusețe?

„Frumusețea”, zisese odată batjocoritor Brimstone. „Oamenii își pierd capul pentru ea. La fel de neajutorați ca fluturii de noapte care se aruncă singuri în foc.”

Karou n-avea să fie un fluture de noapte. În cele câteva clipe în care își dădură târcoale unul altuia, ea își reaminti că, deși serafimul nu voia să lupte cu ea acum, nu ezitase să-i verse sângele înainte. Îi lăsase cicatrice. Mai rău, îi arsese portalurile și o lăsase *singură*.

Își îmbrăcă mânia ca pe o armură și îl atacă din nou, repezindu-se la el prin aer și, pentru câteva clipe, se amăgi că ar fi un adversar pe potriva lui, că ar putea să... ce? Să-l omoare? Abia dacă încerca să se folosească de cuțit. Nu voia să-l ucidă.

Dar ce voia? Ce voia *el*?

Și atunci, el o prinse de mâini și, dintr-o singură mișcare, o dezarmă și o scutură de orice iluzie că l-ar putea învinge. Îi lipi palmele una de alta, ca să nu mai poată lovi cu hamsele ei – de aproape, văzu că îi rămăsese pe gât o urmă albă în locul unde îl atinsese mai devreme – și era atât de puternic, încât nu se putea elibera. Mâinile lui erau calde și i le închideau pe ale ei

complet. Magia ei era captivă în palmele ei, un tatuaj fierbinte peste celălalt, iar cuțitul îi căzuse pe stradă, dedesubt. Era prizonieră. Trecu printr-un moment de panică, amintindu-și cum se aplecase asupra ei în Maroc, cu expresia lui fără viață. Dar acum nu era fără viață. Departe de asta.

Parcă era cu totul altcineva, într-atât de plin de simțire era chipul lui. Ce simțire? Durere. Lucea cu o pâlpâire de febră. Avea trăsăturile marcate de lunga suferință îndurată, iar respirația îi era neregulată. Dar asta nu era tot. Ardea de intensitate, aplecându-se spre Karou în aer, privind-o, privind-o cu ochii larg deschiși, însuflețiți de o mistuitoare *căutare*.

Atingerea lui, dogoarea, privirea cu care o inunda, într-o clipă n-au mai fost fluturi ceea ce simțea Karou. Aceea fusese doar mica emoție a unei fete amețite.

Acest nou sentiment care răsări între ei era… *astral*. Modifica aerul din jur și dinăuntrul ei – cald și liniștitor, o *atracție* – și pentru un moment, cu mâinile sale într-ale lui, Karou se simți la fel de lipsită de putere ca lumina unei stele absorbită de soare în imensa și bizara deformare a spațiului. Se împotrivi, încercând să scape.

Cu vocea lui joasă și gravă, îngerul zise:

— N-o să-ți fac rău. Pentru ceea ce s-a întâmplat înainte, îmi pare rău. Karou, te rog să mă crezi. N-am venit aici să te rănesc.

Ea tresări auzindu-și numele și nu se mai zbătu. De unde îi știa numele?

— De ce ai venit?

Pe chipul lui, o expresie de neajutorare. Spuse din nou:

— Nu știu.

Și de data asta ei nu i se mai păru amuzant.

— Doar ca să… ca să vorbim, continuă el. Să încerc să înțeleg această… această…

Își căută cuvintele și nu duse fraza până la capăt, dar Karou crezu că știe ce voia să spună, pentru că și ea încerca să înțeleagă.

— Nu mai pot îndura magia ta, zise el, iar Karou își dădu seama din nou de suferința lui.

Chiar îl rănise. După cum *se cuvenea*, își spuse ea. El era dușmanul. Căldura din palmele ei îi spunea asta. Cicatricele și viața ei amputată îi spuneau asta. Însă corpul ei n-o asculta. Era concentrat pe contactul pielii, pe mâinile lui peste ale ei.

— Dar n-am să te împiedic, zise el, dacă vrei să mă rănești, nici nu merit altceva.

Îi dădu drumul. Căldura lui o părăsi și noaptea năvăli între ei, mai rece decât înainte.

Strângându-și hamsele în pumni, Karou se trase înapoi, abia dându-și seama că încă mai plutea.

Doamne. Ce a *fost* asta?

Într-un colț îndepărtat al minții, era conștientă de faptul că zbura la vedere, în fața unei mulțimi de oameni, și că alți gură-cască veneau în turme, de parcă ruta turistică de pe Karlova fusese deviată pe canalul ăsta lateral. Le simțea privirile și uluirea, vedea blițurile aparatelor de fotografiat, auzea exclamațiile, dar totul era estompat-estompat-estompat, de parcă se desfășura pe un ecran, mult mai puțin real decât momentul pe care îl trăia.

Era în pragul a ceva inefabil. Când serafimul o ținuse de mâini, fusese ca și când ființa ei ar fi fost *umplută*, însă nu realizase asta până ce el nu se dăduse înapoi și absența o inundase iarăși. Pulsa cu putere în ea acum, rece și dureroasă, vidă și tânjind – *tânjind* –, și se văzu nevoită să își înăbușe cu forța acea parte disperată din ființa ei, care nu voia decât să-l prindă din nou de mâini. Cu prudență față de extraordinara dorință ce vibra în ea, făcu eforturi să i se împotrivească. Era ca și când s-ar fi luptat cu fluxul, o luptă cu aceeași groază de a fi târâtă în adânc, dincolo de limitele siguranței.

Karou, panicată, își pierdu capul.

Când îngerul schiță un gest parcă să vină spre ea, își ridică ambele mâini între ei, cu palmele în sus și de la mică distanță. El făcu ochii mari și se clătină în aer, o breșă în grația lui perfectă. Lui Karou i se tăie răsuflarea. Îngerul încercă să-și refacă echilibrul pe buiandrugul unei ferestre de la etajul al patrulea și nu reuși.

Ochii i se rostogoliră în cap și căzu vreun metru, trimițând în sus scântei. Oare își pierdea conștiința?

Karou vorbi cu greutate, pe lângă nodul dureros din gât:

— Ești bine?

Dar nu era; se prăbuși.

•

Akiva își dădea vag seama că nu se mai afla în aer. Sub el, piatră. În străfulgerări de imagini, văzu chipuri uitându-se la el

îndeaproape. Conștiința îi funcționa stroboscopic. Voci vorbind în limbi pe care nu le cunoștea și, la marginea câmpului vizual, albastru. Karou era aici. Un ropot îi urcă în urechi și se sili să se ridice în capul oaselor, iar ropotul se dovedi a fi… de aplauze.

Karou, cu spatele la el, făcu o plecăciune teatrală. Cu o fluturare de mână, își smulse cuțitul dintre pietrele de pavaj unde se înfipsese și-l vârî în teaca din gheată. Se uită peste umăr la el, părând ușurată să vadă că-și recăpătase cunoștința, apoi veni lângă el și… îl luă de mână. Cu grijă, atingându-l doar cu degetele, pentru ca tatuajele ei să nu-l ardă. Îl ajută să se ridice în picioare și-i spuse încetișor, la ureche:

— Fă o plecăciune.

— Ce?

— Fă o plecăciune, bine? Lasă-i să creadă că a fost un spectacol. O să fie mai ușor să scăpăm. Lasă-i să-și bată capul cum am făcut-o.

El schiță o plecăciune aproximativă și aplauzele izbucniră tumultuoase.

— Poți să mergi? întrebă Karou.

Akiva dădu din cap.

Încă nu era simplu să plece. Oamenii le țineau calea, vrând să le vorbească. Numai Karou răspundea; el nu știa ce li se spunea, nu înțelegea limba, dar răspunsurile ei erau scurte. Privitorii erau impresionați și încântați – mai puțin unul dintre ei, un tânăr cu joben, care se uita urât la Akiva și încerca s-o ia pe Karou de cot. Atitudinea lui de stăpân stârni o veche mânie în Akiva și-l făcu să-și dorească să-l arunce pe tânăr într-un perete, dar Karou n-avea nevoie de intervenția lui. Îl dădu pe tânăr la o parte și îl conduse pe Akiva afară din mulțime. Degetele ei erau încă într-ale lui, reci și micuțe, iar lui îi păru rău atunci când, ieșind de pe străduță într-o piață goală cu tarabe, ea își trase mâna.

— Ești bine? întrebă ea, punând o distanță între ei.

Akiva se sprijini de un perete în umbrele de sub o tendă.

— Nu că n-aș fi meritat-o, răspunse el, dar mă simt de parcă a mărșăluit o armată peste mine.

Ea începu să se plimbe în sus și-n jos, cu un surplus de energie neliniștită.

— Razgut a spus că mă căutai. De ce?

— Razgut? Akiva era surprins. Dar am crezut că…

— A murit? Nu, a supraviețuit. Nu și Izíl, totuși.

Akiva lăsă ochii în pământ.

— N-am știut c-o să sară.

— Ei bine, a sărit. Dar asta nu răspunde la întrebarea mea. De ce mă căutai?

Din nou, neajutorare. Bâjbâia după o explicație.

— N-am înțeles cine erai. *Ești*. O ființă omenească însemnată cu ochii diavolului.

Karou se uită la palmele ei, apoi își ridică privirea la el, cu o vulnerabilitate confuză în expresie.

— De ce îți fac ele… asta? Ție?

Akiva își îngustă ochii. Oare să nu fi știut?

Hamsele tatuate erau doar un exemplu al diabolicului Brimstone. Magia lovea ca un zid de vânt, unul care aducea o explozie de greață și slăbiciune, iar Akiva se antrenase să-i reziste – toți serafimii soldați se antrenaseră –, însă nu putea îndura prea mult. Dacă ar fi fost într-o luptă, ar fi retezat mâinile dușmanilor înainte să-i lase să concentreze prea mult din energia lor diabolică asupra lui. Dar Karou… ultimul lucru pe care-l dorea era s-o rănească din nou, așa că suportase cât de mult putuse.

Acum mai mult ca oricând i se păru că aduce cu o zână dintr-un basm – una chinuită, cu ochi încercănați și o înțepătură ca de scorpion. Pe gât, unde îl atinsese ea, i se părea că a fost stropit cu acid, arsura adăugându-se la greața mocnită, ce urca în valuri, de la asaltul neîncetat al magiei. Se simțea slăbit și se temea să nu leșine din nou.

Akiva răspunse, precaut:

— Sunt însemnele celor întorși din morți. De bună seamă știi asta.

— Întorși din morți?

El îi cercetă fața.

— Chiar nu știi?

— Ce să știu? Ce e un întors din morți? Nu e o stafie?

— E un soldat himeră, îi explică el, ceea ce era doar o parte din adevăr. Hamsele sunt pentru ei.

Făcu o pauză și adăugă:

— Exclusiv.

Karou strânse brusc pumnii.

— Evident că nu *exclusiv*.

Akiva nu-i răspunse.

Totul era între ei, tot ce el simțise că încărca aerul când stătuseră față în față, deasupra acoperișurilor. Să fie lângă ea era de parcă și-ar fi ținut echilibrul pe o lume care se răsturna, încercând să-și păstreze punctul de sprijin când pământul îl împingea să se rostogolească în față, să îl arunce într-o spirală din care nu mai exista salvare, ci numai impact, și era un impact îndelung dorit, o dulce și ademenitoare coliziune.

Se mai simțise așa înainte și n-ar mai fi vrut niciodată să se simtă din nou. Senzația n-ar fi făcut decât să-i șteargă amintirea lui Madrigal; deja i-o ștergea. Memoria lui eșuă din nou să-i invoce chipul. Era ca și când ai încerca să îți amintești o melodie în timp ce auzi cântându-se un alt cântec. Fața lui Karou era tot ce putea vedea – ochi strălucitori, obraji netezi, arcul buzelor moi strânse în consternare.

Trebuia să-și înăbușe sentimentul; nici măcar n-ar fi trebuit să fie posibil să simtă asta – acest zbucium, această necesitate imperioasă, acest tumult, acest *iureș*. Și, sub toate acestea, un ciot sucit de gând, pe care-l ținuse prizonier în umbrele minții lui, atât de încovoiat, încât nici nu-l mai recunoștea drept ce era: o speranță. O foarte mică speranță. Și în centrul ei: Karou.

Era la o întindere de aripă distanță, încă plimbându-se în sus și-n jos. Amândoi patrulau pe la marginea dorinței lor nestăpânite, amândoi temându-se să se apropie.

— De ce ai ars portalurile? întrebă ea.

El răsuflă prelung. Ce-ar fi putut spune? Din răzbunare? Pentru pace? Ambele erau la fel de adevărate, într-un fel. Precaut, spuse:

— Ca să se sfârșească războiul.

— *Războiul*? Există un război?

— Da, Karou. Războiul e tot ce există.

Ea rămase din nou surprinsă când îl auzi spunându-i pe nume.

— Brimstone și ceilalți sunt… sunt teferi?

Era o înfrigurare în vocea ei despre care Akiva își dădu seama că era frică – frică de răspunsul pe care i l-ar putea da el.

Sub tăvălugul de greață de la hamse, el simți și o altă greață, mai adâncă – începuturile groazei.

— Sunt în fortăreața neagră, răspunse el.

— Fortăreață?

Vocea ei se ridică plină de speranță.

— Aceea cu gratiile! Am fost acolo, am văzut-o, în noaptea în care m-ai atacat tu.

Akiva își întoarse capul. Un puternic val de amețeală îl străbătu. Zvâcnetul din cap îl împiedica să se mai concentreze; numai o singură dată mai trecuse printr-o asemenea traumă prelungită de la pecețile diavolului, o tortură din care nu se așteptase să supraviețuiască și încă nu înțelegea cum de reușise. Făcea mari eforturi să-și țină ochii deschiși, iar corpul i se părea o ancoră ce încerca să-l tragă în jos.

Voci.

Karou întoarse iute capul. Akiva se uită într-acolo. O parte din publicul lor îi descoperise și deja îi arătau cu degetul.

— Urmează-mă, zise Karou.

De parcă ar fi putut face altceva.

30. TU

Îl conduse la apartamentul ei, tot timpul întrebându-se în minte: *Tâmpito, tâmpito, ce faci*?

Răspunsuri, își replică ea. *Obțin răspunsuri*.

Șovăi în fața liftului, neștiind dacă era bine să intre într-un spațiu atât de strâmt cu un serafim, însă în starea lui era exclus să urce scările, așa că apăsă pe buton. El o urmă în cabină, aparent neobișnuit cu principiul ascensoarelor, și tresări ușor când mecanismele pufniră la viață.

În apartament, Karou își lăsă cheile într-un coșuleț de lângă ușă și privi în jur. Pe perete, aripile Îngerului ei Exterminator, ciudat de asemănătoare aripilor lui. Însă dacă el observă asemănarea, chipul lui nu trădă nimic. Camera era prea mică pentru ca aripile să fie întinse în toată anvergura lor, așa că fuseseră suspendate ca un baldachin, acoperind pe jumătate patul – o bancă din lemn tare de tec, peste care erau stivuite, ca-n *Prințesa și bobul de mazăre*, saltele peste saltele de pene. Patul era nefăcut și îngropat sub o avalanșă de caiete vechi de schițe, pe care Karou le răsfoise cu o noapte înainte, ținându-și companie prin singura metodă de care dispunea cu familia ei.

Unul zăcea deschis la un portret al lui Brimstone. Văzu cum îngerul strânge din maxilar la vederea lui și atunci luă repede caietul și-l duse la piept. El se îndreptă spre fereastră și privi afară.

— Cum te numești? întrebă ea.

— Akiva.

— Și de unde știi numele meu?

O pauză lungă.

— Bătrânul.

Izíl. Desigur, dar… o îndoială îi fulgeră prin minte. Nu zisese Razgut că Izíl sărise la moarte ca s-o protejeze pe ea?

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

Era întuneric afară, iar ochii lui Akiva se reflectau portocalii în sticla ferestrei. Zise doar:

— N-a fost greu.

Se pregătea să-i ceară amănunte, însă el închise ochii și își sprijini fruntea de geam.

— Poți să stai jos, zise Karou, și-i făcu semn spre un fotoliu plușat verde închis. Dacă n-o să arzi nimic.

Buzele lui schițară o strâmbătură sumbră, un soi de văr trist al unui zâmbet.

— N-o să ard nimic.

Își desfăcu liniștit catarama curelelor care i se încrucișau peste piept, iar săbiile lui, cu tecile fixate între omoplați, căzură pe podea cu două bubuituri, despre care Karou gândi că vecinii de dedesubt sigur nu le apreciau. Apoi, Akiva se așeză sau mai degrabă se prăbuși în fotoliu. Karou dădu la o parte caietele de schițe ca să-și facă loc pe pat și se așeză în poziția lotus, cu fața la el.

Apartamentul era micuț – nu încăpuseră decât patul, fotoliul și un set de măsuțe sculptate care se suprapuneau, toate peste covorul persan cu care se răsfățase Karou și pentru care se tocmise încă de când era întins pe războiul de țesut în Tabriz. Un perete era acoperit cu biblioteca, vizavi de cel cu fereastra panoramică, iar din holul de la intrare se ajungea la bucătăria mică, la debaraua și mai mică și la baia aproape cât o cabină de duș. Tavanele erau la o înălțime absurdă, trei metri și jumătate, făcând camera principală mai mult înaltă decât largă, drept pentru care Karou construise o mansardă deasupra rafturilor de cărți, unde trebuia să se cațere ca să ajungă, cu suficient spațiu cât să se întindă pe niște perne turcești și să cuprindă cu ochii priveliștea de pe fereastra înaltă: o vedere drept pe deasupra acoperișurilor Orașului Vechi spre castel.

Îl privi pe Akiva. Își lăsase capul pe spate; ochii îi erau închiși. Arăta foarte obosit. Își rotea binișor un umăr, tresărind de parcă l-ar fi durut. Se gândi dacă să-i ofere niște ceai – i-ar fi prins bine unul și ei –, dar i se părea prea mult să joace rolul de gazdă bună și se chinui să-și reamintească realitatea dintre ei: erau dușmani.

Nu-i așa?

Îl studie, corectând mintal portretele pe care i le făcuse din memorie. O mâncau degetele să ia un creion și să deseneze după model. Degete tâmpite.

El deschise ochii și o surprinse studiindu-l. Karou roși.

— Nu te face prea comod, zise ea, tulburată.

Akiva se ridică anevoie în capul oaselor.

— Scuze. Așa e după bătălie.

Bătălie. O privi precaut în timp ce ea procesa ideea. Karou zise:

— Bătălie… cu himerele. Pentru că sunteți dușmani.

El dădu din cap.

— De ce?

— De ce? repetă el, de parcă noțiunea de dușman nu avea nevoie de nicio justificare.

— Da. De ce sunteți dușmani?

— Dintotdeauna am fost. Războiul se poartă de o mie de ani…

— Șubredă explicație. Nu se poate ca două rase să se fi născut dușmane, este? Trebuie să fi început de undeva.

Încă o încuviințare.

— Da. A început de undeva.

El își frecă fața cu palmele.

— Ce știi despre himere?

Oare ce știa?

— Nu prea multe, recunoscu ea. Până în noaptea în care m-ai atacat, nici măcar n-am știut că existau mai mult de patru. N-am știut că erau o întreagă rasă.

Akiva clătină din cap.

— Nu sunt o rasă. Sunt mai multe, aliate.

— Oh.

Karou își zise că era logic, ținând cont de cât de deosebite erau.

— Asta înseamnă că există și alții ca Issa, ca Brimstone?

Akiva încuviință.

Informația conferea noi nuanțe de realitate acelei lumi pe care o zărise Karou. Își închipui triburi risipite în peisaje vaste, un sat întreg de Isse, familii întregi de Brimstoni. Voia să-i vadă și ea. Oare de ce fusese ținută departe de ei?

Akiva zise:

— Nu înțeleg cum a fost viața ta. Brimstone te-a crescut, dar numai în dugheană? Nu în fortăreață?

— Nici măcar n-am știut ce era de partea cealaltă a ușii interioare până în noaptea aceea.

— El te-a dus înăuntru, atunci?

Karou își țuguie buzele, amintindu-și furia Neguțătorului-de-dorințe.

— Da. Să zicem că așa s-a întâmplat.

— Și ce-ai văzut?

— De ce ți-aș spune ție? Voi sunteți dușmani, prin urmare tu ești și dușmanul meu.

— Nu sunt dușmanul tău, Karou.

— Ei sunt familia mea. Dușmanii lor sunt și ai mei.

— Familia, repetă Akiva, clătinând din cap. Dar de unde ai venit tu? Cine ești tu, de fapt?

— De ce mă întreabă toată lumea asta? exclamă Karou, animată de o străfulgerare de mânie, deși era o întrebare pe care și-o pusese și ea aproape în fiecare zi de când fusese destul de mare să înțeleagă ciudățeniile extraordinare ale circumstanțelor ei. Eu sunt *eu*. *Tu* cine ești?

Era o întrebare retorică, dar el o luă în serios. Zise:

— Sunt un soldat.

— Și ce cauți aici? Războiul tău e dincolo. De ce ai venit aici?

El trase adânc și întretăiat aer în piept, afundându-se încă o dată în fotoliu.

— Aveam nevoie de... ceva, zise el. Ceva aparte. Am trăit războiul jumătate de secol...

Karou îl întrerupse:

— Ai *cincizeci* de ani?

— Viețile sunt lungi în lumea mea.

— Păi, ești norocos, zise Karou. Aici, dacă vrei viață lungă, trebuie să-ți smulgi toți dinții cu cleștele.

Pomenind de dinți, un licăr periculos apăru în ochii lui, dar nu spuse decât:

— Viața lungă este o povară, când este trăită în nefericire.

Nefericire. Se referea la el? Karou îl întrebă.

Pleoapele lui se zbătură și se închiseră, de parcă se chinuise să le țină deschise și, brusc, abandonase lupta. Tăcu un timp atât de lung, încât Karou se întrebă dacă adormise și renunță la întrebarea ei. Părea oricum indiscretă. Și simțise că la el se referise. Se gândi la cum arătase în Marrakech. Oare ce îi putea stinge cuiva viața din ochi în felul acela?

Din nou îi apăru impulsul de a avea grijă de el, de a-i oferi ceva, dar rezistă. Își îngădui să se uite lung la el – la trăsăturile ca dăltuite, la sprâncenele și genele foarte negre, la liniile tatuate pe mâinile lui, care se odihneau pe brațele fotoliului. Cum avea capul dat pe spate, putu să-i vadă urma pe care i-o lăsase pe gât și, ceva mai sus, pulsul regulat al jugularei.

Încă o dată se trezi foarte conștientă de materialitatea lui, de faptul că era o ființă din carne și oase, deși deosebită de orice văzuse și atinsese ea vreodată. Era o combinație de elemente: foc și pământ. Ea ar fi crezut că un înger trebuia să aibă ceva de aer, dar el n-avea. Era în întregime substanță: puternică, robustă și reală.

Ochii lui se deschiseră și ea sări, prinsă încă o dată că se zgâia. De câte ori avea să mai roșească, apropo?

— Îmi pare rău, zise el cu voce slabă, cred c-am ațipit.

— Mm…, bâigui ea și nu se mai putu abține: Vrei niște apă?

— Te rog.

Suna atât de recunoscător, încât simți o mustrare de cuget că nu-i oferise mai devreme. Își deznodă picioarele din lotus, se ridică și îi aduse un pahar de apă, pe care el îl goli dintr-o sorbitură.

— Mulțumesc, zise el ciudat de sincer, de parcă i-ar fi mulțumit pentru ceva mult mai important decât un pahar cu apă.

— Ăă… Îm-hm, se bâlbâi, stingherită.

Parcă-i dădea târcoale, stând lângă fotoliu. Dar chiar nu era alt loc în care să fi putut sta, în afară de pat, așa că se grăbi să se urce la loc. Ar fi vrut să-și scoată bocancii, dar nu riști să faci asta, dacă apare vreo situație în care trebuie să fugi sau să lovești pe cineva. Socotind după epuizarea clară a lui Akiva, bănuia că nu era vreo astfel de primejdie. Singura primejdie era mirosul picioarelor.

Rămase încălțată.

— Tot nu înțeleg de ce ai ars portalurile, insistă ea. Cum pune asta capăt războiului vostru?

Mâinile lui Akiva se încleștară pe paharul golit. Zise:

— Exista magie care venea prin ușile acelea. Magie neagră.

— De *aici* acolo? Aici nu e nicio magie.

— Zice fata care zboară.

— OK, dar asta se întâmplă din cauza unei dorințe, din lumea voastră.

— De la Brimstone.

Ea recunoscu, dând din cap.

— Deci știi că e vrăjitor.

— Eu… ăă. Mda.

Nu se gândise niciodată la Brimstone ca la un vrăjitor. Oare făcea mai mult decât să manufactureze dorințe? Cât știa ea, la urma urmei, și cât de mult *nu* știa? Ignoranța ei era ca atunci când te trezești într-o beznă totală, care ar putea fi ori un dulap, ori o vastă noapte fără stele.

Un caleidoscop de imagini i se învârti prin minte. Sfârâitul magiei când pășea în dugheană. Multitudinea de dinți și de pietre prețioase, mesele de piatră din catedrala aceea subterană, pe care erau întinși morții... morții care nu erau, după cum aflase Karou pe pielea ei, cu adevărat morți. Și își aminti cum o certase Issa ca să nu-i facă viața lui Brimstone încă și mai grea – viața lui „lipsită de bucurie”, după cum zisese ea. Munca lui „neîncetată”. Ce muncă?

Luă un caiet de schițe la întâmplare, răsfoind printre desenele cu himere, paginile trecând una după alta și alcătuind un soi de animație sacadată.

— În ce consta magia? îl întrebă ea pe Akiva. Magia aia neagră?

El nu-i răspunse și ea se aștepta, când își ridică ochii, să vadă că ațipise din nou, dar el privea succesiunea rapidă a imaginilor din caietul ei de schițe. Karou îl închise brusc și ochii lui se opriră asupra ei. Din nou *căutând* stăruitor.

— Ce? întrebă ea, rușinată.

— Karou, zise el. *Speranță*.

Ea își ridică sprâncenele ca și când ar fi spus „Ei, și?”

— De ce ți-a dat el numele ăsta?

Ea ridică din umeri. Începuse să devină enervant că nu știa nimic.

— Părinții tăi de ce ți-au dat numele de Akiva?

Când pomeni de părinții lui, fața lui Akiva se înăspri, iar atenția vie a privirii lui sticli înapoi în oboseală.

— Nu ei mi l-au dat, zise el. Un intendent mi-a dat numele de pe listă. Un alt Akiva fusese ucis. Numele era liber.

— Oh.

Karou nu știa ce să mai spună. Povestea straniei sale creșteri părea confortabilă și familială prin comparație.

— Am fost născut să fiu soldat, zise Akiva cu voce seacă și închise din nou ochii, strâns de data asta, parcă săgetat de o durere.

Tăcu multă vreme, iar când vorbi din nou, spuse mai mult decât se aștepta ea.

— Am fost luat de la mama la cinci ani. Nu-mi amintesc chipul ei, doar că n-a făcut nimic când au venit după mine. E cea mai veche amintire a mea. Eram atât de mic, încât soldații care mă înconjurau erau doar picioare. Erau din garda palatului, așa că aveau acoperitoarele picioarelor din argint și eu mă puteam vedea oglindit în ele, în toate, fața mea înspăimântată pretutindeni. M-au dus pe câmpul de instrucție, unde eram unul dintr-o legiune întreagă de copii înspăimântați.

Înghiți în sec.

— Acolo, ne-au pedepsit pentru spaima noastră și ne-au învățat să ne-o ascundem. Și aceea a devenit viața mea, ascunderea groazei, până ce n-am mai simțit-o deloc și nici altceva.

Fără să vrea, Karou și-l imagină copil, speriat și părăsit. Duioșia urcă în ea ca lacrimile.

Cu voce stinsă, Akiva continuă:

— Eu exist numai din cauza războiului – un război început în urmă cu o mie de ani prin masacrarea poporului meu. Copii, bătrâni, nimeni n-a fost cruțat. În Astraea, capitala Imperiului, himerele au dat atacul și au măcelărit serafimii. Suntem dușmani, pentru că himerele sunt monștri. Viața mea e sânge, pentru că lumea mea e de fiare. Și apoi am venit aici, iar oamenii…

O mirare ca de vis se strecură în tonul lui.

— Oamenii mergeau liber, neînarmați, se adunau la loc deschis, stăteau în piețe, râdeau, îmbătrâneau. Și am văzut o fată… o fată cu ochi negri și cu păr ca o piatră prețioasă și… cu tristețe. Avea o tristețe nespus de adâncă, însă tot se mai putea preface în lumină într-o secundă, iar când i-am văzut zâmbetul, m-am întrebat cum ar fi s-o fac să zâmbească. M-am gândit… m-am gândit c-ar fi ca descoperirea zâmbetului. Ea avea legături cu dușmanul și, chiar dacă singurul lucru pe care voiam să-l fac era să mă uit la ea, am făcut ceea ce am fost instruit să fac și… am rănit-o. Iar când m-am întors acasă, nu m-am putut opri să nu mă gândesc la tine și am fost extrem de recunoscător că te-ai apărat. Că tu nu m-ai lăsat să te ucid.

Tu. Lui Karou nu-i scăpă schimbarea de pronume. Stătea fără să clipească, abia respirând.

— M-am întors să te găsesc pe tine, zise Akiva. Nu știu de ce. Karou. Karou. Nu știu de ce.

Vocea îi era atât de slabă, încât cu greu îl putea auzi.

— Doar să te găsesc și să fiu în lumea în care ești tu…

Karou așteptă, dar nu mai spuse nimic și apoi… ceva se întâmplă în aerul din jurul lui.

O sclipire, la început ca o aură, intensificându-se în lumină vie și devenind aripi – deschise și ridicate de la omoplați, pentru a se întinde peste fotoliu și a atârna pe covor, în mari arabescuri de foc. Iluzia optică cedase, iar Karou aproape că rămase fără aer văzându-i aripile, dar focul nu se întinse la niciun obiect din jur. Ardea fără fum, cumva închis în ele. Subtilele pâlpâiri ale penelor-foc erau hipnotice, iar Karou respiră din nou, adânc, și stătu privindu-le minute în șir, în timp ce trăsăturile lui Akiva se relaxară în tihnă. De data asta, adormise de-a binelea.

Coborî din pat și îi luă paharul din mână. Stinse lumina. Aripile lui dădeau lumină suficientă, chiar și pentru a desena. Își scoase caietul de schițe și un creion și îl desenă pe Akiva dormind în mijlocul aripilor lui mari, și apoi din memorie, cu ochii deschiși. Încercă să capteze forma lor exactă; folosi cărbune pentru fardul negru care-i încondeia și care îl făceau pe Akiva să arate atât de exotic, dar nu-i putea lăsa irisurile incandescente fără culoare. Luă o cutie de acuarele și pictă. Desenă și pictă multă vreme, iar el nu se mișcă, în afară de pieptul care i se ridica și-i cobora domol și de licărul aripilor care aruncau în cameră o lumină ca de foc.

Karou nu plănuise să doarmă, dar la un moment dat după miezul nopții se lăsă pe spate, încă aplecată pe jumătate peste caietul ei de schițe, doar cât „să-și odihnească puțin ochii”. Alunecă în vise, iar când se trezi, cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă – ceva o trezi, un sunet scurt, energic –, camera din jur i se păru, pentru o clipită, cu totul necunoscută. Numai aripile de pe peretele de deasupra ei nu erau necunoscute, ceea ce o umplu de plăcere, iar apoi confuzia se destrămă, cum fac visele de obicei. Era în apartamentul ei, pe patul ei, iar sunetul care o trezise era de la Akiva.

El stătea în picioare lângă patul ei, iar ochii lui erau de metal topit. Erau larg deschiși, irisurile înconjurate de alb, și ținea, câte unul în fiecare mână, cuțitele ei lună-nouă.

31. BINE

Karou sări în capul oaselor și bruschețea mișcării îi aruncă din pat caietele de schițe. Creionul era încă în mâna ei și îi trecu prin minte că întotdeauna avea o armă ridicolă când îl înfrunta pe îngerul ăsta. Dar chiar în timp ce-l întorcea în mână, gata să înjunghie cu el, Akiva se dădu înapoi, lăsând cuțitele jos.

Le așeză în locul în care le găsise, în caseta lor de pe măsuțele suprapuse, unde le lăsase ea. Practic, fuseseră sub nasul lui când se trezise.

— Îmi cer iertare, zise el. N-am vrut să te sperii.

În clipa aceea, luminat doar de pâlpâirile aripilor lui, să-l vadă îi făcea atât de... *bine*, cumva. El era *binele*. N-avea absolut niciun sens, dar sentimentul o copleși pe Karou. Orice ar fi fost, era la fel de plăcut ca un petic de soare pe o podea lustruită și, ca o pisică, ea nu voia decât să se ghemuiască acolo.

Încercă să se prefacă, artistic, că nu fusese gata să-l înjunghie cu un creion.

— Ei bine, zise, întinzându-se și lăsându-l să-i cadă, ca din întâmplare, din mână. Nu cunosc obiceiurile voastre, dar aici, dacă nu vrei să sperii pe cineva, nu te apleci cu *cuțite* peste corpurile lor adormite.

Ăla a fost un zâmbet? Nu. O tresărire la colțurile gurii severe – nu se punea.

Îi picară ochii pe caietul de schițe din fața ei, dovada sesiunii ei de portrete, deschis chiar acolo, ca el să vadă. Îl închise repede, deși el bineînțeles că-l văzuse când ea încă dormea.

Cum de putuse adormi cu străinul ăsta în apartament? Cum putuse să-l *aducă* pe străinul ăsta în apartamentul ei?

Nu-l simțea ca pe un străin.

— Sunt neobișnuite, zise Akiva, făcând semn spre cuțite.

— Tocmai mi le-am luat. O frumusețe, nu-i așa?

— O frumusețe, încuviință el, și poate că vorbea despre cuțite, dar se uita drept la ea.

Karou roși, dintr-odată conștientă de înfățișarea ei – păr ciufulit, bale curse în somn? –, apoi se enervă. De ce conta cum arăta? Ce se întâmpla, mai exact, aici? Scutură din cap și se

dădu jos din pat, încercând să găsească un loc în cămăruță în afara aurei lui radioase. Era imposibil.

— Mă întorc imediat, zise ea, și se duse pe hol, intrând în baie.

Separată de el, simți o frică intensă că, atunci când se va întoarce, va vedea că el plecase. Se ușură, întrebându-se dacă serafimii erau mai presus de necesități mundane din acestea – deși, judecând după obrazul întunecat, Akiva nu era mai presus de nevoia unui aparat de ras –, apoi se spălă pe față și pe dinți. Își perie părul și, cu fiecare moment întârziat, creștea neliniștea ei să nu cumva să se întoarcă și să găsească doar o cameră goală, ușa balconului deschisă și întreg universul cerului de deasupra, fără niciun indiciu despre în ce direcție o luase.

Dar el era încă acolo. Aripile lui erau din nou ascunse de o iluzie magică, săbiile legate la locul lor în spinare, inofensive în tecile de piele decorate.

— Ăă, începu ea, baia e acolo, dacă, ăă…

El dădu din cap și trecu pe lângă ea, foarte încurcat când încercă să-și îndese aripile invizibile în spațiul îngust și să închidă ușa.

Karou se schimbă grăbită în haine curate, apoi se duse la fereastră. Era încă întuneric afară. Ceasul arăta cinci. Îi era foarte foame și știa, din percheziția de dimineața trecută, că nu exista ceva nici pe departe comestibil în bucătărie. Când Akiva apăru, îl întrebă:

— Ți-e foame?

— Mai am un pic și mor.

— Atunci, hai să mergem.

Își luă paltonul și cheile și porni spre ușă, apoi se opri și schimbă direcția. Ieși pe balcon, se cățără peste balustradă, aruncă o privire peste umăr la Akiva și păși drept în gol.

Șase etaje mai jos, în stradă, ea ateriză cu ușurință ca la șotron, fără să-și poată reține un zâmbet. Akiva veni imediat lângă ea, fără zâmbet, ca întotdeauna. Era atât de sumbru, încât nu-și putea imagina chiar că ar fi zâmbit, dar nu era ceva în felul în care se uita la ea? Iată, în privirea asta piezișă, un început de miracol? Își aduse aminte lucrurile pe care i le povestise el noaptea, iar acum, văzând licăririle de sentiment întrerupându-i gravitatea tristă de pe față, simți că i se strânge inima. Cum fusese viața lui, dat de atât de tânăr la război? *Război*. Pentru ea

era o abstracțiune. Nu putea să-i conceapă realitatea, nici măcar contururile realității. Față de cum fusese Akiva – cu ochii morți –, felul în care se uita la ea acum o făcea să simtă că el s-ar fi întors din morți pentru ea, și asta părea o chestie colosală și intimă. Următoarea dată când ochii li se întâlniră, ea se văzu nevoită să își ferească privirea.

Îl duse la brutăria din colț. Nu se deschisese încă, dar brutarul le vându pâini calde pe fereastră – brun-aurii, proaspăt scoase din cuptor și încă aburind în pungile lor încrețite, cafenii –, și apoi Karou făcu ceea ce ar fi făcut oricine dacă ar fi putut zbura și s-ar fi trezit pe străzile Pragăi în zori, cu pâini fierbinți de mâncare.

Zbură, făcându-i semn lui Akiva s-o urmeze sus, în văzduh, și dincolo de râu, pentru a se cocoța pe turla înaltă și rece a clopotniței catedralei și a privi răsăritul soarelui.

•

Akiva se ținea aproape, chiar în spatele ei, privind cum îi flutura părul, ca niște lungi tentacule absorbind roua răsăritului. Karou greșise când presupusese că zborul ei nu-l surprinsese. Numai că învățase, în atâția ani, să-și înăbușe orice sentiment, orice reacție. Sau așa crezuse. În prezența acestei fete părea că nimic nu mai era sigur.

Exista o anume siguranță în felul în care despica aerul. Era magie – nu aripi ascunse sub iluzie magică, ci pur și simplu dorința de a zbura devenită reală. O dorință, presupuse el, din rezervele lui Brimstone. Brimstone. Gândul la vrăjitor veni ca o pată de cerneală, un gând întunecat peste luminozitatea lui Karou.

Cum putea ceva atât de diafan ca zborul grațios al lui Karou să iasă din magia diabolică a lui Brimstone?

Zburară la o înălțime care să-i ferească de a fi zăriți întâmplător, peste râu și cârmind în direcția castelului, unde coborâră în cercuri spre catedrala din mijloc. Era o urâciune gotică, scobită și roasă de trecerea vremii ca o stâncă în bătaia furtunilor seculare. Karou ateriză pe turla clopotniței. Un loc nu prea comod. Vântul sufla, plin de gheață și de rea-voință, iar Karou trebui să-și adune părul cu mâinile ca să nu-i mai acopere fața. Scoase un creion – același pe care-l agitase războinic la el? —, își strânse părul colac și înfipse creionul prin el; un obiect bun la toate. Șuvițe albastre evadaseră din coafură și îi dansau

pe frunte, aduse de vânt peste ochi și lipite de buzele care zâmbeau cu încântare neprefăcută, copilărească.

— Suntem pe catedrală, îi spuse ea.

El dădu din cap.

— Nu. *Suntem pe catedrală*, zise ea din nou.

El a avut impresia că-i scapă ceva, că pierde vreo nuanță de limbaj, dar apoi s-a prins: era doar uluită.

Uluită să stea în vârful catedralei, sus, pe colina ce se ridica deasupra orașului, cu toată Praga desfășurată la picioare. Își strânsese brațele în jurul pâinii calde și privea în depărtare, iar pe fața ei se citea, neascunsă, o nemaipomenită venerație, mai puternică decât își putea aminti Akiva să fi simțit el vreodată, nici măcar când zborul fusese nou și pentru el. Foarte probabil să nu fi avut niciodată acest sentiment. Primele lui zboruri nu fuseseră prilej de admirație sau bucurie – doar disciplină. Însă voia să împărtășească momentul care-i făcea ei fața atât de radioasă, așa că veni lângă ea și se uită.

Era o priveliște remarcabilă, cu cerul care începuse să roșească timid, pe la rădăcini, cu toate turnurile scăldate într-o lumină blândă, cu străzile orașului în continuare cufundate în umbre și scânteind cu licuricii felinarelor de stradă și cu luminile întrețesute, clipitoare, ale farurilor.

— N-ai mai venit aici, sus, până acum? întrebă el.

Karou se întoarse spre el.

— Oh, ba da, îmi aduc toți iubiții aici.

— Și dacă nu-ți sunt pe plac, zise el, poți oricând să-i împingi în gol.

N-ar fi trebuit să spună asta. Expresia lui Karou se întunecă. Fără îndoială că se gândise la Izíl. Akiva se mustră pentru efortul lui de umor. Bineînțeles că ieșise cu totul anapoda. Trecuse multă vreme de când avusese chef să glumească.

— Adevărul este, spuse Karou, lăsându-i intervenția să treacă fără comentarii, că nu mi-am pus dorința de a zbura decât acum câteva zile. N-am avut prilejul să mă bucur încă de ea.

Din nou se simți surprins; probabil că de data asta o arătă, întrucât Karou îi zări expresia și întrebă:

— Ce?

El clătină din cap.

— După cât de sigur te mișcai prin aer și după cum ai pășit peste balustrada balconului, fără nicio secundă de ezitare, s-ar fi zis că zborul făcea parte din tine.

Ea spuse:

— Știi, nu mi-a trecut prin minte că dorința ar putea să slăbească în timp. Ar fi fost un soi de pedeapsă pentru înfumurare, nu-i așa? Pleosc!

Izbucni în râs, netulburată de idee, și adăugă:

— Ar trebui să fiu mai cu băgare de seamă.

— Dorințele se trec cu timpul? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Nu cred. Părul meu nu și-a schimbat culoarea înapoi.

— Asta e o dorință? Brimstone te-a lăsat să folosești magia pe… asta?

— Ei! Nu pot spune că a fost de acord.

Îi strecură o privire care era deopotrivă timidă și sfidătoare.

— Nu m-a lăsat niciodată să am o dorință adevărată. Doar cât să fac mici răutăți… Oh!

Își aduse brusc aminte.

— Oops!

— Ce?

— Am făcut o promisiune, noaptea trecută, și am uitat complet de ea.

Scotoci în buzunarul hainei și scoase o monedă mică, pe care Akiva zări chipul lui Brimstone. O văzu în palma ei, înainte să-și închidă pumnul; când îl deschise, dispăruse.

— Magie, zise ea. Pfuu!

— Ce ți-ai dorit? întrebă el.

— O prostie. O fată rea, undeva acolo, o să se trezească fericită. Nu c-ar merita. Nerușinata.

Scoase limba spre oraș, o răbufnire de purtare copilărească.

— Oh. Poftim!

Se întoarse spre Akiva și-i întinse una dintre pungile de la brutărie.

— Știi, ca să nu mori.

În timp ce mâncau, el observă că ea tremură și își deschise aripile – invizibile –, astfel încât vântul să le preia căldura și s-o sufle în jurul ei. Păru să ajute. Ea se așeză, bălăbănindu-și picioarele peste marginea acoperișului și ciocnindu-le

nepăsătoare, în vreme ce smulgea bucățele din pâine și le mânca. Se lăsă pe vine, lângă ea.

— Apropo, cum te simți? întrebă ea.

— Depinde, răspunse el, simțindu-se mucalit, de parcă umorul lui Karou era molipsitor.

— De?

— Dacă întrebi pentru că îți faci griji pentru starea mea de sănătate sau pentru că vrei să mă ții slăbit și neajutorat.

— Oh. Slăbit și neajutorat, fără îndoială.

— În cazul ăsta, mă simt îngrozitor.

— Bine.

O spusese destul de serios, dar cu o sclipire în ochi. Akiva își dădu seama că avea grijă cu hamsele ei, să nu le întoarcă din greșeală în direcția lui. Se simți mișcat, cum fusese și când se trezise și descoperise că dormea, la un metru și ceva distanță de el, atât de fermecătoare și de vulnerabilă, și cu încrederea ei în el, ca și a lui Madrigal, atât de nemeritată.

— Mă simt bine, zise el încet. Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Eu sunt cea care te-a rănit.

Rușinea îl copleși.

— Nu… nu la fel cum te-am rănit eu pe tine.

— Nu, recunoscu Karou. Nu la fel.

Vântul era înciudat; cu o rafală rebelă îi desprinse părul, apoi se înverșună să i-l apuce în gheare; într-o clipă, era peste tot, de parcă un stol de elemente aeriene încercau să-l răpească pentru a-și căptuși cuiburile cu mătase albastră. Ea se luptă să și-l adune; creionul căzuse peste marginea acoperișului, plonjând între pilaștrii bolții, așa că-și ținu părul cu ambele mâini.

Akiva așteptă s-o audă spunând că era gata să coboare, ca să scape de vânt, dar ea nu zise asta. Soarele se înălță peste dealuri și ea privi cum razele lui mânau noaptea în umbre, unde se înghesuia, mai deasă și, prin urmare, mai întunecată – toată noaptea adunată în locurile în pantă de dincolo de atingerea răsăritului.

După o vreme, Karou spuse:

— Știi, noaptea trecută ai spus că prima amintire a ta a fost cum soldații au venit după tine…

— Ți-am spus eu asta?

Era perplex.

— Ce, nu-ți amintești?

Se întoarse spre el, cu sprâncenele ca două trăsături de condei gemene, de culoarea boabelor de cacao, ridicate în surpriză.

El clătină din cap, încercând să-și amintească. Îi fusese atât de rău de la pecețile diavolului, încât totul era în ceață, dar nu-i venea să creadă că-i vorbise despre copilăria lui și mai ales despre ziua aceea. Se simțea de parcă l-ar fi scos cu forța din trecut pe băiețelul acela fără minte – de parcă, într-un moment de slăbiciune, *devenise* din nou acela.

O întrebă:

— Și ce altceva am mai spus?

Karou își plecă puțin capul. Era gestul ca de pasăre care o salvase în Marrakech, înclinarea rapidă a capului, pentru a-l privi aproape dintr-o parte, iar inima lui Akiva o luă la goană.

— Nu prea multe, răspunse ea, după câteva clipe. După aceea ai adormit.

În mod clar mințea.

Oare ce-i spusese, noaptea trecută?

— Oricum, continuă ea, fără să se uite în ochii lui, m-ai făcut să mă gândesc și am încercat să descopăr care e prima mea amintire.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se de marginea acoperișului, mișcare pentru care a fost silită să dea drumul la păr, iar acesta se aruncă nebunește în mâinile vântului.

— Și?

— Brimstone.

O poticneală în respirația ei, o duioșie și un zâmbet infinit de trist.

— E despre Brimstone. Eu stau pe podea, în spatele mesei lui de lucru, și mă joc cu smocul din vârful cozii lui.

Se jucase cu smocul din vârful cozii lui? Imaginea asta nu se potrivea deloc cu părerea pe care o avea Akiva despre vrăjitor, care-i fusese forjată de cea mai crâncenă durere a lui, însemnată cu fierul roșu în sufletul lui ca un stigmat.

— Brimstone, zise el cu amărăciune, a fost bun cu tine?

Karou răspunse pătimaș. Cu părul ca un torent albastru, cu ochii flămânzi, îi spuse:

— Întotdeauna. Indiferent ce crezi tu despre himere, nu-l cunoști pe el.

— Oare nu s-ar putea întâmpla, Karou, zise el încet, ca *tu* să fii aceea care nu-l cunoaște cu adevărat?

— Ce? întrebă ea. Ce anume să nu știu?

— Magia lui, de pildă, răspunse Akiva. Dorințele tale. Știi de unde vin?

— Vin de undeva?

— Nu sunt gratuite, Karou. Magia are un preț. Prețul e *durerea*.

32. LOC ȘI PERSOANĂ

Durerea.

Când Akiva îi explică, lui Karou i se făcu rău. Se gândi la toate fleacurile de dorințe pe care și le pusese ea – de ce Brimstone nu-i spusese niciodată? Adevărul ar fi izbutit acolo unde toate privirile lui încruntate nu reușiseră niciodată. Dacă ar fi știut, ea nu și-ar mai fi pus niciodată vreo dorință.

— Ca să iei din univers, trebuie să dai ceva la schimb, zise Akiva.

— Dar… de ce *durere*? N-ai putea da altceva? Cum ar fi… bucurie?

— Există un echilibru. Dacă ar fi ceva ușor de dat, ar fi neînsemnat.

— Chiar crezi că bucuria e mai ușor de răsplătit decât durerea? întrebă Karou. *Tu* din care ai mai multă?

Akiva o privi lung.

— E o observație bună. Dar nu eu am creat sistemul.

— Dar cine?

— Poporul meu crede că marile puteri cerești. Himerele au tot atât de multe povești câte rase.

Tulburată, Karou întrebă:

— Bine… și durerea de unde vine? E propria durere?

Akiva spuse:

— Nu, Karou. Nu este propria durere.

Rosti fiecare cuvânt cu grijă, iar implicația rămase suspendată: dacă nu era durerea proprie, atunci a cui era?

Se simți îngrețoșată. În minte îi răsări imaginea morților întinși pe mese. Nu. Asta ar putea însemna cu totul altceva. Ea îl cunoștea pe Brimstone, nu-i așa? Poate că nu știa… mă rog, totul despre el, dar îl cunoștea, avea încredere în *el*, nu în îngerul ăsta.

Înghițind nodul din gât, zise:

— Nu te cred.

Cu blândețe, el întrebă:

— Karou, ce erau comisioanele pe care le făceai pentru el?

Deschise gura să-i răspundă și o închise la loc. Un văl de înțelegere începu să se pogoare lent peste ea și ar fi vrut să-l

dea la o parte. Dinții: unul dintre marile mistere ale vieții ei. Cadavre, clești, moarte. Fetele acelea rusoaice, cu gurile lor însângerate. Cât timp fusese conștientă că Brimstone făcea trafic, se ținuse strâns de ideea că el avea nevoie de dinți pentru ceva vital, iar durerea era un corolar trist și disperat al acelui ceva. Dar… dacă durerea era toată povestea? Dacă așa plătea Brimstone pentru puterea lui, pentru dorințe, pentru tot?

— Nu, zise ea, clătinând din cap, dar convingerea o părăsise.

Puțin mai târziu, când plecă de pe catedrală și porni prin văzduh, plăcerea ei de a zbura dispăruse. A cui durere, se întrebă, a plătit pentru asta?

Se duseră la o ceainărie de pe Nerudova, strada lungă și întortocheată ce coboară dinspre castel, iar Akiva începu să-i povestească despre lumea lui. Imperiu și civilizație, răzmeriță și masacru, cetăți pierdute și cucerite, pământuri arse, ziduri dărâmate de ghiulele, asedii în care copiii mureau primii de foame, chiar dacă părinții lor le dădeau tot ce aveau și mureau și ei curând după aceea.

Vorbi despre vărsări de sânge și teroare pe un tărâm de frumusețe știrbită.

— Străvechile păduri s-au dus pe construitul vaselor și al mașinăriilor de asediu sau au fost incendiate ca să nu poată fi transformate în vase și mașinării de asediu.

Despre orașe părăsite, ruinate, gropi comune, trădare.

Armii de monștri care tot veneau și veneau, niciodată împuținate, niciodată slăbite.

Mai erau și alte lucruri – de dimensiuni epopeice, cumplite –, pe care el nu i le spuse, ci le ocoli, ca ștergând marginile unei răni, șovăielnic, testând durerea.

Karou asculta cu ochii mari, șocată și îngrozită de brutalitate, dorindu-și ca în ultimii șaptesprezece ani Brimstone să fi considerat potrivit să-i țină o lecție despre Altundeva. Îi trecu prin minte să întrebe:

— Cum se numește lumea voastră?

— Eretz, răspunse Akiva, ceea ce o făcu pe Karou să-și ridice sprâncenele.

— Asta înseamnă *Pământ* în ebraică, zise ea. De ce au lumile noastre același nume?

— Odinioară, magii credeau că lumile erau stratificate, ca rocile sedimentare sau inelele copacilor, îi explică Akiva.

— Ăăă, bine, zise Karou, încruntată.

Și după o clipă:

— Magii?

— Serafimii vrăjitori.

— Ai spus „odinioară”. Acum ce cred?

— Nu cred nimic. Himerele i-au ucis pe toți.

— Oh.

Karou își strânse buzele. Ce mai puteai spune la așa ceva?

— Bine.

Cântări în minte ideea de lumi.

— Poate că noi am furat numele Eretz de la voi, cândva, demult, așa cum ne-am construit și religiile, uitându-ne la voi.

Religiile pe care Brimstone le definea ca un pled din petice pestrițe de basme de adormit copiii, pe care oamenii le cususeră laolaltă din ce întrezăriseră ici-colo.

— Știi, frumusețea egal binele; coarnele și solzii, răul. Simplu.

— Și, în acest caz, adevărat.

În spatele tejghelei, chelnerița se uita de la unul la altul. Lui Karou îi venea s-o întrebe la ce se zgâiește, dar se abținu.

— Așadar, în esență, zise ea către Akiva, încercând să adune toate lucrurile pe care i le povestise într-un singur fir, serafimii vor să conducă lumea, himerele nu vor să fie conduse și asta le face să fie rele.

Mușchii se zbăteau pe maxilarele lui Akiva; era nemulțumit de simplificare.

— Nu există decât barbari în satele de glod. Noi le-am dat lumina, ingeniozitatea construcțiilor, cuvântul scris…

— Și n-ați luat nimic în schimb, sunt sigură.

— Nimic nerezonabil.

— Îm-hm.

Karou regreta că nu acordase destulă atenție orelor sale de istorie a oamenilor, ca să-și poată imagina mai bine un context pentru vastul orizont pe care i-l desfășura el.

— Deci, acum o mie de ani, fără niciun motiv, himerele s-au răzvrătit și i-au măcelărit pe stăpânii lor, reluând controlul asupra pământului lor.

El protestă.

— Pământul n-a fost niciodată al lor. Ele aveau mici proprietăți agrare, adăposturi de piatră. Cel mult sate. Cetățile

au fost construite de Imperiu și nu numai cetățile. Viaductele, porturile, drumurile...

— Dar nu acolo se născuseră și muriseră ele, de la începutul începuturilor, cum ar veni? Unde se îndrăgosteau, își creșteau copiii, își îngropau bătrânii? Și ce dacă n-au construit cetăți? Nu era tot pământul lor? Vreau să spun, cel puțin dacă nu țineți morțiș la regula că vă aparține ceea ce puteți apăra, în care caz, oricine e îndreptățit ca oricând să ia orice de la oricine. Cu greu se poate numi asta civilizație.

— Nu înțelegi.

— Nu, nu înțeleg.

Akiva trase adânc aer în piept.

— Noi am construit lumea cu bună credință. Am trăit alături de ele...

— Ca egali? întrebă Karou. Le tot numești „monștri”, deci trebuie să mă îndoiesc.

El nu răspunse imediat.

— Cât ai văzut din ele, Karou? Ai spus *patru* himere și niciuna războinic? Când ți-ai văzut frații și surorile luați în coarne de minotauri, ciopârțiți de câini-leu, făcuți bucăți de dragoni, când ți-ai văzut...

Se pregătea să spună ceva, dar se opri, cu o expresie de agonie.

— Când ai fost torturat și silit să asiști la execuția... celor dragi... atunci îmi vei putea vorbi tu mie despre ce înseamnă un monstru.

Celor dragi? Nu se referea la frați și surori, după cum o spusese. Karou simți un junghi de... ei, cu siguranță nu putea fi gelozie. Ce conta pe cine iubea sau iubise el? Înghiți în sec. Ce-ar fi putut spune? Nu putea combate niciunul dintre lucrurile pe care i le spusese el. Lipsa ei de cunoaștere era clară, dar asta nu însemna că trebuia să-l creadă cu ochii închiși.

— Mi-ar plăcea să aud și varianta lui Brimstone, zise ea, liniștit.

Atunci îi veni o idee, o idee grozavă.

— Ai putea să mă duci acolo. Ai putea să mă duci tu înapoi.

El clipi, surprins, apoi clătină din cap.

— Nu. Nu e un loc pentru oameni.

— Și e un loc pentru îngeri?

— Nu e același lucru. E mai sigur aici.

— Oh, zău? Spune-le cicatricelor mele cât de sigur e aici.

Își trase de gulerul bluzei ca să arate pielea încrețită a cicatricei de pe claviculă. Akiva tresări la vederea ei, urâtă și făcută de el, iar Karou dădu drumul gulerului la loc.

— De altfel, insistă ea, există lucruri mai importante decât siguranța. Cum ar fi... *cei dragi*.

Se simți crudă folosind cuvintele lui, ca și când ar fi răsucit un pumnal.

— Cei dragi, repetă el.

— I-am spus lui Brimstone că n-o să-l părăsesc niciodată pur și simplu, și n-am s-o fac. O să mă duc, chiar și fără ajutorul tău.

— Cum ai de gând să faci asta?

— Există alte căi, zise ea, cu fereală. Dar ar fi mai ușor dacă m-ai duce tu.

Mai ușor, într-adevăr. Ce companion plăcut de călătorie ar fi fost Akiva, față de Razgut.

Însă el spuse:

— Nu te pot duce. Portalul e păzit. Ai fi ucisă pe loc.

— Voi, serafimii, faceți des asta, ucideți pe loc.

— Monștrii ne-au silit să fim astfel.

— Monștrii.

Karou se gândi la ochii zâmbăreți ai Issei, la agitația lui Yasri și la atingerea ei mângâietoare. Și Karou le numea monștri, uneori, dar cu dragoste, la fel cum o numea turbată pe Zuzana. În gura lui Akiva, cuvântul era doar urât.

— Bestii, diavoli, monștri. Dacă ai fi cunoscut vreodată o himeră, n-ai mai putea să le desconsideri așa.

Akiva își lăsă ochii în jos și nu răspunse, iar firul conversației lor se pierdu într-o tăcere încordată. Ei i se păru că era palid, încă nerestabilit. Cănile de ceai erau de lut, artizanale, fără cozi, iar Karou o înconjură pe a ei cu ambele mâini. Își ținu palmele lipite de cană, atât ca să se încălzească după orele de îngheț din vârful catedralei, cât și să se împiedice de a azvârli, fără să vrea, vreo rafală de magie dureroasă spre Akiva. De partea cealaltă a mesei, poziția lui o oglindea pe a ei, cu mâinile de asemenea lipite în jurul cănii lui, astfel încât ea nu avu cum să nu vadă tatuajele *lui*: liniile negre care se repetau pe degetele lui.

Fiecare dintre ele era ușor în relief, ca țesuturile cicatricelor, iar Karou crezu că, spre deosebire de ale ei, erau doar crestături

frecate cu negru de fum – un procedeu primitiv. Însă, cu cât se uita mai mult la ele, cu atât punea stăpânire pe ea o senzație stranie că ar fi știut ceva sau aproape ar fi știut. Parcă ar fi stat pe marginea înțelegerii, oscilând între a ști și a nu ști, atât de rapid, încât nu putea chiar să-și dea seama ce anume era – ca și când încerca să vadă aripile unei albine în zbor. Nu putea fixa.

Akiva o văzu studiindu-l și asta îl făcu rușinos. Se foi, acoperindu-și o mână cu cealaltă, de parcă ar fi putut șterge tatuajele.

— Și ale tale au magie în ele? întrebă Karou.

— Nu, răspunse el, un pic brutal.

— Și atunci? Înseamnă ceva?

Nu-i răspunse, iar ea întinse mâna, fără să se gândească, pentru a-și plimba vârful degetelor peste ele. Erau după modelul clasic de numărat câte cinci: pentru fiecare patru linii paralele o a cincea le tăia pe diagonală.

— E un răboj, remarcă ea.

Degetele ei se mișcau ușor de la un grup de cinci la următorul, pe degetul lui arătător de la mâna dreaptă – cinci, zece, cincisprezece, douăzeci – și, de fiecare dată când îl atingea pe Akiva, parcă sărea o scânteie și se declanșa un imbold, un imbold de a-și împleti degetele cu ale lui, și chiar – Doamne, ce o apucase? – să-i ridice mâinile la buzele ei și să-i *sărute* semnele de pe ele…

Și atunci, din senin, știu. Știu ce reprezentau și își retrase brusc mâna. Se uită la el, iar el nu făcu decât să stea nemișcat, fără acoperire, gata să accepte oricare judecată cu care avea ea să-l biciuiască.

— Sunt ucideri, zise ea, cu glas slab. Sunt *himere*.

El nu tăgădui. Ca și atunci când îl atacase, nu voia să se apere. Mâinile lui rămaseră unde erau, neclintite ca oasele, iar Karou intui că se lupta cu nevoia de a și le ascunde.

Ea se cutremură, uitându-se la crestăturile acelea, gândindu-se la cele pe care le atinsese – douăzeci și una numai pe degetul arătător.

— Atât de multe, zise ea. Ai ucis atât de multe.

— Sunt soldat.

Karou și le imagină pe cele patru himere ale sale moarte și puse mâna la gură, temându-se că i s-ar putea face rău. Când el îi vorbise despre război, războiul părea la o lume depărtare. Însă

Akiva era real și chiar în fața ochilor ei, iar faptul că era un ucigaș era deopotrivă real, acum. Ca dinții împrăștiați pe masa de lucru a lui Brimstone, toate acele linii reprezentau sânge, vieți curmate – nu de lupi și tigri, ci sângele și viețile curmate ale himerelor.

Karou se uita la el stăruitor și… văzu ceva. De parcă momentul se sparse ca o coajă de ou pentru a dezvălui un alt moment înăuntrul lui, greu de distins între ele – aproape unul și același –, dar imediat dispăru și timpul redeveni intact. Akiva era la fel cum fusese și nu se întâmplase absolut nimic, dar întrezărirea aceea…

Karou se auzi spunând cu o voce goală, care ar fi putut emana din coaja de ou a momentului aceluia.

— Acum ai mai multe.

— Ce?

Akiva o privi fără să înțeleagă – apoi, ca fulgerat, *nu* fără înțelegere. Se aplecă deodată spre ea, cu ochii deschiși și scânteind, mișcarea subită vărsându-i ceaiul.

— *Ce*? repetă el, mai tare.

Karou dădu înapoi. Akiva o prinse de mână.

— Ce vrei să spui, cum adică am mai multe acum?

Ea clătină din cap. Mai multe linii, voia să spună. Văzuse ceva în momentul acela fisurat. Adevăratul Akiva, care stătea în fața ei, și de asemenea o străfulgerare de imposibil: Akiva *zâmbind*. Nu strâmbătura sumbră a buzelor, ci un zâmbet încălzit de uimire, atât de frumos, încât era dureros de privit. Cu încrețituri la colțurile ochilor, care erau veseli și defocalizați de fericire și uitare de sine. Schimbarea era profundă. Dacă era frumos când era grav – și era –, zâmbind era pur și simplu superb.

Dar Karou ar fi putut să jure că el *nu* zâmbise.

Și acel imposibil Akiva, care existase pentru doar o fracțiune de secundă – acolo fusese vorba despre altceva: mâinile lui aveau mai puține însemne, unele dintre degetele lui erau complet lipsite de ele.

Mâna ei era încă într-a lui, stând în balta ceaiului vărsat. Chelnerița ieși de după tejghea și se opri, pregătită cu un șervet, șovăind. Karou își retrase mâna și se dădu în spate, s-o lase să șteargă masa, ceea ce și făcu, privind în continuare când la unul, când la celălalt. Când în sfârșit termină, întrebă, ezitant:

— Mă întrebam… mă întrebam cum ați făcut-o.

Karou se uită la ea, nepricepând. Fata era cam de vârsta ei, cu obrajii plini și roșii.

— Noaptea trecută, explică ea, zborul.

Ah. Zborul.

— Ai fost acolo? întrebă Karou.

I se părea o stranie coincidență.

— Mi-ar fi plăcut, răspunse fata. Am văzut la televizor. S-a dat la știri toată dimineața.

Oh, gândi Karou. *Oh*. Mâna i se duse spre telefon, care tot scosese fornăieli scurte și bâzâituri în ultima oră, și îi verifică ecranul. Apelurile ratate și mesajele se înșirau unul după altul, majoritatea de la Zuzana și de la Kaz. La naiba.

— Unde erau sârmele? întrebă chelnerița. N-au putut găsi nicio sârmă sau ceva.

Karou zise:

— Fără sârme. Chiar am zburat, apoi îi oferi zâmbetul ei ambiguu, patentat.

Fata îi zâmbi și ea, gândindu-se că o lua peste picior.

— Bine, atunci nu-mi spuneți, zise ea, pe jumătate supărată, și îi lăsă în pace, doar aducându-i lui Akiva altă cană de ceai.

El încă stătea departe de masă, privind-o pe Karou cu ochii aceia larg deschiși, scăpărători, și cu acea intensă, dar prudentă atenție.

— Ce? întrebă ea, intimidată. De ce te uiți așa la mine?

El își ridică mâinile și își trecu degetele prin părul des, tuns scurt, ținându-se de cap o clipă.

— Nu mă pot abține, zise el, stingherit.

Karou simți o plăcere efervescentă. Își dădea seama că, de-a lungul dimineții, toată asprimea i se ștersese de pe chip sau pe-aproape. Buzele îi erau ușor întredeschise, privirea deschisă, iar acum, că văzuse – își imaginase? – acea imposibilă străfulgerare de zâmbet, nu mai era atât de greu să-și închipuie că s-ar putea întâmpla din nou și de-adevăratelea, de data asta.

Pentru ea, poate.

Oh, Doamne. *Fii pisica aceea*! își reaminti ea. Aceea care stă într-un loc inaccesibil și niciodată – *niciodată* – nu toarce. Lăsându-se pe spate, în scaun, își compuse pe chip ceea ce spera că era versiunea omenească a disprețului pisicesc. Îi făcu rezumatul celor aflate de la chelneriță, deși nu era sigură că el

înțelegea ceva despre televiziune, darămite despre Internet. Sau despre telefoane, de pildă.

— Mă scuzi un minut? îl întrebă ea și o sună pe Zuzana, care răspunse de la primul apel.

Vocea ei explodă în urechea lui Karou:

— *Karou*?

— Eu sunt…

— Oh, Doamne! Ești bine? Te-am văzut la știri. L-am văzut pe el. Am văzut… Doamne Dumnezeule, Karou, îți dai seama că *zburai*!

— Știu. Nu e grozav?

— *Nu e grozav*! E negrozav! Am crezut că zăceai moartă pe undeva.

Era în prag de isterie și lui Karou îi trebuiră câteva minute s-o calmeze, în tot timpul conștientă că ochii lui Akiva erau asupra ei și încercând să-și păstreze calmul de felină.

— Ești cu adevărat bine? întrebă Zuzana. Adică, nu stă el cu un cuțit la gâtul tău, silindu-te să spui că ești bine?

— Nici măcar nu vorbește cehește, o asigură Karou.

Apoi îi dădu un scurt raport despre cele întâmplate noaptea trecută, înștiințând-o că el nu încercase s-o rănească – ba chiar trecuse în pasivitate extremă ca să n-o rănească – și sfârșind cu:

— Am privit, ăă, împreună răsăritul de pe turla catedralei.

— Ce dracu'? A fost o întâlnire?

— *Nu*, n-a fost o întâlnire. Sinceră să fiu, nu știu ce a fost. *Este*. Nu știu ce caută aici…

Vocea îi tremură când se uită la el. Nu era vorba doar despre zâmbetul sau despre crestăturile de pe mâinile lui. Știa, cumva, că umărul lui drept era o masă de cicatrice. El și-l menaja; văzuse asta. Probabil de aceea știa. Dar atunci, de ce știa și cum arătau cicatricele?

Cum se *simțeau* la atingere?

— Karou? Alo? *Karou*?

Karou clipi și își drese glasul. Se întâmplase din nou: numele ei, plutind pe lângă ea, fără legătură cu ea. Deduse după agitația Zuzanei că fusese dată dispărută în acțiune vreo câteva momente peste orice interval acceptabil de distracție.

— Sunt aici, zise ea.

— *Unde*? Te tot întreb asta. Unde ești?

Karou avu un moment de amnezie.

— Ăăă. Oh. Ceainăria de pe Nerudova.
— Stai. Rămâi acolo. Vin și eu.
— Nu, n-ai să…
— Ba da.
— Zuze…
— *Karou*. Nu mă face să te pocnesc cu pumnii mei micuți.
— Bine, se înduplecă ea. Vino, atunci.
Zuzana locuia la o mătușă văduvă, în Hradčany, nu departe de acolo.
— Ajung în zece minute, zise ea.
Karou nu rezistă să nu-i spună:
— E mai rapid dacă zbori.
— Anormalo. Să nu îndrăznești să pleci. Și nu-l lăsa nici pe el să plece. Am niște amenințări de plasat. Niște judecăți de transmis.
— Cred că nu se duce nicăieri, zise Karou și se uită drept la Akiva când rosti acestea.
El îi întoarse privirea, topit, iar ea știu că era adevărat, deși nu știa de ce.
Nu era om. Nu era nici măcar din lumea ei. Era un soldat cu zeci de morți pe mâinile lui și era dușmanul familiei sale. Și, cu toate acestea, îi lega ceva, mai puternic decât oricare dintre considerentele astea, ceva cu puterea de a-i dirija ei sângele și respirația ca pe o simfonie, astfel încât tot ce făcea ca să se împotrivească părea o discordanță, o dizarmonie cu propria ființă.
De când își putea aminti, o viață fantomă o luase în derâdere cu impenetrabilul său „altceva”, dar acum era pe dos. Aici, în cercul prezenței lui Akiva, chiar în timp ce vorbeau despre război și asedii și vrăjmășie dăinuitoare, ea se simțea atrasă în căldura absolutului și a binelui ființei lui, de parcă el ar fi fost deopotrivă loc și persoană și, în pofida oricărei rațiuni, exact locul unde ar fi trebuit ea să se afle.

33. RIDICOL

— Micuța mea prietenă înspăimântătoare vine aici, îi spuse Karou lui Akiva, bătând darabana pe masă.

— Cea de pe pod.

Karou își aminti că Akiva o urmărise cu o zi în urmă și de bună seamă văzuse spectacolul Zuzanei. Dădu din cap.

— Știe despre lumea ta, puțin. Și știe și că ai încercat să mă ucizi, așa că…

— Ar trebui să fiu înfricoșat? întrebă Akiva și, pentru o secundă, Karou crezu că vorbea serios.

Întotdeauna arăta atât de serios, dar asta fusese doar o altă tentativă de umor sec, ca în vârful catedralei, când o surprinsese cu gluma lui despre aruncat de pe acoperiș iubiții necorespunzători.

— Teribil de înfricoșat, răspunse ea. Să te faci mic în fața ei. O să vezi.

Cana ei era goală, dar își ținu mai departe palmele în jurul ei, acum mai puțin de teamă să nu îndrepte din greșeală magie spre Akiva, cât să nu mai facă escapade necontrolate peste masă să i le atingă pe ale lui. Ar fi trebuit să fie dezgustată de mâinile lui cu socoteala morților, și era, dar nu numai. În egală măsură cu repulsia era… *atracția*.

Știa că și el o simțea, că mâinile lui duceau propria bătălie ca să nu se întindă spre ale ei. El continua să se uite la ea și ea continua să roșească, iar conversația lor se poticni, stângace, până când ușile se deschiseră și Zuzana intră cu pași apăsați.

Veni glonț la masa lor și se proțăpi în fața lui Akiva. Era furibundă, gata de ceartă, însă când îl văzu, când îl văzu de-adevăratelea, se descumpăni. Expresiile i se războiau pe față – ferocitate și admirație –, iar admirația învinse. Aruncă o privire într-o parte, spre Karou, și zise, cu uluire neputincioasă:

— Oh, la dracu’! Trebuie. Să. Vă. Cuplați. Imediat.

A fost atât de neașteptat, iar Karou era deja cu nervii atât de întinși, încât izbucni în râs. Se lăsă pe spate, în scaunul ei, și îngădui râsului să se reverse: blând, sclipitor. Iar asta produse o altă transformare pe chipul lui Akiva, care îndreptă asupra ei o

privire atât de plină de speranță, atât de pătrunzătoare și avidă, încât o făcu să se înfioare și să se simtă... *văzută*.

— Nu, pe bune, insistă Zuzana. Chiar acum. E, cum să spun, biologic imperativ, exact, să iei cel mai bun material genetic, nu? Iar *acesta* – arătă cu mâinile spre Akiva ca un prezentator de produs – este cel mai bun material genetic pe care l-am văzut vreodată.

Își trase un scaun lângă al lui Karou, astfel încât amândouă erau ca o galerie de suporteri observându-l pe serafim.

— Mamă, cum și-ar retrage Fiala cuvintele! Ar trebui să-l aduci luni, să fie model.

— Desigur, zise Karou. Sunt convinsă că nu l-ar deranja să se despoaie pentru o adunătură de oameni...

— Să se *dezbrace*, o corectă Zuzana cu afectare. Pentru *artă*.

— Ne faci prezentările? întrebă Akiva.

Limba himeră, pe care o folosiseră tot timpul, acum suna nelalocul ei, ca un ecou bolovănos dintr-o altă lume.

Karou dădu din cap, alungând râsul.

— Îmi cer iertare, zise ea și le făcu o prezentare rapidă. Bineînțeles, va trebui să traduc eu dacă vreți să vă spuneți ceva unul altuia.

— Întreabă-l dacă te iubește, zise Zuzana imediat.

Karou aproape că se înecă. Se întoarse cu tot corpul pe scaun spre Zuzana, care își ridică o mână înainte să apuce ea să protesteze.

— Știu, știu. N-o să-l întrebi asta. Și nici măcar nu e nevoie. E atât de clar. Uită-te la el! Mă tem că o să-ți dea foc cu ochii ăia ai lui, demențial de oranj.

Într-adevăr, așa părea, trebui Karou să recunoască. Dar iubire? Asta era ridicol. Îi spuse și Zuzanei.

— Vrei să știi ce e ridicol? zise Zuzana, continuând să-l studieze pe Akiva, care părea uimit de cercetarea ei. *V*-ul ăla din frunte e ridicol. *Doamne*. Chiar te face să simți trista penurie de *v*-uri din viața cotidiană. Am putea, cum să zic, să-l folosim ca prăsilă pentru a însămânța *v*-uri în populație.

— Doamne. De ce toată vorbăria asta despre cuplare și însămânțare?

— Spuneam și eu, răspunse Zuzana, împăciuitoare. Sunt înnebunită după Mik, de acord, dar asta nu înseamnă că nu mi-

aș putea aduce contribuția la proliferarea *v*-urilor. Ca o favoare pentru zestrea genetică. Și tu ai face-o, nu? Sau poate că…

Îi aruncă o privire piezișă lui Karou.

— Poate că deja ai făcut-o?

— Ce? Karou era scandalizată. Nu! Drept cine mă iei?

Era sigură că Akiva nu le putea înțelege, dar pe buze îi juca un ciudat amuzament. O întrebă ce spusese Zuzana, iar Karou își simți fața luându-i foc.

— Nimic, îi răspunse ea în himeră.

În cehă, adăugă sever:

— Ea n-a spus nimic.

— Ba da, am spus, sări Zuzana și, ca un copil care a obținut o reacție pentru o poznă necuviincioasă, repetă veselă: Cuplare! Însămânțare!

— Zuze, încetează, te rog, o imploră Karou, neajutorată și foarte bucuroasă că Zuzana și Akiva nu aveau o limbă comună.

— Bine, cedă prietena ei. Pot să fiu politicoasă. Observă.

Se adresă direct lui Akiva:

— Bine ai venit în lumea noastră, spuse, cu gesturi exagerate. Sper că îți place vizita pe la noi.

Luptându-se cu un zâmbet, Karou traduse.

Akiva dădu din cap.

— Mulțumesc.

Apoi, spre Karou:

— Vrei să-i spui, te rog, că spectacolul ei a fost frumos?

Karou traduse.

— Știu, încuviință Zuzana.

Era modul ei standard de a accepta un compliment, dar Karou își dădea seama că era măgulită.

— A fost ideea lui Karou.

Karou nu transmise asta, ci spuse, în schimb:

— E o artistă nemaipomenită.

— Și tu ești, răspunse Akiva, și a fost rândul lui Karou să se simtă măgulită.

Îi povesti că ele mergeau la o școală de arte, iar el spuse că în lumea lui nu exista așa ceva, ci numai ucenicii. Karou spuse că Zuzana chiar era un soi de ucenic, fiindcă provenea dintr-o familie de meșteri artizani, și îl întrebă dacă el era dintr-o familie de soldați.

— Într-un fel, răspunse el.

Frații și surorile lui erau soldați și la fel fusese și tatăl lor, la tinerețe. Rostise cuvântul *tată* cu o ușoară asprime, iar Karou simți animozitate, așa că nu insistă, ci întoarse discuția înapoi la artă. Conversația, filtrată prin Karou – căci Zuzana, până și atunci când se purta exemplar, necesita un nivel sporit de filtrare –, decurgea surprinzător de ușor. Prea ușor, gândi ea.

De ce îi era atât de ușor să râdă cu serafimul acesta și să tot uite imaginea portalului în flăcări și pe cea a corpului mic, tot o carne vie, al lui Kishmish, când inimioara începuse să-i bată nebunește și apoi cedase? Trebuia să-și reamintească mereu, mustrându-se aspru, dar chiar și-așa, când se uita la Akiva, totul dădea să dispară – toată rezerva și autocontrolul ei.

După o clipă, el remarcă, făcând semn din cap spre Zuzana:

— De fapt, nu e foarte înfricoșătoare. M-ai speriat tu.

— Păi, ai dezarmat-o. Ai efectul ăsta.

— Da? N-a părut să funcționeze asupra ta, ieri.

— Eu aveam mai multe motive să mă împotrivesc, zise ea. Trebuie să-mi amintesc mereu că suntem dușmani.

Asta a fost ca o umbră așternută peste ei. Expresia lui Akiva redeveni îndepărtată și își luă mâinile de pe masă, ascunzând tatuajele de ochii ei.

— Ce i-ai zis adineauri? întrebă Zuzana.

— I-am reamintit că suntem dușmani.

— *Nțț*. Puteți fi ce vreți, Karou, dar *nu* dușmani.

— Dar asta suntem, insistă Karou.

Și erau dușmani, oricât de stăruitor încerca s-o convingă corpul ei de contrariul.

— Și atunci, ce faci, de ce privești răsărituri și bei ceai cu el?

— Ai dreptate. Ce fac? Nu știu ce fac.

Se gândi la ceea ce ar *trebui* să facă: să se ducă în Maroc, să-l găsească pe Razgut; să zboare prin crăpătura aceea din cer în… Eretz. Un fior rece se strecură prin venele ei. Fusese atât de concentrată să pună mâna pe gavriili, că evitase să se gândească prea serios la cum ar fi ca într-adevăr să se ducă acolo. Iar acum, cu descrierea lumii lui Akiva proaspătă în minte – sfâșiată de război, deprimantă –, o cuprinse spaima; deodată, nu mai voia să plece nicăieri.

Chiar așa, ce ar trebui să facă, odată ajunsă acolo? Să zboare până la gratiile fortăreței aceleia amenințătoare și să întrebe, politicos, dacă Brimstone era acasă?

— Apropo de dușmani, spuse Zuzana, Neghiobul a fost la televizor, în dimineața asta.

— Să-i fie de bine, comentă Karou, încă pierdută în gândurile ei.

— Nu. Nu de bine. *De rău*. Neghiob rău.

— Oh, nu. Ce-a făcut?

— Păi, în timp ce tu priveai răsăritul cu *dușmanul* tău, cei de la știri erau înnebuniți să afle cine ești și un anumit actoraș le-a fost de cel mai mare ajutor, gătindu-se pentru camera de luat vederi și povestind lumii totul despre tine. Ca de pildă, ăă, *cicatrice de gloanțe*? Te-a înfățișat ca pe un soi de complice de gangster…

— *Complice*? Te. Rog. Dacă o luăm așa, eu sunt gangsterul…

— *Oricum*, o întrerupse Zuzana. Îmi pare rău să-ți spun că orice anonimitate ai fi avut, fată cu păr albastru, cascadoria ta i-a pus capăt. Poliția e probabil la apartamentul tău…

— *Ce*?

— Da. Au numit lupta voastră o „tulburare a ordinii” și au spus că vor să stea de vorbă cu, ăă, *persoanele* implicate, dacă știe cineva unde pot fi găsite.

Akiva, observându-i supărarea, a vrut să știe ce își spuseseră; ea îi traduse rapid. Expresia lui se întunecă. Se ridică și se îndreptă spre ușă, aruncând o privire afară.

— Or să vină după tine aici? întrebă el.

Karou văzu că atitudinea lui devenise protectoare, cu umerii aduși și încordați, și își dădu seama că în lumea lui o astfel de amenințare putea fi mult mai cumplită.

— E în regulă, îl liniști ea. Nu e chiar așa. Or să pună doar întrebări. Pe cuvânt.

El nu se clinti de lângă ușă.

— N-am încălcat nicio lege.

Se întoarse spre Zuzana și trecu pe cehește:

— Că doar nu există vreo lege împotriva zburatului.

— Ba există. Legea *gravitației*. Problema e că ești căutată.

Aruncă o privire spre chelnerița care stătea îmbufnată în apropiere și mai mult ca sigur trăgea cu urechea.

— Nu-i așa?

Chelnerița roși.

— N-am sunat pe nimeni, se grăbi ea să spună. Puteți rămâne aici. Mai… mai vreți ceai?

Zuzana flutură din mână nerăbdătoare și îi spuse lui Karou:

— Nu poți rămâne aici o veșnicie, evident.

— Nu.

— Deci, care-i planul?

Planul. Planul. *Avea* un plan și era aproape de a-l realiza. Tot ce trebuia să facă acum era *să plece*. Să părăsească viața de aici, să părăsească școala, apartamentul ei, pe Zuzana, pe Akiva… Nu. Akiva *nu* făcea parte din viața ei. Karou se uită la el, cum stătea de pază la ușă, gata s-o protejeze, și încercă să-și imagineze că iese din… *locul*… lui, din perfecțiune, din peticul de soare, din *atracție*. Tot ce trebuia să facă era să se ridice și să plece. Nu?

Câteva clipe se scurseră în tăcere, iar corpul lui Karou nu răspunse cu nici măcar o tresărire de mușchi la ideea de a pleca.

— Planul, zise ea, făcând un uriaș efort de voință și acceptându-l curajoasă. Planul este să plec.

Akiva se uita afară, pe ușă, și numai când se întoarse ca s-o privească ea își dădu seama că vorbise în himeră, adresându-i lui ultimele cuvinte.

— Să pleci? Unde?

— Eretz, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Ți-am spus. O să-mi găsesc familia.

Disperarea se întipări pe toată fața lui când înțelese.

— Chiar ai găsit o cale de-a ajunge acolo.

— Chiar da.

— Cum?

— Sunt mai multe portaluri, nu doar ale voastre.

— Au fost. Toate cunoștințele despre ele s-au pierdut odată cu magii. Mi-au trebuit ani buni până l-am găsit pe acesta…

— Bănuiesc că nu ești singurul care știe lucruri. Cu toate că aș fi preferat să fi fost *tu* cel care îmi arată calea.

— Decât cine?

Akiva se gândea, încercând ghicească, iar Karou văzu după străfulgerarea de dezgust când izbuti.

— Cel Căzut. *Creatura* aceea. Te duci cu creatura aceea.

— Nu și dacă mă duci tu, în schimb.

— Chiar nu pot, Karou. Portalul este sub pază…

Un foșnet al aripilor sale nevăzute împrăștie scântei tremurătoare pe podea.

— Nu te poți duce acolo. Acolo nu e niciun fel de viață, crede-mă.

Karou îi întoarse spatele și își luă haina, îmbrăcând-o și răsfirându-și părul, care avea ceva de sirenă udă și stătea inele-inele pe umerii ei. Îi spuse Zuzanei că părăsea orașul și evita să răspundă inevitabilelor întrebări ale prietenei sale, când Akiva o luă de cot.

Cu blândețe.

— Nu te poți duce cu creatura aceea.

Expresia lui era reținută, greu de citit.

— Nu singură. Dacă știe vreun alt portal, pot veni cu tine, să fiu sigur că ești în afara primejdiei.

Primul impuls al lui Karou a fost să refuze. *Fii pisica aceea*. *Fii pisica aceea*. Dar pe cine păcălea? Nu voia să fie pisica aceea. Nu voia să plece singură – sau singură cu Razgut, ceea ce era mai rău. Inima îi bătea cu putere când spuse:

— OK.

Și, odată hotărârea luată, o imensă povară de teamă i se ridică de pe suflet.

Nu avea să se despartă de Akiva.

Deocamdată, în orice caz.

34. CE ÎNSEAMNĂ O ZI?

Ce înseamnă o dimineață? se întreba Karou. O parte din ea zbura deja în viitor, închipuindu-și cum avea să fie reîntâlnirea cu Brimstone, dar o altă parte din ea se instalase ferm în propria piele, conștientă de căldura brațului lui Akiva pe umărul ei. Mergeau pe Nerudova, împreună cu Zuzana, în contracurent cu turiștii ce se îndreptau spre castel, și au fost nevoiți să strângă rândurile ca să navigheze printr-o ceată de nemți încălțați în pantofi sport.

Își vârâse părul într-o căciulă împrumutată de la chelneriță, astfel încât cea mai bătătoare la ochi trăsătură a ei era ascunsă. Akiva încă atrăgea neobișnuit de multă atenție, dar Karou credea că era mai mult din pricina frumuseții lui nepământene, decât fiindcă îl recunoșteau de la știri.

— Trebuie să mă opresc un pic la școală, zise Zuzana. Veniți cu mine.

Karou voia să treacă oricum pe acolo – făcea parte din programul ei de rămas-bun –, așa că se învoi. Trebuia să aștepte, de altfel, căderea nopții până să se întoarcă în apartamentul ei, dacă poliția îl ținea sub observație. După ce se întuneca, s-ar fi putut întoarce prin văzduh și pe balcon, în loc să vină pe stradă și cu liftul, ca să-și ia lucrurile de care avea nevoie în călătorie.

Ce înseamnă o zi? se întrebă ea și era un zumzet de fericire în ea, despre care trebuia să admită că avea legătură cu modul în care Akiva stătuse în ușa ceainăriei și cu prezența lui solidă lângă ea, acum, în toată perfecțiunea sa.

Avea, de asemenea, și senzația de ceva greșit, slabă și pâlpâitoare, dar pe aceasta o atribuia tensiunii nervoase și, câtă vreme dimineața se scurgea cu zumzetul ei de fericire neașteptată, o tot alunga, inconștient, cum ai da la o parte o muscă.

•

Karou își luă adio de la Liceu – numai în mintea ei, fiindcă nu voia s-o alarmeze pe Zuzana – și, după aceea, de la Bucătăria cu Otravă. Așeză cu tandrețe o mână pe flancul de marmură al Molimei și își trecu degetele peste catifeaua puțin jerpelită a

canapelei. Akiva cercetă localul cu o expresie buimăcită, sicriele și toate celelalte, și îl decretă „morbid”. Mâncă și un castron de gulaș, dar Karou se îndoia că va cere rețeta prea curând.

Acum, fiind cu el, vedea cele două locuri pe care le frecventa cu ochi noi și se simțea un pic umilită gândindu-se cât de puțin asimilase, în realitate, faptul că războaiele fuseseră cele care le făcuseră așa cum erau. La școală, un glumeț mâzgălise cu roșu un graffiti, *volnost* – libertate –, în locul unde luptătorii pentru libertate îl scriseseră odinioară cu sânge nazist, iar în Otravă trebui să-i explice lui Akiva ce erau măștile de gaz și faptul că proveneau dintr-un alt război decât al *volnost*-ului.

— Sunt din Primul Război Mondial, zise ea, punându-și o mască pe față. De acum o sută de ani. Naziștii au venit mai târziu.

Îi aruncă o privire piezișă:

— Și, dacă vrei să știi, invadatorii sunt întotdeauna băieții răi. Întotdeauna.

Li se alătură și Mik, un pic încordat la început, pentru că nu știa nimic despre celelalte lumi și celelalte rase, și avea impresia că e doar excentricitate din partea lui Karou. Ea îi spusese adevărul – că într-adevăr zburaseră și că Akiva era un înger dintr-o altă lume –, dar în stilul ei obișnuit, așa încât el crezuse că-și bate joc de el. Însă ochii lui se tot întorceau spre Akiva cu aceeași admirație uluită cu care îl priveau toți ceilalți, iar Karou, urmărindu-l, văzu că asta îl făcea pe Akiva foarte stingherit. Se gândi atunci că nu exista absolut nimic în purtările lui care să sugereze că ar fi știut de puterea frumuseții sale.

Mai târziu, toți patru se plimbară pe Podul Carol. Mik și Zuzana mergeau la câțiva pași în față, îmbrățișați de parcă nimic n-ar fi putut vreodată să-i descătușeze și să-i separe, iar Karou și Akiva în urma lor.

— Putem pleca în Maroc din noaptea asta, zise Karou. Aveam de gând să iau un avion, dar nu cred că e o variantă valabilă pentru tine.

— Nu?

— Nu. Ai avea nevoie de un pașaport, un document care să-ți ateste cetățenia, ceea ce tinde să presupună că ești din lumea asta.

— Dar tu mai poți zbura, așa-i?

Karou își testă abilitatea, ridicându-se discret vreo câțiva centimetri de la pământ și coborând rapid.

— E drum lung, totuși.

— O să te-ajut eu. Chiar dacă n-ai putea să zbori, te-aș duce eu în brațe.

Ea își imagină cum traversează Alpii și Mediterana în brațele lui Akiva. Nu era cel mai neplăcut lucru la care se putea gândi. Și totuși. Nu era vreo domniță la ananghie.

— O să mă descurc, zise ea.

Înaintea lor, Mik o aplecă pe Zuzana pe spate pentru un sărut, iar Karou se opri, jenată de etalarea afecțiunii lor. Se întoarse către balustrada podului și privi în depărtare, peste râu.

— Trebuie să fie ciudat pentru tine să nu faci nimic toată ziua.

Akiva încuviință. Privea și el în depărtare, sprijinindu-se de balustradă, cu un cot lipit de al ei. Lui Karou nu-i scăpase faptul că găsea mereu metode subtile de a o atinge.

— Tot încerc să mi-i imaginez pe cei din neamul meu trăind astfel și nu pot.

— Dar cum trăiesc? întrebă ea.

— Războiul e totul. Dacă nu luptă, ajută la aprovizionare și trăiesc permanent cu frică. Nu există nimeni care să nu fi pierdut pe cineva.

— Și himerele? Viețile lor cum sunt?

Akiva șovăi.

— Nu e o viață bună pentru nimeni de acolo. Nu e un loc sigur.

Puse o mână pe brațul ei:

— Karou, viața ta e aici, în lumea asta. Dacă lui Brimstone îi pasă de tine, nu poate să vrea ca tu să te duci în locul acela distrus. Ar trebui să rămâi.

Cuvintele următoare au fost o șoaptă. Ea abia le auzi, iar după aceea n-a fost foarte sigură că totuși le auzise. Akiva spuse:

— Aș putea sta aici, cu tine.

Strânsoarea lui era fermă și blândă; mâna lui pe brațul ei era caldă și se simțea bine. Karou își îngădui, doar pentru un moment, să viseze că ar putea avea ceea ce-i șoptise el: o viață cu el. Tot ce își dorise cu atâta ardoare, dintotdeauna, era chiar aici: trăinicie, sentimentul de a aparține cuiva, iubire.

Iubire.

Cuvântul, când îi veni în minte, nu era strident sau ridicol, ca atunci când îl rostise Zuzana, de dimineață, la ceainărie. Era chinuitor de ispititor. Karou nu se gândi. Întinse mâna spre Akiva.

Și îl zgâlțâi cu un șoc.

Și-o smuci înapoi. Hamsa. O așezase direct pe pielea lui. Palma o ardea, iar Akiva fusese aruncat un pas în spate. Își ținea mâna arsă de magie la piept, iar trupul îi era străbătut de un tremur. Maxilarul îi era încleștat în efortul de a suporta durerea.

Durere, din nou.

— Nici măcar nu te pot atinge, zise Karou. Orice ar vrea Brimstone pentru mine, nu ești tu, altminteri nu mi-ar fi dat astea.

Mâinile ei, strânse de asemenea la piept, i se păreau demonice în clipa aceea. Vârî mâna sub guler și pescui iadeșul, îl potrivi între degete și îl ținu strâns, să se liniștească.

Akiva spuse:

— Nu trebuie să vrei ce vrea el.

— Știu asta. Dar trebuie să știu ce se întâmplă acolo. Trebuie să știu.

Vocea îi era gâtuită. Voia s-o înțeleagă. Și el o înțelese – Karou văzu asta în ochii lui și, pe lângă înțelegere, neajutorarea și chinul pe care le mai zărise, în sclipiri fugare, de când intrase în viața ei, noaptea trecută. Doar de noaptea trecută. Era de necrezut că fusese un timp atât de scurt.

— Nu trebuie să vii cu mine.

— Bineînțeles că vin cu tine. Karou…

Vocea încă îi era o șoaptă:

— *Karou*.

Întinse mâna și îi scoase căciula de pe cap, astfel încât părul i se revărsă într-o împroșcare albastră și îi dădu o șuviță rebelă pe după ureche. Apoi îi luă fața în mâini și o explozie solară se produse în pieptul lui Karou. Ea nu făcu niciun gest, nemișcarea ei mascând tumultul din interior. Nimeni nu se uitase vreodată la ea cum o făcea Akiva în clipa asta, cu ochii mari, de parcă ar fi vrut să absoarbă cât mai mult din ea.

Una dintre mâinile lui se strecură blând pe după ceafa ei, împletindu-și degetele în păr și trimițându-i fiori de dorință prin corp. Ea simți că cedează, topindu-se spre el. Un picior se apropie până când genunchiul ei se atinse de al lui și se lipi de

el, iar spațiul rămas între ei – spațiul negativ, cum se numea în desen – cerea să fie închis.
Oare avea s-o sărute?
Oh, Doamne, oare îi mirosea gura a gulaș?
Nu conta. Și el mâncase gulaș.
Dar ea *voia* ca el s-o sărute?
Fața lui era atât de aproape, încât putea vedea soarele poleindu-i genele și propria ei față oglindită în pupilele negre și adânci. Se uita în ochii ei de parcă în ei erau lumi întregi, minuni și descoperiri.
Da. Voia ca el s-o sărute. Da.
Mâna lui alunecă pe gâtul ei în jos, până îi găsi mâna care încă mai ținea iadeșul atârnat de sfoară.
Îmbinările osului ieșeau printre degetele ei, iar când Akiva le simți, se opri brusc. Ceva din privirea lui încremeni. Privi în jos. I se tăie respirația; cu o poticnire, trase aer în piept și îi deschise mâna lui Karou, fără să ia seama la hamsele ei.
Văzu iadeșul, o mică relicvă albită a altei vieți. Scoase un strigăt care era uimire și… ce? Ceva profund și dureros se smulse dinăuntrul lui precum niște cuie care sfărâmă lemnul când sunt scoase afară.
Karou tresări, speriată.
— Ce?
— De ce ai ăsta?
Devenise foarte palid.
— E… e al lui Brimstone. Mi l-a trimis când ardeau portalurile.
— Brimstone, repetă el.
Gândul îi răvăși chipul cu furie și apoi înțelese deodată.
— *Brimstone*, zise din nou.
— Ce-i? Akiva…
Ceea ce făcu apoi o reduse pe Karou la tăcere. Akiva căzu în genunchi. Sfoara din jurul gâtului ei cedă și iadeșul rămase în mâna lui, iar pentru o clipă ea se simți nefericită că nu-l mai are. Dar după aceea el se aplecă spre ea și își lipi fața de picioarele ei; îi simți dogoarea prin jeanși. Stătea surprinsă, privind în jos la umerii lui, în timp ce el se ghemuise lângă ea, renunțând la iluzia magică, astfel încât aripile îi apăruseră la vedere.
Din jurul lor, de pe pod, veniră exclamații și strigăte. Oamenii se opriră în loc, cu gurile căscate. Zuzana și Mik se desprinseră din îmbrățișarea lor și se întoarseră să se uite. Karou era doar

vag conștientă de ei. Privind la Akiva, văzu că umerii i se cutremurau. Plângea? Mâinile îi tresăltau, dorindu-și să-l atingă, dar temându-se să nu-l rănească. Urându-și hamsele, se aplecă peste el și îi mângâie părul și fruntea lui fierbinte, atât de fierbinte, cu dosul palmelor.

— Ce-i? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

El își îndreptă spatele, rămânând în genunchi, și își ridică ochii la ea. Karou era aplecată spre el ca un semn de întrebare. Akiva îi ținea picioarele și putea să-i simtă mâinile tremurând, cu iadeșul strâns între palma lui și dosul genunchiului ei. Aripile lui se deschiseră; îi înconjurară ca o pereche de evantaie mari, astfel încât amândoi erau într-o capsulă de foc, mai mult ca oricând într-o lume numai a lor.

El îi cercetă fața, părând stupefiat și, după cum i se păru lui Karou, extraordinar de trist.

Apoi îi spuse:

— Karou, știu cine ești.

35. LIMBA ÎNGERILOR

Știu cine ești.

Akiva, privind-o pe Karou în față, văzu efectul cuvintelor lui. Speranța luptându-se cu frica de a spera, ochii ei negri lucind de lacrimi și luminând cu foc. Abia atunci, văzându-și reflexia în ochii ei, își dădu seama că uitase de iluzia magică. Fusese un timp când o astfel de neglijență i-ar fi putut atrage moartea. Acum, nu-i păsa.

Ce? Buzele lui Karou se mișcară, dar niciun sunet nu se auzi. Ea-și drese glasul.

— Ce ai spus?

Cum ar putea să-i spună direct? Se clătina. Aici era imposibilul, și era frumos, și era înfricoșător, și îi despicase pieptul ca să arate că inima lui, amorțită atât de multă vreme, era încă vie și bătea… doar ca să-i poată fi smulsă din nou, după toți acești ani?

Exista oare o soartă mai amară decât să obții ceea ce ți-ai dorit cel mai mult când e prea târziu?

— Akiva, îl imploră Karou.

Cu ochii mari, înnebuniți, se lăsă în genunchi în fața lui.

— Spune-mi.

— Karou, șopti el, iar numele îl tachina – *speranță* –, atât de plin de promisiuni și de învinuiri, încât aproape că-și dorea să fi fost mort.

Nu se putea uita la ea. O luă în brațe și ea se lăsă îmbrățișată, suplă ca dragostea. Părul ei ciufulit de vânt era ca mătasea încurcată, iar el își îngropă fața în mătasea aceea și încercă să se gândească la cum să-i spună.

De jur împrejurul lor, un val de murmure și apăsarea privirilor ațintite asupra lor, dar Akiva nu își dădu seama de nimic din toate acestea, până când un sunet își croi drum până la el. Un glas se drese, caustic și teatral de zgomotos. Un fior de neliniște și, mai înainte să se rostească vreun cuvânt, el deja începuse să se întoarcă.

— Akiva, zău. Adună-te!

Atât de nelalocul său aici – vocea aceea, limba aceea. Limba *lui*.

Lângă el, cu săbiile la brâu și expresii gemene de exasperare, stăteau Hazael și Liraz.

Akiva nici măcar nu simți surprindere. Apariția serafimilor era neînsemnată pe lângă șocurile care veniseră unul după altul toată dimineața: cuțitele lună-nouă, ciudata reacție a lui Karou la tatuajele lui, muzica de vis a râsului ei, iar acum, de netăgăduit: iadeșul.

— Ce căutați aici? îi întrebă el.

Brațele lui încă o mai înconjurau pe Karou, care își ridicase capul de pe umărul lui pentru a se uita la intruși.

— Ce căutăm *noi* aici? repetă Liraz. Aș crede, ținând seama de toate, că întrebarea ne aparține. Pentru numele puterilor cerești, ce cauți *tu* aici?

Arăta consternată, iar Akiva se văzu așa cum îl vedea ea: în genunchi, plângând, îmbrățișat cu o fată din neamul omenesc.

Și în clipa aceea îi trecu prin minte cât de important era ca ei să creadă despre Karou că era doar atât: o fată din neamul omenesc. Oricât de straniu li s-ar fi părut, trebuia să fie doar atât: straniu. Adevărul ar fi fost mult mai rău.

Se îndreptă de spate, încă în genunchi, și o împinse ușurel pe Karou în spatele lui. Încet, cât să nu-l audă fratele și sora lui vorbind limba dușmanului, murmură:

— Nu-i lăsa să-ți vadă mâinile. Nu vor înțelege.

— Ce să înțeleagă? șopti ea, fără să-și ia ochii de la ei, cum nici ei nu-și luau ochii de la ea.

— Noi, zise el. Nu vor înțelege ce e între *noi*.

— Nici eu nu înțeleg ce e între noi.

Numai Akiva, mulțumită iadeșului, fragil în pumnul lui, înțelesese în sfârșit.

Karou tăcu, încordată, ținându-și ochii pe serafimi. Amândoi își aveau aripile ascunse sub iluzie magică, dar, chiar și așa, prezența lor pe pod părea nenaturală și nu puțin impresionantă – Liraz, mai ales. Deși Hazael era mai puternic, Liraz era mai înspăimântătoare, întotdeauna fusese așa; probabil trebuia, fiind femeie. Părul ei blond-deschis era pieptănat strâns pe spate, împletit în cozi severe, și avea ceva glacial de rechin în frumusețea ei: o apatie seacă de ucigaș. Hazael avea mai multă viață în ochii lui, dar în clipa aceea era în primul rând întruchiparea confuziei, privindu-l pe Akiva, în continuare în genunchi.

— Ridică-te, zise el, nu fără blândețe. Nu pot să suport să te văd așa.

Akiva se ridică, ajutând-o și pe Karou să se ridice odată cu el și ținând-o în spatele scutului aripilor lui.

— Ce se petrece? întrebă Liraz. Akiva, de ce te-ai întors aici? Și… cine e asta?

Făcu un gest de dezgust spre Karou.

— Doar o fată.

Akiva se auzi ca pe un ecou al lui Izíl, sunând la fel de neconvingător ca și bătrânul.

— Doar o fată care zboară, îl corectă Liraz.

O pauză de o clipă, iar apoi Akiva spuse:

— M-ați urmărit.

— Ce-ți închipuiai, îl admonestă Liraz, că te vom lăsa să dispari din nou? După cum te-ai purtat după Loramendi, știam că urmează ceva. Dar… asta?

— Mai exact, ce e asta? întrebă Hazael, în mod evident încă sperând la vreo explicație care să pună toate lucrurile în ordine.

Akiva se simți sfâșiat pe din două. În fața lui erau cei mai apropiați aliați ai săi și îi simțea ca pe dușmani, iar asta era numai vina lui.

Dacă Akiva avea o familie, aceea nu era mama lui, care se întorsese cu spatele când veniseră soldații să-l ia, și în mod cert nu era nici împăratul. Familia lui erau aceștia doi și nu exista niciun răspuns pe care să li-l dea ca să facă toată povestea de înțeles. De asemenea, nu-i putea spune nimic lui Karou, care stătea în spatele lui, disperată să știe ceea ce îi fusese ascuns toată viața ei – un secret atât de mare și atât de straniu, încât el nici nu putea să înceapă să găsească niște cuvinte în care să-l cuprindă. Așa că rămase acolo, mut, căci limbile celor două rase nu-i erau de folos, niciuna nu-l putea ajuta să explice.

— Nu te învinuiesc pentru c-ai vrut să pleci, zise Hazael, întotdeauna împăciuitor.

El și Liraz aveau o asemănare de frați pe care n-o împărțeau cu Akiva. Erau blonzi și cu ochi albaștri, cu obraji îmbujorați și pielea ca mierea. Hazael avea o dezinvoltură în toată făptura lui, aproape o neglijență, și, însoțind o expresie tihnită, un zâmbet leneș, care aproape că te putea păcăli să-l judeci greșit. Era, totuși, un soldat – reflexe și dârzenie –, dar în inima lui reușise să-și păstreze ceva copilăresc pe care anii de instrucție și de

război se chinuiseră mult să i-l dezrădăcineze. Era un visător. Spuse:

— Mă bătea și pe mine gândul să vin înapoi în lumea asta, după toate…

— Dar n-ai venit, se răsti Liraz, care nu era deloc visătoare. *Tu* n-ai dispărut în ceață, lăsându-i pe ceilalți să născocească povești ca să-ți acopere absența, neștiind când sau măcar *dacă* o să te întorci, de data asta.

— Nu v-am cerut să-mi acoperiți absența, zise Akiva.

— Nu. Pentru că ar fi trebuit să ne spui unde te duceai. În schimb, ai șters-o pe furiș, exact ca data trecută. Și noi ar fi trebuit să așteptăm să te întorci iarăși zdrobit și să nu ne spui niciodată ce te-a zdrobit?

— Nu și de data asta, zise el.

Liraz îi zâmbi nervos, iar Akiva înțelese că, sub răceala ei de gheață, era rănită. S-ar fi putut ca el să nu se mai întoarcă niciodată; s-ar fi putut ca ei să nu fi aflat niciodată ce i se întâmplase. Ce dovedea asta, după atâtea decenii în care se protejaseră unul pe altul? Nu fusese Liraz cea care, cu ani în urmă, își riscase viața ca să se întoarcă pe câmpul de bătălie de la Bullfinch? În pofida oricăror așteptări că el ar mai fi încă în viață, cu himerele mișunând peste locul victoriei lor și aruncând cu scârbă răniții în sulițe, ea se întorsese, îl găsise și îl luase de acolo. Își riscase viața pentru el și ar fi făcut-o din nou, fără ezitare, la fel și Hazael, cum și Akiva ar fi făcut-o pentru ei. Însă nu le putea spune de ce venise aici sau ce găsise.

— Nu și de data asta *ce*? întrebă Liraz. Nu te întorci zdrobit? Sau nu te mai întorci deloc?

— N-am plănuit nimic dinainte. Doar că nu mai puteam sta acolo.

Se căznea să explice; le datora efortul ăsta, cel puțin.

— După Loramendi, s-a atins o limită și a fost ca vârful unei stânci. Nu-mi mai doream nimic altceva, nimic în afară de…

Lăsă restul nespus. Nu avea nevoie s-o mai spună; îl văzuseră în genunchi. Își fixară ochii pe Karou.

— În afară de *ea*, zise Liraz. O ființă omenească. Dacă asta este.

— Ce altceva să fie? întrebă el, ascunzând o scânteie de frică.

— Eu am o teorie, zise ea, și inima lui Akiva tresări. Noaptea trecută, când ea te-a atacat, a fost ceva ciudat în lupta aceea, nu-i așa, Hazael?

— Ciudat, încuviință Hazael.

— Nu eram destul de aproape ca să simțim vreo… magie, dar în mod cert părea că *tu* o simțeai.

Gândurile lui Akiva se învârteau înnebunite. Cum ar fi putut s-o scoată pe Karou de aici?

— Totuși, pari s-o fi iertat pentru asta.

Liraz făcu un pas în față.

— Ai ceva să ne spui?

Akiva se dădu înapoi, ținând-o pe Karou în spatele lui.

— Lăsați-o în pace, zise el.

Liraz înaintă.

— Dacă nu ai nimic de ascuns, lasă-ne s-o vedem.

Cu o voce mâhnită, care era mai greu de îndurat decât tonul tăios al lui Liraz, Hazael spuse:

— Akiva, doar spune-ne că nu e ce pare. Spune-ne că nu e…

Akiva simți un soi de vârtej în jurul lui, anii de secrete prinzându-l din urmă ca vântul – un vânt care, spera el cu o sălbatică poftă de capitulare, ar fi putut să-l ia și să-l ducă departe, cu Karou, într-un loc fără serafimi și himere, și talentul lor de a se urî, fără oameni care să stea în jur și să caște gura, fără nimeni care să mai intervină între ei vreodată.

— Bineînțeles că nu e, zise el.

Îi ieși ca un mârâit, iar Liraz o luă ca pe o provocare s-o dovedească – ce era Karou și ce nu era –, iar ochii ei fulgerară cu o expresie pe care Akiva i-o cunoștea prea bine, o furie nemiloasă pe care o folosea pe câmpul de bătălie. Veni mai aproape.

Adrenalina țâșni fierbinte, mâinile lui se strânseră în pumni, iadeșul se îndoi sub presiune, iar el își luă inima în dinți pentru ce avea să urmeze. Îi era rău, nevenindu-i să creadă că se ajunsese la asta.

Dar indiferent ce aștepta el să se întâmple, în niciun caz nu era ca tocmai atunci Karou să vorbească limpede, cu voce calmă:

— Ce anume? Ce nu sunt?

Liraz se opri, furia ei fiind blocată de șoc. Hazael părea, de asemenea, foarte surprins, iar lui Akiva îi luă un moment până să-și dea seama de ce. Tresări.

Cuvintele lui Karou. Fuseseră curgătoare ca apa unei cascade. Fuseseră în limba lui. Ea vorbise pe limba îngerilor, pe care nu avea cum, pământește sau altminteri, s-o cunoască. În suspansul pe care îl crease întrebarea ei, Karou păși afară din adăpostul aripilor lui și stătu expusă în fața lui Liraz și a lui Hazael.

Apoi, cu aceeași cruzime pătimașă cu care îi zâmbise lui Akiva când îl atacase, cu o noapte înainte, îi spuse lui Liraz:

— Dacă vrei să-mi vezi mâinile, nu trebuie decât să-mi ceri.

36 . SĂ FACI ALTFEL DECÂT SĂ UCIZI

Nu fusese nevoie decât de un lakhnau din buzunarul ei și de o dorință șoptită, iar cuvintele serafimilor se împletiseră melodioase în înțeles – încă o limbă pentru colecția lui Karou, și era un trofeu valoros. Deja știa, după privirile aspre, tăioase, ale serafimului femeie și după poziția protectoare a lui Akiva, că vorbeau despre ea.

— Doar spune-ne că nu e…, zise serafimul bărbat, lăsând fraza să se piardă într-o nerostită oroare, de parcă l-ar fi implorat pe Akiva să le înlăture suspiciunile în privința ei.

Cine credeau ei că era? Și ea să fi stat acolo, mută, în timp ce ei vorbeau despre ea?

— Ce anume? întrebă ea. Ce nu sunt?

Le văzu chipurile împietrind șocate, când ieși de după Akiva. Femeia înger era la doar câțiva pași distanță, țintuind-o cu privirea. Avea ochii morți ai unui jihadist, iar Karou simți un tremur de vulnerabilitate fără Akiva între ele. Se gândi la cuțitele lună-nouă, stând degeaba în apartamentul ei, și apoi își dădu seama că nu avea nevoie de ele. Avea o armă croită tocmai pentru serafimi.

Ea era arma pentru serafimi.

Zâmbetul ei se ridică nerugat dinspre eul ei fantomă și zise, cu un entuziasm vioi, întunecat:

— Dacă vrei să-mi vezi mâinile, nu trebuie decât să-mi ceri.

Și atunci, acolo, pe Podul Carol, sub ochii tuturor spectatorilor, cu telefoanele ridicate și aparatele lor de filmat captând momentul pentru lumea întreagă, și cu polițiștii care se apropiau, prudenți și cu fețe întunecate, se dezlănțui iadul.

•

— Nu! strigă Akiva, dar era prea târziu.

Liraz se mișcă prima, ca o lovitură de cuțit, și era rapidă, dar Karou o întâmpină cu o viteză de cuțit pe potriva ei. Își ridică mâinile și aerul tremură la declanșarea magiei. Făcu un arabesc cu încetinitorul, atârnând pentru o secundă, ca deformat, și apoi lovi. Marginile câmpului de acțiune se unduiră larg pentru a-i cuprinde și pe Hazael și pe Akiva, și amândoi se clătinară. Liraz, totuși, a fost azvârlită îndărăt, ca un gândac care primise un

bobârnac. Se răsuci, acrobatic, și ateriză pe picioarele ei, izbind podul cu atâta forță încât îl făcu să se cutremure. După această rafală, numai Karou rămăsese în picioare. Părul ei fusese prins în curentul de deferlare, absorbit în față și apoi eliberat, iar acum plutea în aerul răscolit.

Încă mai zâmbea glacial. Cu părul fluturând și palmele întoarse în față, cu ochii lor deschiși tatuați, arăta malefică până și pentru Zuzana, ca o specie de zeiță căzută de partea răului, deghizată neconvingător într-o fată. Zuzana, Mik și ceilalți spectatori se dădură înapoi. Liraz renunță la iluzia magică și a fost de parcă un văl care-i acoperise umerii fusese dat la o parte, pentru a arăta un foc pârjolitor. Hazael își lăsă și el iluzia magică deoparte și se duse lângă sora lui, trăgându-se astfel o linie a bătăliei, cei doi îngeri înfruntând-o pe Karou, cu capetele plecate împotriva suferinței pe care hamsele o emiteau spre ei.

Akiva stătea între ei, perplex. Trebuia să aleagă o parte sau cealaltă. Un pas sau doi în oricare direcție, doar atât, și ar fi fost o alegere care să-l definească pentru totdeauna. Se uită rapid de la camarazii lui la Karou.

— *Akiva*, șuieră Liraz.

Se aștepta să vină lângă ei. Întotdeauna fuseseră ei trei înaintând împotriva dușmanului, ucigând și, după aceea, desenându-și semnele de răboj pe mâini, unul altuia, cu vârfurile cuțitelor și funinginea focului de tabără. Pentru ei, Karou era doar un alt tatuaj în așteptare, o linie ce urma să fie crestată.

De partea cealaltă era Karou, atât de grăbită să-și ridice mâinile și să elibereze magia nocivă a lui Brimstone.

— Nu trebuie să fie astfel, zise Akiva, dar vocea îi era slabă, de parcă nu credea nici el.

— *Este* astfel, zise Liraz. Nu fi copil, Akiva!

El încă șovăia între ei, între două posibilități.

Liraz spuse:

— Dacă nu poți s-o ucizi tu însuți, atunci pleacă. Nu trebuie să vezi. N-o să mai vorbim niciodată despre asta. S-a terminat. Mă auzi? *Du-te acasă.*

Vorbea cu insistență și hotărâre. Chiar credea că avea grijă de el și treaba asta – povestea asta cu Karou, mai presus de putința ei de înțelegere – nu era decât o nebunie care se cuvenea uitată cu forța.

El spuse:

— Nu mă duc acasă.

Hazael:

— Cum adică nu te duci acasă? După tot ce-ai făcut? După cât ai luptat? E o nouă epocă, frate. *Pacea*…

— Nu e pace. Pace înseamnă mai mult decât absența războiului. Pacea este înțelegere, armonie.

— Armonie cu monștrii, vrei să spui?

Expresia lui Hazael se întunecă de neîncredere și dezgust, și, cu toate acestea, încă mai spera că era o neînțelegere la mijloc.

Când Akiva i-a răspuns, știa că încalcă o limită finală, dincolo de orice posibilitate de răstălmăcire sau de întoarcere. Era o limită pe care ar fi trebuit s-o încalce de mult timp. Totul devenise atât de strâmb; *el* devenise atât de strâmb.

— Da. Asta vreau să spun.

Karou își desprinse privirea de la cei doi intruși pentru a se uita la el. Zâmbetul dur deja i se ștersese de pe față, iar acum, când îi simți tulburarea lui Akiva, până și mâinile ei ridicate șovăiră. Gândurile la ea însăși, răspunsurile ei, golul din ea erau uitate, toate umbrite de zbuciumul lui, pe care îl simțea ca pe al ei.

Sosiseră polițiștii. Ezitau în fața tabloului de pe altă lume. Karou le zări chipurile buimăcite, armele nervoase și văzu că o fixau pe *ea*. Erau îngeri pe Podul Carol, iar ea era vrăjmașa lor. Ea – inamica îngerilor, în paltonul ei negru și cu tatuajele demonice, cu părul ei albastru fluturând ca șerpii și ochii negri. Ei – de aur pur, întocmai imaginile frescelor bisericii venite la viață. Ea era demonul în scena aceasta și aproape că se aștepta, aruncând o privire scurtă spre umbra bine conturată din fața ei, să vadă că avea *coarne*. Nu avea. Umbra era a unei fete și părea că, în momentul acela, nu avea nimic de-a face cu ea.

Akiva, care, cu doar câteva clipe în urmă, își lipise fața de picioarele ei și plânsese, stătea țintuit locului, iar Karou simți teama pentru prima oară de când cei doi îngeri îi interpelaseră. Dacă avea să treacă de partea lor…

— Akiva, șopti ea.

— Sunt aici, zise el, iar când se mișcă, veni spre ea.

Niciodată nu avusese vreo îndoială, ci numai o speranță că, într-un fel sau altul, nu va fi forțat să aleagă, că s-ar fi putut

retrage din momentul acela, dar era prea târziu pentru asta. Așa că păși în viitorul lui, intrând între Karou și frații lui, și le spuse acestora, cu voce joasă, dar fermă:

— N-o să vă las să-i faceți vreun rău. Există și alte moduri de a trăi. Avem puterea să facem și altfel decât să ucidem.

Hazael și Liraz se holbară la el. În mod de neconceput, el alesese fata. Stupefacția lui Liraz se transformă rapid în amărăciune.

— Oare? îi aruncă ea. Îți prea convine acum, nu-i așa?

Karou își lăsase mâinile jos când Akiva pășise în fața ei. Acum întinse o mână, atingându-l doar cu vârfurile degetelor pe spate, pentru că nu se putu abține.

El îi spuse:

— Karou, trebuie să pleci.

— *Să plec*? Dar...

— Pleacă de-aici. O să-i împiedic eu să te urmărească.

Vocea îi era sumbră, îngreunată de semnificația acelor cuvinte, dar decizia lui fusese luată. Îi aruncă o scurtă privire peste umăr; fața îi era încordată, dar fermă.

— Ne întâlnim în locul unde ne-am văzut prima oară. Promite-mi c-o să mă aștepți.

Locul unde se văzuseră prima oară. Jemaa el-Fna, inima Marrakech-ului, unde ea zărise privirea lui de foc prin haosul mulțimii și fusese străpunsă până în adâncul sufletului. Akiva stărui, cu voce gâtuită:

— Promite-mi. Karou, promite-mi că n-o să pleci cu Razgut până n-o să te găsesc eu. Până n-o să explic.

Karou ar fi vrut să promită. Văzuse cum el își depusese loialitatea la picioarele ei, chiar și împotriva celor din neamul lui. Cu siguranță îi salvase viața – cum ar fi supraviețuit ea atacului a doi serafimi înarmați? – și, în plus de asta, o *alesese* pe ea. Nu asta își dorise dintotdeauna, să fie aleasă? Prețuită? El renunțase la locul lui din propria lume pentru ea și îi cerea să-l aștepte în Marrakech.

Dar ceva încăpățânat o reținea să promită. Poate că el o alesese pe ea, dar asta nu însemna că ea avea să facă același lucru, dacă ar fi pusă în fața aceleiași alegeri – împotriva lui Brimstone, Issa, Yasri, Twiga. Îi declarase lui Brimstone: „Vreau să știi că niciodată nu te-aș părăsi pur și simplu”, și nu avea s-o facă. Avea să-și aleagă familia. Orice altceva era de neconceput,

deși chiar și acum ideea de a întoarce spatele și a-l lăsa pe Akiva în urmă îi provoca durere fizică.

Zise:

— O să te aștept cât o să pot de mult. Asta-i tot ce pot face.

Și i se păru că strălucirea aripilor lui de foc se întunecă imperceptibil. El zise, cu o voce goală, în continuare cu fața întoarsă de la ea:

— Atunci, atât va trebui să fie de ajuns.

Liraz își scoase sabia și Hazael îi urmă exemplul. Polițiștii răspunseră, repliindu-se și ridicând pistoalele, strigând în cehă spre îngeri să arunce armele. Privitorii strigau într-un soi de groază extatică. Zuzana, înghiontită între ei, își ținea ochii pe Karou.

Akiva, ale cărui săbii erau mai puțin bătătoare la ochi în tecile sale încrucișate între aripi, își duse mâinile peste umeri și le scoase cu un sunet melodios. Fără să se uite înapoi, o îndemnă:

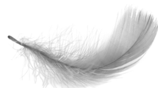
— Karou, *pleacă*!

Ea se lăsă pe vine și, chiar înainte de a țâșni în zbor și a dispărea în eter, într-o dâră de albastru și negru, zise, deopotrivă înecat și implorator:

— Să vii, Akiva!

Și apoi plecă, iar el rămase singur să înfrunte consecințele alegerii lui distrugătoare.

A fost odată ca niciodată
un înger care zăcea pe moarte în ceață.

Și un diavol s-a aplecat peste el și i-a zâmbit.

37. PIERDUT ÎN VISARE

Akiva era neputincios în fața jetului de sânge care îi țâșnea printre degete. Nu putea opri sângerarea. Rana era sfârtecată și se amăgea singur că putea s-o țină strâns cu mâna.

Avea să moară.

În jurul lui, orizontul nu se mai întrezărea. Ceața mării înghițise plaja Bullfinch, iar Akiva auzea valurile spărgându-se, dar nu putea vedea mai departe de cadavrele cele mai apropiate: movile cenușii, ascunse de ceață. Ar fi putut fi himere sau serafimi – în afară de cel mai apropiat, nu putea spune. Acela zăcea la numai câțiva pași distanță, cu sabia lui împlântată în el. Creatura fusese în parte hienă, în parte șopârlă, o monstruozitate, și îi mușcase carnea de la claviculă la biceps, rupându-i cămașa de zale cu aceeași ușurință cu care ar fi rupt o pânză. Se agățase de el, colții sfârtecându-i carnea de pe umăr, chiar și după ce îi străpunsese pieptul uriaș cu sabia. El îi răsucise sabia în rană, o împinsese și mai adânc, o răsucise din nou. Bestia țipase din gâtlej, dar nu-i dăduse drumul până nu murise.

Acum, când Akiva zăcea așteptând să moară, liniștea de după bătălie fu spintecată de un răget. Încremeni și strânse mai tare de rana lui. Mai târziu, avea să se întrebe de ce făcuse asta. Ar fi trebuit să-i dea drumul, să încerce să moară mai înainte ca ei să ajungă la el.

Dușmanul mișuna pe câmpul de bătălie, ucigând răniții. Himerele învinseseră în ziua aceea, împingându-i pe serafimi înapoi în fortificațiile de la Morwen Bay, și nu aveau niciun interes să ia prizonieri. Akiva și-ar fi putut grăbi moartea, lăsându-se să piară în calmul pierderii de sânge, ca furat de somn. Dușmanul avea să fie mult mai puțin blând.

Ce l-a făcut să aștepte? Speranța de a mai ucide o himeră? Dar dacă asta fusese, de ce nu încercase să se târască și să-și recupereze sabia? El doar zăcuse acolo, ținându-se de rană, trăind acele minute în plus fără niciun motiv cu putință de imaginat.

Și atunci o văzuse.

La început, doar o siluetă. Aripi largi de liliac, coarne de gazelă, lungi și inelate, ascuțite ca lăncile – părțile de fiară ale dușmanului. Akiva, plin de dezgust, o privise oprindu-se lângă primul cadavru, apoi lângă următorul. Ajunsese la stârvul hienei-șopârlă, lângă care a zăbovit câteva clipe lungi – ce făcea oare? Rituri de moarte?

Apoi s-a întors și s-a îndreptat spre Akiva.

Înfățișarea îi devenea mai clară cu fiecare pas. Era zveltă, cu picioare lungi – coapse omenești uscățive, care, mai jos de genunchi, se îngustau în picioare subțiri de gazelă, micile copite despicate făcând să pară că își ținea echilibrul pe două fuse. Aripile îi erau strânse, mersul deopotrivă grațios și elastic. Într-o mână avea un cuțit lună-nouă; un altul, identic, era vârât în teacă, prins pe coapsă. În mâna cealaltă ținea ridicat un băț lung care nu era o armă. Era încovoiat la capăt ca o cârjă pastorală, cu ceva argintiu – un felinar? – atârnat de vârf.

Nu, nu era felinar. Nu scotea lumină, ci fum.

Câțiva pași, copite adâncindu-se în nisip, apoi ceața i-a dezvăluit în întregime fața ei, și ei pe a lui. Ea s-a oprit brusc când a văzut că era viu. El și-a adunat curajul pentru un mârâit, un salt și noi dureri, când avea să fie spintecat de cuțitul ei, dar himera nu s-a mișcat. Pentru câteva momente, doar se uitaseră unul la celălalt. Ea își înclinase puțin capul într-o parte, un gest ciudat, ca de pasăre, care trăda nu sălbăticie, ci curiozitate. Pe buzele ei nu era niciun rânjet. Expresia ei era solemnă.

Inexplicabil, era frumoasă.

Himera a mai făcut un pas. El i-a privit fața când s-a apropiat. Ochii lui au coborât pe gâtul ei lung până la șanțurile claviculelor. Avea o constituție delicată, elegantă și sobră. Părul îi era scurt ca puful de lebădă, moale și negru, des ca o căciulă, astfel încât trăsăturile chipului, perfecte, nu-i erau acoperite. Fard negru, unsuros, închipuia o mască în jurul ochilor, pe care Akiva i-a putut vedea – mari, căprui și luminoși, plini de vioiciune și de mâhnire.

Știa că mâhnirea era pentru camarazii căzuți și nu pentru el, dar tot fusese hipnotizat de mila din privirea ei. L-a făcut să creadă că probabil niciodată nu se uitase cu adevărat la o himeră până atunci. Văzuse sclave destul de des, însă ele își țineau privirile în pământ. Himere războinici, ca aceasta, nu întâlnise decât în timp ce se ferea de vreo lovitură mortală sau

când se încleșta în luptă cu vreuna, pe jumătate orbit de furia sângelui din bătălie. Dacă ignora arma ei sângeroasă și armura neagră, mulată, aripile diabolice și coarnele, dacă se concentra numai la fața ei – atât de neașteptat de frumoasă – ea arăta ca o fată, o fată care găsise un tânăr muribund pe țărm.

În clipa aceea, atât era el. Nu un soldat, nu inamicul cuiva, iar moartea care venise asupra lui părea fără rost. Faptul că trăiau cum trăiau, îngeri și monștri prinși într-un potop de ucideri și morți, ucigând și murind, părea o alegere arbitrară.

De parcă ar fi putut alege la fel de bine să *nu* ucidă și să moară.

Dar, nu. Asta era tot ce exista între ei. Iar fata aceasta se afla aici pentru același motiv ca și el: să ucidă dușmanul. Adică *pe el*.

Și atunci de ce n-o făcea?

Ea a îngenuncheat lângă el, fără să se protejeze de vreun atac subit din partea lui. El și-a amintit de cuțitul de la șold. Era mic, incomparabil cu fantasticul ei cuțit dublu lună-nouă, dar ar fi putut s-o ucidă. Dintr-o singură mișcare i l-ar fi putut înfige în arcuirea delicată a gâtului ei. Gâtul ei perfect.

Nu s-a clintit.

Între timp, a fost furat de visare. De pierderea de sânge. Uitându-se în sus la fața aplecată asupra lui, se îndoia foarte tare că era reală. Poate că acesta era un vis de dinainte de moarte sau poate că ea era un înger al morții trimis din viața viitoare să-i colecteze sufletul. Cădelnița de argint atârna de vârful cârjei, împrăștiind un nor de fum care mirosea deopotrivă a ierburi și a sulf, și când fumul purtat de vânt a ajuns la el, Akiva a simțit o smucitură, o *atragere*. Amețit, s-a gândit că nu l-ar deranja să-l urmeze pe acest sol pe tărâmul celălalt.

Și-a imaginat cum avea să-l conducă de mână și, cu această imagine senină cuibărită în mintea lui, a dat drumul rănii pentru a întinde mâna și a-i prinde degetele într-ale lui, care erau alunecoase de sânge.

Ea făcuse ochii mari și își trăsese brusc mâna.

O speriase; nu asta voise.

— O să vin cu tine, i-a zis el, vorbind în himeră, din care știa destul cât să dea porunci sclavilor.

Era o limbă aspră, o amestecătură a numeroaselor dialecte tribale pe care Imperiul le adusese sub același acoperiș și care

fuzionaseră, de-a lungul timpului, într-un limbaj comun. Abia dacă-și putuse auzi propria voce, dar ea îi înțelesese cuvintele destul de bine.

A aruncat o privire la cădelnița ei, apoi din nou la el.

— Asta nu e pentru tine, a spus ea, luând cârja de acolo și plantând-o în noroi într-un loc unde fumul avea să fie împrăștiat în direcția vântului. Nu cred că vrei să mergi unde mă duc eu.

Chiar și cu inflexiunile animalice ale limbajului, vocea ei era frumoasă ca un cântec.

— La moarte, zisese Akiva.

Viața îl părăsea rapid acum, că nu se mai ținea de rană. Ochii lui nu voiau decât să se închidă.

— Sunt gata.

— Ei bine, eu nu. Am auzit că e plictisitor să fii mort.

O spusese voios, amuzată, și el își ridicase ochii spre ea. Oare tocmai făcuse o glumă? Ea a zâmbit.

A zâmbit.

Zâmbise și el. Uimit, simțise cum i se întâmpla, de parcă zâmbetul ei declanșase un reflex în el.

— Plictisitor sună bine, zisese el, lăsându-și pleoapele să i se închidă. Poate că ajung și eu la zi cu cititul.

Ea și-a înăbușit râsul, iar Akiva, plutind în derivă, a început să creadă că era deja mort. Ar fi fost mai puțin straniu, decât dacă acestea i se întâmplau de-adevăratelea. Nu-și mai putea simți umărul sfâșiat, așa că nu și-a dat seama că ea îl atingea până ce n-a fost săgetat de o durere ascuțită. A tresărit și ochii i s-au deschis imediat. Îl înjunghiase, până la urmă?

Nu, îi legase un garou deasupra rănii. De aici durerea. S-a uitat mirat în sus la ea.

Ea i-a spus:

— Îți recomand să trăiești.

— O să încerc.

Apoi s-au auzit, în apropiere, voci guturale. Himere. Fata a încremenit, a dus un deget la buze și a șoptit:

— Ssst.

Au schimbat o ultimă privire. Ceața făcea difuză lumina soarelui în spatele ei, înconjurându-i coarnele și aripile într-un nimb. Părul ei tuns scurt era ca un puf de catifea – arăta la fel de fin ca acela de pe grumazul unui mânz –, iar coarnele îi erau unse cu ulei și luceau ca lăcuite. În pofida măștii fioroase cu fard

negru, fața ei era *suavă*, zâmbetul ei era *suav*. Akiva nu era obișnuit cu suavitatea; îl străpunsese drept în mijlocul pieptului, într-un loc adânc ce niciodată nu-i dăduse vreun indiciu că ar fi sălașul vreunui sentiment. Era nou și ciudat de parcă un ochi i s-ar fi deschis deodată în ceafă și vedea într-o nouă dimensiune.

Ar fi vrut să-i mângâie fața, dar s-a abținut, pentru că mâna lui era plină de sânge și, de altfel, până și brațul nevătămat părea atât de greu, încât nu credea că l-ar putea ridica.

Însă și ea a avut aceeași pornire. A întins mâna, șovăind, apoi și-a plimbat vârfurile degetelor reci, foarte reci, peste fruntea lui încinsă de febră, pe la marginile obrajilor, ajungând să poposească pe locul unde îi bătea slab pulsul la gât. Le-a ținut un moment acolo, de parcă ar fi vrut să se asigure că viața mai pâlpâia încă în trupul lui.

Oare simțise cum pulsul i se accelerase la atingerea ei?

Și apoi, dintr-un salt, s-a ridicat și a plecat. Picioarele acelea lungi cu copitele de gazelă și mușchi subțiri și supli au îndepărtat-o prin ceață în salturi fluide, care păreau aproape un zbor, aripile pe jumătate desfăcute și ținute în sus ca pe niște zmeie prefăcându-i coborârea de după salt într-o lină plutire de balet. În depărtare, Akiva văzuse silueta ei ca o umbră întâlnindu-se cu altele în ceață – bestii mătăhăloase fără nimic din grația ei. Vocile erau purtate de vânt până la el, pline de mârâituri, și a ei, în mijlocul lor, calmându-le. El avusese încredere că ea avea să-i conducă în altă direcție, nu spre el, și așa se întâmplase.

Akiva a trăit și s-a schimbat.

— Cine ți-a legat garoul ăsta? îl întrebase Liraz, mai târziu, după ce îl găsise și îl adusese la loc sigur.

El răspunsese că nu știa.

Se simțise ca și când viața lui până în momentul acela fusese irosită colindând printr-un labirint, iar pe câmpul de bătălie de la Bullfinch își găsise în sfârșit centrul. Centrul lui, personal – locul acela unde sentimentul ieșise pulsând din amorțeală. Nu bănuise niciodată existența locului aceluia, până când dușmanul nu îngenunchease lângă el și îi salvase viața. Își aducea aminte de ea cu duioșie, ca de un vis, dar ea nu era un vis.

Era reală și exista în lume. Ca ochii fiarelor luminând într-o pădure, noaptea, ea era acolo, o scurtă licărire de lumină într-un întuneric atotcuprinzător.

Ea era acolo.

38. SACRILEGIU

După Bullfinch, existența lui Madrigal – aveau să treacă doi ani până să-i afle numele – îl chemase pe Akiva ca o voce purtată de vânt într-o tăcere profundă. Când zăcuse la un pas de moarte în tabăra de război de la Morwen Bay, visase, mereu și mereu, cum fata inamică îngenunchează lângă el zâmbind. De fiecare dată se trezea cu absența ei, văzând în schimb fețele cunoscuților și rudelor lui, care i se păreau întotdeauna mai puțin reali decât fantoma care îl bântuia pe el. Până și atunci când Liraz îl alungase pe doctorul care voia să-i amputeze brațul, mintea lui fusese chemată înapoi la plaja înfășurată în giulgiul ceții de la Bullfinch, la ochii căprui, coarnele unse și acea șocantă suavitate.

Se antrenase să reziste la impresiile diavolești, dar nu și la asta. Împotriva acesteia descoperi că nu avea niciun mijloc de apărare.

Bineînțeles, nu spusese nimănui.

Hazael venise la patul lui cu trusa de unelte de tatuaj, ca să-i marcheze mâinile lui Akiva cu cei uciși de el la Bullfinch.

— Câți? întrebase el, încingând lama cuțitului în flacără, ca s-o sterilizeze.

Akiva omorâse șase himere la Bullfinch, inclusiv monstruozitatea hienă care îl doborâse. Șase noi linii aveau să-i umple mâna dreaptă care, mulțumită lui Liraz, mai era încă atașată de corpul lui. Brațul i se odihnea inutil alături. Nervii și mușchii secționați fuseseră îmbinați la loc; pentru un timp, n-avea să știe dacă avea să-și mai folosească vreodată brațul.

Când Hazael îi ridicase mâna inertă, cu cuțitul pregătit, singurul lucru la care Akiva se putea gândi era fata inamică și cum ar fi putut ea sfârși prin a fi o crestătură de răboj pe încheietura degetului vreunui serafim. Gândul îi era insuportabil. Cu mâna cea bună, își smulsese brațul înapoi de la Hazael și imediat îl potopise durerea.

— Niciunul, gâfâise el. N-am ucis niciunul.

Hazael mijise ochii.

— Ba da. Am luptat lângă tine, împotriva falangei aceleia de bivoli centauri.

Însă Akiva nu voia nicio crestătură, iar Hazael plecase.

Astfel începuse taina care, de-a lungul anilor, crescu și deveni o adevărată prăpastie între ei și care, în cerurile lumii omenești, amenința să-i separe cu forța pentru totdeauna.

•

Când Karou își luă zborul de pe pod, Liraz porni după ea, iar Akiva se ridică să-i taie calea. Săbiile lor se izbiră. El își încrucișă cele două săbii aproape de mâner și puse toată puterea în spatele lor, cu o presiune constantă, silind-o pe sora lui să se dea înapoi. Nu-l scăpa din ochi pe Hazael, de teamă că va porni în urmărirea lui Karou, dar fratele lui stătea mai departe pe pod, uitându-se lung la priveliștea de neimaginat a lui Akiva și Liraz cu săbiile încrucișate.

Brațele lui Liraz tremurau de efortul de a-și păstra poziția – aerul – și aripile ei băteau furioase. Fața îi era lividă, maxilarul încleștat și aprins de efort, iar ochii îi erau atât de mari, încât irisurile sale erau ca două pete pe globii albi ieșiți din orbite.

Cu un țipăt de banshee, îl aruncă pe Akiva deoparte, își învârti sabia eliberată într-un ciclon în jurul capului și o prăvăli cu putere spre el.

El i-o blocă. Forța loviturii îi zdruncină oasele. Ea nu avea nicio reținere. Ferocitatea atacului ei îl șocă – chiar avea să încerce să-l ucidă? Ea izbi din nou și el pară lovitura, iar Hazael în sfârșit ieși din stupefacție și făcu un salt spre ei.

— Opriți-vă! strigă, îngrozit.

Dădu să se pună între ei, dar trebui să se ferească de lovitura năprasnică a lui Liraz. Akiva pară lovitura, dezechilibrând-o, iar ea se răsuci pe un călcâi înainte de a se ridica de pe pământ, plutind. Îi aruncă o privire lucind de maliție și, în loc de a-l ataca din nou, se avântă în sus. Aripile ei scoaseră brusc o explozivă minge de foc, care iscă o exclamație colectivă din partea privitorilor, apoi porni ca săgeata în direcția în care plecase Karou.

Pe cer nu se vedea niciun semn de Karou, dar Akiva nu se îndoia că Liraz o putea găsi. Se grăbi după ea. Abrupt, acoperișurile rămaseră în urmă, iar omenirea odată cu ele. Era doar vâjâit de aer, scăpărare de aripi și – o ajunse din urmă pe sora lui și-o prinse de braț – luptă.

Liraz se răsuci din nou asupra lui, lovind cu sabia, iar armele lor răsunară încă o dată și încă o dată. Ca și în Praga, atunci

când îl atacase Karou, Akiva doar para, se eschiva și nu întorcea nicio lovitură.

— Opriți-vă! răcni Hazael din nou, venind spre Akiva și îmbrâncindu-l cu putere, punând astfel distanță între el și Liraz.

Erau mult deasupra orașului acum, în tăcerea văzduhului care răsuna de ecoul oțelului.

— Ce v-a apucat? întrebă Hazael, pe un ton uluit. Vă luptați unul cu celălalt…

— Eu nu, zise Akiva, dându-se înapoi. N-am s-o fac.

— De ce nu? șuieră Liraz. Ai putea foarte bine să-mi tai gâtul sau să mă înjunghii în spate.

— Liraz, nu vreau să te rănesc…

Ea râse.

— Nu vrei, dar o vei face dacă vei fi nevoit? Asta spui?

Oare? Ce-ar fi făcut el ca s-o protejeze pe Karou? Nu îi putea răni pe sora sau pe fratele lui; n-ar fi putut trăi niciodată cu asta. Dar nu-i putea lăsa nici s-o rănească ei pe Karou. Cum era cu putință ca numai acestea să fie singurele lui opțiuni?

— Doar… uită de ea, zise el. Te rog. Las-o să plece.

Emoția densă din vocea lui o făcu pe Liraz să-și îngusteze ochii cu dispreț. Uitându-se la ea, Akiva se gândi că ar fi putut face apel la sabia ei, cu același rezultat. Și oare nu așa fuseseră toți trei crescuți să fie, ca și toți ceilalți bastarzi ai împăratului? Arme făurite din carne. Instrumente lipsite de gândire ale unei vrăjmășii vechi de la începutul timpurilor.

El nu putea accepta asta. Ei trei erau mai mult de atât. Spera. Își asumă riscul. Vârî săbiile în teci. Cu ochii ca două fante, Liraz îl privi în tăcere.

— La Bullfinch, zise el, m-ai întrebat cine mi-a legat garoul.

Ea așteptă. Și Hazael, de asemenea.

Akiva se gândi la Madrigal, își aminti cum se simțea pielea ei, surprinzătoarea moliciune a aripilor ei de piele și lumina râsului ei – atât de asemănător cu al lui Karou –, și își aduse aminte ceea ce-i spusese Karou în dimineața aceea: dacă ar fi cunoscut vreodată o himeră, n-ar mai fi putut să le desconsidere pe toate ca monștri.

Dar el făcuse și una, și cealaltă. O cunoscuse și o iubise pe Madrigal, și, cu toate acestea, devenise ceea ce devenise – carcasa cu ochi morți care aproape c-o ucisese pe Karou dintr-un impuls de moment. Mâhnirea își crescuse în el roadele sale

urâte: ura, răzbunarea, orbirea. Madrigal ar fi regretat că îi salvase odată viața persoanei care era el acum. Dar în Karou avea o nouă șansă – pentru pace, adică. Nu pentru fericire, nu pentru el. Era prea târziu pentru el.

Pentru alții poate că încă ar mai fi fost salvare.

— A fost o himeră, le spuse fratelui și surorii lui.

Înghiți o gură de aer, știind că asta avea să sune a sacrilegiu pentru ei. Fuseseră învățați din leagăn că himerele erau rele, vietăți târâtoare, diavoli, *animale*. Dar Madrigal… ea reușise să-l descătușeze într-o clipă de bigotismul lui și venise timpul să încerce să facă și el același lucru.

— O himeră mi-a salvat viața, zise el. Și m-am îndrăgostit de ea.

39. SÂNGELE O SĂ-ȘI SPUNĂ CUVÂNTUL

După Bullfinch, totul se schimbase pentru Akiva. Când îl respinsese pe Hazael și trusa lui de tatuaj, o idee pusese stăpânire pe el: când avea s-o vadă pe fata himeră din nou, să fie în stare să-i spună că nu își folosise viața pe care i-o dăruise ea ca să mai ucidă pe cineva din neamul ei.

Că avea s-o mai vadă vreodată era cât se poate de improbabil, dar gândul prinsese rădăcini în mintea lui – un gând iute, fugar, pe care părea că nu-l poate izgoni – și se obișnuise cu prezența lui secretă. Îi devenise familiar, iar gândul se prefăcuse dintr-o idee nebunească în *speranță* – o speranță continuă, și singura care avea să-i schimbe cursul vieții: s-o vadă din nou pe fată și să-i mulțumească. Atâta tot, să-i mulțumească. Dacă voia să-și închipuie momentul, mintea lui nu mergea mai departe de atât.

Asta fusese de ajuns să-l susțină mai departe.

După bătălie, nu mai rămase mult în Morwen Bay. Chirurgii de campanie îl trimiseseră înapoi în Astraea, ca să vadă ce puteau face pentru el vindecătorii de acolo.

Astraea.

Până la masacrul din mileniul trecut, serafimii conduseseră Imperiul din Astraea. Timp de trei sute de ani, aceasta fusese, după toate aparențele, lumina lumii, cea mai frumoasă cetate construită vreodată. Palate, arcade, fântâni, toate din marmură perlă din carierele din Evorrain, largi bulevarde pavate cu cuarț, încărcate cu tufe frumos mirositoare de balsam. Cetatea sta cocoțată deasupra portului său pe stânci canelate, cu țărmul mării Mirea ca de smarald întinzându-se cât vedeai cu ochii. Ca și în Praga, turle ascuțite se înălțau spre cer, câte una pentru fiecare dintre puterile cerești – puterile cerești care-i sorociseră pe serafimi drept gardieni ai pământului și ai tuturor creaturilor sale.

Puterile cerești care se uitaseră spectatoare când totul căzuse în haos.

După trei sute de ani, credea Akiva, cetățenii din Astraea simțiseră probabil că strălucitorul lor oraș existase dintotdeauna și va exista întotdeauna. Acum, zece secole mai târziu, epoca sa

de aur părea ca o clipire de demult a ochiului vreunui zeu mort și prea puțin mai rămăsese din cetatea care era odinioară. Dușmanul o răsese de pe fața pământului: îi dărâmase turnurile, dăduse foc la tot ce putea arde. Ar fi smuls și stelele din ceruri, dacă ar fi putut. O asemenea sălbăticie nu avea precedent în istorie. La sfârșitul primei zile, magii zăceau morți, chiar și cei mai tineri ucenici ai lor, iar biblioteca lor fusese înghițită de flăcări, cu toate textele magice din întregul Eretz.

Strategic, era de înțeles. Serafimii ajunseseră să se bizuie atât de mult pe magie, încât, după Masacru, cu niciun mag rămas în viață, au fost aproape neajutorați. Toți îngerii care nu scăpaseră din Astraea au fost sacrificați pe un altar la lumina lunii pline, iar serafimul împărat, strămoșul tatălui lui Akiva, s-a aflat printre ei. Atât de mulți îngeri își pierduseră viața pe piatra aceea de altar, încât sângele lor cursese pe treptele templului ca ploile musonice și înecaseră vietățile mai mici de pe străzi.

Monștrii păstraseră Astraea în posesia lor secole în șir, până când Joram – tatăl lui Akiva – organizase o campanie extraordinară, la începutul domniei sale, și câștigase înapoi teritoriul până la Munții Adelphas. Își consolidase puterea și începuse să reconstruiască Imperiul, cu inima acolo unde îi era locul: în Astraea.

Unde nu reușise Joram să facă prea mulți pași înainte era în privința magiei. Cu biblioteca arsă și magii morți, serafimii fuseseră dați înapoi și reduși la cele mai elementare operații manuale și, în toate secolele ce urmaseră, nu progresaseră prea mult de la acest nivel.

Akiva nu se gândise niciodată prea mult la magie. El era soldat; educația lui era limitată. O socotise o chestiune pentru alte minți, mai luminate. Dar șederea lui în Astraea îi schimbase perspectiva aceasta. Avusese timp să descopere că mintea lui, deși era de soldat, era mai luminată decât a multora și că avea ceva ce magii aspiranți din Astraea nu aveau. De fapt, erau două lucruri care lor le lipseau. El avea sângele pentru asta, deși fusese nevoie de un comentariu răutăcios al tatălui său ca să afle. Și mai avea elementul esențial, punctul vital.

Avea durerea.

Durerea din umărul lui era o permanență, la fel și idolul său, fata inamică, iar cele două erau legate. Când umărul începuse

să-l ardă, revenind încet la viață, se gândise fără voia lui la mâinile ei subțiri atingându-l și răsucind garoul care îl salvase.

Vindecătorii din Astraea disprețuiau leacurile chirurgilor de campanie, care nu ajutau la nimic, și l-au pus să-și folosească brațul. O sclavă – o himeră – fusese însărcinată să i-l maseze și să-l dezmorțească, pentru a-i păstra mușchii supli, iar lui Akiva i se ordonase să meargă pe terenul de instrucție, să facă exerciții de mânuire a sabiei cu brațul stâng, în caz că dreptul nu avea să se recupereze pe de-a-ntregul niciodată. În pofida așteptărilor, se recuperase, deși durerea nu se micșorase și, în decurs de câteva luni, el devenise un luptător cu sabia mai bun decât fusese înainte. Îi făcuse o vizită armurierului palatului, pentru două săbii, și curând devenise rege pe terenul de instrucție. Luptând cu două mâini, a atras mulțimi de spectatori la întrecerile de dimineață, inclusiv pe împăratul însuși.

— Unul de-ai mei? întrebase Joram, lăudându-l.

Akiva nu mai fusese niciodată în prezența imediată a tatălui său. Bastarzii lui Joram erau puzderie; nu te puteai aștepta să-i cunoască pe toți.

— Da, stăpâne, răspunsese Akiva, cu capul plecat.

Încă mai respira greu de la efortul antrenamentului, umărul drept trimițându-i flăcări de agonie în tot trupul, care făceau acum parte din existența lui cotidiană.

— Uită-te la mine! poruncise împăratul.

Akiva a dat ascultare și n-a văzut nicio asemănare între el și serafimul din fața lui. Hazael și Liraz, da, semănau. Ochii lor albaștri veneau direct de la Joram, ca și trăsăturile lor. Împăratul era blond, începuse să încărunțească și, deși era solid, era de înălțime medie și trebuia să se uite de jos în sus la Akiva.

Privirea lui era pătrunzătoare. A spus:

— Mi-o amintesc pe mama ta.

Akiva se blocase. Nu se așteptase la asta.

— Ochii, spusese împăratul. Sunt de neuitat, nu-i așa?

Era unul dintre foarte puținele lucruri pe care Akiva într-adevăr și le amintea de la mama lui. Restul chipului ei era șters, iar numele nu i-l cunoscuse niciodată, dar știa că el avea ochii ei. Joram părea să-l fi așteptat cu un răspuns, prin urmare confirmase:

— Îmi amintesc.

Și simțise o tresărire de pierdere, ca și când, recunoscând asta, îi cedase singurul lucru pe care îl avea de la ea.

— Îngrozitor ce s-a întâmplat cu ea, spusese Joram.

Akiva încremenise. Nu mai aflase nimic despre mama lui după ce fusese luat de la ea, cum împăratul fără îndoială știa. Joram îl ademenea, vrând să-l audă întrebând *Ce*? *Ce s-a întâmplat cu ea*? Dar Akiva n-a întrebat, numai și-a încleștat maxilarul, iar Joram, zâmbind periculos, a spus:

— Dar la ce să te aștepți, de fapt, de la steliani? Trib sălbatic. Aproape la fel de răi ca și monștrii. Ai grijă ca sângele să nu-și spună cuvântul, soldat.

Și plecase, lăsându-l pe Akiva cu arsura umărului său și cu o nouă nevoie imperioasă de a ști un lucru de care nu-i păsase niciodată până atunci: *Ce sânge*?

Să fi fost mama lui o steliană? N-avea nicio noimă, de ce să fi avut Joram o concubină steliană? Nu exista nicio relație diplomatică între Joram și „tribul sălbatic" din Insulele Îndepărtate, serafimii renegați care nu și-ar fi dat niciodată femeile ca tribut. Și atunci, cum ajunsese ea aici?

Stelianii erau cunoscuți pentru două lucruri. Primul, independența lor – nu făceau parte din Imperiu, fiindcă refuzaseră cu îndârjire, de-a lungul secolelor, să se amestece cu rudele lor serafimii.

Al doilea, atracția lor pentru magie. Se credea, în zorii tulburi ai istoriei, că primul mag fusese un stelian, și se zvonea că încă mai practicau un nivel rarefiat de magie necunoscut în restul Eretz-ului. Joram îi ura pentru că nu putuse nici să-i cucerească, nici să se infiltreze în rândurile lor, cel puțin atâta timp cât era nevoie să-și concentreze forțele asupra Războiului Himerelor. Nu exista nicio îndoială, în bârfele care circulau prin capitală, asupra cui avea să-și îndrepte privirile odată ce monștri aveau să fie zdrobiți.

Cât despre ce se întâmplase cu mama lui, Akiva n-a aflat niciodată. Haremul era o lume închisă și nu i se putea confirma nici măcar că existase vreodată o concubină steliană, darămite ce se alesese de ea. Însă, în ceea ce-l privea pe el însuși, din întâlnirea cu tatăl lui îi încolțise o simpatie pentru acei străini de același sânge cu el și o curiozitate pentru magie.

Era în Astraea de mai bine de un an și, în afară de terapia fizică, întrecerile și câteva ore în fiecare zi pe câmpul de

instrucție, când pregătea tinerii soldați în mânuirea armelor, restul timpului era la dispoziția lui. După ziua aceea, s-a folosit de el. Știa despre obolul durerii și, mulțumită rănii lui, acum avea un rezervor permanent de durere din care să se adape. Observându-i pe magi – pentru care el, un soldat de rând, era ca și invizibil – a învățat manevrele fundamentale, începând cu invocațiile. A exersat pe ciorile-liliac și pe moliile-colibri în puterea nopții, dirijându-le zborul, aliniindu-le în *v*-uri ca stolurile de gâște polare, chemându-le să îi aterizeze pe umeri, în mâinile ținute căuș.

Era ușor și a continuat. Curând, a ajuns la hotarele cunoașterii, ceea ce nu spunea prea multe – ce trecea drept magie în epoca sa era un pic mai mult decât trucurile de salon, iluzionismul. Și nu se amăgise niciodată că ar fi fost un mag sau ceva pe aproape, dar era inventiv și, spre deosebire de filfizonii de curte care se autointitulau magi, el nu trebuia să se biciuiască, să se ardă ori să se taie ca să-și extragă puterea – o avea deja, surdă și constantă. Însă adevăratul motiv pentru care îi depășise nu fusese nici durerea lui, nici inventivitatea, ci motivația.

Ideea care se dezvoltase dintr-o bizarerie în speranță – s-o vadă din nou pe fata himeră – ajunsese un plan adevărat.

Acesta avea două părți. Numai prima era magică: să perfecționeze o iluzie magică, pentru a-și putea ascunde aripile. Exista o manevră pentru camuflaj, însă era rudimentară, doar un soi de „hop” în spațiu, care putea înșela ochiul – la distanță – să treacă peste obiectul în chestiune fără să-l vadă. Invizibilitatea nu exista. Dacă spera să treacă deghizat printre dușmani – ceea ce era exact ceea ce spera –, trebuia să obțină ceva mai bun de atât.

Așa că a lucrat la asta. I-a luat mai multe luni. A învățat să intre în durerea lui ca și când ar fi fost un loc. Din ea, lucrurile arătau diferit – mai bine conturate –, se simțeau diferit și sunau diferit, mai intense și mai clare. Durerea era ca o lupă care clarifica totul, simțurile și instinctele lui, și, astfel, prin nesfârșite încercări și repetiții, a reușit. Obținuse invizibilitatea. Era o victorie care i-ar fi asigurat faima și înalte onoruri din partea împăratului, drept pentru care, cu o satisfacție rece, a ținut-o pentru sine.

Sângele își va spune cuvântul, tată, gândise el.

Cealaltă parte a planului era limba. Ca să stăpânească himera, se cocoța pe acoperișul barăcilor sclavilor și trăgea cu urechea la poveștile pe care și le spuneau la lumina focului lor puturos de bălegar. Poveștile erau neașteptat de bogate și frumoase și, ascultând, și-o închipuia pe fata himeră a lui, stând undeva, la un foc de tabără pe câmpul de luptă, spunând aceleași povești.

A lui. Se surprinsese gândindu-se la ea ca *a lui* și nici măcar nu i se păruse ciudat.

La vremea când a fost trimis înapoi la regimentul său din Morwen Bay, ar mai fi avut nevoie de puțin timp ca să-și perfecționeze accentul în himeră, dar credea că, în esență, era pregătit pentru ce avea să urmeze, pentru toată nebunia aceea strălucitoare și minunată.

40. APROAPE CA O MAGIE

Pe atunci, existența lui Madrigal fusese cea care-l chemase peste spațiu. Acum era a lui Karou. Pe atunci, destinația lui fusese Loramendi, cetatea zăbrelită a bestiilor. Acum era Marrakech-ul. Încă o dată îi părăsise pe Hazael și pe Liraz, dar de data asta nu-i mai lăsase neștiind nimic. Acum știau adevărul despre el.

Ce urma să facă în privința lui, nu putea ghici.

Liraz îl numise trădător, spusese că o scârbea. Hazael doar se uitase la el, palid și dezgustat.

Însă îi dăduseră voie să plece fără vărsare de sânge – nici din partea lui, nici din partea lor – și acesta era cel mai bun rezultat pe care-l sperase. Dacă aveau să dea raportul comandantului lor – sau chiar împăratului – să se întoarcă să-l vâneze sau dacă aveau să-l acopere, nu știa. Nu se putea gândi la asta. Zburând peste Mediterana, cu iadeșul într-o mână, toate gândurile lui erau dedicate lui Karou. Și-o imagina așteptându-l în piața marocană haotică, unde își încrucișaseră prima oară privirile. Și-o putea imagina cu nemaipomenită claritate, până la modul în care avea să-și ducă mâna la gât, căutând iadeșul, înainte să-și aducă aminte, de fiecare dată cu o nouă strângere de inimă, că nu-l mai avea.

Îl avea *el*. Tot ce însemna, pentru trecut, pentru viitor, se afla chiar în mâna lui – aproape ca o magie, cum îi spusese Madrigal odată.

Până în noaptea în care în sfârșit o revăzuse pe Madrigal, nici măcar nu știuse ce era un iadeș. Ea purta unul pe o panglică la gât, atât de distonant cu rochia ei de mătase, cu pielea ei catifelată.

— E un iadeș, îi spusese ea, arătându-i-l. Îți strângi degetul cârlig pe după o ramură, uite așa, ne punem amândoi câte o dorință și tragem. Celui care obține partea cea mai mare i se îndeplinește dorința.

— Magie? întrebase Akiva. De unde vin păsările astea ale căror oase fac magie?

— Oh, nu e magie. Dorințele nu se îndeplinesc cu adevărat.

— Și atunci, pentru ce s-o faci?

Ea ridicase din umeri.

— Speranță? Speranța poate fi o forță puternică. Poate că nu e magie autentică în ea, dar când știi care e cea mai arzătoare speranță și o păstrezi ca pe o lumină în tine, poți face lucrurile să se întâmple. E aproape ca o magie.

El era absorbit de ea, cu totul pierdut. Strălucirea ochilor ei aprinsese ceva în el care-l făcuse să-și dea seama că își petrecuse viața într-o ceață de semitrăire, în cel mai bun caz semisimțire.

— Și care e cea mai arzătoare speranță a ta? întrebase el, dorind ca, indiferent ce-ar fi fost, să i-l ofere el.

Ea devenise sfioasă.

— Nu trebuie să spui. Haide, pune-ți o dorință cu mine.

Akiva întinsese mâna și prinsese cu un deget ramura mai subțire a iadeșului. Lucrul pe care și-l dorea cel mai tare era ceva pe care nu și-l dorise niciodată, până s-o descopere pe ea. Și se îndeplinise în noaptea aceea și în multe nopți de după aceea. O scurtă și strălucitoare pauză de fericire, punctul central în jurul căruia gravita toată viața lui. Tot ce făcuse de atunci încoace fusese din pricină că o iubise pe Madrigal și o pierduse, pierzându-se și pe sine.

Iar acum? Zbura spre Karou cu adevărul în mâna lui, acest obiect atât de fragil, „aproape ca o magie”.

Aproape? Nu și de data asta.

Iadeșul acesta *clocotea* de magie. Semnătura lui Brimstone de pe el era la fel de puternică precum aceea de pe portaluri, care-i strepezise dinții lui Akiva. În os era adevărul și, cu el, puterea de a o face pe Karou să-l urască.

Și dacă ar fi fost să dispară – așa un obiect micuț să pice într-un ocean –, atunci, ce-ar fi fost? În ceea ce-o privește pe Karou, nu era nevoie să știe nimic. Atunci, ar fi putut fi a lui; ar fi putut s-o iubească. Mai mult, dacă n-ar exista niciun iadeș, *ea* l-ar putea iubi pe *el*.

Era un gând otrăvitor și îl umplu pe Akiva de dispreț față de sine însuși. Încercă să-l înăbușe, dar osul nu-i dădea pace. *Nu e nevoie să știe vreodată*, părea să-i spună, stând acolo, în palma lui deschisă. Iar Mediterana de jos, la mare distanță, împestrițată de soare și orbindu-l cu reflecțiile, și atât de adâncă, i-o confirma.

Nu e nevoie să știe vreodată.

41. ALEPH

Karou era exact unde-și imaginase Akiva că este, la o masă de cafenea de la marginea pieței Jemaa el-Fna, și, cum de asemenea își imaginase el, era neliniștită, în absența iadeșului. Înainte, dacă degetele ei ar fi ținut un creion, n-ar fi avut nevoie de altă ocupație. Acum, caietul ei de schițe zăcea deschis în fața ei, cu paginile albe orbitoare sub soarele nord-african, iar ea se foia în loc, neatentă, incapabilă să-și oprească ochii de a mai cerceta piața după Akiva.

O să vină, își spunea ea, și o să aducă iadeșul înapoi. Sigur.

Dacă era în viață.

Să-l fi rănit, oare, ceilalți serafimi? Au trecut deja două zile. Și dacă…? Nu. Era în viață. Să și-l imagineze altfel… mintea lui Karou nu era în stare. În mod absurd, își tot amintea de Kishmish, cu ani în urmă, înghițind acea molie-colibri – desăvârșita bruschețe a trecerii viu, neviu. Uite-așa!

Nu.

Gândurile ei își schimbară direcția, găsind punct de sprijin în iadeș. Ce însemnase, încât avusese un asemenea efect asupra lui Akiva? Și… ce i-ar fi putut spune el, încât să-l facă să cadă în genunchi? Misterul în privința ei însăși căpătase o tentă întunecată și ea simți un fior de teamă. Își amintea fără voie de Zuzana și de Mik, de expresiile de pe fețele lor – stupefiate și înfricoșate. De *ea*. O sunase pe Zuzana de pe aeroportul din Casablanca, unde făcuse escală. Se certaseră.

— Ce faci? voise să știe Zuzana. Hai să nu ne întoarcem la vremea comisioanelor misterioase, Karou.

Nu prea mai avea rost să fie discretă acum, așa că îi spusese. Zuzana, deloc surprinzător, luase poziția lui Akiva, că era prea periculos și că Brimstone n-ar fi vrut asta.

— Vreau să iei tu apartamentul meu, o informase Karou. Deja l-am sunat pe proprietar. Are o cheie pentru tine și e plătit pentru restul…

— Nu vreau tâmpenia ta de apartament, o întrerupsese Zuzana.

Zuzana, care locuia cu o mătușă bătrână ce gătea varză și glumea din când în când că ar ucide-o pe Karou doar pentru apartamentul ei.

— Pentru că locuiești *tu* în el. Doar n-ai să dispari așa, Karou. Ăsta nu e vreun afurisit de roman Narnia.

Era imposibil de discutat cu ea. Conversația se sfârșise prost, iar Karou rămăsese cu telefonul încălzit în mână și cu nimeni altcineva pe care să-l sune. O izbise cu nemaipomenită claritate cât de puțini oameni existau în viața ei.

Se gândise la Esther, așa-zisa ei bunică, și asta o întristase într-atât, încât mintea ei intrase într-o stare de încremenire. Aproape că aruncase telefonul la gunoi, chiar acolo – oricum nu avea încărcătorul –, dar a fost foarte bucuroasă a doua zi dimineața că n-o făcuse. Îi vibră în buzunar la cafenea, când ajunse la fundul paharului de suc, și îi dezvălui mesajul:

Nimic. De. Mâncare. Nicăieri. Mersi mult că m-ai lăsat să mor de foame. **gândacul moare**

Karou râse și își îngropă fața în palme, ba chiar lăcrimă puțin, iar când un bătrân o întrebă dacă se simțea bine, nu era prea sigură.

Se făcuseră două zile de când stătea aici; două nopți încercase să doarmă în camera ei închiriată în apropiere. Îi dăduse de urmă lui Razgut, doar ca să știe de unde să-l ia când va fi gata de plecare, și îl lăsase din nou, tânguindu-se după gavriilul său, pe care ea nu i-l dăduse. Avea să-și pună ea dorința pentru el, când va veni timpul să plece.

Să plece. Cu sau fără Akiva, cu sau fără iadeșul ei.

Cât avea să aștepte?

Două zile și două nopți nesfârșite, iar ochii ei săgetau în toate părțile, flămânzi. Inima îi tresălta în gol. Cu câtă rezistență fusese în ea, se dăduse bătută. Mâinile ei știau ce voiau: îl voiau pe Akiva, scânteia și văpaia lui. Chiar și în călduroasa primăvară marocană ei îi era frig, de parcă singurul cu o șansă de a o încălzi era el. În a treia dimineață, plimbându-se prin suk[9] spre Jemaa el-Fna, cumpără un articol ciudat.

Mănuși fără degete. Le zărise în dugheana unui vânzător, tricotate strâns, din lână berberă tărcată, întărite cu piele pe palme. Și le pusese. Îi acopereau hamsele în întregime și nu se putea păcăli singură că și le cumpărase ca să-i țină de cald. Știa

---

[9] Piață, bazar, în țările arabe.

ce voia. Voia ceea ce voiau și mâinile ei: să-l atingă pe Akiva și nu doar cu vârful degetelor, și nu cu prudență, și nu cu frică de a-i provoca durere. Voia să-l țină strâns și să fie ținută strâns, într-o perfectă unitate, ca un dans lent. Voia să se potrivească cu el, să-l respire, să devină vie pe lângă el, să-l descopere, să-i țină fața în mâini, așa cum i-o ținuse și el pe a ei, cu tandrețe.

Cu *dragoste*.

„O să vină și o să știi”, îi făgăduise Brimstone odată și, cu toate că de bună seamă nu-i trecuse niciodată prin minte că avea să vină în persoana unui dușman, ea știa acum că Brimstone nu se înșelase. O știuse. Era simplă și totală, ca foamea sau fericirea, și când își ridică ochii din ceaiul ei, în a treia dimineață, și îl văzu pe Akiva în piață, stând la vreo douăzeci de metri depărtare și uitându-se la ea, o electriză din cap până în picioare, de parcă nervii ei ar fi captat lumina stelelor. Era teafăr.

Era aici. Se ridică de pe scaun.

O surprinse faptul că stătea acolo, la distanță.

Și când veni spre ea, pășea greoi și avea fața întunecată, apropiindu-se încet, fără tragere de inimă. Siguranța ei se evaporă. Nu întinse mâna spre el, nici nu făcu vreun pas din spatele mesei. Toată lumina stelelor se retrase din terminațiile ei nervoase, lăsând-o rece, și se uită lung la el – încetineala greoaie, privirea inexpresivă –, întrebându-se dacă nu cumva își imaginase c-ar fi fost ceva între ei.

— Bună, zise ea cu voce slabă, șovăind, și cu un strop de speranță că s-ar putea să nu-l fi citit ea bine, că el încă ar mai putea răsfrânge înapoi spre ea acea explozie stelară pe care vederea lui i-o declanșase.

Asta era ceea ce își dorise întotdeauna și ceea ce crezuse că găsise: cineva care să fie pentru ea, așa cum ea era pentru el, ai cărui sânge și fluturi cântă la ai ei și le răspund, notă cu notă.

Dar Akiva nu răspunse nimic. O salută scurt din cap și nu făcu nicio tentativă să vină mai aproape.

— Ești bine, zise ea, iar vocea nu-i putea cuprinde nici pe departe bucuria.

— Ai așteptat, remarcă el.

— Am… am zis c-o să aștept.

— Atât cât o să poți.

Era supărat fiindcă nu promisese? Karou ar fi vrut să-i spună că atunci nu știuse ceea ce știa acum – că „atât cât o să poată” era într-adevăr un timp lung și că simțea că-l așteptase pe el toată viața ei. Însă a fost redusă la tăcere de expresia lui închisă.

Akiva întinse mâna și spuse:

— Poftim.

Era iadeșul ei, atârnat de sfoară.

Ea îl luă, izbutind să șoptească un *mulțumesc*, și îl trecu peste cap. Se așeză înapoi la locul lui de la baza gâtului ei.

— Ți-am adus și astea, adăugă Akiva, punând pe masă caseta în care se aflau cuțitele ei lună-nouă. O să ai nevoie de ele.

Suna dur, aproape ca o amenințare. Karou rămase nemișcată, clipind să-și țină lacrimile în frâu.

— Mai vrei să știi cine ești? întrebă Akiva.

Nici măcar nu se uita la ea. Se uita dincolo de ea, spre nimic.

— Bineînțeles că da, răspunse ea, deși nu la asta se gândise.

Ceea ce voia în clipa asta era să se întoarcă în timp, la Praga. Acolo crezuse, cu o certitudine care-i fusese deopotrivă emoție și adăpost, că Akiva venise înapoi din cine știe ce noapte neagră a sufletului *pentru ea*. Acum era ca și când murise din nou și, cu toate că își avea iadeșul înapoi, și cu toate că avea să afle, în sfârșit, răspunsul la întrebarea din miezul ființei sale, și ea se simțea moartă, de asemenea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cu ceilalți?

Akiva îi ignoră întrebarea.

— E vreun loc în care am putea merge?

— Să mergem?

Akiva făcu semn spre lumea din piață, vânzători construindu-și piramidele de portocale, turiști ducându-și aparatele de fotografiat și plasele de cumpărături.

— O să vrei să fii singură pentru asta, insistă el.

— Ce… ce ai să-mi spui, încât să vreau să fiu singură ca să aud?

— N-o să-ți spun nimic.

Akiva se uita dincolo de ea, plimbându-și ochii tot timpul, astfel încât ea începuse să se simtă ca un soi de imagine neclară, dar acum își fixă privirile asupra ei. Strălucirea lor era ca soarele în topaz, iar ea văzu, mai înainte ca el să-și mute din

nou privirea, sclipirea nudă a unui dor atât de profund, încât durea să-l vezi.

— O să rupem iadeșul, zise el.

•

Și atunci ea o să știe totul și o să-l urască. Akiva încercase să se pregătească pentru felul în care Karou avea să se uite la el odată ce va înțelege. O urmărise vreo câteva secunde bune din piață, înainte ca ea să-și ridice ochii, și observase cum i se transformase chipul la vederea lui – din îngrijorat, pierdut în așteptare, în… lumină. Era de parcă ar fi emis un flux de radiație ce ajungea până la el chiar și la distanța la care se oprise și îl scălda în lumină și îl ardea.

Tot ceea ce nu merita și nu putea avea niciodată fusese în clipa aceea. Tot ce își dorea în clipa asta era s-o strângă la piept, să-și îngroape mâinile în părul ei – care era curat și pieptănat drept ca râurile peste umerii ei –, să se piardă în parfumul și în moliciunea ei.

Își aminti o poveste pe care i-o spusese cândva Madrigal: povestea umană a golemului. Era o creatură plămădită din lut în forma unui om, adusă la viață prin scrijelirea simbolului *aleph* în frunte. Aleph era prima literă a unui alfabet ancestral uman și prima literă a cuvântului ebraic *adevăr*, era începutul. Urmărind-o pe Karou cum se ridică în picioare, radioasă într-o cascadă de păr cu reflexele pietrei de lapislazuli, într-o rochie tricotată de culoarea mandarinelor, cu un șirag de mărgele argintii la gât și o expresie de bucurie, de ușurare și de… *dragoste* pe frumoasa ei față, Akiva știu că ea era aleph pentru el, adevărul și începutul lui. Sufletul lui.

Încheieturile aripilor sale îl dureau de pofta de a bate, o dată, și a-l propulsa spre ea, dar, în loc de asta, merse, greoi și chinuit. Mâinile parcă îi erau ferecate în fier, împiedicându-l să se întindă spre ea. Modul în care lumina se stinse din ea la răceala apropierii lui, șovăirea și speranța din glasul ei – îl ucideau, una după alta. Era mai bine așa. Dacă ceda și obținea ce voia, ea l-ar fi urât și mai mult odată ce-ar fi aflat cine era el de fapt. Așa că se ținu la distanță, suferind, pregătindu-se pentru momentul despre care știa că o să vină.

— Să-l rupem? întrebă Karou acum, uitându-se la iadeș surprinsă. Brimstone n-a făcut-o niciodată…

— Nu era al lui, o întrerupse Akiva. N-a fost niciodată al lui. El doar îl păstra. Pentru tine.

Nu fusese în stare să-l arunce în mare. Numai faptul că se gândise la asta îl făcea să-i fie silă de el însuși – și mai multe dovezi că era nedemn de ea. Ea merita să cunoască povestea, în toată brutalitatea și suferința sa, iar dacă el avea dreptate în privința iadeșului, avea foarte curând s-o știe.

Karou nu părea să simtă ceva din importanța momentului.

— Akiva, șopti ea. Ce e?

Iar când ea se uită la el cu ochii ei negri de pasăre, speriați și imploratori, el se văzu nevoit să se întoarcă, într-atât de puternic era dorul care se răsucea prin venele lui. Să n-o atingă în clipa aceea a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată.

•

Și ar fi putut continua între ei în modul acela îngrozitor și prefăcut, dar Karou văzuse ce văzuse și pe deasupra o și simțise – dorul lui Akiva, întâlnindu-se cu al ei, într-un loc adânc –, iar când el se întoarse cu spatele, ea păru să se destrame deodată, ca un cablu care plesni, și toate reținerile ei cedară. Nu mai putu suporta. Întinse mâna spre el. Mâna ei pe jumătate înmănușată, cu hamsa acoperită, îi cuprinse brațul, cu blândețe și lipită de pielea lui, și îl întoarse iarăși spre ea. Făcu un pas mai aproape, își dădu capul pe spate ca să-l privească în ochi și îi luă și celălalt braț.

— Akiva, murmură ea, fără teamă în glas, ci șoptit, pătimaș și dulce. Ce e?

Mâinile ei urcară, peste oțelul brațelor și al umerilor lui, mai sus, pe rampele trapezilor până la gât, apoi pe maxilarul aspru-neted, și apoi vârfurile degetelor ei îi atingeau buzele, atât de moi, prin comparație. I le simți tremurând.

— Akiva, repetă ea. Akiva. *Akiva*.

Părea să spună: *Destul cu asta*; *nu te mai preface*.

Și, astfel, cu un fior, el se supuse. Renunță la prefăcătorie și își lăsă capul în jos, astfel încât fruntea ajunse să i se odihnească în creștetul capului ei, încins de soare. Brațele lui o cuprinseră și o strânseră. Karou și Akiva erau ca două pietre de cremene ciocnindu-se una de alta pentru a aprinde stelele. Cu un oftat, ea se destinse și a fost ca o întoarcere acasă să se topească la pieptul lui și să se odihnească. Simțea asprimea

gâtului neras pe obrazul ei, în timp ce el testa, pe obrazul lui, perfecta netezime de apă a părului ei. Rămaseră astfel o vreme îndelungată, liniștiți, mai puțin sângele, nervii și fluturii lor – erau din ce în ce mai plini de viață, fremătând și ropotind într-o melodie dezlănțuită și perfectă, identică notă cu notă.

Iadeșul, mic, dar ascuțit, era captiv între ei.

42. DORINȚĂ, SARE ȘI DEPLINĂTATE

— Aici, zise Karou, conducându-l pe Akiva spre o ușă azurie dintr-un zid prăfuit.

Se țineau de mână, cu degetele împletite. Nu se puteau abține să nu se atingă și, în timp ce-l conducea prin medina[10], Karou simțea că plutește. Ar fi putut să se grăbească, în schimb, ei se lăsaseră în voia valurilor, oprindu-se ba să privească un țesător de covoare, ba să se uite într-un coș cu cățeluși, ba să testeze vârful pumnalelor ornamentale cu vârful degetului – orice, numai grabă nu.

Însă, oricât de încet ar fi mers, tot ajunseră la destinație. Akiva o urmă pe Karou într-un gang întunecos, care se deschidea într-o curte interioară luminoasă, o lume ascunsă, deschisă numai spre cer. Curtea era mărginită de curmali și strălucea cu plăcuțele de *zellij*[11], iar în centru clipocea o fântână. Un balcon înconjura întregul etaj, iar la camera lui Karou se ajungea pe o scară-melc. Camera era mai mare decât apartamentul ei, cu tavan înalt și lambrisat. Pereții erau din *tadelakt*[12] vermilion, cu o lumină mocnită, adâncă, de pământ, și pătură berberă de pe pat sugera niște binecuvântări misterioase într-un limbaj de simboluri.

Akiva închise ușa și îi dădu drumul mâinii lui Karou, iar momentul pe care ea îl tot împinsese de la spate, înaintea lor, dejucându-l – ruperea iadeșului... sosise.

Gata. Asta era.

Gata.

Akiva se îndepărtă de ea, se uită pe o fereastră, își ridică mâinile și își trecu degetele prin păr cu un gest care începuse să devină familiar, apoi se întoarse iarăși spre ea.

— Ești gata, Karou?

Nu.

---

[10] Partea veche a oricărui oraș arab din Africa de Nord.

[11] Mozaic marocan.

[12] Tencuială tradițională din Marrakech, din calcar local lustruit și tratat (frecat) cu ulei de măsline solid, pentru impermeabilitate (*tadelakt* este un cuvânt berber și înseamnă „a freca”).

Deodată, *nu*. Nu era gata. Panica se zbuciuma ca un haos de aripi în pieptul ei.

— Putem aștepta, zise ea, cu vioiciune prefăcută. Oricum, e mai bine să nu zburăm până nu se întunecă.

Planul era să-l ia pe Razgut, odată ce soarele avea să apună, și să zboare cu el la adăpostul întunericului spre portal, oriunde s-o fi aflat acesta.

Akiva se apropie de ea, din câțiva pași șovăitori, și se opri la o oarecare distanță, cât să n-o poată atinge.

— Am putea aștepta, zise el, aparent ispitit de idee. Apoi adăugă, foarte blând: Dar asta n-o să ușureze lucrurile cu nimic.

— Mi-ai spune, nu-i așa, dacă ar fi ceva îngrozitor?

El veni și mai aproape, ridică mâna și o mângâie pe păr, o dată, încet. Ca o felină, ea se mlădie sub mâna lui.

— Karou, nu trebuie să-ți fie teamă. Cum ar putea fi îngrozitor? E despre *tine*. Tu nu poți fi decât frumoasă.

Un zâmbet timid îi înflori fetei pe buze. Trase aer în piept și spuse, cu hotărâre:

— Bine, atunci. Trebuie să, ăă, stăm jos?

— Dacă vrei.

Ea se duse la pat și se urcă în mijloc, strângându-și picioarele sub ea și trăgând tivul rochiei portocalii peste genunchi – rochia pe care o cumpărase din suk, cu gândul că Akiva o s-o vadă îmbrăcată cu ea. Cumpărase, de asemenea, și haine mai practice, pentru călătorie și ce avea să mai vină după aceea. Toate erau împachetate într-o geantă nouă și pregătite de plecare, laolaltă cu lucrurile necesare obișnuite pe care nu le putuse lua din Praga, obligată să părăsească orașul atât de brusc. Se bucura că Akiva îi adusese cuțitele – se bucura că le are, adică, și se temea că ar putea avea nevoie de ele.

El se așeză cu fața spre ea, cu picioarele întinse degajat, cu umerii aduși în față într-un mod care le accentua lărgimea.

Atunci, Karou avu o altă străfulgerare, o crăpătură în suprafața timpului, și o privire înăuntru, în Akiva. El stătea tot ca acum, cu umerii solizi și relaxați exact în aceeași poziție, dar… erau goi, ca și pieptul lui, iar el era tot numai mușchi și piele bronzată, umărul stâng un hățiș de cicatrice. Din nou, pe chipul lui, zâmbetul care rănea cu frumusețea sa. Din nou, o clipă și dispăru.

Ea clipi des, își lăsă capul într-o parte și murmură:

— *Oh*.

— Ce? întrebă Akiva.

— Uneori, am impresia că te văd, într-un alt timp sau ceva de genul… nu știu.

Scutură din cap și flutură din mână.

— Umărul tău. Ce-a pățit?

El duse mâna la umăr, privind-o pătrunzător.

— Ce-ai văzut?

Ea roși. Fusese ceva senzual în imaginea aceea, el, stând așa, fără cămașă și fericit. Spuse numai:

— Pe tine… zâmbind. Nu te-am văzut zâmbind așa în realitate.

— A trecut multă vreme.

— Mi-ar plăcea s-o faci, zise ea. Pentru mine.

El nu zâmbi. Durerea îi străbătu fața și își lăsă privirea în jos, la încheieturile degetelor, apoi și le ridică înapoi la ea.

— Vino aici, zise el, și întinse mâna, luând sfoara iadeșului și scoțând-o peste capul ei.

Își îndoi un deget în jurul unui braț al iadeșului.

— Uite așa.

Ea nu-l apucă pe celălalt. Zise cu sufletul la gură:

— Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să fim dușmani. Nu și dacă nu vrem noi să fim. Depinde de noi, nu-i așa?

— Va depinde de *tine*, zise el.

— Dar eu deja știu…

Akiva clătină din cap, cu mâhnire.

— Nu poți să știi. Nu poți să știi până nu afli.

Karou scoase un oftat exasperat.

— Vorbești ca Brimstone, mormăi ea, și se așeză mai bine, adunându-și gândurile.

Apoi, în sfârșit, întinse mâna și își încolăci degetul mic în jurul brațului liber al iadeșului. Încheietura degetului ajunse lipită de a lui Akiva și chiar și acest mic contact îi stârni un val de efervescență prin tot corpul.

Acum, tot ce aveau de făcut era să tragă. Karou așteptă o clipă, crezând că Akiva va da tonul, dar apoi se gândi că el o aștepta pe ea. Îi cercetă ochii – erau ațintiți asupra ei, arzători – și își încordă mâna. Singura cale să faci asta era s-o faci și gata. Începu să tragă.

De data asta, a fost Akiva cel care și-a smucit mâna înapoi.

— Stai, zise el. Așteaptă.

Duse mâna la fața ei, iar Karou i-o acoperi cu palmele, apăsând-o de obrazul ei.

El spuse:

— Vreau să știi… Înghiți în sec. Trebuie să știi că am fost atras spre tine – spre tine, Karou – înainte de iadeș. Înainte să fi știut… Și cred… cred că te-aș fi găsit oricum, indiferent cum ai fi fost ascunsă.

Se uita la ea cu o intensitate extraordinară.

— Sufletul tău cântă sufletului meu. Sufletul meu e al tău și va fi întotdeauna, în orice lume. Orice s-ar întâmpla…

Vocea i se frânse și trase aer în piept.

— Am nevoie să-ți amintești că te iubesc.

Iubire. Karou se simți îmbăiată în lumină. Cuvântul prețios sări pe propriile buze drept răspuns pentru el, însă el insistă:

— Spune-mi c-o să-ți aduci aminte. Promite-mi.

Asta era o promisiune pe care *putea* să i-o facă și nu șovăi. Akiva rămase tăcut, iar Karou, stând aplecată, cu răsuflarea oprită, se gândi că asta ar putea fi tot – că el tocmai ar spune așa ceva și apoi n-ar săruta-o. Ceea ce ar fi absurd și ea ar protesta, dacă s-ar ajunge la asta. Dar nu s-a ajuns.

Una dintre mâinile lui era deja pe obrazul ei; acum o ridică și pe cealaltă. Îi luă fața între palme și apoi se petrecu lin ca inevitabilitatea: lunecară împreună. Gura lui adie peste a ei. O aplecare, o atingere ca o șoaptă – o trecere blândă, blândă, cu buza de jos plină a lui Akiva peste ambele buze ale lui Karou, de jos în sus, apoi iarăși spațiu între ei, un spațiu atât de mic, fețele lor atât de apropiate. Respirau unul răsuflarea celuilalt, în timp ce atracția creștea între ei și în ei, astrală, apoi spațiul dispăru din nou și nu rămase decât sărutul.

Dulce și cald, tremurând.

Blând și apăsat, adâncindu-se.

Mentă în respirația lui Karou, sare pe pielea lui Akiva.

Mâinile lui în părul ei, cufundate până la încheieturi, ca în apă; palmele ei pe pieptul lui, iadeșul uitat la descoperirea bătăilor inimii lui.

Blândețea se prefăcu în altceva. Vibrație. Plăcere. Ceea ce o copleși pe Karou era *realitatea, concretețea* profund fizică a lui Akiva – sare, mosc și mușchi, flacără, carne și bătăi de inimă – senzația de *deplinătate*. Să-l guste și să-l simtă sub buzele ei –

gura lui, apoi bărbia lui, gâtul și locul sensibil din spatele urechii, și cum se înfioră când îl sărută acolo, și cumva mâinile ei se strecurară pe sub cămașa lui și mai sus, astfel încât numai jumătățile de mănuși mai stăteau între palmele ei și pieptul lui. Vârfurile degetelor se plimbară pe el, iar el se cutremură și o strivi la pieptul lui și sărutul deveni mult mai mult decât un sărut.

Karou a fost cea care s-a lăsat pe spate, trăgându-l și pe el jos odată cu ea, peste ea, și să-l simtă cu tot corpul lui pe tot corpul ei era complet și incandescent și… deopotrivă familiar, iar ea era ea însăși, dar nu tocmai, arcuindu-se spre el cu un scâncet slab de animal.

Și Akiva se desprinse.

A fost pe cât de iute, pe atât de distrugător – o tresărire și el a fost în picioare, lăsând în urmă marginile sfâșiate ale momentului. Karou se ridică în capul oaselor. Habar n-avea unde i se dusese respirația. Rochia îi era adunată pe coapse; iadeșul zăcea abandonat pe pătură, iar Akiva stătea la picioarele patului, cu fața întoarsă de la ea, cu mâinile în șolduri și capul plecat. Respirația lui avea același ritm cu a ei, chiar și acum. Karou rămase tăcută, biruită de puterea care o stăpânise. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Cu acest spațiu între ei acum, era mustrată de cuget – ce-o făcuse să ducă lucrurile atât de departe? –, dar deopotrivă le voia înapoi, dorința dureroasă, sarea și deplinătatea.

— Îmi pare rău, zise Akiva, cu efort.

— Nu, de la mine a pornit și e totul în regulă. Akiva, și eu te iubesc…

— Nu e totul în regulă, o contrazise, întorcând privirea spre ea, cu ochii lui de tigru foc și pară. Nu e totul în regulă, Karou. N-am vrut să se întâmple asta. Nu vreau să mă urăști mai mult decât mă urăști deja…

— Să te *urăsc*? Cum aș putea vreodată…

— Karou, zise el, întrerupând-o scurt. Trebuie să afli adevărul și trebuie să-l *afli* acum. Trebuie să rupem iadeșul.

•

Și astfel, în sfârșit, o făcură.

43. TROSC

Așa un lucru mărunt și fragil. Și sunetul pe care-l scoase: un trosnet clar, curat.

44. ÎNTREG

Trosc.

Năvală, ca de vânt printr-o ușă deschisă, iar Karou era ușa, și vântul venea acasă, și tot ea era și vântul. Ea era tot: vânt, casă și ușă. A dat năvală în ea însăși și s-a umplut.

S-a lăsat înăuntru și a fost plină.

S-a închis la loc. Vântul s-a domolit. Atât de simplu a fost.

•

Ea era un întreg.

45. MADRIGAL

Ea e un copil.

Zboară. Aerul e rarefiat și greu de respirat, și lumea e undeva jos, foarte departe, încât și lunile, jucând șah pe tabla cerului, sunt văzute de deasupra, ca niște coroane strălucitoare pe capete de copii.

•

Ea nu mai e copil.

Alunecă din cer, printre crengile arborilor recviem. E întuneric și crângul e însuflețit de sâsâitul evangelinelor, păsările-șarpe de noapte care beau florile de recviem. Sunt atrase de ea – *sâss-sâss* – și săgetează în jurul coarnelor ei, scuturând florile al căror polen se cerne precum aurul și i se așterne pe umeri.

•

Mai târziu, va amorți buzele iubitului ei, când el o va sorbi.

•

E în bătălie. Serafimii plonjează din cer, lăsând dâre de foc.

•

E îndrăgostită. E lumină orbitoare în ea, de parcă a înghițit o stea.

•

Urcă pe un eșafod. Mii și mii de fețe sunt întoarse spre ea, dar ea vede numai una.

•

Îngenunchează pe câmpul de bătălie lângă un înger pe moarte.

•

Aripile o înfășoară. Piele ca febra, dragoste ca vâlvătaia.

•

Urcă pe un eșafod. Mâinile îi sunt legate la spate, aripile tăiate. Mii și mii de fețe o privesc; picioarele bat în pământ, copite; glasurile strigă și batjocoresc, însă unul se ridică deasupra tuturor celorlalte. E al lui Akiva. E un țipăt în stare să scoată duhurile din cuiburile lor.

•

Ea e Madrigal Kirina, care a îndrăznit să-și închipuie un nou mod de a trăi.

•

Securea e un obiect grozav și strălucitor, ca o lună în cădere. E iute…

46. IUTE

Karou icni. Mâinile i se ridicară la gât și îl înconjurară, dar era intact.

Se uită la Akiva și clipi des, iar când îi șopti numele, în vocea ei se declanșă o intensitate nouă, o infuzie de uimire, de iubire și de implorare, care o făcu să pară ca venind din alt timp. Cum, de fapt, se și întâmpla.

— Akiva, șopti ea cu deplinătatea ființei sale.

Cu dor, cu durere, el îi întoarse privirea și așteptă.

Ea își coborî mâinile de la gât, mâini care tremurară când își scoase mănușile, dezgolindu-și palmele. Se uită la ele.

Ele se uitară la ea.

Se uitară la ea – doi ochi seci, indigo – și ea înțelese ce făcuse Brimstone.

•

În sfârșit, înțelese totul.

A fost odată ca niciodată,
când pe cer erau două luni, surori.

Nitid era zeița lacrimilor și a vieții,
iar cerul era al ei.
Nimeni n-o venera pe Ellai, în afară de amanții secreți.

47. EVANESCENȚĂ

Madrigal urcă pe eșafod. Mâinile îi erau legate la spate, aripile bătute în cuie, ca să nu poată zbura. Era o precauție deloc necesară. Pe deasupra se arcuiau gratiile de fier ale Cuștii. Gratiile erau ca să țină serafimii *afară*, nu himerele *înăuntru*, dar în ziua aceea aveau să servească și acestui scop. Madrigal nu avea să se ducă nicăieri, decât la moarte.

— Nu e nevoie de asta, obiectase Brimstone, când Thiago poruncise baterea în cuie a aripilor.

Vocea lui ieșise ca un hârșâit aproape prea slab ca să fie auzit, ca un obiect târât pe pământ.

Thiago, Lupul Alb, generalul, fiul Despotului și mâna lui dreaptă, îl ignorase. Știa și el că nu era necesară. Voia s-o umilească. Moartea lui Madrigal nu era de ajuns pentru el. O voia înjosită, căindu-se. O voia în genunchi.

Avea să fie dezamăgit. Îi putea lega mâinile și aripile, o putea sili să cadă în genunchi și o putea privi murind, dar nu stătea în puterea lui s-o facă să se căiască.

Ei nu-i părea rău pentru ceea ce făcuse.

În balconul palatului, Despotul ședea cu toată pompa. Avea capul unui cerb, cu vârfurile coarnelor aurite. Thiago era la locul său, în dreapta tatălui. Locul din stânga Despotului era al lui Brimstone și era gol.

Mii și mii de ochi erau ațintiți asupra lui Madrigal, iar hărmălaia mulțimii se ascuțea în ceva întunecat, vocile înălțându-se în batjocuri. Picioarele băteau în pământ, tunătoare. Nu mai fusese vreo execuție în piață de nici nu se mai știa când, dar cei adunați acum știau ce să facă, de parcă ura era un atavism care abia aștepta să iasă la suprafață.

Un țipăt acuzator:

— Iubitoare de îngeri!

Unii din mulțime au fost șocați, neconvinși. Madrigal era o frumusețe, o bucurie – oare chiar să fi făcut ea acest lucru de negândit?

Și apoi a fost adus Akiva. A fost ordinul lui Thiago ca el să fie silit să vadă. Gardienii îl doborâră în genunchi, pe o platformă în partea opusă eșafodului, de unde vederea să-i fie

neîmpiedicată. Chiar și-așa, însângerat, înlănțuit și slăbit de tortură, era superb. Aripile lui înflăcărate răspândeau lumină; ochii îi erau foc viu, feroce, și se fixară asupra ei, iar Madrigal simți cum se umple de căldura amintirilor și a tandreții și de un ascuțit regret că trupul ei nu avea să-l mai cunoască pe al lui, gura ei nu avea s-o mai întâlnească pe a lui, visele lor nu aveau să se mai împlinească niciodată.

În ochii ei se iviră lacrimi. Zâmbi de la distanță spre el și privirea ei era atât de fără greș una de iubire, că nimeni dintre privitori nu s-a mai putut îndoi de vinovăția ei.

Madrigal Kirina era vinovată de trădare – de iubire a dușmanului –, condamnată la moarte și mai rău, o sentință care nu mai fusese dată de sute de ani: evanescență.

Dispariție.

Era singură pe eșafod, cu călăul purtând cagulă. Ținându-și capul sus, păși spre blocul de piatră și se lăsă în genunchi. Atunci începu Akiva să strige. Vocea lui se ridică peste pandemoniu – un țipăt în stare să scoată sufletele tuturor celor adunați, un sunet în stare să sperie duhurile din cuiburile lor.

Pătrunse în inima lui Madrigal și ea tânji să-l prindă în brațele ei. Știa că Thiago voia ca ea să cedeze, să plângă și să implore, dar n-avea s-o facă. N-avea niciun rost. Nu exista nici cea mai mică speranță de viață. Nu pentru ea.

O ultimă privire spre iubirea ei și își puse capul pe blocul de piatră. Era de piatră neagră, ca toate celelalte din Loramendi, și era fierbinte ca o nicovală pe obrazul ei. Akiva țipă, iar inima lui Madrigal îi răspunse. Pulsul i se acceleră – urma să *moară* –, dar își păstră calmul. Avea un plan și se agăță de acesta cu toate puterile ei atunci când călăul își ridică securea – un obiect mare și strălucitor, ca o lună în cădere –, pentru că ea avea de lucru și nu-și putea permite să-și piardă concentrarea. Nu terminase încă.

După ce murea, trebuia să-i salveze viața lui Akiva.

48. PURĂ

Madrigal Kirina era Madrigal *a kirinilor*, unul dintre ultimele triburi înaripate din Munții Adelphas. Adelphas constituiau un bastion natural între Imperiul serafimilor și ținuturile libere – teritoriul necucerit al himerelor –, și de secole nimeni nu mai locuia în siguranță pe piscurile lor. Kirinii, arcași iscusiți și iuți ca fulgerul, au rezistat mai mult ca oricare alt trib. Fuseseră nimiciți cu doar un deceniu în urmă, când Madrigal era copil. Ea crescuse în Loramendi, copila turnurilor și a acoperișurilor, nu a munților.

Loramendi – Cușca, Fortăreața Neagră, Bârlogul Despotului – adăpostea aproape un milion de himere, creaturi de toate înfățișările care, dacă n-ar fi fost serafimii, n-ar fi locuit niciodată împreună, n-ar fi luptat umăr la umăr și n-ar fi vorbit aceeași limbă. Odinioară, rasele fuseseră împrăștiate, izolate, uneori făcând schimburi între ele, alteori încăierându-se – cineva din tribul kirinilor, ca Madrigal, nu avea mai multe în comun cu cineva din tribul anolis din Iximi, de exemplu, decât avea un lup cu un tigru –, dar Imperiul schimbase starea de lucruri. Intitulându-se păzitorii lumii, îngerii le oferiseră creaturilor pământului un inamic comun, iar acum, după secole de luptă, împărtășeau o moștenire și o limbă, istorie, eroi și o cauză. Erau o națiune – al cărei lider era Despotul și a cărei capitală era Loramendi.

Era un oraș-port, în portul ei încăpător adăpostind vase de război, bărci pescărești și o solidă flotă comercială. Undele de la suprafața apei erau mărturie a creaturilor amfibii care, făcând parte din alianță, escortau vasele și luptau de partea lor. Cetatea însăși, între masivele sale ziduri negre și gratiile fortăreței, era locuită de populații foarte diferite și, cu toate că fuseseră îmboldite să se unească de-a lungul secolelor, încă aveau tendința să se stabilească în cartiere după asemănări sau afinități, iar între ele exista un sistem de caste bazat pe înfățișare.

Madrigal era dintre cei cu aspect uman superior, cum se spunea despre rasele cu capul și torsul de bărbat sau femeie. Coarnele ei erau de gazelă, negre și inelate, înălțându-se din

fruntea ei și pe spate, într-o arcuire de iatagan. Picioarele i se schimbau de sub genunchi, părțile de gazelă, subțiri și acoperite cu blană, conferindu-le o lungime elegantă și exagerată, astfel încât, atunci când stătea dreaptă, avea aproape doi metri, fără coarne, din care cea mai mare parte se datora picioarelor. Era subțire ca un lujer. Ochii ei căprui, mult depărtați, erau la fel de mari și de umezi ca ai cerbului, dar fără lipsa de expresivitate a ochilor de cerb. Erau pătrunzători, direcți și inteligenți, vioi ca scânteile. Fața îi era ovală, netedă și albă, gura plină și mobilă, făcută pentru zâmbet.

După criteriile oricui, era frumoasă, deși își arăta cât putea mai puțin frumusețea, păstrându-și părul negru tuns scurt ca blana și nepurtând nici machiaj, nici podoabe. Nu conta. Era frumoasă, iar frumusețea avea să fie remarcată.

Thiago o remarcase.

Madrigal se ascundea, deși ar fi tăgăduit, dacă ar fi fost acuzată. Era pe acoperișul barăcilor din nord, întinsă pe spate, de parcă ar fi căzut din cer. Sau nu chiar din cer. Dacă ar fi căzut din cer, ar fi aterizat pe gratiile de fier. Era în interiorul Cuștii, pe un acoperiș, cu aripile larg întinse de-o parte și de alta.

De jur împrejur, simțea cadențele maniace ale cetății, pe care, de asemenea, le auzea și le mirosea – agitație, pregătiri. Carne friptă, instrumente acordate. O rachetă de probă pentru focul de artificii sfârâi prin aer ca un înger prost zămislit. Ar fi trebuit să se pregătească și ea. În loc de asta, stătea culcată pe spate, ascunzându-se. Nu era îmbrăcată de sărbătoare, ci în uniforma ei de piele soldățească – pantaloni scurți, strânși pe ea ca a doua piele, până la genunchi, și o vestă care la spate era legată cu șireturi, ca să permită aripilor să se miște. Cuțitele sale, făurite în semn de omagiu pentru lunile surori, stăteau lângă ea. Arăta relaxată, chiar moleșită, dar stomacul îi fremăta, iar mâinile erau strânse în pumni.

Luna nu-i era de ajutor. Deși soarele era pe cer – era mijlocul unei după-amiezi senine –, Nitid deja se ivise, de parcă Madrigal chiar ar fi avut nevoie de un semn. Nitid era luna luminoasă, sora mai mare, și printre kirini umbla credința că, atunci când Nitid răsărea mai devreme, însemna că era nerăbdătoare și că urma să se întâmple ceva. Ei bine, în seara aceasta cu siguranță avea să se întâmple ceva, dar Madrigal încă nu știa ce.

Depindea de ea. Încordată înăuntrul ei, decizia ei neluată se simțea ca o coardă de arc prea întinsă.

O umbră, aerul mișcat de niște aripi și sora ei, Chiro, veni să aterizeze lângă ea.

— Aici erai, zise ea. Te ascunzi.

— Ba nu..., începu Madrigal să protesteze, dar Chiro n-o ascultă.

— Ridică-te!

O lovi cu piciorul în copite pe Madrigal.

— Sus, sus, sus! Am venit să te iau la baie.

— Baie? E vreun apropo? Madrigal se mirosi. Sunt aproape sigură că nu miros.

— Poate că nu, dar între *strălucitor de curată* și *nemirositoare* există o vastă zonă incertă.

Ca și Madrigal, Chiro avea aripi de liliac; spre deosebire de ea, avea și înfățișare de animal, cu cap de șacal. Nu erau surori de sânge. Când Madrigal rămăsese orfană în urma raidului de capturare de sclavi care vizase tribul ei, supraviețuitorii veniseră în Loramendi – câțiva bătrâni, cu puținii copii pe care izbutiseră să-i ascundă în peșteri și cu Madrigal. Avea șapte ani și nu fusese luată în sclavie numai pentru că nu se aflase acolo. Fusese pe vârful muntelui, să adune pieile lepădate de elementalii-de-aer din cuiburile lor de năpârlire abandonate, și se întorsese la ruine, cadavre, distrugere. Părinții ei fuseseră printre cei luați, nu printre morți, și multă vreme ea visase că avea să-i găsească și să-i elibereze, însă Imperiul era vast și își înghițise sclavii cu totul. Devenise din ce în ce mai greu să-și păstreze visul, pe măsură ce creștea.

În Loramendi, familia lui Chiro, din rasa sabilor de deșert, fusese aleasă să o adopte, în principal pentru că, fiind înaripați, puteau să se descurce cu ea. Madrigal și Chiro crescuseră împreună, ca două surori bune, deși nu de același sânge.

Pulpele lui Chiro erau de linx, de caracal, mai precis, și, când se așeză lângă Madrigal, postura ei era ca de sfinx.

— Pentru bal, zise ea, aș fi sperat că aspiri la *curățenie sclipitoare*.

Madrigal oftă.

— Balul.

— Doar n-ai uitat, zise Chiro. Nu te preface c-ai uitat.

Avea dreptate, firește. Madrigal nu uitase. Cum ar fi putut?

— Sus, o îndemnă Chiro și o lovi din nou peste picioare. Sus, sus, sus!

— Încetează, mormăi Madrigal, rămânând unde se afla și răspunzând, fără tragere de inimă, cu lovituri de picioare.

Chiro continuă:

— Spune-mi că măcar ți-ai luat o rochie și o mască.

— Când să-mi fi luat o rochie și o mască? M-am întors din Ezeret de numai…

— O săptămână, ceea ce înseamnă destul timp. Pe cinstite, Madrigal, ăsta nu e doar un bal ca oricare.

Exact, gândi Madrigal. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi ascuns pe acoperiș, încercând să nu se mai gândească la amenințarea ce-o pândea, care-i făcea inima s-o ia la goană ca un șoarece-scorpion ori de câte ori își amintea. S-ar fi pregătit entuziasmată pentru marea sărbătoare a anului: ziua aniversară a Despotului.

— Thiago o să se uite la tine, zise Chiro, de parcă ar fi fost cu putință să-i fi scăpat din minte.

— O să se uite *pofticios*, vrei să spui.

Pofticios, cântărind-o, salivând și așteptând un semn.

— De parcă ai merita să fii privită pofticios. Ei, haide, e *Thiago*. Nu-mi spune că te lasă rece.

Oare? Generalul Thiago – „Lupul Alb” – era o forță a naturii, strălucit și ucigător, năpasta îngerilor și arhitectul unor victorii imposibile. Era, de asemenea, frumos, iar trupul lui Madrigal era întotdeauna neliniștit în preajma lui, deși nu putea spune exact dacă era fior erotic sau de frică. Dăduse de știre că era gata să se căsătorească din nou și ghici pe cine pusese ochii? Pe *ea*. Atenția lui o făcea să se simtă înfierbântată și sperioasă, docilă și neglijabilă, și, în același timp, rebelă, de parcă prezența lui copleșitoare era ceva la care trebuia să se opună, ca să nu se piardă în umbra lui măreață și devoratoare.

Rămăsese la alegerea ei dacă să-i încurajeze curtea sau nu. Nu era romantic, dar n-ar fi putut spune că nu era incitant.

Thiago era puternic și perfect dotat cu mușchi ca o statuie, cu înfățișare umană superioară, cu picioare care i se schimbau de la genunchi în picioare de antilopă, întocmai ca și ale ei, în afară de uriașele labe de lup, acoperite cu blană albă mătăsoasă. Și părul îi era, de asemenea, alb mătăsos, deși fața îi era tânără, iar Madrigal îi zărise odată pieptul, printr-o deschidere a

acoperitoarei cortului său de campanie, și știa că era, de asemenea, acoperit cu blană albă.

Trecea pe lângă cort, când un valet ieșise grăbit, și ea văzuse cum generalul era ajutat să-și pună armura. Flancat de ordonanțe, în clipa aceea stătea cu brațele întinse în lături ca să i se fixeze platoșa, iar torsul său era un V uluitor de forță masculină, îngustându-se în șolduri zvelte, pantalonii atârnându-i jos, sub valurile de mușchi abdominali perfecți. Doar îl întrezărise pentru o clipă, însă imaginea lui, pe jumătate îmbrăcat, rămăsese de atunci permanent în mintea lui Madrigal. O ușoară palpitație o cuprindea gândindu-se la el.

— Bine, poate că nu mă lasă rece, recunoscu ea.

Chiro chicoti, dar râsul ei feciorelnic sună fals, iar Madrigal se gândi cu o strângere de inimă că sora ei era geloasă. Asta o făcu mai sensibilă la onoarea de a fi aleasa lui Thiago. Ar fi putut avea pe oricine ar fi vrut, iar el o voia pe ea.

Dar *ea* îl voia pe *el*? Dacă îl voia, cu adevărat, nu i-ar fi fost ușor? N-ar fi fost ea deja la baie, parfumându-se și ungându-se cu uleiuri, visând cu ochii deschiși să fie atinsă de el? O străbătu un mic fior. Își spuse că de la emoții.

— Ce crezi că ar face… dacă l-aș respinge? îndrăzni ea.

Chiro se arătă scandalizată.

— Să-l respingi? Fără îndoială ai febră! Îi atinse fruntea lui Madrigal. Ai mâncat ceva pe ziua de azi? Ești *beată*?

— Oh’, termină, zise Madrigal, dându-i mâna lui Chiro la o parte. Doar că… vreau să spun, poți să-ți imaginezi, știi… *să fii* cu el?

Când Madrigal se gândea, și-l imagina pe Thiago masiv, respirând greoi și… *mușcând* – și asta o făcea să vrea să se pitească într-un colț. Dar, pe de altă parte, n-avea prea multă experiență ca să aprecieze corect; poate că era pur și simplu emoționată și deopotrivă se înșela în privința lui.

— De ce mi-aș imagina *eu* asta? întrebă Chiro. Că doar n-o să mă aibă pe *mine*.

Nu se simți nicio amărăciune în vocea ei. Mai curând era o idee prea voioasă.

Se referea, firește, la înfățișarea ei – rasele de himere se căsătoreau între ele, deși astfel de uniuni erau restricționate de înfățișare –, însă aici era vorba de mai mult de atât. Chiar dacă era uman-superioară, Chiro nu i-ar fi satisfăcut celălalt criteriu al

lui Thiago. Acela care nu era o chestiune de castă, ci fetișul lui personal, pentru care Madrigal – spre norocul sau ghinionul ei, încă nu se hotărâse – corespundea. Spre deosebire de Chiro, mâinile ei nu erau marcate cu hamse, cu tot ce semnificau ele. Ea nu fusese niciodată trezită pe o masă de piatră în mirosul persistent al fumului celor întorși din morți. Palmele ei erau curate.

Era încă „pură”.

— E așa o ipocrizie, zise ea, fetișul lui pentru puritate. El, unul, nu e pur! Nu e nici măcar…

Chiro o întrerupse.

— Da, bine, dar el e Thiago, nu-i așa? Poate fi orice își dorește. Spre deosebire de unii dintre noi.

Asta era o împunsătură pentru Madrigal, care izbuti în ceea ce nu izbutise cu toate șuturile ei. Madrigal se ridică brusc.

— Unii dintre noi, răspunse ea, ar trebui să învețe să aprecieze ce au. Brimstone a spus…

— Oh, Brimstone a spus, Brimstone a dres! A catadicsit supremul Brimstone să-ți dea vreun sfat în privința lui Thiago?

— Nu, recunoscu Madrigal. Nu mi-a dat.

Presupunea că Brimstone era la curent cu faptul că Thiago îi făcea curte, dacă puteai s-o numești astfel, dar nu adusese vorba despre asta, iar ea se bucurase. Era ceva sacru în prezența lui Brimstone, o puritate a intențiilor pe care n-o mai poseda nimeni altcineva. Fiecare răsuflare a lui era dedicată muncii sale, genialei, frumoasei și înfricoșătoarei sale munci. Catedrala subterană, dugheana cu aerul ei încărcat de praf, saturată de vibrațiile slabe ale miilor de dinți; și nu mai puțin ispititoarea sa ușă și lumea spre care se deschidea. Toate acestea reprezentau o fascinație pentru Madrigal.

Își petrecea cât de mult timp liber putea cu Brimstone. Fusese nevoie să-l bată la cap ani de-a rândul, dar, într-adevăr, reușise să-l convingă s-o învețe și pe ea – primul ucenic din viața lui –, iar ea se simțea mult mai mândră de încrederea pe care i-o acordase el, decât de pofta pe care i-o stârnea lui Thiago.

Chiro spuse:

— Ei bine, poate ar trebui să-l întrebi, dacă într-adevăr nu te poți hotărî ce să faci.

— Nu vreau să-l întreb, zise Madrigal, iritată. O să mă descurc singură.

— O să te *descurci*? Biata de tine, cu problemele tale. Nu toată lumea obține o asemenea șansă, Madrigal. Să fii soția lui Thiago? Să schimbi pieile pe mătăsuri și barăcile pentru un palat, să fii în siguranță, să fii iubită, să ai un statut, să naști copii și să îmbătrânești…

Vocea lui Chiro tremura și Madrigal știu ce avea să spună în continuare. Ar fi vrut să n-o facă; îi era deja rușine. Problema ei nu era deloc o problemă, nu pentru Chiro, care purta hamsele.

Chiro, care știa cum te simțeai când mureai.

Mâna lui Chiro se duse cu o fluturare la piept, unde o săgeată de serafim o străpunsese, în asediul cetății Kalamet, anul trecut, și o ucisese. Zise:

— Mad, ai o șansă să îmbătrânești în pielea în care te-ai născut. Unii dintre noi au doar mai multă moarte care îi așteaptă. Moarte, moarte și iar moarte.

Madrigal se uită la palmele ei goale și spuse:

— Știu.

49. DINȚI

Era taina din inima rezistenței himerelor, ceea ce le dădea cele mai mari bătăi de cap îngerilor, nu-i lăsa să doarmă noaptea, îi scotea din minți și le sfârteca sufletele. Era răspunsul la misterul legiunilor de monștri care, precum coșmarurile, continuau să vină și să vină, niciodată împuținându-se, oricât de mulți măcelăreau serafimii.

Cu un an în urmă, când Chiro primise în piept săgeata la Kalamet, Madrigal fusese alături de ea. O ținuse în brațe când murise, sângele făcând spume printre colții ei ascuțiți de câine, în timp ce zvârlea din picioare și se zbătea spasmodic, până când, în cele din urmă, murise. Madrigal făcuse ceea ce fusese instruită să facă și ceea ce făcuse de atâtea ori înainte, deși niciodată pentru o persoană atât de apropiată.

Cu mâini sigure, aprinsese tămâia în cădelnița ce atârna ca un felinar de capătul toiagului ei colector – cârja lungă, curbată la un capăt, pe care soldații himere o cărau în spatele lor, legată în curele – și așteptase ca fumul să coboare în rotocoale în jurul lui Chiro. Ploua cu săgeți, dese și periculos de aproape, dar ea nu plecase până ce nu terminase. Două minute, ca să fie sigură; acesta era timpul standard. Două minute păruseră cât două ceasuri în șuierul săgeților, dar Madrigal nu se retrăsese. S-ar fi putut să nu existe altă șansă. Un atac furios al serafimilor îi respinsese de lângă zidul Kalametului. Ar fi putut să care corpul neînsuflețit al lui Chiro în spinare sau putea să încheie colectarea și să-l lase în urmă.

Ceea ce nu constituia o opțiune era să-l abandoneze cu sufletul lui Chiro încă prins în capcana lui.

Când Madrigal în sfârșit se retrăsese, luase sufletul surorii sale cu ea, închis în siguranță în cădelniță, doar unul dintre numeroasele suflete pe care avea să le culeagă în ziua aceea. Trupurile erau lăsate să putrezească. Trupurile erau doar trupuri, doar lucruri.

Înapoi, în Loramendi, Brimstone deja făcea altele noi.

•

Brimstone era un magician care reînvia morții.

Nu sufla din nou viață în trupurile sfârtecate ale ucișilor în bătălii; el *făcea* trupuri. Aceasta era magia ce se lucra în catedrala subterană. Din niște simple relicve – dinții –, Brimstone conjura corpuri noi în care să înfășoare sufletele războinicilor căzuți. În felul acesta, armata himerelor rezistase, an după an, împotriva forțelor superioare ale îngerilor.

Fără el și fără dinți, himerele ar fi cedat. Nici măcar nu încăpea îndoială. Ar fi fost învinse.

•

— Asta e pentru Chiro, zisese Madrigal, întinzându-i lui Brimstone un șirag de dinți.

Dinți de om, de liliac, de caracal și de șacal. Muncise la el ore în șir, fără să doarmă, fără să mănânce, de când se întorsese de la Kalamet. Pleoapele îi erau grele ca de plumb. Luase la mână fiecare colț de șacal din borcan și îl ascultase pe fiecare, până ce fusese sigură că-i alesese pe cei mai prielnici – cei mai curați, cei mai egali, cei mai ascuțiți, cei mai puternici. Aceeași operațiune o repetase și cu ceilalți dinți și cu pietrele prețioase înșirate printre ei: jad pentru grație, diamante pentru tărie și frumusețe. Diamantele erau un lux care de regulă nu se acordau unui soldat de rând, dar Madrigal le folosise sfidător, iar Brimstone îi dăduse voie.

El trebuise să țină șiragul în mâini doar pentru o clipă, ca să vadă dacă era corect. După cum o învățase el, Madrigal înșirase cu grijă dinții și pietrele în configurația anume pentru făurirea unui corp. Dacă erau înșirate în vreo ordine diferită, corpul avea să se manifeste ca atare: cap de liliac, probabil, în loc de șacal, picioare de om, în loc de caracal. Era o operațiune în parte după rețetă, în parte după intuiție, iar Madrigal era sigură că șiragul acesta avea să fie perfect.

Reînviată, Chiro avea să arate aproape exact ca în corpul ei original.

— Bravo, o lăudase Brimstone, și apoi făcuse ceva rar: o atinsese.

O mână mare zăbovise scurt pe ceafa ei, înainte de a se întoarce să plece.

Ea roșise de mândrie. Issa o văzuse și zâmbise. Un „bravo” de la Brimstone era destul de neobișnuit; atingerea lui era specială. Tot ce se petrecea între ei doi era foarte neobișnuit, într-adevăr, și o victorie câștigată cu greu din partea lui Madrigal.

Brimstone era un ermit rareori văzut în afara teritoriului său, din turnul de vest din Loramendi. Când își făcea apariția, era de obicei în partea stângă a Despotului, și inspira un egal respect, deși de alt soi. Cei doi erau mituri vii, aproape zei. La urma urmei, ei erau cei care orchestraseră răzmerița din Astraea, care îi lăsaseră pe stăpânii lor îngeri morți într-o mare de sânge, iar pe supraviețuitori naufragiați, ani de-a rândul, în timp ce himerele prinseseră rădăcini ca popor și smulseseră mari porțiuni de teritoriu din Imperiu, unde își stabiliseră domenii libere.

Rolul Despotului era clar – fusese generalul, chipul și vocea răzmeriței, și era venerat ca tatăl raselor aliate. Însă rolul lui Brimstone în desfășurarea lucrurilor era unul mai din umbră, iar persoana lui înfricoșătoare îl făcuse o figură misterioasă, dând naștere la speculații, mai degrabă decât la adulație. Era subiect pentru multe zvonuri fanteziste – unele nimerind adevărul, altele nici pe departe.

De exemplu, el nu mânca oameni.

Dar *avea* o ușă ce dădea spre lumea lor, așa cum Madrigal avusese ocazia să afle la prima mână când, la vârsta de zece ani, fusese desemnată să-i fie paj.

Tânăra stăpână a casei o alesese pe ea datorită aripilor – absolut la noroc. Ar fi putut cu ușurință s-o aleagă pe Chiro, dar n-o făcuse. O alesese pe Madrigal, pe atunci de trei ani orfană, slabă, iscoditoare și singuratică, și o trimisese la Brimstone cu o poruncă vagă de a face cum i se spune și de a-și ține gura despre ce urma să învețe.

Ce urma să învețe? Secretul dintr-odată îi pusese pe jar mintea lui Madrigal și, cu ochii mari și nervii întinși, se prezentase la turnul de vest, pentru a fi condusă în dugheană de o femeie naja cu față blândă – Issa –, unde i se oferise un ceai. Ea acceptase, dar nu-l băuse, atât de preocupată fusese să se uite la toate: la Brimstone, în primul rând, mai mare acum, când îl vedea de aproape, decât își închipuise că e în cele câteva dăți când îl zărise de la distanță. Acesta stătea aplecat peste masa lui de lucru, ignorând-o. În umbră, coada lui cu pămătuf în vârf zvâcnea ca a unei pisici, făcând-o să se simtă încordată. Se uitase în jur la rafturi și la cărțile prăfuite; se uitase la ușa mare cu balamalele ei de bronz frumos ornamentate, care poate, cine

știe, se deschidea spre o altă lume; și, bineînțeles, se uitase la dinți.

Asta fusese neașteptat. Pretutindeni, ba atârnați în șiraguri care scoteau *clanc-clanc*-uri când erau mișcate, ba în borcanele prăfuite în care erau ținuți, erau dinți, ascuțiți și bonți, uriași și mărunți ca grindina. Micile ei degete o furnicau să îi atingă, dar nici nu se înfiripase bine gândul acesta în mintea ei, că Brimstone, de parcă l-ar fi auzit fâlfâindu-i în cap, îi aruncase o privire cu pupilele acelea ale lui ca două fante verticale, și pornirea îi înghețase pe loc. Madrigal încremenise. El își mutase privirea, dar ea rămăsese nemișcată un minut întreg, înainte de a îndrăzni să întindă un deget ca să atingă un colț curbat de mistreț...

— Nu.

Oh, glasul lui! Ce mai sunet, adânc ca o catacombă. Ar fi trebuit să fie speriată și poate că era, puțin, dar curiozitatea din mintea ei avusese întâietate:

— Pentru ce sunt? întrebase, cu teamă și uimire.

Prima întrebare dintr-o sumedenie. Foarte, foarte multe. Brimstone nu răspunsese. Doar își sfârșise de scris mesajul pe o hârtie groasă, crem, și o trimisese cu el la valetul Despotului. Pentru asta avea nevoie de ea, să-i ducă mesajele și să facă mici comisioane, ca să-i scutească pe Twiga și Yasri de-a mai alerga în sus și-n jos pe lungile scări în spirală. Cu siguranță nu căutase un ucenic.

Dar, odată ce Madrigal aflase despre întreaga lui magie – învierea din morți! Era nu mai puțin ca nemurirea, păstrarea himerelor și a tuturor speranțelor lor de libertate și autonomie, pentru totdeauna –, n-a mai fost mulțumită să fie doar paj.

— Aș putea să șterg borcanele de praf pentru tine.

— Aș putea să te ajut. Să fac și eu niște șiraguri.

— Ăștia sunt de crocodil sau de aligator? După ce poți să-ți dai seama?

Ca să-și dovedească valoarea, se prezentase la el cu teancuri de desene de posibile configurații de himere.

— Uite, aici e un tigru cu coarne de taur, vezi? Iar ăsta e un cimpanzeu-mandril. Ai putea să-l faci pe ăsta? Pun rămășag că eu aș putea.

Era pasionată, vorbind întruna.

— Aș putea să te ajut și eu.

Visătoare, fascinată.

— Aș putea învăța.

Hotărâtă, incorigibilă.

— Aș putea *învăța*.

Nu înțelesese de ce Brimstone nu voia s-o învețe și pe ea. Mai târziu, avea să-și dea seama că nu voise să împartă povara cu nimeni – că ceea ce făcea el era frumos, dar și îngrozitor, în egală măsură, și că îngrozitorul întrecea cu mult frumosul. Dar până când să înțeleagă asta, nu-i mai păsa. Intrase deja în proces.

— Poftim. Sortează-i pe ăștia, îi spusese Brimstone într-o zi, împingând o tavă cu dinți peste masă, spre ea.

Trecuseră câțiva ani de când lucra la el ca paj și el se arătase neclintit în hotărârea de a o păstra în rolul acela. Până acum.

Issa, Yasri și Twiga se opriseră toți trei din ceea ce făceau și își lungiseră gâturile, să se uite. Oare... era un test? Brimstone îi ignorase, ocupându-se de ceva din caseta lui de valori, iar Madrigal, aproape neîndrăznind să mai respire, trăsese tava în fața ei și trecuse, în tăcere, la treabă.

Erau dinți de urs. Brimstone se aștepta probabil ca ea să-i sorteze după mărime, dar Madrigal îl privise cu atenție ani de-a rândul. Ridica fiecare dinte și... îl asculta. Îi asculta astfel cu vârfurile degetelor și alesese vreo câțiva care nu i se păreau corespunzători – putrezi, avea să-i spună Brimstone mai târziu –, dându-i la o parte, aranjându-i pe ceilalți în grămăjoare după cum îi simțea, nu după mărime. Când împinsese tava înapoi spre el, avusese imensa satisfacție să-l vadă făcând ochii mari și să-i ridice spre ea, privind-o în cu totul alt fel.

— Bravo! o complimentase el atunci, pentru prima oară.

Inima ei făcuse un ciudat salt mortal, în timp ce, în colț, Issa își ștergea colțurile ochilor.

După aceea, și prefăcându-se în continuare că nu făcea nici pe departe asta, el începuse s-o învețe.

Ea învățase că magia era urâtă – un târg dur cu universul, un calcul de durere. Cu mult timp în urmă, tămăduitorii se flagelau, sfârtecându-și propria piele pentru a accesa puterea agoniei lor sau chiar schilodindu-se, zdrobindu-și oasele și îmbinându-le greșit cu scopul de a-și crea rezervoare de durere pentru toată viața. Pe atunci exista un echilibru, o notă de plată naturală când se recoltau roadele propriei suferințe. De-a lungul timpului,

însă, unii vrăjitori găsiseră căi de a trișa socotelile și extrăgeau durerea din ceilalți.

— Pentru asta sunt dinții? Un mijloc de a trișa?

Părea un pic incorect.

— Bietele animale, murmurase Madrigal.

Issa îi aruncase o privire neobișnuit de tăioasă.

— Probabil ai prefera să fie torturați sclavii.

Fusese atât de cruntă, de necaracteristică, încât Madrigal rămăsese cu ochii holbați la ea. Aveau să mai treacă niște ani până când să afle ce voise Issa să spună – asta avea să se întâmple în ajunul propriei sale morți, când Brimstone în sfârșit îi vorbise –, și se simțise teribil de rușinată că nu își dăduse și singură seama. Cicatricele lui. Ar fi trebuit să-i sară în ochi – rețeaua de cicatrice de pe pielea lui, care păreau atât de vechi, crestături subțiri, întretăiate pe toată suprafața umerilor și a spatelui său. Dar cum ar fi putut ghici? Chiar și după ce văzuse tot ce văzuse – prădarea satului ei de munte, moartea și pierderea, și asediile în care luptase –, tot nu avusese idee de grozăvia care fusese viața lui Brimstone în primii lui ani și el nu-i explicase imediat.

O învățase totul despre dinți și cum să extragă putere din ei, cum să manipuleze rămășițele de viață și durere din ei ca să producă niște corpuri la fel de reale ca acelea din carne naturală. Era magie concepută de el, nu învățată, ci inventată. Și la fel făcuse și cu hamsele. Nu erau deloc niște simple tatuaje, ci o parte din făurirea însăși, astfel încât corpurile reveneau la existență deja însemnate, insuflate cu magie într-un fel în care corpurile naturale nu puteau fi.

Reînviații – cum erau numiți cei readuși din moarte – nu trebuia să mai plătească obolul durerii pentru putere; era deja achitată. Hamsele erau o armă magică pentru care se plătise cu durerea ultimei lor morți.

Era soarta soldaților să moară mereu. „Moarte, moarte și iar moarte”, cum spusese Chiro. Numai că nu erau niciodată destui. Noi soldați apăreau continuu – copiii din Loramendi și toți cei din ținuturile libere, instruiți încă de când nici nu puteau să țină în mâini o armă –, dar pierderile bătăliilor erau mari. Chiar și cu reînvierea, himerele erau în prag de extincție.

— Bestiile trebuie distruse! tuna Joram în discursul lui zilnic la consiliul de război.

Îngerii erau ca umbra lungă a morții, iar toate himerele trăiau în răceala acesteia.

Când himerele câștigau vreo bătălie, colectarea de suflete era simplă. Supraviețuitorii mergeau pe câmpul de luptă sau prin oraș, pe la toate leșurile celor uciși, și extrăgeau fiecare suflet, pentru a i le aduce înapoi lui Brimstone. Când erau înfrânți, cu toate că riscau moartea pentru a salva sufletele camarazilor căzuți, mulți erau abandonați și pierduți, astfel, pentru totdeauna.

Tămâia din cădelniță ademenea sufletele afară din corpuri. Într-o cădelniță, sigilată cum trebuie, sufletele puteau fi păstrate la nesfârșit. În câmp deschis, pradă elementelor, era doar o chestiune de zile până să se evanescentizeze, destrămate ca răsuflarea în vânt, și să înceteze să existe.

Evanescența nu era, în sine, o soartă nemiloasă. Era în firea lucrurilor să fii descompus; se întâmpla în morțile naturale la ordinea zilei. Iar pentru un reînviat care trăise în corp după corp, suferise moarte după moarte, evanescența putea fi ca un vis de pace. Însă himerele cu greu își puteau permite să-și lase soldații să plece.

— Tu ai vrea să trăiești veșnic, numai să mori mereu și mereu în chinuri? o întrebase odată Brimstone pe Madrigal.

Și, de-a lungul anilor, ea văzuse ce efect avea asupra lui să impună soarta aceasta asupra atâtor creaturi bune, care nu erau niciodată lăsate să-și găsească odihna, cum rămânea cu capul plecat, privind în gol și posomorât.

Despre a deveni un reînviat vorbise Chiro, cu ochii necruțători, în timp ce Madrigal încerca să se hotărască dacă să se mărite sau nu cu Thiago. Era o soartă de care acum putea alege să scape. Thiago o dorea „pură”; avea să se îngrijească să rămână astfel – deja își manipulase comandanții să țină departe de primejdie batalionul în care era ea. Dacă ea îl alegea pe el, n-avea să poarte niciodată hamse. N-avea să mai participe niciodată la vreo bătălie.

Și poate că ar fi fost cel mai bine – și pentru ea, și pentru camarazii ei. Ea însăși știa cât de nepotrivită era pentru război. Ura să ucidă – chiar și pe îngeri. Nu spusese nimănui ce făcuse la Bullfinch, în urmă cu doi ani, când îi crutase viața acelui serafim. Și nu doar că i-o crutase, dar i-o și *salvase*! Ce nebunie pusese stăpânire pe ea? Îi legase rana. Îi mângâiase fața. Un val

de rușine o cuprindea de fiecare dată când își amintea – cel puțin, așa alesese ea să-i spună, rușine, acelui sentiment care-i accelera pulsul și îi colora fața cu un trandafiriu delicat.

Ce fierbinte era pielea îngerului, ca febra, iar ochii lui, ca focul.

Se întreba obsesiv dacă el supraviețuise. Spera că nu, și că dovada trădării ei să fi murit cu el odată, chiar acolo, în ceața de la Bullfinch. Sau așa își spunea ea.

Numai în primele momente când se trezea, cu marginea dantelată a vreunui vis încă prins în strânsoarea ei, adevărul devenea limpede. Visa că îngerul era viu. Spera ca el să fie viu. Îl tăgăduia, dar el stăruia, apărându-i în străfulgerări care o luau prin surprindere, întotdeauna însoțit de o înviorare a sângelui prin vene, o roșeață și o ciudată senzație năvalnică ce îi trimitea frisoane până în vârful degetelor.

Uneori, credea că Brimstone știa. O dată sau de două ori, când amintirea o surprinsese cu acea vâltoare a sângelui și cu acea înfiorare, el își ridicase ochii de la lucrarea sa, de parcă i-ar fi atras ceva atenția. Kishmish, cocoțat pe cornul lui, se uitase și el – și amândoi rămăseseră cu ochii la ea, fără să clipească. Însă indiferent ce știa sau nu Brimstone, nu-i spusese niciodată vreun cuvânt, cum nu-i spusese niciodată vreun cuvânt despre Thiago, deși știa că alegerea apăsa greu în mintea lui Madrigal.

Și, în seara aceea, la bal, avea să se decidă, într-un fel sau altul.

O să se întâmple ceva.

Dar ce?

Își spunea că, atunci când o să se afle în fața lui Thiago, avea să știe ce trebuia să facă. O îmbujorare și o reverență, un dans cu el, jucatul de-a fecioara sfioasă și un zâmbet ca o inconfundabilă invitație? Sau se va ține deoparte, îi va ignora avansurile și va rămâne un soldat?

— Haide, zise Chiro, clătinând din cap de parcă Madrigal era o cauză pierdută. Nwella o să aibă ceva de îmbrăcat pentru tine, dar va trebui să te mulțumești cu ce-ți dă, fără să te plângi.

— Bine, oftă Madrigal. La baie, atunci. Să ne facem *strălucitor de curate.*

Ca legumele, gândi ea, *înainte de a fi puse în ciorbă*.

50. ÎNDULCITĂ

— Nu, zise Madrigal, privindu-se în oglindă. Oh, nu. Nu, nu. *Nu*!

Nwella într-adevăr avea o rochie pentru ea. Era din mătasea-miezului-nopții, albastră, mulată pe corp și scoțându-i formele în evidență, atât de subțire, încât părea c-o să se dizolve la atingere. Era împodobită cu mici cristale care captau lumina și o reflectau în raze ca stelele și îi lăsa tot spatele gol, descoperind vederii lunga șiră a spinării albe a lui Madrigal până la noadă. Ceea ce era alarmant. Spate și umeri, brațe și piept. Mult prea mult piept.

— Nu.

Începu s-o dezbrace, dar Chiro o opri.

— Adu-ți aminte ce ți-am spus: fără să te plângi.

— Îmi retrag promisiunea. Îmi păstrez dreptul de a mă plânge.

— Prea târziu. Și, oricum, e greșeala ta. Ai avut o săptămână la dispoziție să-ți iei o rochie. Vezi ce se întâmplă când ești nehotărâtă? Fac alții alegerea în numele tău.

Madrigal avu impresia că nu despre rochia ei vorbea.

— Ce? Adică e o pedeapsă?

De partea cealaltă, Nwella pufni. Era o creatură fragilă, cu înfățișare de șopârlă, care fusese colegă cu Madrigal și Chiro la școală, dar drumurile li se despărțiseră când ele se duseseră la instrucția de luptă, iar ea intrase în serviciul curții.

— Pedeapsă? Să fii uluitoare, adică? Uită-te la tine.

Madrigal se uită și ceea ce văzu era piele. Cea mai delicată împletitură de fire de mătase îi urca invizibilă pe după gât, ținându-i rochia pe corp.

— Arăt goală.

— Arăți extraordinar! zise Nwella, care era croitoreasa tinerelor soții ale Despotului, dintre care cele mai tinere erau, folosind o expresie amabilă, înaintate în vârstă.

Despotul socotise cu cale să înceteze de a mai pretinde noi mirese cu vreo câteva secole în urmă. Ca și Brimstone, avea corpul lui original, și așa și arăta. Thiago, întâiul său născut, avea vreo câteva sute de ani, deși purta pielea unui tânăr și hamsele însoțitoare.

După cum spusese Madrigal, fetișul generalului pentru puritate era ipocrizie: el însuși trecuse prin multe reînvieri, iar ipocrizia era dublă – nu doar că el nu era „pur”, dar nici nu fusese născut uman-superior.

Despotul era din rasa harkind, cu un cap de cerb: avea aspect de creatură, ca și soțiile lui, și inițial și Thiago fusese la fel. Nu era foarte neobișnuit pentru un reînviat să revină din morți într-un corp deosebit de cel natural; Brimstone nu reușea totdeauna să le potrivească. Era o chestiune de timp și de rezervă de dinți. Dar corpurile lui Thiago erau altă poveste. Erau lucrate după specificațiile lui exprese, și chiar înainte de a fi avut nevoie de ele, ca să le poată examina pentru metehne și să-și dea acordul pentru ele. Ea asistase odată la scenă: Thiago cercetând o copie dezbrăcată a lui însuși – carcasa ce avea să-l primească următoarea dată când murea. Fusese o chestie macabră.

Își încercă rochia trăgând puțin de ea, convinsă că o mână prea grea în timpul dansului ar fi putut să i-o dea jos cu totul.

— Nwella, se milogi ea, nu ai altceva mai… substanțial?

— Nu pentru tine, zise Nwella. O siluetă ca asta, de ce să vrei s-o ascunzi?

Îi șopti ceva lui Chiro.

— Încetați! se bosumflă Madrigal. Pot măcar să port un șal?

— Nu! exclamară amândouă într-un glas.

— Mă simt aproape la fel de goală ca la baie.

Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de expusă ca atunci când pășise prin aburi și apa adâncă până la coapse împreună cu Chiro, în după-amiaza aceea. Toată lumea știa acum că ea era aleasa lui Thiago și toate perechile de ochi de femeie de la baie o inspectaseră, încât voise să se scufunde ca să n-o mai vadă nimeni, lăsându-și doar coarnele ieșite la suprafața apei.

— Lasă-l pe Thiago să vadă ce obține, zise Nwella, malițioasă.

Madrigal înlemni.

— Cine zice că obține ceva?

Ceva, se auzi ea spunând. Cuvântul i se părea nimerit, de parcă ea ar fi fost vreun obiect neînsuflețit, o rochie pe un umeraș.

— Pe mine, se corectă ea. Cine zice că mă obține pe mine?

Nwella râse de ideea că Madrigal l-ar putea refuza.

— Poftim!

Se apropie de ea cu o mască.

— Noi o să-ți îngăduim să-ți acoperi fața.

Era o pasăre cu aripile întinse, sculptată din lemn de kaza ușor ca fulgul, neagră și împodobită cu pene negre ce se deschideau în evantai la tâmple. Când se mișca lumina, curcubeie de irizații vălureau peste pene.

— Ah. Bine. *Acum*, nimeni n-o să mai știe cine sunt, remarcă Madrigal, crispată.

Aripile și coarnele ei scăpau oricărei încercări de deghizare.

Balul Despotului era o mascaradă, un „vino-cum-nu-ești”. Himerele cu aspect uman purtau fețe de animale, în vreme ce himerele cu aspect de fiare purtau măști de om sculptate, exagerate până la proporții ridicole. Era una dintre nopțile anului pentru nebunii și prefăcătorii, singura noapte care ieșea din tiparul vieții normale, dar pentru Madrigal, anul acesta, era orice mai puțin asta. Mai degrabă era o noapte în care i se *decidea* viața.

Cu un suspin, se lăsă pe mâna prietenelor ei. Se așeză pe un taburet și le îngădui să-i încondeieze ochii în negru, să-i roșească buzele cu pastă de petale de trandafir și să-i prindă, etajat, lănțișoare de aur ultrafin între coarne, de care atârnau minuscule bobițe de cristal care sclipeau în lumină. Chiro și Nwella chicoteau de parcă ar fi pregătit mireasa pentru noaptea nunții ei și Madrigal se gândi că exact asta s-ar fi putut să fie, dacă nu în materie de ceremonie, atunci cel puțin într-un fel.

Dacă îl accepta pe Thiago, era puțin probabil să se mai întoarcă la barăci în noaptea asta.

Se înfioră, imaginându-și mâinile lui cu gheare pe carnea ei. Cum ar fi? Nu făcuse niciodată dragoste – și în sensul acesta era „pură”, cum își închipuia că Thiago știe prea bine. Se gândise la asta, firește că se gândise. Avea vârsta; corpul ei era străbătut de tot felul de pofte, ca al oricui, iar himerele nu erau puritane în privința sexului.

— Așa, ești gata! zise Chiro.

Ea și Nwella o ridicară pe Madrigal în picioare și se dădură un pas în spate ca să-și admire opera.

— Oh, șopti Nwella.

Urmă o pauză, iar când Chiro vorbi din nou, vocea îi era seacă. Zise:

— Ești frumoasă.

Nu păru un compliment.

•

După Kalamet, când Chiro se trezise în catedrală, Madrigal era acolo, lângă ea.

— Ești bine, o asigurase ea, de îndată ce Chiro deschisese ochii.

Fusese prima reînviere a lui Chiro și se știa că întorșii din morți puteau fi dezorientați. Madrigal sperase că, străduindu-se ca noul corp să fie atât de apropiat de cel original al surorii sale, îi putea ușura tranziția.

— Ești bine, repetase ea, strângându-i lui Chiro mâna cu hamsa ei, simbolul noului statut.

Îi spuse:

— Brimstone m-a lăsat pe mine să-ți configurez corpul.

Apoi, conspirativ:

— Să nu mai spui la nimeni.

O ajutase pe Chiro să se ridice. Blana coapselor ei de felină era moale, iar carnea brațelor omenești la fel. Cu nervozitate, Chiro își pipăise noua piele – șolduri, coaste, sâni omenești. Mâna i se ridicase nerăbdătoare de la gât la cap, pipăise blana și botul de șacal și înlemnise.

Sunetul pe care îl scosese fusese ca de înecat și, la început, Madrigal se gândise că era doar o problemă a gâtului proaspăt făcut și a unei guri care încă nu folosise niciodată la vorbire. Dar nu era asta.

Chiro îi dăduse la o parte mâna lui Madrigal.

— *Tu* ai creat asta?

Madrigal făcuse un pas îndărăt.

— E… e perfect, bâiguise ea, șovăind. E aproape exact ca adevăratul tău…

— Și asta e tot ce merit? Aspect de animal? Mulțumesc, soră! *Îți mulțumesc*!

— Chiro…

— N-ai fi putut să mă faci uman-superioară? Ce însemnau câțiva dinți pentru tine? Pentru Brimstone?

Ideea asta nu-i trecuse nicio clipă prin minte lui Madrigal.

— Dar… Chiro. Ești *tu*.

— *Eu*.

Vocea îi era schimbată; avea un ton mai jos decât vocea ei originală, iar Madrigal n-ar fi putut spune cât din asta era noutate, dar, oricum ar mai fi fost, era acidă și rea.

— *Tu* ai vrea să fii eu?

Îndurerată și confuză, Madrigal spusese:

— Nu înțeleg.

— Nu, firește, zisese Chiro. Tu ești frumoasă.

•

Mai târziu, își ceruse iertare. Fusese din pricina șocului, explicase ea. Își simțea noul corp strâmt, rigid; abia de putea respira. Odată ce se obișnuise cu el, îi lăudase puterea, supletea. Putea zbura mai repede decât înainte; mișcările ei erau iuți ca săgeata, dinții și vederea erau mai ascuțite. Spusese că era ca o vioară care fusese acordată – aceeași, dar mai bună.

— Mulțumesc, soră, adăugase ea, și părea să fie sinceră.

Dar Madrigal își amintise înciudarea cu care spusese: „Tu ești frumoasă”.

Și acum sunase la fel.

Nwella a fost mai exuberantă.

— Atât de frumoasă! exclamă ea.

O cută îi apăru pe fruntea cu solzi și trase de talismanul ce atârna la gâtul lui Madrigal.

— Asta, bineînțeles, va trebui să dispară, hotărî ea, dar Madrigal se feri.

— Nu, protestă ea, închizându-și mâna în jurul lui.

— Numai în seara asta, Mad, încercă s-o convingă Nwella. Nu e potrivit pentru ocazie.

— Lasă-l, zise Madrigal, încheind discuția.

Tonul vocii ei o descurajă pe Nwella să insiste.

— Bine, oftă ea, iar Madrigal dădu drumul iadeșului din palma strânsă, care se așeză înapoi în lăcașul lui, în locul unde se întâlnesc claviculele.

Nu era frumos sau fin, doar un os, și vedea limpede că nu se potrivea cu decolteul ei, dar nu-i păsa. Asta purta ea de obicei.

Nwella îl privi cu tristețe, apoi se întoarse să scotocească în sertarul ei cu flacoane de cosmetice și pomezi.

— Atunci, asta, măcar.

Și apăru cu un bol de argint și o perie mare cu peri moi, iar mai înainte ca Madrigal să-și dea seama ce se întâmpla, Nwella îi pudrase pieptul, gâtul și umerii cu ceva ce sclipea.

— Ce…?
— Zahăr, îi explică ea, chicotind.
— Nwella!
Madrigal încercă să-l scuture, dar era fin ca pulberea și se lipise: pudra de zahăr cu care fetele se dădeau când plănuiau să fie gustate. Dacă buzele ei petale-roz și spatele dezgolit nu erau o invitație destul de clară pentru Thiago, gândi Madrigal, asta cu siguranță era. Sclipirile lui trădătoare ar fi putut fi la fel de bine o pancartă pe care să scrie: LINGE-MĂ.
— Acum nu mai arăți ca un soldat, remarcă Nwella.
Asta era adevărat. Arăta ca o fată care își făcuse alegerea. Oare? Toată lumea credea că se hotărâse, ceea ce se cam simțea la fel. Dar nu era prea târziu. Ar mai fi putut încă să decidă să nu se ducă deloc la bal – ceea ce ar fi transmis un mesaj exact opus aceluia de a se arăta *îndulcită*. Trebuia doar să decidă ce voia.
Se privi în oglindă pentru câteva clipe lungi. Se simțea amețită, de parcă însuși viitorul gonea spre ea.
Și chiar așa era, deși, la momentul acela, habar n-avea că venea la ea cu aripi invizibile și ochi pe care nicio mască nu i-ar fi putut ascunde, și că alegerile ei, câte erau, curând aveau să fie măturate ca praful de o bătaie de aripă, lăsând în locul lor negânditul.
Dragostea.
— Hai să mergem, zise ea, și le luă de braț pe Chiro și pe Nwella, ieșind afară s-o întâlnească.

51. SERPENTINA

Principala arteră de circulație din Loramendi, Serpentina, devenise o rută procesională de ziua Despotului. Obiceiul era să se danseze pe toată lungimea ei, trecând de la un partener mascat la altul, până în agora, locul de adunare al orașului. Balul se ținea acolo, sub mii de felinare atârnate ca stelele de gratiile Cuștii, închipuind, pentru o noapte, o lume în miniatură cu propriul cer înstelat.

Madrigal intră în mulțime cu prietenele ei, așa cum făcuse și în anii trecuți, dar, anul acesta, își dădu seama imediat, lucrurile erau diferite.

Poate că se mascase, dar nu era deghizată – înfățișarea ei era mult prea bătătoare la ochi – și poate că fusese pudrată cu zahăr, dar nimeni nu luă sclipirile de pe umerii ei ca pe o invitație. Știau că ea nu era pentru ei. În veselia nebună a străzii, ea era izolată, de parcă ar fi plutit într-o sferă de cristal.

Mai la tot pasul, Chiro și Nwella erau răpite în îmbrățișări și sărutări de necunoscuți, mască pe mască. Așa era tradiția: un dans învârtitor, cu bătăi din picioare, punctat liberal cu sărutări, pentru a celebra unitatea între rase. Muzicanții erau grupați la intervale, astfel încât petrecăreții treceau din melodie în melodie ca dintr-o mână în alta, fără niciun moment de acalmie. Muzica dezlănțuită le învârtea mai departe, dar nimeni n-o răpi pe Madrigal. De mai multe ori vreun soldat dădea să se apropie de ea – unul chiar o luase de mână –, dar întotdeauna exista vreun prieten prin preajmă care să-l tragă înapoi și să-i șoptească un avertisment. Madrigal nu putea auzi ce se spunea, dar își putea închipui.

Ea e a lui Thiago.

Nimeni n-o atingea pe ea. Rătăcea prin petrecere singură.

Unde era Thiago? se întreba ea, săgetând cu ochii de la o mască la alta. Zărea câte o coamă de păr alb și lung sau câte o înfățișare de lup și îi sărea inima la gândul că era el, dar de fiecare dată era altcineva. Părul alb și lung aparținea vreunei femei în vârstă, iar Madrigal trebuia să râdă de propria nervozitate.

Fiecare cetățean din Loramendi era în stradă, dar, cumva, în jurul ei se făcea liber și ea se mișca nestingherită, urmându-și prietenele spre agora. Thiago avea să fie acolo, bănuia ea, probabil stând cu tatăl lui în balconul palatului, privind șuvoiul mulțimii, în timp ce procesiunea revărsa val după val de himere în piață.

Avea să se uite după ea.

Fără să-și dea seama, își încetini pașii. Nwella și Chiro se duseră mai departe, învârtindu-se cu măștile lor și sărutându-se. În cele mai multe cazuri, doar își atingeau buzele măștilor de buzele – ciocurile, boturile, gurile – celorlalte măști, însă erau și săruturi adevărate, fără niciun considerent de înfățișare. Madrigal știa cum era de la sărbătorile de dinainte, răsuflarea cu vin-de-iarbă a necunoscuților, botul vreunui tigru cu mustăți pe falcă, sau al vreunui dragon, sau al vreunui om. Dar nu și în seara asta.

În seara asta, ea era în izolare – ochii se lipeau de ea, însă nu și mâinile, și, cu siguranță, nu și buzele. Serpentina părea o foarte lungă cale de străbătut singură.

Apoi, cineva o apucă de cot. Atingerea îi dădu o tresărire în toți nervii, venind să-i sfârșească separația. Gândindu-se că trebuie să fie Thiago, încremeni.

Dar, nu. Cel de lângă ea purta o mască de cal, din piele prelucrată să-i acopere complet adevăratul cap. Thiago n-ar fi purtat niciodată un cap de cal sau orice altă mască ce să-i fi ascuns fața. El purta același lucru la bal, în fiecare an: un cap de lup adevărat peste al lui, cu falca de jos smulsă, astfel încât să închipuie un soi de coif, cu ochi din sticlă albastră, morți și ficși.

Cine era acesta? Vreunul destul de nebun s-o atingă pe ea? Prea-bine, atunci. Era înalt, cu un cap mai înalt și decât ea, astfel încât Madrigal se văzu silită să-și dea capul pe spate, așezându-și mâna pe umărul lui, ca să-și frece ciocul de pasăre al măștii ei de botul de cal al măștii lui. Un „sărut” ca să dovedească faptul că ea încă își mai aparținea.

De parcă s-ar fi rupt vreo vrajă, ea făcea din nou parte din mulțime, învârtindu-se în ropotul lipsit de grație al petrecerii, cu necunoscutul ca partener. El o conduse înainte, ocrotind-o de-a fi împinsă de creaturile mai mari. Ea îi simțea forța; ar fi putut cu ușurință s-o țină deasupra mulțimii fără să atingă pământul. Ar fi trebuit să-i dea drumul, după vreo două învârteli, dar n-o

făcu. Mâinile lui – înmănușate – o ținură mai departe. Și, de vreme ce ea nu credea că altcineva ar mai dansa cu ea dacă îi dădea el drumul, nu se depărtă de el. Era bine să danseze și se lăsă în voia muzicii, ba chiar uită de grijile sale pentru rochie. Fragilă cum părea, rezista chiar foarte bine, iar când se răsucea, se ridica în valuri în jurul copitelor ei de gazelă, ușoară și minunată.

Parte din puhoiul viu și clocotitor, înaintau odată cu ceilalți. Madrigal pierduse urma prietenelor ei, dar necunoscutul cu mască de cal nu o abandonă, iar când procesiunea se apropie de capătul Serpentinei, aceasta începu să se aglomereze și să se blocheze. Dansul încetini până la legănare și ea se trezi stând cu el, gâfâind amândoi. Se uită în sus, îmbujorată și zâmbind în spatele măștii ei de pasăre, și zise:

— Mulțumesc!

— Doamna mea, eu îți mulțumesc! Onoarea a fost a mea.

Vocea lui era bogată, accentul ciudat. Madrigal nu știa de unde să-l ia. Teritoriile răsăritene, probabil.

Ea zise.

— Ești mai curajos decât restul, dac-ai dansat cu mine.

— Curajos?

Masca lui era lipsită de expresie, bineînțeles, dar capul i se plecă într-o parte și, după tonul lui, Madrigal își dădu seama că nu știa la ce referă. Era cu putință să nu știe cine era ea – *a cui* era?

El întrebă:

— Ești atât de feroce?

Și ea râse.

— Înspăimântătoare. Aparent.

Din nou, înclinarea capului.

— Nu știi cine sunt.

Simți o ciudată dezamăgire. Se gândise că el ar putea fi vreun suflet îndrăzneț, râzându-și de teama generală de Thiago, dar se părea că doar nu avea habar de riscuri.

Capul lui se aplecă spre ea, botul măștii lui atingându-i ușor urechea. În apropierea lui era o aură de căldură. El zise:

— Știu cine ești. Am venit aici pentru tine.

— Zău?

Se simți ușor amețită, de parcă ar fi băut vin-de-iarbă, deși nu luase nicio înghițitură.

— Atunci, spune-mi, domnule Cal. Cine sunt?

— Ah, păi, nu e întrutotul cinstit, domniță Pasăre. Nu mi-ai spus niciodată numele tău.

— Vezi? Nu știi. Dar eu am un secret.

Se bătu peste cioc și șopti, zâmbind:

— Asta e o mască. În realitate, nu sunt o pasăre.

El înălță capul, mimând surpriza, deși brațul său nu-i dădu drumul brațului ei.

— Nu ești o pasăre? M-am înșelat.

— Așadar, înțelegi, orice domniță ai căuta, ea e pe undeva, singură, așteptându-te.

Aproape că îi părea rău să-l trimită la plimbare, dar acum nu mai era mult până la agora. Nu voia să atragă dizgrația lui Thiago asupra lui, nu după ce o salvase de la a dansa singură pe toată lungimea Serpentinei.

— Du-te, îl îndemnă ea. Du-te și găsește-o.

— Am găsit-o pe aceea pe care o căutam, zise el. Poate că nu-ți cunosc numele, dar te cunosc pe tine. Și eu am un secret.

— Ei, nu spune! Nu ești în realitate un cal?

Se uita în sus la el; vocea lui i se păruse familiară, dar familiaritatea era îndepărtată și neclară, precum ceva ce-ar fi visat. Încercă să vadă prin masca lui, dar el era prea înalt; din unghiul în care-l privea, tot ce putea desluși prin deschiderile pentru ochi era umbră.

— E adevărat, se confesă el. Nu sunt în realitate un cal.

— Dar ce ești?

De-acum se întreba de-adevăratelea cine era el. Oare cineva pe care-l știa? Măștile făceau posibile farsele și multe păcăleli se jucau de aniversarea Despotului, dar nu credea că în seara asta s-ar fi dedat cineva la glume cu ea.

Răspunsul lui a fost acoperit de o răbufnire de sunete ascuțite, căci se apropiaseră de ultimul grup de muzicanți de pe drum. Triluri precum chemările de pasăre, zdrăngăneli de lăută, urletele prelungi guturale ale cântăreților și, dedesubtul tuturor acestora, ca o bătaie de inimă pe sub piele, cadența tobelor ce purtau îndemnul la dans. Corpurile erau strânse unele într-altele și cel mai aproape de ea era al necunoscutului. Un talaz al mulțimii îl presa de Madrigal și ea îi simțea masivitatea și lărgimea umerilor lui prin pelerină.

Și fierbințeala.

Era conștientă de goliciunea ei pudrată cu zahăr și, fără îndoială, de propriile bătăi de inimă accelerate, de propria căldură în creștere.

Se îmbujoră și dădu să se îndepărteze, dar numai pentru a fi împinsă cu putere înapoi în el. Mirosul lui era cald și plin: mirodenii și sare, izul pătrunzător al pielii măștii lui, și ceva mai bogat și mai adânc, pe care nu-l putu identifica, dar care o făcea să vrea să se sprijine de el, să închidă ochii și să respire. El ținea un braț în jurul ei, împingând împotriva valului strivitor, și o proteja de-a fi înghiontită, dar nu se mai puteau duce nicăieri decât înainte, cu mulțimea care se revărsa ca printr-o pâlnie în agora. Se aflau în mijlocul pâlniei și nu mai era cale de întors.

Necunoscutul era în spatele ei, cu vocea joasă.

— Am venit aici să te găsesc pe tine, zise el. Am venit să-ți mulțumesc.

— Să-mi mulțumești? Pentru ce?

Nu se putea întoarce spre el. Un centaur o încorseta dintr-o parte, un colac al unui naja, din partea cealaltă. Crezu că o zărește pe Chiro în vârtej. Putea vedea agora acum – drept înainte, încadrată de arsenal și de colegiul de război. Felinarele de deasupra erau ca niște constelații, pâlpâirile lor ascunzând stelele adevărate și lunile. Madrigal se întrebă dacă Nitid – curioasa, iscoditoarea Nitid – putea vedea *înăuntru*.

O să se întâmple ceva.

— Am venit să-ți mulțumesc, zise necunoscutul, aproape de urechea ei, pentru că mi-ai salvat viața.

Madrigal salvase vieți. Se furișase la adăpostul întunericului pe câmpurile de bătălie la cei căzuți, se strecurase printre patrulele serafimilor ca să culeagă sufletele care altminteri ar fi fost pierdute prin evanescență. Condusese un atac asupra poziției unui înger care îi capturase pe camarazii ei într-o râpă și le câștigase acestora timp să se retragă. Deviase săgeata unui înger trasă din cer, care-și parcurgea drumul ucigător către un camarad. Salvase vieți. Dar toate amintirile acelea trecură prin mintea ei cât ai pocni din degete, lăsând numai una.

Bullfinch. Ceața. *Inamicul*.

— Ți-am urmat recomandarea, zise el. Am trăit.

Instantaneu, prin venele ei curgea foc. Se întoarse brusc. Fața lui era la numai câțiva centimetri de a ei și capul aplecat, astfel încât acum putea vedea prin masca lui.

Ochii lui ardeau ca flăcările.
Ea șopti:
— *Tu*.

52. NEBUNIE

Șuvoiul viu îi absorbi în agora, o fierbere de coate și aripi, de coarne și piei, de blăni și de carne, iar ea a fost purtată mai departe, amuțită și nevenindu-i să creadă, copitele ei abia atingând pietrele caldarâmului.

Un serafim în Loramendi.

Nu *un* serafim. *Acel* serafim. Pe care îl mângâiase. Îl *salvase*. Aici, în Cușcă, cu mâinile pe brațele ei, fierbinți chiar și prin pielea mănușilor sale, îngerul acesta care era în viață datorită ei.

Era *aici*.

Era așa o nebunie, încât îi învălmăși grozav gândurile, un haos mai mare decât cel din jurul ei. Nu mai putea gândi. Ce putea să spună? Ce-ar fi trebuit să *facă*?

Mai târziu, avea să fie surprinsă că nicio clipă nu-i trecuse prin cap să facă ceea ce oricine altcineva din oraș ar fi făcut fără șovăire: să-i scoată masca și să strige „Serafim!”

Trase adânc aer în piept și spuse:

— Ești nebun să fii aici. De ce ai venit?

— Ți-am spus, am venit să-ți mulțumesc.

Un gând înfiorător îi răsări în minte:

— Asasinat? N-ai să ajungi niciodată aproape de Despot.

Pe un ton foarte sincer, el zise:

— *Nu*. N-aș întina darul pe care mi l-ai dat cu sângele alor tăi.

Agora era un oval masiv; era destul de încăpătoare pentru ca o armată să se adune în ea, cu mai multe falange în formație, dar în seara aceasta nu erau trupe în mijlocul ei, numai dansatori ce se mișcau în modelele întrepătrunse ale unui dans vioi de la șes. Cei care se vărsau din Serpentină se învârtejeau spre marginile pieței, unde era cea mai mare densitate a trupurilor. Butoaie cu vin-de-iarbă stăteau printre mesele încărcate cu mâncare, iar oamenii se adunaseră ciorchine, cu copiii pe umeri, toți râzând și cântând.

Madrigal și îngerul erau încă prinși în delta învâltorită a Serpentinei. El o ancora, la fel de solid ca un dig. În blocajul mintal și lipsa de aer ce urmase după șoc, Madrigal nici nu încercase să se îndepărteze.

— Dar? zise ea, cu îndoială. Prețuiești darul acela prea puțin, venind *aici*, la moarte sigură.

— N-am să mor, zise el. Nu în seara asta. O mie de lucruri m-ar fi putut opri să fiu aici, acum, în schimb, o mie de lucruri m-au *adus* aici. Toate s-au potrivit de la sine. A fost ușor, ca și când așa ar fi fost hărăzit...

— *Hărăzit*? exclamă ea, uimită.

Se răsuci cu fața la el, ceea ce, în presiunea mulțimii, o aduse la pieptul lui de parcă încă ar mai fi dansat. Madrigal se luptă să se dea înapoi, pentru spațiu.

— Ca și când *ce* ar fi fost hărăzit?

— Tu, răspunse el. Și cu mine.

Cuvintele lui îi tăiară respirația. El și ea? Serafim și himeră? Era absurd. Tot ce-i veni în minte să spună a fost, din nou:

— Ești nebun.

— De asemenea, e și nebunia ta. Tu mi-ai salvat viața. De ce-ai făcut-o?

Madrigal nu avea răspuns la asta. Timp de doi ani fusese bântuită de momentul acela, de senzația, când îl găsise murind, că, într-un fel, el era al ei și trebuia să-l protejeze. *Al ei*. Iar acum, iată-l aici, viu și, cu neputință, *aici*. Încă se mai lupta cu neîncrederea, că era el, fața lui – din care își amintea fiecare trăsătură –, ascuns sub masca aceea.

— Și în seara asta, zise el, cu un milion de suflete în oraș, aș fi putut să nu te găsesc deloc. Aș fi putut căuta toată noaptea fără măcar să te zăresc pe undeva, în schimb, iată-te, de parcă ai fost mânată drept în calea mea, și erai singură, mișcându-te prin mulțime, dar separată de ea, de parcă m-ai fi așteptat pe mine...

El continua să vorbească, dar Madrigal nu-l mai asculta. Când pomenise despre separarea ei, motivul se întorsese tunător în mintea ei, după ce îl uitase, pe moment, din cauza surprizei. Se uită spre palat, sus, la balconul Despotului. De la distanța aceea, personajele din balcon erau doar siluete, dar erau niște siluete pe care le cunoștea: a Despotului, corpul masiv al lui Brimstone și un cârd de neveste cu coarne de cerb ale conducătorului. Thiago nu era acolo.

Ceea ce nu putea însemna decât că era *aici*, în mulțime. Un fior de teamă o străbătu din copite până-n coarne.

— Nu înțelegi, zise ea, făcând piruete ca să cerceteze mulțimea. Era un motiv pentru care nimeni nu dansa cu mine. Eu am crezut că erai curajos. N-am știut că erai nebun…

— Ce motiv? întrebă îngerul, încă aproape de ea, încă prea aproape.

— Crede-mă, zise ea, grăbit. Nu e bine pentru tine. Dacă vrei să trăiești, pleacă de lângă mine.

— Am bătut cale lungă să te găsesc…

— Sunt făgăduită, izbucni ea, urând cuvintele înainte de a le rosti.

Asta îl opri scurt.

— Făgăduită? Logodită?

Revendicată, gândi ea, dar spuse:

— Cam așa ceva. Acum, pleacă. Dacă te vede Thiago…

— *Thiago*?

Îngerul se dădu înapoi la acest nume.

— Ești logodită cu *Lupul*?

Și, în clipa în care pronunță cuvântul acela – *Lupul* –, niște brațe o cuprinseră din spate pe Madrigal, iar ea tresări.

Într-o clipă, își imagină ce avea să se întâmple. Thiago avea să-l descopere pe înger și nu doar că avea să-l omoare, avea să facă un spectacol din asta. Un serafim iscoadă la balul Despotului – așa ceva nu s-a întâmplat niciodată! Avea să fie torturat. Avea să fie făcut să-și dorească să nu fi trăit niciodată. Toate acestea îi trecură fulgerător prin minte, iar groaza i se ridică amară ca fierea în gâtlej. Când auzi, aproape de urechea ei, un *chicotit*, ușurarea aproape c-o lăsă fără vlagă.

Nu era Thiago, ci Chiro.

— Aici erai! exclamă sora ei. Te-am pierdut în învălmășeală!

Lui Madrigal îi vuia sângele în urechi, iar Chiro aruncă o privire de la ea la necunoscut, a cărui căldură dintr-odată i se păru lui Madrigal ca un far semnalizator.

— Bună! zise Chiro, uitându-se curioasă la masca de cal, prin care Madrigal încă mai putea desluși flacăra portocalie a ochilor săi de tigru.

O ului din nou faptul că el venise deghizat atât de superficial în vizuina dușmanului *pentru ea* și simți o stranie strângere de inimă. Timp de doi ani se gândise la Bullfinch ca la o nebunie temporară, deși atunci nu i se păruse nebunie, și nici acum, să-

și dorească să rămână în viață acest serafim – și, într-adevăr, își dorise.

Se adună și se întoarse spre Chiro. Nwella era imediat în spatele ei.

— Ce mai prietene sunteți, le certă ea. Să mă gătiți așa și apoi să mă părăsiți pe Serpentină. Aș fi putut fi sfâșiată.

— Am crezut că erai în spatele nostru, se scuză Nwella, cu respirația tăiată de la dans.

— Am fost, zise Madrigal. *Mult* în spatele vostru.

Se întorsese cu spatele la înger fără să-i mai arunce vreo privire. Începu să-și împingă prietenele, dezinvoltă, departe de el, folosindu-se de mișcarea mulțimii ca să pună distanță între ei.

— Cine era ăla? întrebă Chiro.

— Care? întrebă Madrigal.

— Cu masca de cal, care dansa cu tine.

— N-am dansat cu nimeni. Sau probabil că n-ai observat: nimeni *nu vrea* să danseze cu mine. Sunt o paria.

Batjocoritor:

— O paria! Puțin probabil. Mai degrabă o prințesă.

Chiro aruncă o privire sceptică în urmă, iar Madrigal era înnebunită să știe ce văzuse. Oare îngerul se mai uita după ele sau i se trezise în sfârșit instinctul de autoconservare și îl făcuse să dispară?

— L-ai văzut pe Thiago? întrebă Nwella. Sau, mai bine zis, *el* te-a văzut *pe tine*?

— Nu…, începu Madrigal să spună, dar atunci Chiro exclamă:

— Uite-l!

Madrigal înlemni.

Era într-adevăr acolo.

Inconfundabil, cu capul de lup despicat pus peste al lui, versiunea lui grotescă de mască. Lungii colți ai animalului i se arcuiau pe frunte, iar botul era tras pe spate, închipuind un mârâit. Părul lui alb ca zăpada, pieptănat și aranjat pe umeri, și pieptarul lui de satin ivoriu – atât de mult alb, alb pe alb – îi încadrau fața puternică, frumoasă, bronzată de soare, făcându-i ochii pali să pară fantomatici.

El încă n-o zărise. Lumea se dădea la o parte în jurul lui, până și cel mai beat dintre petrecăreți recunoscându-l și făcându-i loc. Mulțimea părea să se chircească pentru a-l lăsa să treacă

însoțit de escorta lui, himere cu adevărată înfățișare de lupi, care se mișcau ca o haită.

Semnificația acestei seri îi reveni în minte lui Madrigal: alegerea ei, viitorul ei.

— E magnific! șopti Nwella, agățându-se de brațul lui Madrigal.

Madrigal trebuia să recunoască, dar îi acorda meritele lui Brimstone, cel care făurise corpul acela frumos, nu lui Thiago, care-l purta cu aroganța de îndreptățit.

— Pe tine te caută, zise Chiro, și Madrigal știu că avea dreptate.

Generalul nu se grăbea, ochii lui pali trecând peste mulțime cu siguranța unuia care obține ce vrea. Apoi privirea i se opri asupra ei și ea se simți sfredelită. Speriată, făcu un pas îndărăt.

— Hai să mergem să dansăm, zise ea brusc, spre surprinderea prietenelor sale.

— Dar…, zise Chiro.

— Ascultați!

Orchestra atacă un nou dans.

— E Furiant. Preferatul meu.

Nu era preferatul ei, dar era bun și-acesta. Două șiruri de dansatori porniră să se formeze, bărbații de o parte, femeile de cealaltă, și mai înainte să poată Chiro și Nwella să mai zică vreun cuvânt, Madrigal se răsuci pe-un călcâi și fugi spre șirul femeilor, simțind privirea lui Thiago pe spatele gâtului ei ca atingerea unor gheare.

Se întrebă: *Și ceilalți ochi unde or fi*?

Furiant începu cu o plimbare în pași ușori, Chiro și Nwella grăbindu-se să se alăture dansatorilor, iar Madrigal execută pașii cu grație și zâmbet, fără să se poticnească nicio clipă, dar mintea ei nu mai era acolo. Gândurile îi zburară departe, înălțându-se și coborând ca moliile-colibri ce se adunaseră cu miile în jurul felinarelor atârnate deasupra capetelor, în timp ce se întreba, cu o inimă duruind ca un timpan, unde se dusese îngerul ei.

53. DRAGOSTEA E UN ELEMENT AL NATURII

În figurile și pașii Furiantului, nimeni nu ocolea mâna lui Madrigal, cum făcuseră pe Serpentină – ar fi fost prea bătător la ochi s-o neglijeze –, dar la partenerii ei se manifesta o înțepenire formală, în timp ce trecea de la unul la altul, unii abia atingându-i vârfurile degetelor cu ale lor, când ar fi trebuit să se ia de mâini.

Thiago se apropiase și îi urmărea. Toată lumea simțea asta și veselia dansului a fost înăbușită. Acesta era efectul lui, dar era vina ei, înțelese Madrigal, căci ea fugise de el și încercase să se ascundă aici, de parcă era cu putință să se ascundă.

Ea pur și simplu încerca să tragă de timp, iar Furiantul era potrivit în acest sens, având în vedere că dura un sfert de oră, cu o constantă schimbare de parteneri. Madrigal trecu de la un soldat curtenitor mai în vârstă, cu un corn de rinocer, la un centaur uman-superior cu o mască de dragon, care aproape că nici n-o atinse, și cu fiecare rotație a dansatorilor, trecea prin fața lui Thiago, care n-o slăbea din ochi. Masca următorului partener al ei era una de tigru, iar când el îi luă mâna... îi luă mâna cu adevărat. I-o strânse ferm în mâna lui înmănușată. Un fior trecu prin brațul lui Madrigal de la atingerea lui caldă și nu trebui să se mai uite la ochii lui ca să știe cine era.

Era încă aici – și cu Thiago atât de aproape. Nesăbuit, gândi ea, electrizată de apropierea lui. După o clipă, potolindu-și răsuflarea și inima, zise:

— Tigrul ți se potrivește mai bine decât calul, cred.

— Nu știu la ce te referi, domniță, răspunse el. Aceasta este adevărata mea față.

— Bineînțeles.

— Pentru că ar fi o nebunie să mă mai aflu încă aici, dacă aș fi cel la care te gândeai tu.

— Ar fi. Ai putea crede că ai o dorință de a muri.

— Nu, zise el solemn. Niciodată. Am o dorință de a trăi, dacă-i vorba pe-așa. De a trăi o altfel de viață.

O altfel de viață. Bine-ar fi, gândi Madrigal, propria ei viață și alegerile – sau lipsa lor – strângând-o ca în chingi. Își păstră vocea veselă.

— Vrei să fii unul de-ai noștri? Îmi pare rău, nu acceptăm convertiți.

El râse.

— Chiar dacă ați accepta, n-ar folosi la nimic. Suntem cu toții captivi în aceeași viață, nu-i așa? În același război.

În toată viața ei în care urâse serafimii, Madrigal nu se gândise niciodată la ei ca trăind aceeași viață ca ea, dar ceea ce spusese îngerul era adevărat. Cu toții erau captivi în același război. Închiseseră întreaga lume în asta.

— Nu există altă viață, zise ea, și apoi se încordă, pentru că ajunseseră în dreptul locului unde stătea Thiago.

Strânsoarea mâinii îngerului crescu imperceptibil, blând, și o ajută să reziste sub privirea generalului, până ce se îndepărtă din nou de el și putu să respire.

— Trebuie să pleci, îl sfătui ea, încet. Dacă ești descoperit…

Îngerul lăsă să treacă un moment de tăcere, înainte de a întreba, la fel de încet:

— N-o să te căsătorești cu el, nu-i așa?

— Ăăă… nu știu.

El îi ridică mâna ca să se poată roti pe sub podul brațelor lor; făcea parte din mișcările dansului, dar înălțimea și coarnele ei o încurcau, așadar, trebui să-și desprindă mâinile și să se prindă la loc după rotire.

— Ce e de știut în asta? întrebă el. Îl iubești?

— *Să-l iubesc*?

Întrebarea era o surpriză, iar de pe buzele lui Madrigal scăpă un hohot de râs. Își luă seama și își recompuse ținuta, nevrând să atragă atenția lui Thiago.

— E așa o întrebare amuzantă?

— Nu, răspunse ea. Da.

Să-l iubească pe Thiago? Oare ar fi putut? Probabil. De unde să știe așa ceva?

— Amuzant e că ești primul care mă întreabă asta.

— Iartă-mă, zise serafimul. Nu mi-am dat seama că himerele nu se căsătoresc din dragoste.

Madrigal se gândi la părinții ei. Amintirile sale despre ei erau încețoșate de patina anilor, chipurile lor șterse, reduse la generalități – oare i-ar mai recunoaște, măcar, dacă i-ar găsi? –, dar își amintea afecțiunea simplă a unuia pentru celălalt și cum părea că totdeauna se atingeau.

— Ba da, răspunse ea, dar acum nu mai râdea. Părinții mei au făcut-o.

— Deci ești un copil al dragostei. Mi se pare just că ai fost făcută din dragoste.

Nu se gândise niciodată la ea în acest fel, dar după ce o spuse el, i se păru un lucru frumos, să fi fost făcută din dragoste, și o cuprinse dorul după ceea ce pierduse când își pierduse familia.

— Dar tu? Părinții tăi se iubesc?

Se auzi întrebându-l asta și se simți copleșită de irealitatea circumstanței. Tocmai îl întrebase pe un serafim dacă părinții lui se iubeau unul pe celălalt.

— Nu, răspunse el, dar nu oferi nicio explicație. Însă nădăjduiesc că părinții copiilor mei o vor face.

Din nou îi ridică mâna, ca să se poată roti pe sub podul închipuit de brațele lor, și din nou ea se încurcă de coarne, separându-se pentru câteva clipe. Întorcându-se, Madrigal simți un ghimpe în cuvintele lui și, când ajunseră iarăși față în față, zise, apărându-se:

— Dragostea e un lux.

— Nu. Dragostea este un element al naturii.

Un *element al naturii*. Ca aerul de respirat, ca pământul de sub picioare. Siguranța neclintită a vocii lui o făcu să se înfioare, dar nu apucă să-i răspundă. Încheiaseră partea lor de dans și ea încă mai avea pielea ca de găină de la efectul afirmației lui extraordinare, când o cedă următorului ei partener, care era beat și nu scoase nicio silabă pe toată durata dansului lor.

Încercă să-l urmărească pe serafim. După ea, ar fi trebuit să fie partener cu Nwella, însă el plecase și ea nu mai văzu nicio mască de tigru în toată grupa dansatorilor. Se topise fără urmă, iar ea îi simți absența ca pe un gol de aer.

Perechile se desfăcură în șirurile inițiale ale Furiantului, pentru o ultimă promenadă, iar când se sfârși, într-un strident zornăit țigănesc de tamburine, Madrigal se trezi practic împinsă, de parcă totul fusese special orchestrat, în brațele Lupului Alb.

54. HĂRĂZIT

— Stăpâne…

Lui Madrigal i se uscase gâtul, astfel încât cuvântul îi ieși hârjâit, destul de aproape de o șoaptă guturală cât să fie luată drept așa ceva.

Nwella și Chiro se înghesuiră în spatele ei, iar Thiago zâmbi, lupește, cu vârfurile colților apărându-i între buzele roșii, pline. Ochii lui erau îndrăzneți. Nu căută spre ochii ei, ci rătăciră mai jos, fără niciun efort de subtilitate. Pielea lui Madrigal deveni pe atât de încinsă pe cât îi îngheță inima, și se lăsă într-o plecăciune din care își dori să nu mai fie silită să se ridice și să-i întâlnească iarăși ochii, dar nu putea rămâne acolo, așa că se ridică.

— Ești frumoasă, o complimentă Thiago.

Madrigal nu trebuia să-și facă griji în privința ochilor lui. Dacă n-ar fi avut cap, el n-ar fi observat încă. Din pricina modului în care se uita la trupul ei în rochia de mătase, îi venea să-și strângă brațele peste piept.

— Vă mulțumesc, răspunse ea, luptându-se cu impulsul.

Se cerea o întoarcere a complimentului, așa că ea zise, simplu:

— Și dumneavoastră.

Atunci își ridică ochii, amuzat:

— Eu sunt frumos?

Madrigal își înclină capul.

— Ca un lup polar, stăpâne, zise ea, ceea ce lui Thiago îi plăcu.

Părea relaxat, aproape leneș, cu ochii aproape acoperiți de pleoape grele. Era absolut sigur pe el, văzu Madrigal. Nu aștepta vreun semn; nu exista niciun sâmbure de nesiguranță în el. Thiago obținea ce voia. Întotdeauna.

Și avea să obțină și în seara asta?

Orchestra începu o nouă melodie, iar el își înclină capul, recunoscând-o:

— Emberlinul, zise el. Doamnă?

Întinse brațul spre ea și Madrigal încremeni ca o pradă.

Dacă îi lua brațul, asta însemna că s-a făcut, că îl accepta?

Dar să-l refuze ar fi fost cel mai grosolan dispreț; l-ar fi făcut de rușine și pur și simplu nu îl făceai de rușine pe Lupul Alb.

Era o invitație la dans și i se părea o cursă, iar Madrigal rămase ca paralizată o idee prea mult. În răstimpul acesta, îi văzu privirea lui Thiago asprindu-se. Letargia lui nepăsătoare îi alunecă de pe chip, pentru a fi înlocuită de... nu era prea sigură. Uluire, probabil, care ar fi dat naștere, în schimb, la o furie rece ca gheața, de n-ar fi fost ca Nwella, cu un icnet de panică, să-și pună palma pe spatele lui Madrigal și s-o împingă.

Astfel propulsată, Madrigal făcu un pas și nu mai avu cale de întors. Nu-i luă brațul lui Thiago, ci mai curând se ciocni de el. Thiago îi duse brațul sub al lui, posesiv, și o conduse la dans.

Și, cu siguranță, cum credea toată lumea, spre viitor.

O apucă pe după mijloc, așa cum se făcea la Emberlin, un dans în care bărbații le ridicau pe femei ca pe niște ofrande pentru cer. Mâinile lui Thiago îi înconjurară aproape complet talia subțire, cu ghearele pe spatele ei gol. Ea simțea vârful fiecăreia pe piele.

Schimbară câteva cuvinte – Madrigal probabil întrebase de sănătatea Despotului, iar Thiago probabil răspunsese –, dar cu greu ar fi putut reproduce ce își spuseseră. Poate că era doar o carapace pudrată cu zahăr, pentru cât era prezentă în pielea ei.

Ce făcuse? Ce tocmai făcuse?

Nici măcar nu se putea păcăli pe ea însăși că fusese o acțiune de-o clipă și rodul brânciului dat de Nwella. Se lăsase îmbrăcată astfel; venise aici; *știuse*. Poate că nu admisese în sinea ei ceea ce știa că face, dar bineînțeles că știuse. Se lăsase mânată înainte de siguranța celorlalți. Existase o satisfacție plăcută în a fi fost aleasă... invidiată. Îi era rușine de asta acum și de modul în care venise aici, în seara asta, gata să joace rolul miresei tremurătoare și să accepte un bărbat pe care nu-l iubea.

Dar... încă nu îl acceptase și acum se gândi că nici nu-l va accepta. Se schimbase ceva.

Ba nu se schimbase nimic, se contrazise în sinea ei. *Dragostea este un fenomen al naturii*, într-adevăr. Îngerul venise până aici, și cu ce risc! O uluise, dar nu schimbase nimic.

Și unde era el acum? De fiecare dată când Thiago o ridica, privea în jur, dar nu zărea nicio mască de cal sau de tigru. Spera că plecase și era în siguranță.

Thiago, care până acum păruse mulțumit cu ceea ce mâinile lui puteau ține, trebuie să fi simțit că nu-i stăpânea atenția. Coborând-o după o ridicare, o lăsă intenționat să-i scape din mâini, ca s-o poată prinde la pieptul lui. De surpriză, aripile ei se deschiseră spontan, ca două iole umflându-se de vânt.

— Scuzele mele, doamna mea, zise Thiago, și îi dădu drumul, încât copitele ei găsiră din nou pământul sub picioare, dar nu și din brațele lui.

Ea simțea suprafața ca de piatră a pectoralilor lui pe pieptul ei. Necuviința îmbrățișării îi stârni panica și făcu mari eforturi să nu se smulgă din brațele lui. Era greu să-și strângă aripile la loc, când tot ce voia era să-și ia zborul.

— Rochia aceasta e croită din umbră? întrebă generalul. Abia dac-o simt între degete.

Nu că n-ai fi încercat, gândi Madrigal.

— Probabil e o reflecție a cerului nopții, sugeră el, luată de pe oglinda unui lac?

Ea presupuse că încerca să fie poetic. Erotic, chiar. În schimb, cât mai puțin erotic cu putință – mai mult cum s-ar fi plâns de o pată că nu iese la spălat –, ea zise:

— Da, stăpâne. M-am aruncat să înot și reflecția s-a lipit de mine.

— Păi, atunci, ar putea curge de pe tine ca apa, în orice moment. La urma urmei, îți vine să te întrebi ce e sub ea.

Și asta este curte, gândi Madrigal. Roși, bucuroasă de masca ei, care-i acoperea fața, mai puțin buzele și bărbia. Preferând să nu continue cu discuția despre dedesubturile ei, zise:

— E mai rezistentă decât arată, vă asigur.

Nu intenționase să fie o provocare, dar el așa o luă. Ridică mâna spre firele delicate care, ca o pânză de păianjen, îi țineau rochia în jurul gâtului, și trase scurt și puternic. Firele se rupseră ușor sub ghearele lui, și Madrigal tresări. Rochia rămase pe corp, însă un mănunchi din legăturile ei fuseseră retezate.

— Sau probabil nu chiar atât de rezistentă, remarcă Thiago. Nu-ți face griji, doamna mea, te ajut eu s-o ții.

Mâna lui era deasupra inimii ei, chiar peste sân, iar Madrigal tremură. Era furioasă pe ea însăși pentru tremur. Ea era Madrigal din neamul kirinilor, nu vreo floare prinsă de vânt.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, stăpâne, răspunse ea, dându-i mâna la o parte și îndepărtându-se de el.

Dar e timpul să schimbăm partenerii. Va trebui să mă descurc singură cu rochia.

Nu fusese niciodată atât de bucuroasă să schimbe partenerul de dans. În cazul acesta, era un elan-bivol, lipsit de grație, care a fost cât pe-aci s-o calce pe copite de nenumărate ori. Ea abia dacă-l luă în seamă.

O altfel de viață, gândi ea, și cuvintele deveniră un soi de mantră pe melodia Emberlinului: *o altfel de viață, o altfel de viață*.

Unde era îngerul acum? se întrebă ea. Dorința o inundă, o umplu ca un gust plăcut, precum ciocolata topindu-se pe limba ei.

Până să-și dea seama, elanul-bivol i-o dădu înapoi lui Thiago, care o preluă cu mâinile lui acaparatoare și o lipi de el.

— Mi-a fost dor de tine, zise el. Orice altă femeie e grosolană pe lângă tine.

Îi vorbea cu acea voce joasă de dormitor a lui, însă ea nu se putea gândi decât la cât de stângace, cât de forțate păreau cuvintele lui după acelea ale îngerului.

Încă de două ori Thiago a cedat-o altor parteneri și tot de două ori i-a fost returnată la momentul potrivit. De fiecare dată i se părea mai insuportabil decât înainte, astfel încât se simțea ca o fugară adusă acasă în pofida voinței sale.

Când, cedată următorului ei partener, simți strânsoarea fermă a mănușilor de piele cuprinzându-i degetele, se lăsă condusă în dans cu o ușurință ce părea plutire. Nefericirea se destrămase; necuviința se destrămase. Mâinile serafimului se așezară pe talia ei, picioarele ei părăsiră pământul, și ea închise ochii, abandonându-se senzației.

El o aduse la loc pe pământ, dar nu-i dădu drumul.

— Salutare, șopti ea, fericită.

Fericită.

— Salutare, răspunse el, ca un secret împărtășit.

Ea zâmbi când îi văzu noua mască. Era omenească și comică, având urechi de ulcior și nas roșu de bețiv.

— Altă față, zise ea. Ești cumva mag și făurești măști?

— Nu-i nevoie de a fauri ceva. Sunt tot atâtea măști de unde să alegi, cât sunt petrecăreți morți de beți.

— Ei bine, asta ți se potrivește cel mai puțin.

— Asta crezi tu. Multe se pot întâmpla în doi ani.

Ea râse, amintindu-și de frumusețea lui, și simți dorința să-i vadă din nou chipul.

— Vrei să-mi spui numele tău, domniță? întrebă el.

Ea i-l spuse și el îl repetă, ca pe o incantație:

— Madrigal, Madrigal, Madrigal.

Ce ciudat, gândi Madrigal, că ea era copleșită de un asemenea sentiment de... împlinire, doar din simpla prezență a unui bărbat al cărui nume nu-l știa și a cărui față nu o putea vedea.

— Și al tău? întrebă ea.

— Akiva.

— Akiva.

Îi plăcu să-l rostească. Poate că numele ei era cel care însemna muzică, dar al lui era cel care suna ca atare. Ar fi vrut să-l cânte, să se aplece peste o fereastră și să-l cheme acasă. Să-l șoptească în întuneric.

— Ai făcut-o, așadar, zise el. L-ai acceptat.

Sfidătoare, ea răspunse:

— Ba nu. N-am făcut-o.

— Nu? Te privește de parcă ai fi a lui.

— Atunci, cu siguranță tu ar trebui să fii în altă parte...

— Rochia ta, remarcă el. E ruptă. Cumva *el*...?

Madrigal simți dogoarea, un val de mânie aprinzându-l ca un curent de aer printr-un foc de tabără.

Ea văzu că Thiago dansa cu Chiro și se uita fix la ea, chiar printre urechile ascuțite de șacal ale lui Chiro. Ea așteptă până când rotațiile dansului îl aduseră pe Akiva, cu spatele lui larg, între ea și Thiago, ascunzându-i fața, înainte de a răspunde:

— Nu-i nimic. Nu sunt obișnuită să port materiale atât de fragile. Rochia asta mi-a fost aleasă. Eu îmi doresc nespus un șal.

El era încordat de mânie, dar mâinile lui rămăseseră blânde pe talia ei. Zise:

— Pot să-ți fac eu un șal.

Madrigal își lăsă capul puțin într-o parte.

— Tricotezi? Ei bine, asta e o neobișnuită calificare la un soldat.

— Nu tricotez, zise el, și în clipa aceea Madrigal simți prima atingere ușoară ca de pană pe umărul ei.

Nu o luă drept atingerea lui Akiva, pentru că mâinile lui erau pe mijlocul ei. Privi în jos și văzu că o molie-colibri cenușiu-verzuie se așezase pe ea, una din nenumăratele molii-colibri care zburătăceau deasupra capetelor, atrase de belșugul de felinare care trebuie să li se fi părut un întreg univers. Penele de pe corpul micuței păsări sclipeau ca nestematele, iar aripile pufoase de molie fâlfâiau pe pielea ei. Curând, a fost urmată de încă una, aceasta roz-pal, și încă una, de asemenea roz, cu desene oranj în forma unor ochi pe aripile-i dantelate. Veniră și mai multe din aer și, în câteva clipe, o întreagă companie îi acoperi pieptul și umerii lui Madrigal.

— Gata, domniță, zise Akiva. Ai un șal viu.

Era uluită.

— Cum ai...? *Ești* un mag.

— Nu. E doar un truc.

— E magie.

— Nu cea mai folositoare dintre magii, să călăuzești moliile.

— Nu e folositoare? Mi-ai făcut un *șal*.

Era fermecată. Magia pe care o știa ea de la Brimstone avea prea puțină fantezie. Asta era frumoasă, atât în formă – aripile erau în zeci de culori ca amurgul, și la fel de catifelate ca urechile de iepuri –, cât și în scop. O acoperise. Thiago îi rupsese rochia, iar Akiva o îmbrăcase.

— Mă gâdilă, râse ea. Oh, nu. *Oh*.

— Ce se întâmplă?

— Oh, fă-le să plece.

Râse mai tare, simțind limbuțele ieșind din ciocurile mici.

— Îmi mănâncă zahărul.

— *Zahărul*?

Gâdilăturile o făcură să dea nervoasă din umeri.

— Fă-le să plece. Te rog.

El încercă. Vreo câteva se ridicară în zbor și făcură un cerc în jurul coarnelor ei, dar cele mai multe rămaseră pe loc.

— Mă tem că sunt îndrăgostite, zise el, îngrijorat. Nu vor să te părăsească.

Ridică o mână de pe talia ei ca să-i dea la o parte, cu blândețe, o pereche de pe gâtul ei, unde aripile le fâlfâiau pe maxilarul ei. Visător, el spuse:

— Știu exact cum se simt ele.

Inima ei, ca un pumn strângându-se. Venise timpul ca Akiva s-o ridice din nou, și o făcu, deși umerii ei erau încă îmbrăcați în molii. Pe deasupra capetelor mulțimii, ea văzu cu recunoștință că Thiago era întors cu spatele. Chiro, totuși, pe care el o ridicase, o observă și făcu ochii mari.

Akiva o lăsă pe Madrigal jos și, chiar înainte ca piciorul ei să atingă pământul, se uitară unul la altul, mască la mască, ochi căprui în ochi portocalii, și o undă de șoc se iscă între ei. Madrigal nu știa dacă era tot magie, dar cele mai multe molii-colibri își luară zborul și se îndepărtară în spirală, ca duse de vânt. Ea era din nou jos, picioarele i se mișcau, inima îi galopa. Pierduse șirul mișcărilor de dans, dar simți că se apropia de final și că, dintr-o clipă în alta, avea să ajungă iar la Thiago.

Akiva avea s-o predea în păstrare generalului.

Inima și trupul ei se revoltară. Nu putea s-o facă. Membrele ei erau ușoare, gata să fugă. Bătăile inimii se întețiră până la un staccato nebunesc, iar rămășițele șalului ei viu zburară de pe ea ca speriate de moarte. Madrigal recunoscu semnele în ea însăși, disponibilitatea, calmul exterior și vâltoarea lăuntrică, iureșul care-i umplea mintea înainte de a se arunca în bătălie.

O să se-ntâmple ceva.

Nitid, întrebă ea în gând, *ai știut-o tot timpul*?

— Madrigal? zise Akiva.

Ca moliile-colibri, simțise schimbarea din ea, respirația ei rapidă, mușchii devenind încordați sub mâinile lui care îi înconjurau mijlocul.

— Ce se întâmplă?

— Vreau..., zise ea, știind ce voia, simțindu-se atrasă într-acolo, arcuindu-se, dar negăsind cuvintele s-o exprime.

— Ce? Ce anume vrei? întrebă Akiva, blând, dar stăruitor.

Și el voia același lucru. Își înclină capul, astfel încât masca lui îi atinse scurt cornul, aprinzând o vâlvătaie de senzații prin ea.

Lupul Alb era la doar o lungime de aripi distanță. O putea vedea. Dacă încerca să fugă, avea s-o urmărească. Akiva ar fi putut fi prins.

Madrigal voia să țipe.

Și atunci, focurile de artificii.

Mai târziu, avea să-și amintească ce spusese Akiva despre toate lucrurile care se potriviseră de la sine, de parcă așa ar fi fost hărăzit. În tot ce avea să se întâmple, avea să existe

senzația aceea de inevitabil și de cum trebuie să fie, și sentimentul că universul conspirase la asta. Avea să fie ușor. Începând cu focurile de artificii.

Luminile înfloreau deasupra capetelor, o uriașă și strălucitoare dalie, o morișcă, o stea în explozie. Sunetul era o canonadă. Toboșarii în bătălie. Praful de pușcă negru exploda în văzduh. Emberlinul se destrămă, dansatorii își scoaseră măștile și își lăsară capetele pe spate să privească în sus.

Madrigal porni. Îl luă pe Akiva de mână și se aruncă în talmeș-balmeșul mulțimii. Ținea capul jos și se mișca repede. Un culoar părea că se deschide pentru ei în șuvoiul de corpuri, ei îl străbăteau, iar el îi ducea tot mai departe.

55. COPIII REGRETULUI

Odată ca niciodată, înainte de himere și de serafimi, existau soarele și cele două luni. Soarele era logodit cu Nitid, sora mai strălucitoare, însă Ellai cea modestă, întotdeauna ascunzându-se după sora ei mai îndrăzneață, a fost cea care i-a stârnit poftele. El a uneltit să o surprindă pe când se scălda în mare și s-o posede. Ea s-a zbătut, dar el era soarele și era convins că trebuie să aibă ce-și dorește. Ellai l-a înjunghiat și a scăpat, iar sângele soarelui a căzut ca scânteile pe pământ, unde au devenit serafimii – copiii ilegitimi ai focului. Și, ca și tatăl lor, credeau că li se cuvinte să dorească, să ia și să posede.

Cât despre Ellai, ea s-a dus și i-a spus surorii sale ce se întâmplase, iar Nitid a plâns și lacrimile ei au căzut pe pământ și au devenit himerele, copiii regretului.

Când soarele a venit din nou la surori, niciuna nu l-a vrut. Nitid a pus-o pe Ellai în spatele ei și a protejat-o, deși soarele, încă sângerând scântei, știa că Ellai nu era atât de lipsită de apărare precum părea. S-a rugat de Nitid să îl ierte, dar ea a refuzat, și până în ziua de azi el le urmărește pe surori pe bolta cerului, dorind și dorind și niciodată având, iar aceasta va fi pedeapsa lui pentru totdeauna.

Nitid e zeița lacrimilor și a vieții, a vânătorilor și a războiului, iar templele ei sunt prea multe să poată fi numărate. Ea este cea care umple pântecele, încetinește inimile muribunzilor și îi conduce pe copiii ei împotriva serafimilor. Lumina ei este ca a unui mic soare; alungă umbrele din cale.

Ellai e mai discretă. Ea e o umbră, o lună fantomă, și nu sunt decât vreo câteva nopți pe an când ocupă singură cerul. Acestea sunt numite nopțile Ellai, și sunt întunecate, cu doar câteva stele, bune pentru lucrurile ce se fac pe furiș. Ellai e zeița asasinilor și a amanților secreți. Templele ei sunt puține și ascunse, precum cel din crângul de recviemi de pe munții de lângă Loramendi.

Acolo l-a dus Madrigal pe Akiva când au fugit de la balul Despotului.

•

Zburară. El își păstra aripile ascunse, dar asta nu-l împiedica să zboare. De la sol, crângul de recviemi era de neatins. Existau prăpăstii în munți și, uneori, punți de sfoară se întindeau peste ele – în nopțile Ellai, când adepții veneau, înfășurați în pelerine, s-o venereze la temple –, însă în seara aceea nu era niciunul, iar Madrigal știa că urmau să aibă templul numai pentru ei.

Aveau toată noaptea. Nitid era încă sus pe cer. Aveau mai multe ore.

— Asta e legenda voastră? întrebă Akiva, nevenindu-i să creadă.

Madrigal îi spusese povestea soarelui și a lui Ellai, în timp ce zburau.

— Că serafimii sunt sângele unui soare violator?

Madrigal îi răspunse, veselă:

— Dacă nu-ți place, ia-te de soare.

— E o poveste groaznică. Ce imaginație brutală au himerele.

— Păi, am avut surse de inspirație brutale.

Ajunseră la crâng și cupola templului era abia vizibilă printre coroanele copacilor, mozaicuri de argint sclipind în arabescuri dintre crengi.

— Aici, zise Madrigal, încetinind cu o bătaie de aripi înapoi, pentru a coborî printr-o deschizătură în coronament.

Tot corpul ei vibra de la vântul nopții, libertate și anticipare. Într-un cotlon al minții sale exista frica de ce avea să vină mai târziu – repercusiunile plecării ei nechibzuite. Dar, în timp ce se strecura printre copaci, teama i-a fost adormită de foșnetul frunzelor și muzica vântului, și de sâsâitul de pretutindeni în jur. Sâsâitul venea de la evangeline, păsările-șerpi care beau nectarul de noapte al arborilor de recviem. În întunericul crângului, ochii lor străluceau argintiu ca mozaicurile de pe acoperișul templului.

Madrigal atinse pământul și Akiva ateriză lângă ea, într-o pală de căldură. Ea se întoarse cu fața la el. Încă mai purtau măștile. Le-ar fi putut da jos în timp ce zburau, dar n-o făcuseră. Madrigal se gândise la momentul acesta, când aveau să stea față în față, și își păstrase masca pentru că, în imaginația ei, Akiva era cel care i-o dădea jos, iar ea i-o dădea jos pe a lui.

Trebuie să-și fi imaginat același lucru. El făcu un pas spre ea.

Lumea reală, deja un lucru îndepărtat – doar un pârâit de focuri de artificii la marginea orizontului –, dispăruse cu totul. Un

tril înalt, dulce, cânta prin trupul lui Madrigal de parcă ar fi fost o strună de lăută. Akiva își scoase mănușile și le lăsă să cadă, iar când o atinse, urcând cu vârfurile degetelor pe brațe și pe gât, o făcu având mâinile goale. Duse mâinile în spatele capului ei, dezlegă masca și i-o ridică. Vederea ei, îngustată toată seara la cât putea cuprinde prin micile găuri ale măștii, se deschise, iar Akiva îi umplu perspectiva, încă purtând masca lui comică. Îl auzi răsuflând ușor și murmurând „atât de frumoasă”, și atunci îi scoase și ea masca lui.

— Salutare, șopti ea, cum făcuse când se întâlniseră în timpul dansului Emberlin, și fericirea înflorise în ea.

Fericirea aceea era ca o scânteie față de un foc de artificii, în comparație cu cea care o umplu acum.

El era mai frumos decât își amintea. La Bullfinch, zăcuse pe moarte, livid, vlăguit, deși încă frumos. Acum, în deplinătatea sănătății și în freamătul sângelui din pricina iubirii, era perfect. Ochii lui ardeau, uitându-se la ea cu speranță și emoție, exaltat, fascinat, *bucuros*. Era atât de *viu*.

Mulțumită ei, el era viu.

Îi răspunse, în șoaptă:

— Salutare.

Se priveau, uluiți să fie față în față după doi ani, de parcă ar fi fost plăsmuiri ale imaginației apărute din punerea dorințelor.

O atingere ar fi putut face momentul real.

Mâinile lui Madrigal tremurară când le ridică și se liniștiră când le lipi de pieptul lui Akiva. Dogoarea lui pulsa prin materialul bluzei. Aerul din crâng era îndeajuns de înmiresmat cât să îl bei, îndeajuns de dens cât să dansezi cu el. Era ca o prezență între ei – dar n-a mai fost, când el a pășit mai aproape.

Brațele lui o încercuiră și ea își ridică fața ca să șoptească, încă o dată:

— Salutare.

De data aceasta, când îi răspunse, șopti cuvântul pe buzele ei. Ochii le erau încă deschiși, încă mari de mirare, și le îngăduiră să se închidă numai când buzele lor în sfârșit se întâlniră și un alt simț preluă controlul, convingându-i că era adevărat ceea ce se petrecea.

56. INTENȚIA DE A TRĂI

Odată ca niciodată, exista numai întuneric și, înotând prin el, niște monștri mari cât lumile. Aceștia erau gibborimii, iar ei iubeau întunericul, întrucât le ascundea hidoșenia. Ori de câte ori vreo altă creatură reușea să facă lumină, ei veneau și-o stingeau. Când se nășteau stelele, ei le înghițeau. Se părea că întunericul avea să fie veșnic.

Însă o rasă de războinici ai luminii a prins de veste despre gibborimi. Atunci, au pornit la drum, călătorind din lumea lor îndepărtată, ca să se lupte cu monștrii. Războiul a fost lung, lumină contra întuneric, și mulți războinici au fost uciși. În cele din urmă, când i-au învins pe monștri, mai rămăseseră numai o sută dintre ei, iar acești o sută erau puterile cerești, care au adus lumină în univers.

Ele au creat restul stelelor, inclusiv soarele nostru, și nu mai era nicăieri întuneric, numai lumină neîntreruptă. Au făcut copii după chipul lor – serafimii – și i-au trimis să ducă lumină și lumilor care se roteau în spațiu. Și totul a fost bine. Dar, într-o zi, ultimul monstru gibborim, care se numea Zamzumin, i-a convins că era nevoie și de umbre, căci ele ar fi făcut lumina să pară mai strălucitoare prin contrast, și atunci puterile cerești au adus umbrele pe lume.

Însă Zamzumin era un trișor. N-avea nevoie decât de o fâșie de întuneric cu care să lucreze. A suflat viață în umbre și, la fel cum puterile cerești îi făcuseră pe serafimi după chipul lor, la fel și Zamzumin a făcut himerele după al lui, și de aceea erau hidoase. Iar după aceea, veșnic, serafimii au luptat de partea luminii, iar himerele de partea întunericului, rămânând vrăjmași până la sfârșitul lumii.

•

Madrigal râse, somnoroasă:

— Zamzumin? Ăsta e nume?

— Nu mă întreba pe mine. E strămoșul tău.

— Ah, da. Urâtul Unchi Zamzumin, care m-a creat pe mine dintr-o umbră.

— O umbră hidoasă, o corectă Akiva. Ceea ce explică hidoșenia ta.

Ea râse din nou, îngreunată și leneșă de plăcere.

— Întotdeauna m-am întrebat de unde mi s-a tras. Acum știu. Coarnele sunt din partea tatălui, iar hidoșenia e de la uriașul meu unchi diabolic.

După o pauză, căci Akiva își plimba nasul pe gâtul ei, adăugă:

— Îmi place mai mult povestea mea. Prefer să fiu făcută din lacrimi decât din întuneric.

— Niciuna nu e foarte veselă, zise Akiva.

— Știu. Avem nevoie de un mit mai fericit. Hai să născocim noi unul.

Stăteau încolăciți peste hainele lor, pe care le întinseseră pe un petic de mușchi confesor din spatele templului lui Ellai, pe unde clipocea un pârâu firav. Ambele luni se ascunseseră pe după coroanele copacilor, iar evangelinele amuțiseră și recviemii își închiseseră florile lor albe pentru noapte. Curând, Madrigal trebuia să plece, dar amândoi amânau momentul, de parcă ar fi putut refuza răsăritul.

— A fost odată ca niciodată..., zise Akiva, dar vocea i se pierdu, când buzele lui găsiră gâtul lui Madrigal. Mmm, zahăr. Am crezut că l-am cules pe tot. Acum va trebui să verific, *peste tot*.

Madrigal se feri, râzând neajutorată.

— Nu, nu, gâdilă!

Dar Akiva avea să-i guste din nou gâtul și nu gâdila atât de mult, cât mai degrabă *furnica*, iar protestele ei se opriră în scurt timp.

Mai dură ceva până reveniră la noul lor mit.

— Odată ca niciodată, murmură Madrigal mai târziu, odihnindu-și acum obrazul de pieptul lui Akiva, astfel încât arcuirea cornului ei stâng urma conturul feței lui, iar el își putea lipi fruntea de el. Era o lume atât de perfect făcută și plină de păsări, și de făpturi goale, și de chestii minunate ca liliac-de-miere, și stele-tenzing, și nevăstuici...

— *Nevăstuici*?

— Ssst! Și lumea aceasta deja avea lumină și umbră, așa că nu era nevoie de nicio stea nefastă să vină s-o salveze, cum deopotrivă nu-i erau de niciun folos sorii sângerânzi sau lunile înlăcrimate, și, cel mai important, nu cunoscuse niciodată războiul, care este așa un lucru cumplit, o irosire de care nicio lume n-are nevoie vreodată. Și lumea aceasta avea pământ și

apă, aer și foc, toate cele patru elemente, dar îi lipsea ultimul element. Dragostea.

Ochii lui Akiva erau închiși. Zâmbea în timp ce asculta și mângâia părul scurt ca blana de pe capul lui Madrigal, plimbându-și degetele pe inelele coarnelor ei.

— Așadar, acest paradis era ca o casetă de bijuterii fără nicio bijuterie. Stătea așa, zi după zi, cu răsăriturile sale trandafirii, cu sunetele creaturilor sale și cu parfumurile sale ciudate, așteptând îndrăgostiții să-l găsească și să-l umple cu fericirea lor.

Pauză.

— Sfârșit.

— Sfârșit? Akiva deschise ochii. Cum adică, sfârșit?

Ea zise, mângâindu-și obrazul de pielea aurie a pieptului lui:

— Povestea e neterminată. Lumea încă așteaptă.

El spuse, melancolic:

— Tu știi cum s-o găsești? Hai să mergem acolo, mai înainte să răsară soarele.

Soarele. Reamintirea îi îngheță buzele lui Madrigal pe noul traseu de-a lungul arcuirii umărului lui Akiva, cel plin de cicatrice care aminteau de prima lor întâlnire, de la Bullfinch. Se gândi la cum ar fi putut să-l lase sângerând sau, mai rău, să-l termine, dar ceva ineluctabil o oprise ca ei să poată să ajungă aici, acum. Iar ideea de a se desprinde din îmbrățișare, a se îmbrăca și a pleca, dădu naștere unei împotriviri atât de puternice, încât durea.

Era, de asemenea, și frica de ceea ce ar fi putut stârni dispariția ei în urmă, la Loramendi. Imaginea unui Thiago furios se strecurase nepoftită în fericirea ei și ea o alungase, dar nu avea cum să alunge răsăritul. Cu o voce jalnică, zise:

— Trebuie să plec.

Akiva răspunse:

— Știu.

Își ridică fața de pe umărul lui și văzu că nefericirea lui era la fel de mare ca a ei. El nu întrebă „Ce-o să facem?”, și nici ea. Mai târziu aveau să vorbească despre astfel de lucruri; în acea primă noapte, erau încă sfioși în privința viitorului și, cu tot ce iubiseră și descoperiseră peste noapte, erau încă sfioși unul față de celălalt.

În schimb, Madrigal duse mâna la talismanul pe care-l purta la gât.

— Știi ce e ăsta? îl întrebă ea, dezlegând sfoara.

— Un os.

— Bine, da. E un iadeș, un os al dorințelor. Înconjori cu un deget o aripă a osului, uite așa, și fiecare ne punem o dorință și apoi tragem. Celui a cărui bucată e mai mare i se îndeplinește dorința.

— Magie? întrebă Akiva. De unde vin păsările astea ale căror oase fac magie?

— Oh, nu e magie. Dorințele nu se îndeplinesc cu adevărat.

— Și atunci, de ce s-o facem?

Ea ridică din umeri.

— Speranță? Speranța poate fi o forță puternică. Poate că nu e magie autentică în ea, dar când știi care e cea mai arzătoare speranță și o păstrezi ca pe o lumină în tine, poți face lucrurile să se întâmple. E aproape ca o magie.

— Și care e dorința ta cea mai arzătoare?

— Nu trebuie să spui. Haide, pune-ți o dorință cu mine.

Ridicase iadeșul.

Era în parte ciudățenie, în parte nerușinare ceea ce o determinase să atârne osul de sfoară. Pe atunci avea paisprezece ani, era de patru ani în serviciul lui Brimstone, dar și la antrenamentele de luptă, și se simțea mândră de puterea ei. Intrase în dugheană într-o după-amiază, când Twiga scotea proaspăt turnații lakhnau din matrițele lor, iar ea încercase să capete unul prin lingușiri.

Brimstone încă n-o instruise în privința crudei realități a magiei și a tributului de durere, iar ea încă socotea distractiv să-ți pui dorințe. Când el o refuzase – ca întotdeauna, nepunând preț pe firțigei, care costau doar o ciupitură de durere ca să-i creezi –, făcuse o mică și dramatică criză de plâns, într-un colț. Acum nici nu-și mai putea aminti ce dorință fusese de o asemenea grozavă importanță pentru ea, la cei paisprezece ani ai săi, dar își amintea bine că Issa scosese un os din resturile de la cină – o potârniche-macabră în sos – și o mângâiase cu informațiile omenești despre osul dorințelor.

Issa știa o mulțime de povești de-ale oamenilor și de la ea căpătase Madrigal fascinația pentru rasa și lumea lor. Ca să-i

facă în ciudă lui Brimstone, ea luase osul și făcuse intenționat paradă când își pusese o dorință.

— Asta e? întrebase Brimstone, când auzise ce dorință măruntă îi inspirase ei criza de nervi. Și ai fi vrut să irosești o dorință pe așa ceva?

Ea și Issa erau gata să rupă osul între ele, dar se opriseră.

— Tu nu ești fraieră, Madrigal, zisese Brimstone. Dacă e ceva ce-ți dorești, urmărește-ți scopul. Speranța are putere. N-o irosi pe prostii.

— Bine, zisese Madrigal, strângând osul în mână. O să-l păstrez până când speranțele mele îndeplinesc așteptările tale înalte.

Îl atârnase de o sfoară. Timp de câteva săptămâni, își făcuse un obicei să spună cu voce tare dorințe ridicole și să se prefacă, apoi, că le cântărește.

— Mi-aș dori să-mi pot gusta picioarele ca un fluture.

— Mi-aș dori ca un șoarece-scorpion să poată vorbi. Pariez că ei știu cele mai interesante bârfe.

— Mi-aș dori ca părul meu să fie albastru.

Dar nu rupsese niciodată osul. Ceea ce începuse ca o sfidare copilărească, se prefăcuse în altceva. Săptămânile deveniseră luni și, cu cât mai mult întârzia să rupă iadeșul, cu atât mai important i se părea ca, în momentul în care avea s-o facă, dorința – sau mai degrabă *speranța* – să fie demnă de ea.

În crângul de recviemi cu Akiva, în sfârșit era.

Își formulă dorința în minte, uitându-se în ochii lui, și trase. Osul se rupse drept pe mijloc, iar bucățile, când le măsurară între ele, erau de exact aceeași lungime.

— Oh. Asta nu știu ce înseamnă. Poate înseamnă că ni se îndeplinește amândurora.

— Poate înseamnă că ne-am dorit același lucru.

Lui Madrigal îi plăcu să creadă că asta se întâmplase. Dorința ei, prima oară, fusese simplă, cu țintă clară și pasionată: să-l mai vadă pe Akiva. Doar crezând asta se putea hotărî să plece.

Se ridicară de pe hainele mototolite. Madrigal se strecură înapoi în rochia din mătasea-miezului-nopții ca un șarpe într-o piele lepădată. Intrară în templu și băură apă din izvorul sacru care țâșnea din pământ într-o fântână. Își spălă și fața, aducând în tăcere omagiu zeiței Ellai pentru că le protejase secretul și jurând să aducă lumânări, când avea să mai vină pe acolo.

Pentru că bineînțeles că aveau să mai vină.

Despărțirea a fost aproape ca o dramă de pe scenă, o imposibilitate fizică exagerată – să-și ia zborul și să-l lase pe Akiva aici – în a cărei dificultate n-ar fi crezut, până în acest moment. Se întorcea și răsîntorcea pentru un ultim sărut. Buzele ei, neobișnuite cu această folosință, i se păreau crâmpoțite și bătătoare la ochi, carnale, și își închipuia că purtau roșeața dovezii modului în care își petrecuse ea noaptea.

În cele din urmă, porni în zbor, ducându-și masca atârnată de una dintre panglicile cu care se lega precum o pasăre însoțitoare fâlfâind pe lângă ea, iar pământul mângâiat de zori de sub ea se derulă rapid tot drumul până la Loramendi. Orașul era cufundat în tăcerea de după sărbătoare, caustic și încețoșat cu rămășițele focurilor de artificii. Ea coborî, printr-o intrare secretă, în catedrala subterană. Porțile ei încrucișate erau făcute de magia lui Brimstone să se deschidă la vocea ei și nu era niciun paznic care s-o fi văzut intrând.

A fost ușor.

În prima zi, a fost șovăielnică, prudentă, neștiind ce se întâmplase în absența ei sau ce pedeapsă ar fi putut s-o aștepte. Însă Parcele își țeseau urzelile lor nebănuite și o iscoadă veni în dimineața acea de pe țărmul Mirea cu vești despre apropierea galioanelor serafimilor, astfel încât Thiago plecase din Loramendi aproape de îndată ce se întorsese Madrigal.

Chiro o întrebase unde fusese, iar ea îi servise o minciună vagă, dar, de atunci încolo, purtările surorii sale față de ea se schimbaseră. Madrigal o surprindea privind-o cu o expresie stranie, seacă, dar atunci întorcea capul și se prefăcea ocupată cu altceva, de parcă nu la ea s-ar fi uitat. Se vedeau mai puțin, de asemenea, pe de-o parte pentru că Madrigal plutea în lumea ei nouă și secretă, iar pe de altă parte pentru că Brimstone avea nevoie de ajutorul ei, în perioada aceea, astfel că era scutită de la celelalte îndatoriri ale ei, atâtea câte erau. Batalionul ei nu fusese mobilizat ca răspuns la mișcările de trupe ale serafimilor, iar ea se gândi, ce ironie că trebuia să-i mulțumească lui Thiago pentru asta. Știa că el o ținea departe de orice potențial pericol ce ar fi putut s-o păgubească de „puritatea” ei, mai înainte să aibă șansa de a se căsători cu ea. Probabil nu avusese timp să-și contramandeze ordinele înainte de a pleca.

Prin urmare, Madrigal își petrecea zilele în dugheană și în catedrală cu Brimstone, înșirând dinți și făurind corpuri, iar nopțile – cât de multe putea – cu Akiva.

Adusese lumânări pentru Ellai și conuri de friabil, mirodenia preferată a lunii, și mâncare șterpelită, potrivită pentru amanți, pe care o mâncau cu degetele, după ce făceau dragoste. Faguri de miere și rodiile-păcatului, păsări fripte pentru pofta lor de mâncare nesățioasă, și întotdeauna țineau minte să scoată iadeșul din pieptul păsării, unde-i era locul. Adusese vin în sticle subțiri și mici pocale sculptate din cuarț din care să bea, pe care le clăteau în izvorul sacru și le puneau în altarul templului, pentru data viitoare.

Pe fiecare iadeș, la fiecare despărțire, sperau să mai fie o dată viitoare.

Madrigal se gândea adesea, când stătea tăcută, lucrând în prezența lui Brimstone, că acesta știa ce făcea ea. Privirea lui auriu-verzuie poposea asupra ei și se simțea pătrunsă, expusă, spunându-și că nu mai putea continua așa, că era o nebunie și trebuia să-i pună capăt. Într-un rând, a făcut chiar repetiții cu ce avea să-i spună lui Akiva, în timp ce zbura spre crângul de recviemi, dar, de îndată ce îl văzu, gândul îi fugi din minte și ea lunecă fără împotrivire în luxul plăcerii, în locul pe care ajunseseră să-l creadă lumea din povestea lor – paradisul așteptându-și îndrăgostiții să-l umple cu fericire.

Și ei îl umplură. Pentru o lună de nopți furate și ocazionale după-amiezi scăldate în soare, când Madrigal putea să se îndepărteze de Loramendi pe lumină, își strânseră aripile în jurul fericirii lor și o numiră lume, deși amândoi știau că nu era o lume, ci doar o ascunzătoare, ceea ce e un lucru foarte diferit.

După ce se întâlniseră de vreo câteva ori și ajunseseră să se învețe unul pe celălalt cu seriozitate, cu foamea îndrăgostiților de a ști totul – în vorbe și în atingeri, fiecare amintire și gând, fiecare miros de mosc și murmur –, când toată sfiiciunea îi părăsise, recunoscuseră viitorul: că exista, că nu se mai puteau preface că n-ar exista. Amândoi știau că aceea nu era o viață, în special pentru Akiva, care nu vedea pe nimeni decât pe Madrigal și își petrecea zilele dormind ca evangelinele și tânjind după noapte.

Akiva mărturisise că era bastard de-al împăratului, unul dintr-o întreagă legiune născuți pentru a ucide, și îi povestise despre

ziua în care gărzile veniseră să-l ia de la mama lui. Cum aceasta se întorsese cu spatele și îi lăsase să-l ia, de parcă n-ar fi fost deloc copilul ei, ci doar un tribut pe care ea trebuia să-l plătească. Cum își ura tatăl pentru copiii pe care-i creștea pentru misiunea morții și, printre frânturi, ea înțelesese că Akiva se învinuia și pe el însuși pentru că era unul dintre ei.

Madrigal îi mângâia cicatricele de pe încheieturile degetelor și își închipuia himera reprezentată de fiecare linie. Se întreba cât de multe suflete dintr-ale acestora fuseseră colectate și câte pierdute.

Nu îi povestise lui Akiva secretul reînvierii. Când el o întrebase de ce nu avea și ea tatuaje de ochi în palme, născocise o minciună. Nu-i putea spune lui despre întorșii din morți. Era un lucru prea important, prea cumplit, însăși soarta rasei sale atârna în balanță, și ea n-a putut să-l împărtășească, nici măcar să-i ușureze mustrarea de cuget pentru toate himerele pe care le ucisese. În schimb, îi sărutase semnele și îi spusese:

— Războiul este singurul lucru pe care am fost învățați să-l facem, dar există și alte moduri de a trăi. Le putem găsi, Akiva. Le putem *născoci*. Acesta este începutul, aici.

Îi atinsese pieptul și simțise un val de iubire pentru inima care-i punea în mișcare sângele, pentru pielea lui netedă, pentru cicatricele lui și pentru blândețea deloc soldățească. Îi luase mâna și i-o apăsase de sânul ei, spunându-i:

— *Noi* suntem începutul.

Începuseră să creadă că ar putea fi.

Akiva îi spusese că, în cei doi ani de după Bullfinch, nu mai ucisese altă himeră.

— Adevărat? întrebase ea, nevenindu-i să creadă.

— Tu mi-ai arătat că oricine poate alege să nu ucidă.

Madrigal privise în jos, la mâinile ei, și îi mărturisise:

— Dar *eu* am ucis serafimi, din ziua aceea încoace.

Akiva o prinsese de bărbie și îi ridicase fața spre a lui.

— Dar, salvându-mă *pe mine*, m-ai schimbat, și ne aflăm aici datorită acelui moment. Înainte, ți-ai fi putut imagina că ar fi cu putință?

Ea clătinase din cap.

— Nu crezi că ar putea fi schimbați și alții?

— Unii, răspunsese ea, gândindu-se la camarazii și prietenii ei, gândindu-se la Lupul Alb. Nu toți.

— Unii și apoi mai mulți.

Unii și apoi mai mulți. Madrigal dăduse din cap. Împreună își imaginaseră o altă viață, nu doar pentru ei doi, dar și pentru toate rasele de pe Eretz. Iar în luna aceea, când s-au ascuns și s-au iubit, când au visat și au făcut planuri, au crezut că și asta, de asemenea, fusese hărăzit – că ei erau mugurii apăruți pentru un scop măreț și misterios. Dacă Nitid era în spatele lucrurilor, sau puterile cerești, sau altcineva, nu știau, ci știau doar că în ei sălășluia o voință puternică și vie de a aduce pacea în lumea lor.

Acum, când rupseră iadeșul, asta sperară. Știau că nu se puteau ascunde o veșnicie în crângul de recviemi și în reverie. Era treabă de făcut; ei doar începuseră s-o facă reală, cu atâta pasiune în speranța lor, încât ar fi putut făuri miracole – *începând* ceva –, dacă n-ar fi fost trădați.

57. ÎNTORȘI DIN MORȚI

— Akiva, șopti Karou, cu toată ființa ei.

Mai multe secunde trecuseră de când rupseseră iadeșul, dar în scurtul interval de timp, anii trecutului se întorseseră la ea. În urmă cu șaptesprezece ani, Madrigal se sfârșise. Tot ce se întâmplase de atunci era o altă viață, dar era tot a ei. Ea era Karou și tot ea era Madrigal. Era umană și era himeră.

Era reînviată.

Înăuntrul ei, ceva lucra: o rapidă concrescență de amintiri, două conștiințe care erau de fapt una, unindu-se ca degetele întrepătrunse.

Văzu hamsele ei și înțelese ce făcuse Brimstone. Sfidându-i sentința lui Thiago de evanescență, el îi colectase cumva sufletul. Și pentru că ea nu mai putea avea o viață în lumea ei, îi dăruise una aici, în secret. Cum îi extrăsese amintirile din suflet? Viața pe care o avusese ca Madrigal – o luase pe toată și o pusese în iadeșul pe care îl păstrase pentru ea.

Îi veni în minte ce spusese Izíl, ultima oară când îl văzuse, când îi oferise dinți de copil și ea îi respinsese. „O dată”, zisese el și ea nu-l crezuse, „o dată el a vrut câțiva”.

Acum îl credea.

Reînviații erau făcuți pentru bătălie; corpurile lor erau întotdeauna conjurate adulte, din dinți maturi. Dar Brimstone o făcuse pe ea un copil, umană, o botezase speranță și îi dăruise o întreagă viață, departe de război și de moarte. O dragoste adâncă, înduioșată și tandră o umplu. El îi dăduse o copilărie, o lume. Dorințe. *Artă*. Și Issa, și Yasri, și Twiga știuseră și îl ajutaseră; o ascunseseră. O iubiseră. Avea să-i revadă curând și nu avea să se mai țină departe de Brimstone, cum făcuse mereu, intimidată de morocăneala lui și de monstruoasa prezență fizică. Ci avea să-și arunce brațele pe după gâtul lui și să-i spună, în sfârșit, *mulțumesc*.

Își ridică privirea din palmele ei – dintr-o mirare în alta – și, iată, Akiva era înaintea ei. Încă mai stătea la picioarele patului pe care, cu doar câteva clipe mai devreme, se întinseseră amândoi, tot corpul lui peste tot corpul ei, iar Karou înțelese dorința dureroasă a deplinătății ce apăruse din ceea ce

împărțise cu el în alt corp, în altă viață. Se îndrăgostise de el de două ori. Acum îl iubea cu ambele iubiri, atât de covârșitor, că era aproape de neîndurat. Îl vedea printre lacrimi.

— Ai scăpat, zise ea. Ai trăit.

Karou se dădu jos din pat, grăbindu-se spre el, și se aruncă spre corpul lui puternic pe care și-l amintise, spre căldura lui.

O ezitare, apoi brațele lui o cuprinseră, strâns. Nu zise nimic, dar o ținu în brațe și o legănă ușor, înainte și înapoi. Ea îl simți tremurând, plângând, lipindu-și buzele de creștetul capului ei.

— Ai scăpat, repetă ea, plângând și deopotrivă râzând. Ești viu!

— Sunt viu, șopti el, gâtuit. *Tu ești* vie. N-am știut nimic. Toți acești ani, nu m-am gândit niciodată…

— Suntem în viață, zise Karou, amețită.

Minunea acestui fapt crescu înăuntrul ei și ea simți că mitul lor revenise la viață. Aveau o lume; erau în ea. Locul acesta pe care Brimstone i-l dăruise ei era pe jumătate casa ei, iar cealaltă jumătate o aștepta printr-un portal în cer. Le-ar fi putut avea pe amândouă, nu-i așa?

— Te-am văzut murind, zise Akiva, neajutorat. Karou… Madrigal… Iubirea mea.

Ochii lui, expresia lui. Arăta ca în urmă cu șaptesprezece ani, în genunchi, silit să privească. Zise, din nou:

— Te-am văzut murind.

— Știu.

Ea îl sărută cu tandrețe, amintindu-și groaza pârjolitoare a strigătului său.

— Îmi amintesc totul.

•

Și el își amintea.

Călăul cu cagulă: un monstru. Lupul și Despotul, privind de la balconul lor, și mulțimea, hărmălaia și bătutul lor din picioare, mugetele lor și setea de sânge: toți niște monștri, făcând ridicol visul de pace pe care Akiva îl nutrea de când cu Bullfinch. Pentru că unul dintre ei îi pătrunsese în suflet, îi crezuse pe toți demni de acel vis.

Și iată că acolo stătea încătușată – aleasa; aleasa *lui* –, cu aripile ei bătute în cuie, deformate și strânse cu cruzime, iar visul pierise. Asta era ceea ce-i făcuseră unuia dintre ei. Frumoasa lui Madrigal, grațioasă chiar și în momentul acela.

El privi cu groază neputincioasă cum ea se lăsă în genunchi. Își așază capul pe blocul de piatră. *Imposibil*, țipa inima lui Akiva. Asta nu se putea întâmpla. Voința, misterul care fusese de partea lor… unde era acum? Gâtul lui Madrigal, întins vulnerabil, obrazul ei catifelat pe piatra neagră fierbinte, și securea, ridicându-se și gata să cadă.

Țipătul a fost o creatură vie. Își făcu loc cu ghearele afară din el, scoțându-i măruntaiele. Îl sfârtecă și îl rupse; durerea era durere, iar el încercă s-o transforme în magie, dar era prea slăbit. Lupul avusese grijă de asta: chiar și în momentul acela, Akiva era flancat de gardieni reînviați, cu hamsele lor îndreptate spre el și inundându-l cu o stare de rău debilitantă. Totuși, încercă, iar valurile trecură prin mulțime de parcă însuși pământul de sub picioarele lor s-ar fi cutremurat. Eșafodul se clătină, călăul a fost silit să facă un pas înapoi să-și țină echilibrul, dar n-a fost de ajuns.

Efortul îi sparse vasele de sânge din ochi. Și totuși, țipă. Încercă.

Securea sclipi în coborâre, iar Akiva căzu înainte, în mâini. Era sfâșiat, golit. Dragoste, pace, minune – pierdute. Speranță, omenie – pierdute.

Tot ce rămăsese era răzbunare.

•

Securea era mare și strălucitoare, ca o lună în cădere.

Mușcat, iar Madrigal se trezi desprinsă de corp.

Era conștientă de rostogolirea cărnii.

Ea tot mai exista. Exista, dar nu corporal. N-ar fi vrut să-și vadă capul dându-se dizgrațios de-a dura, dar nu putu face altfel. Coarnele ei loviră eșafodul mai întâi cu un troncănit, apoi urmă o supărătoare bufnitură de carne, înainte de a se opri, coarnele împiedicând rostogolirea.

Din acest nou și straniu punct de observație de deasupra corpului, ea văzu totul. Nu putea să nu vadă. Ochii fuseseră dispozitivele corpului, cu focalizarea lor selectivă și pleoape pentru închis. Acum nu mai deținea abilitatea aceasta. Văzu totul, fără limite corporale care s-o separe de aerul din jurul ei. Era un tip estompat de vedere, în toate direcțiile simultan, de parcă întreaga ei ființă era un ochi, dar unul încețoșat. Agora, mulțimea plină de ură. Și, pe platforma din fața eșafodului,

strigătele lui încă înfășurând aerul în jurul ei: Akiva, îngenuncheat, căzut înainte și distrus de plâns.

Dedesubtul ei, își vedea propriul corp, decapitat. Se clătină într-o parte și se prăbuși. Se sfârșise. Madrigal se simți priponită de el. Se așteptase la asta; știa că sufletele stăteau pe lângă corpurile lor mai multe zile, înainte de a începe să se retragă. Înviații care fuseseră smulși îndărăt din pragul evanescenței spuneau că se simțiseră ca și când un flux îi trăgea în larg.

Thiago poruncise ca trupul ei să fie lăsat pe platformă ca să putrezească, sub pază, astfel ca nimeni să nu încerce să-i culeagă sufletul. Ei îi părea rău pentru modul în care era tratat corpul ei. Brimstone putea numi cât voia corpurile „învelișuri”, ei îi plăcuse pielea care o purtase prin viață și ar fi dorit să fi avut un sfârșit mai respectuos, dar nu se putea face nimic în privința asta și, oricum, nu intenționa să fie aici ca să-l vadă descompunându-se. Avea alte planuri.

Nu era sigură că ideea asta a ei de care se atârnase era realizabilă. Nu avea nimic decât un impuls de a continua, însă își adună toată voința în jurul acestuia, tot dorul și toată pasiunea. Lucrurile pe care ea și Akiva le visaseră, acum date peste cap, ea le dirijă în acest ultim act: avea să-l elibereze. Motiv pentru care avea nevoie de un corp. Și avea unul selecționat cu grijă. Era un corp bun; îl făcuse ea însăși.

Folosise chiar și diamante.

58. VICTORIE ȘI RĂZBUNARE

— Ce se întâmplă cu tine, Mad?

Cu o săptămână mai devreme, Madrigal fusese cu Chiro la barăci. Se lumina de ziuă și ea se strecurase în patul ei de numai o jumătate de oră, după o noapte cu Akiva.

— Ce vrei să spui?

— Mai dormi vreodată? Unde ai fost noaptea trecută?

— La muncă, răspunse ea.

— Toată noaptea?

— Da, toată noaptea. Deși poate c-am adormit în dugheană, pentru vreo două ceasuri.

Căscă. Se simțea în siguranță cu minciunile ei, fiindcă nimeni în afară de cercul apropiaților lui Brimstone nu știa ce se petrecea în turnul de vest și nici de existența pasajului secret prin care ea intra și pleca. Și era adevărat că dormise puțin – doar că nu în dugheană. Ațipise ghemuită la pieptul lui Akiva și se trezise cu el privind-o.

— Ce? îl întrebase ea, sfioasă.

— Ai visat frumos? Ai zâmbit în somn.

— Bineînțeles că da. Sunt fericită.

Fericită.

Se gândi la ce voise de fapt să spună Chiro când o întrebase se întâmpla cu ea. Madrigal se simțea *creată din nou*. Niciodată nu ghicise cât de adânc putea pătrunde și lucra fericirea. În pofida tragediei din copilăria ei și apăsării permanente a războiului, ea se considerase în majoritatea timpului fericită. Întotdeauna exista câte ceva cu care te puteai delecta, dacă încercai. Însă aceasta de acum era diferită. Nu putea fi ținută în frâu. Uneori își închipuia că radiază din ea ca lumina.

Fericirea. Era locul unde pasiunea, cu toată beția și trepidația ei, se contopea cu altceva mai blând: întoarcerea acasă, siguranța și confortul pur al razelor de soare. Fericirea era toate aceste lucruri, întrepătrunsă cu febra și palpitația, și era tot atât de strălucitoare în ea, de parcă ar fi înghițit o stea.

Sora ei vitregă o scruta în tăcere, când o trâmbiță care răsună în cetate o făcu să se întoarcă spre fereastră. Madrigal se duse lângă ea și privi afară. Barăcile lor erau în spatele arsenalului și

aveau vedere numai spre fațada palatului din colțul îndepărtat al agorei, unde atârna prapurul Despotului, un uriaș drapel de mătase ce indica faptul că se afla în reședință. Purta simbolurile lui heraldice – coarne de cerb din care încolțeau frunze, pentru a semnifica o creștere reînnoită – și, alături de el, în timp ce Madrigal și Chiro se uitau, se desfășură un alt prapur. Acesta avea blazonul unui lup alb și, cu toate că erau la prea mare distanță ca să poată citi, amândouă îi știau și deviza.

Victorie și răzbunare.

Thiago se întorsese în Loramendi.

Mâinile lui Chiro tresăltau și se văzu nevoită să le liniștească apucându-se de pervazul ferestrei. Madrigal îi văzu emoția surorii sale, în același timp în care ea se lupta cu valul de bilă din gât. Preferase să considere plecarea și absența lui Thiago drept un semn – al sorții care conspira pentru fericirea ei. Însă dacă absența lui fusese un semn, ce semnifica întoarcerea lui? Vederea prapurului său era ca o împroșcare cu apă rece ca gheața. Nu îi putu stinge fericirea, ci o făcu să vrea să se ghemuiască în jurul ei și s-o protejeze.

Se cutremură.

Chiro observă.

— Ce-ai pățit? Ți-e frică de el?

— Nu mi-e frică, răspunse Madrigal. Numai că sunt îngrijorată că l-am ofensat, dispărând așa cum am făcut-o.

Povestea ei fusese că băuse prea mult vin-de-iarbă și, copleșită de nervozitate, se ascunsese în catedrală, unde adormise.

Îi studie expresia surorii sale și o întrebă:

— A fost… foarte furios?

— Nimănui nu-i place să fie respins, Mad.

Luă asta ca pe o confirmare.

— Totuși, crezi că i-a trecut acum? Că a terminat cu mine?

— Există o singură cale prin care te poți asigura, zise Chiro.

Vorbea lingușitor, glumea – desigur –, dar ochii îi erau strălucitori.

— Ai putea muri, zise ea, și să reînvii urâtă. Atunci te-ar lăsa în pace.

Madrigal ar fi trebuit să știe încă de atunci – să aibă grijă, măcar. Dar sufletul ei nu era înclinat spre suspiciune. Încrederea i-a fost fatală.

59. REFACEREA LUMII

— Nu te pot salva.

Brimstone. Madrigal își ridică privirea. Era pe podea, în colțul celulei sale goale de temniță, și nu se aștepta la salvare.

— Știu.

El se apropie de gratii, iar ea stătu nemișcată, cu bărbia ridicată, fața lipsită de expresie. Oare avea s-o scuipe, cum făcuseră ceilalți? Nu era nevoie de asta. Simplul fapt că Brimstone era dezamăgit era mai rău decât orice ar fi putut arunca alții în ea.

— Te-au rănit? întrebă el.

— Numai rănindu-l pe el.

Ceea ce fusese o tortură mai mare decât ar fi crezut ea. Deși nu știa unde-l țineau ei pe Akiva, era destul de aproape cât să-i poată auzi strigătele când creșteau în culmea agoniei. Se ridicau, ca valurile, deslușit și la intervale, astfel încât ea nu știa niciodată când avea să vină următorul, și trăise aceste ultime zile într-o stare de așteptare bolnăvicioasă.

Brimstone o studie.

— Îl iubești.

Nu putu decât să dea din cap. Se ținuse tare până acum, multă demnitate și o fațadă dură, nelăsându-i să vadă cum pe dinăuntru se dizolva, de parcă evanescența începuse deja. Însă sub privirea scrutătoare a lui Brimstone, începu să-i tremure buza de jos. Ea o strivi cu încheieturile degetelor, ca s-o împiedice. El rămase tăcut și, odată ce crezu că se putea încrede în glasul ei, Madrigal zise:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce, copilă?

Râdea de ea? Fața lui ovină întotdeauna fusese imposibil de citit. Kishmish era pe cornul lui și postura creaturii o imita pe a stăpânului său – capul plecat, umerii aduși. Brimstone întrebă:

— Îți pare rău că te-ai îndrăgostit?

— Nu. Nu pentru asta.

— Atunci, pentru ce?

Nu știa nici ea ce voia să spună. În trecut, el îi spusese că tot ce voia era adevărul, cât de clar îl putea ea formula. Așadar, care era adevărul? Pentru ce îi părea rău?

— Pentru că am fost prinsă, răspunse ea. Și… pentru că te-am făcut de rușine.

— Ar trebui să-mi fie rușine?

Ea clipi uluită. N-ar fi crezut niciodată că Brimstone ar fi zeflemisit-o. Se gândise că pur și simplu nu avea să vină, că ultima oară când îl va vedea va fi în balconul palatului, când îi va aștepta execuția, ca toți ceilalți.

— Spune-mi ce-ai făcut.

— Știi ce am făcut.

— Spune-mi tu.

Bun, deci era zeflemisire. Madrigal se supuse. Începu să-i înșire:

— Înaltă trădare. Însoțirea cu inamicul. Punerea în pericol a rasei himerelor și a tuturor lucrurilor pentru care noi am luptat timp de o mie de ani…

El o întrerupse:

— Îți cunosc sentința. Spune-mi în cuvintele tale.

Ea înghiți un nod din gât, încercând să ghicească ce voia. Poticnindu-se, zise:

— Am… m-am îndrăgostit. Eu…

Îi aruncă o privire fâstâcită, înainte de a-i dezvălui ceea ce nu mai spusese nimănui până acum.

— A început la Bătălia de la Bullfmeh. Lupta se sfârșise. Era după încheiere, în timpul colectării. L-am găsit murind și l-am salvat. N-am știut de ce; mi s-a părut singurul lucru ce trebuia făcut. Mai târziu… mai târziu m-am gândit că se întâmplase așa pentru că noi eram hărăziți pentru ceva.

Vocea i se frânse, iar obrajii îi luară foc când șopti:

— Să aducem pacea.

— Pacea, repetă Brimstone.

Cât de copilăresc părea, ținând cont de locul în care se afla acum, să fi crezut că exista vreo intenție divină în dragostea lor. Și totuși, cât de frumos fusese. Ceea ce împărtășise ea cu Akiva nu putea fi întinat de rușine. Madrigal își ridică vocea, spunând:

— Am visat împreună la refacerea lumii.

Urmă o tăcere lungă. Brimstone doar se uită la ea și, dacă ea nu și-ar fi făcut un joc din a încerca să-i susțină privirea de când

era copilă, n-ar fi fost pregătită s-o îndure. Chiar și așa, ardea de poftă să clipească, când el vorbi, în cele din urmă:

— Și pentru asta ar trebui să-mi fie rușine de tine?

Toate rotițele durerii din Madrigal încremeniră. I se părea că și sângele i se oprise. Nu sperase… nu îndrăznise. Ce voia să spună? Oare avea să spună mai mult?

Nu. Oftă prelung și apăsat, și zise din nou:

— Nu te pot salva.

— Știu.

— Yasri îți trimite astea.

Întinse printre gratii o bocceluță, iar Madrigal o luă. Era caldă, aromată. O desfăcu și văzu foietajele în formă de corn cu care Yasri o îndopa de ani buni, într-un efort zadarnic de-a o îngrășa. Îi dădură lacrimile.

Așeză bocceaua ușurel deoparte.

— Nu pot mânca, zise ea. Dar… o să-i spui c-am mâncat?

— O să-i spun.

— Și… Issa și Twiga.

Un nod dureros îi astupa gâtul.

— Spune-le…

Trebui să-și apese încheieturile degetelor pe buze, din nou. Abia mai rezista. De ce era oare mult mai greu în prezența lui Brimstone? Înainte să vină el, mânia o ținuse tare.

Cu toate că încă nu-i dăduse mesajul pe care să-l transmită, el zise:

— Ei știu, copilă. Deja știu. Și nici lor nu le e rușine cu tine.

Nici lor.

Era maximum de apropiere din partea lui și era destul de bun. Madrigal izbucni în plâns. Se sprijini de gratii, cu capul în jos, și plânse. Îi simți mâna așezându-se pe gâtul ei, și plânse mai tare.

El stătea cu ea și ea știa că nimeni, în afară de Brimstone – și în afara Despotului însuși – n-ar fi putut încălca ordinul expres al lui Thiago ca ea să nu primească niciun vizitator. Brimstone era influent, dar nici măcar el nu putea trece peste sentința ei. Infracțiunea ei era pur și simplu prea gravă, vinovăția ei prea clară.

După ce plânse, Madrigal se simți deopotrivă golită și… mai bine, de parcă sarea tuturor lacrimilor nevărsate o otrăvea, iar acum era epurată. Se rezemă de gratii; Brimstone stătea pe vine, de partea cealaltă. Kishmish începu să cârâie, scoțând mici

sunete tăiate, despre care Madrigal știa că erau o combinație de ordin-cerșeală, așa că rupse bucățele din foietajele lui Yasri și i le întinse să mănânce.

— Picnic în închisoare, zise ea, cu un slab efort de a zâmbi, pe care apoi îl întrerupse scurt.

Amândoi îl auziră în același timp – un strigăt de o suferință atât de pură, încât Madrigal trebui să se facă ghem, să-și lipească fața de genunchi și mâinile de urechi, aruncându-se în întuneric, liniște, negare. Nu ținu. Strigătul proaspăt era deja în țeasta ei și, după ce se opri, ecoul lui rămase înăuntru.

— Cine o să fie primul? îl întrebă ea pe Brimstone.

El înțelese la ce se referea.

— Tu. Cu serafimul privind.

Într-un moment de stranie detașare, Madrigal zise:

— Mă gândeam că va hotărî invers, că mă va obliga pe mine să privesc.

— Cred, zise Brimstone cu o oarecare ezitare, că... încă nu a terminat cu el.

Un mic icnet scăpă din gâtul lui Madrigal. Cât va dura? Cât îl va mai face Thiago să sufere?

Îl întrebă pe Brimstone:

— Mai ții minte iadeșul, de când eram mai mică?

— Mai țin minte.

— În sfârșit mi-am pus o dorință pe el. Sau... o *speranță*, bănuiesc, de vreme ce nu există nicio magie adevărată în el.

— Speranța *este* magie adevărată, copilă.

Frânturi de imagini îi străfulgerară prin minte. Akiva zâmbind cu zâmbetul lui de lumină. Akiva bătut pe pământ, sângele lui scurgându-se în izvorul sacru. Templul în flăcări, în timp ce soldații îi târau spre cetate, arborii recviem începând să ardă și ei, deopotrivă cu toate evangelinele care trăiau în ei. Vârî mâna în buzunar și scoase iadeșul pe care-l adusese în crâng, ultima oară. Era intact. Nu avuseseră răgazul să-l rupă.

I-l întinse lui Brimstone.

— Poftim. Ia-l, calcă-l în picioare, aruncă-l. Nu există nicio speranță.

— Dacă aș fi crezut asta, răspunse Brimstone, nu m-aș afla acum aici.

Ce voia să spună?

— Ce fac eu, copilă, zi după zi, altceva decât să lupt împotriva fluxului? Val după val izbind în țărm, fiecare dintre ele urcând mai mult pe nisip. N-o să câștigăm, Madrigal. Nu-i putem învinge pe serafimi.

— Cum? Dar…

— Nu putem învinge în războiul ăsta. Am știut-o dintotdeauna. Sunt prea puternici. Singurul motiv pentru care i-am respins atât de multă vreme este că le-am ars biblioteca.

— Biblioteca?

— Din Astraea. Era arhiva magilor serafimi. Proștii și-au păstrau toate textele lor într-un singur loc. Erau atât de posesivi în privința puterii lor, că n-au îngăduit copiile. Nu voiau ca vreun neobrăzat să-i provoace, așa că și-au tezaurizat cunoașterea, și-au luat numai ucenici pe care îi puteau controla și i-au supravegheat atent. Asta a fost prima lor greșeală, că și-au ținut toată puterea într-un singur loc.

Madrigal asculta, fermecată. Brimstone, spunându-i ei lucruri. Istorie. *Secrete*. Aproape temându-se să nu rupă vraja, întrebă:

— Și care a fost următoarea lor greșeală?

— Au uitat să se teamă de noi.

Preț de un moment, tăcu. Kishmish țopăia de pe un corn al lui Brimstone pe celălalt.

— Aveau nevoie să creadă că eram animale pentru a-și justifica modul în care ne foloseau.

— Sclavi, șopti ea, auzind parcă vocea Issei în minte.

— Noi eram robii durerii. *Noi* eram sursa puterii lor.

— Tortură.

— Ei își spuneau că noi eram dobitoace necuvântătoare, de parcă asta făcea totul legitim. Aveau cinci mii de creaturi în ocnele lor, care nu erau nicicum necuvântătoare, însă ei au crezut în propria lor ficțiune. Nu s-au mai temut de noi și au ușurat lucrurile.

— Ce anume au ușurat?

— Distrugerea lor. Jumătate dintre gardieni nici măcar nu înțelegeau limba noastră, erau bucuroși să creadă că auzeau doar mârâituri și răgete, pe care le scoteam în agonia noastră. Au fost proști și noi i-am ucis și am ars totul. Fără magie, serafimii și-au pierdut supremația și, în toți acești ani, n-au reușit să și-o redobândească. Dar vor reuși, chiar și fără

bibliotecă. Serafimul tău e dovada că redescoperă ceea ce au pierdut.

— Dar… Nu. Magia lui Akiva nu e așa…

Se gândi la șalul viu pe care i-l făcuse ei.

— El n-ar folosi-o niciodată ca armă. El voia numai pace.

— Magia nu e o unealtă pentru pace. Prețul e prea mare. Singurul mod prin care eu pot continua s-o folosesc, întorcând sufletele după morți peste morți, este să cred că vom rămâne în viață până când… până când lumea va putea fi *refăcută*.

Cuvintele ei.

El își drese glasul. Suna ca pietrișul frământat. Era cu putință, oare îi spunea că el…?

El zise:

— Am visat și eu asta, copilă.

Madrigal făcu ochii mari.

— Magia nu ne va salva. Puterea de care ar fi nevoie pentru a conjura la o asemenea scală, prețul pentru asta ne va distruge. Singura speranță… este *speranța*.

Încă mai ținea în mână iadeșul.

— N-ai nevoie de simboluri pentru asta – ori e în inima ta, ori nicăieri. Și în inima ta, copilă, a fost mai puternică decât am văzut eu vreodată.

Își strecură osul în buzunarul de la piept, apoi se ridică din poziția de leu ghemuit și se întoarse cu spatele. Inima lui Madrigal țipă jalnic la gândul că o lăsa singură.

Dar el se duse doar la o mică fereastră din peretele îndepărtat și privi afară.

— A fost Chiro, știi, zise el, schimbând abrupt subiectul.

Madrigal știa.

Chiro, care avea aripi ca s-o urmărească și care se ascunsese în crâng și văzuse.

Chiro, care, ca un cățeluș adulator al lui Thiago, o trădase pentru o mângâiere pe creștet.

— Thiago i-a promis înfățișare umană, zise Brimstone. De parcă ar fi fost o promisiune pe care el ar fi putut s-o țină.

Fraiera de Chiro, gândi Madrigal. Dacă asta era speranța ei, își alesese prost aliatul.

— N-o să-i onorezi promisiunea?

Cu o privire sumbră, Brimstone răspunse:

— Ar trebui să se străduiască din răsputeri să nu mai aibă niciodată nevoie de un alt corp. Am un șirag de dinți de anghilă pe care n-am crezut niciodată că voi fi ispitit să-i folosesc.

Anghilă? Madrigal nu-și putea da seama dacă vorbea serios. Probabil. Aproape că-i păru rău pentru sora ei. Aproape.

— Când mă gândesc că am irosit diamante pe ea.

— Tu ai fost cinstită față de ea, chiar dacă ea n-a fost față de tine. Să nu te căiești niciodată de bunătatea ta, copilă. Să rămâi cinstită în fața răului e o dovadă de tărie.

— Tărie, repetă ea, râzând ușurel. Eu i-am dat ei tărie și uite ce-a făcut cu ea.

Brimstone pufni disprețuitor:

— Chiro nu e puternică. Corpul ei poate c-a fost făurit cu diamante, dar sufletul din ea o să rămână ca o moluscă moale, umedă și zgârcită.

Era o imagine neplăcută, dar părea meritată.

— Și ușor de dat la o parte, adăugă Brimstone.

Madrigal își înclină capul.

— Ce?

Zgomote pe culoarul exterior. Venea cineva? Sosise timpul? Brimstone se răsuci spre ea.

— Fumul reînviaților, zise el grăbit și întretăiat. Știi ce este.

Ea clipi buimăcită. De ce vorbea despre fum? N-avea să fie niciunul pentru ea. Dar se uita la ea cu atâta stăruință. Ea dădu din cap. Bineînțeles că știa. Tămâia era din rodul-pământului și iarba-fetei, rozmarin și rășină de asafoetida, pentru mirosul sulfuros.

— Știi de ce funcționează, zise el.

— Face o cărare de urmat pentru suflet până la recipient – cădelnița sau corpul.

— Este magie?

Madrigal șovăi. Îl ajutase de atâtea ori pe Twiga să-l prepare.

— Nu, răspunse ea neatentă, căci zgomotele de pe culoar deveneau mai puternice. E doar fum. Doar o cărare pentru suflet.

Brimstone dădu din cap.

— Nu ca iadeșul tău. Nu este magie, ci doar un punct asupra căruia să se concentreze voința. Făcu o pauză și continuă: O voință puternică ar putea nici să nu aibă nevoie de el.

Privirea lui o ardea, neclintită. Încerca să-i spună ceva. Ce anume?

Mâinile lui Madrigal începură să tremure. Nu înțelesese, încă, dar ceva începuse să se contureze, din magie și din voință. Fum și os.

La ușă, zăvoarele au fost trase înapoi. Inima lui Madrigal bătea cu putere. Aripile ei se zbăteau zadarnic, ca ale unei păsări în colivie. Ușa s-a deschis și Thiago însuși a apărut în prag, încadrat ca o pictură. Ca întotdeauna, era îmbrăcat complet în alb, iar Madrigal și-a dat seama pentru prima oară *de ce* purta el alb: era o pânză de pictat cu sângele victimelor, iar acum cămașa de peste armură era vineție de sânge.

De sângele lui Akiva.

Pe fața lui Thiago fulgeră mânia când îl văzu pe Brimstone acolo. Dar nu riscă o bătălie a voințelor pe care n-o putea câștiga. Înclină capul spre vrăjitor și apoi veni în fața lui Madrigal.

— E timpul, zise el.

Vocea lui, în mod perfid, era blândă, de parcă ar fi căutat să convingă un copil să meargă la culcare.

Ea nu spuse nimic. Se strădui să fie calmă. Thiago nu se lăsă păcălit. Simțurile lui de lup puteau adulmeca izul ei de frică. Zâmbi, întorcându-se către gardienii care-i așteptau porunca.

— Legați-i mâinile. Bateți-i aripile în cuie.

— Asta nu e necesar, zise Brimstone.

Gardienii șovăiră.

Thiago se întoarse spre cel ce întorcea morții la viață și amândoi se înfruntară din priviri, vrăjmășia dintre ei restrângându-se la nări fremătătoare și maxilare încleștate. Lupul își repetă ordinul pe silabe, apăsat, iar gardienii dădură fuga să i-l îndeplinească. Intrară în celulă, se luptară cu Madrigal să-i unească aripile una de alta și-i bătură în ele caiele care să le țină laolaltă. Cu mâinile ei a fost mai ușor; nu s-a zbătut. Odată ce a fost bine legată, au îmbrâncit-o spre ușă.

Brimstone mai avea o ultimă surpriză. Îi spuse lui Thiago:

— Am desemnat pe cineva să-i binecuvânteze evanescența lui Madrigal.

Binecuvântarea era un ritual sacru și ea presupuse că avea să-i fie refuzat. Thiago, aparent, presupusese la fel. Își miji ochii și spuse:

— Crezi c-o să pui pe cineva destul de aproape de ea ca să-i colecteze…

— Chiro, îl întrerupse Brimstone scurt.

Madrigal tresări.

— Nu pot să-mi închipui că ai avea ceva de obiectat în privința ei, adăugă Brimstone.

Thiago nu avea.

— Bine.

Apoi, către gardieni:

— Dați-i drumul!

Chiro. Era atât de profund greșit, de profanator, ca tocmai trădătoarea lui Madrigal să fie aceea care să-i asigure pacea sufletului, încât, pentru o clipă, se gândi că interpretase anapoda tot ce îi spusese Brimstone, că aceasta era doar o ultimă pedeapsă îngrămădită peste toate celelalte. Atunci, el zâmbi. O intenționată arcuire în sus a liniei gurii sale sobre de berbec, și asta îi provocă declicul. Explodă în spatele ochilor ei.

O moluscă moale. Ușor de dat la o parte.

Gardianul îi mai dădu un brânci lui Madrigal și ea ieși pe ușă, mintea ei gonind să cuprindă această nouă idee nebunească în scurtul timp care îi mai rămăsese.

60. GĂSITORUL ESTE RUGAT SĂ-L ÎNAPOIEZE

Nu se făcuse asta niciodată, cel puțin din câte auzise ea. Nici măcar nu se speculase vreodată și, cu siguranță, n-ar fi fost posibil cu un corp natural. Un corp crește împreună cu sufletul lui ca sideful cu un fir de nisip, alcătuind o entitate perfectă, unită, pe care numai moartea o mai poate desface. Nu există nicio spărtură în unitatea suflet-corp naturală pentru gazde sau pentru răpitori. Dar corpul lui Chiro era un recipient, după cum Madrigal știa, căci îl făcuse ea însăși.

Poate că nu avea nevoie de fum s-o călăuzească, dar avea nevoie de apropiere. Nu se putea mișca prin spațiu; nu avea niciun control sau mijloc de propulsie. Chiro trebuia să vină la ea și, din cauză că Brimstone o alese pe ea să îndeplinească binecuvântarea, ea într-adevăr veni. Cu pași grei urcă pe eșafod și îngenunche lângă bucățile care fuseseră sora ei. Tremurând, își ridică ochii spre aerul de deasupra cadavrului.

Șopti:

— Îmi pare rău, Mad. N-am știut că va fi evanescență. Îmi pare atât de rău.

Madrigal, care nu-și putea bloca vederea propriului cap tăiat sau amintirea strigătelor lui Akiva, rămase neimpresionată. Ce sperase Chiro? O sentință mai ușoară? Reînvierea într-o înfățișare inferioară? Poate că nu se gândise la Madrigal deloc, decât ca la un mijloc de a-i atrage atenția lui Thiago. Dragostea te face să comiți lucruri ciudate, cum Madrigal o știa prea bine. Nimic nu era mai ciudat decât ceea ce se pregătea ea să facă.

Nu era niciun fum care s-o călăuzească. După cum spusese Brimstone, nici nu avea nevoie. Cu o puternică zvâcnire de voință, plonjă în corpul pe care ea îl plămădise cu atâta grijă drăgăstoasă.

A fost o și mai mică rezistență decât s-ar fi așteptat – o senzație de surpriză, o ușoară zbatere. Sufletul lui Chiro era posac, șubrezit de invidie. Nu i se putea opune celui al lui Madrigal și capitulă aproape imediat. N-a fost expulzat, doar înghesuit și obligat să se zgârcească în propriile-i adâncuri. Recipientul rămase, pentru toți privitorii, Chiro.

Ea tremură violent în timp ce îndeplini binecuvântarea, dar nimeni dintre privitori nu crezu că era ciudat – sora ei zăcea moartă la picioarele sale. Și dacă ea coborî treptele eșafodului cam țeapănă, cu mișcări smucite, nimeni nu își puse vreo întrebare nici despre asta.

Nu exista nicio bănuială, pentru că nu existase niciun precedent. După ce Chiro plecă, nu mai era nimic priponit de corpul decapitat de pe platformă. Soldații care stătură de pază în următoarele trei zile vegheară numai carnea și aerul – niciun suflet.

Singurul care ar fi putut simți lipsa acestuia era Brimstone, dar el nu avea vreo intenție să spună.

•

Prin ochii lui Chiro, Madrigal îl văzu pentru ultima oară pe Akiva. Era pe un soi de grătar, cu aripile și brațele sucite la spate și prinse cu belciuge de zid. Capul îi căzuse în piept și, când intră în celula lui, el și-l ridică pentru a se uita la ea cu ochi morți.

Globii îi erau injectați în urma efortului de magie care îi spărsese capilarele, dar nu numai atât. Auriul irisurilor – focul intens – se stinsese, iar Madrigal avu impresia că vede un suflet scrum. Era cel mai crunt lucru – mai crunt și decât moartea ei.

Acum, în Marrakech, în timp ce Karou punea cap la cap peticele amintirilor din ambele ei vieți, își aminti de aceeași neînsuflețire de prima oară când îl văzuse în Praga. Se întrebase ce i se întâmplase de ajunsese să arate așa, iar acum știa. A fost ca o așchie înfiptă în inima ei să își dea seama că, în toți acești ani în care ea crescuse într-un corp nou, la o lume distanță, copilăroasă și lipsită de griji, și irosind dorințe pe nimicuri, el fusese mort în sufletul lui, suferind din pricina pierderii ei.

Dacă ar fi știut el!

În celula din temniță, ea se repezise să-i elibereze brațele. S-a bucurat, atunci, de tăria de diamant a lui Chiro. Lanțurile lui Akiva erau strânse atât de mult, încât brațele mai aveau puțin și-i săreau din încheieturi. Ea se temea că va fi prea slăbit ca să zboare sau să conjure iluzia magică pentru a-i permite să iasă din oraș nevăzut, dar n-ar fi trebuit să se teamă. Doar îi cunoștea puterea lui Akiva. Când lanțurile au căzut pe lângă el, nu s-a prelins de pe grătar. A sărit ca un prădător care stătuse la pândă. S-a întors spre ea, văzând-o numai pe Chiro, absolut

deloc mirat de această străină care îl eliberase. A aruncat-o în zid mai înainte să apuce ea să spună ceva, și ea s-a scufundat în întunecimile inconștienței.

Amintirile se sfârșeau aici. Karou n-avea să afle cum Brimstone îi găsise și îi colectase sufletul, până ce nu avea să-l întrebe. Era doar sigură că el o făcuse, pentru că ea era aici.

— N-am știut, zise Akiva.

O mângâia pe păr, netezindu-l pe contururile capului, gâtului și umerilor ei, cu dragoste și fără grabă.

— Dacă aș fi știut că el te-a salvat…

O strânse tare la piept.

— N-aș fi putut să-ți spun că eram eu, zise Karou. De ce m-ai fi crezut? Tu nu știai de reînviere.

El înghiți în sec. Apoi spuse, încet:

— Ba am știut.

— Ce? Cum?

Încă mai stăteau împreună în picioare la capul patului. Karou era pierdută în senzații. Cernerea și potrivirea amintirilor. Bucuria simplă și profundă de a fi cu Akiva. Straniul duel dintre familiaritate și… lipsă. Corpul ei: pielea ei de șaptesprezece ani, în întregime a ei și deopotrivă nouă. Absența aripilor, modul de îndoire al picioarelor omenești, cu toți mușchii lor complicați, capul lipsit de coarne, ușor ca vântul.

Și mai era și altceva, un soi de țiuit, o alarmă, o conștientizare pe care încă nu putea pune degetul.

— Thiago, zise Akiva. Lui… lui îi plăcea să vorbească în timp ce… mă rog. S-a lăudat. Mi-a spus totul.

Karou nu putea crede așa ceva. Un alt set de amintiri se activă: Lupul trezindu-se pe masa de piatră, în timp ce ea – Karou – îi ținea mâna marcată cu hamsa în mâna ei. Ar fi putut s-o ucidă atunci, gândi ea, dacă n-ar fi fost Brimstone. Acum îi înțelese furia lui Brimstone. Toți anii ăștia o ascunsese de Thiago, iar ea valsase drept în catedrală și îl luase de mână. Iar el fusese întrutotul la fel de bestial pe cât și-l amintea ea.

Se cuibări la pieptul lui Akiva.

— Aș fi putut să spun la revedere, atunci, zise ea. Nici măcar nu gândeam. Nu voiam decât să te eliberez pe tine.

— Karou…

— E în regulă. Suntem aici, acum.

Respira mirosul lui, pe care și-l amintea, cald și aducând a fum, și își lipi buzele de gâtul lui. Era amețitor. Akiva era viu. Ea era vie. Atât de mult li se deschidea înainte. Buzele ei trasară o linie de la gâtul lui spre linia bărbiei, amintindu-și, redescoperind. Ea era moale în brațele lui, cum odinioară știuse – acel mod minunat în care corpurile se pot contopi, ștergând tot spațiul negativ. Ea îi găsi buzele. A fost nevoie să-i cuprindă capul în mâinile ei ca să i-l aplece spre ea.

De ce a trebuit să facă asta?

De ce… de ce n-o săruta și Akiva pe ea?

Karou deschise ochii. El o privea nu cu dorință, ci… *cu nespusă durere.*

— Ce? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Un gând oribil îi răsări în minte și făcu un pas înapoi, dându-i drumul și strângându-și brațele pe lângă corp.

— Este… din cauză că nu sunt pură? Din cauză că sunt… o creatură construită?

Indiferent ce-l chinuia, întrebarea ei nu făcu decât să-i sporească durerea.

— Nu, răspunse el, zdrobit. Cum poți să crezi asta? Eu nu sunt Thiago. Mi-ai promis c-o să-ți amintești, Karou. Mi-ai promis c-o să-ți amintești că te iubesc.

— Și atunci, ce este? Akiva, de ce te porți atât de ciudat?

El zise:

— Dac-aș fi știut… Oh, Karou. Dacă aș fi știut că Brimstone te-a salvat…

Își trecu degetele prin păr și începu să se plimbe în sus și-n jos prin cameră.

— Am crezut că el era cu ei, împotriva ta, și asta îi făcea trădarea și mai rea, pentru că tu îl iubeai ca pe un tată…

— Nu. El e ca noi, Akiva. Și el vrea pace. Ne poate ajuta…

Privirea lui îi opri vorbele în gât. Atât de nefericit. El zise:

— N-am știut. Dac-aș fi știut, Karou, aș fi crezut în mântuire. Niciodată… niciodată n-aș fi…

Inima lui Karou bătea neregulat. Ceva era foarte, foarte greșit. O știa și se temea de asta, nu voia s-o audă, n-avea nevoie s-o audă.

— Niciodată n-ai fi… ce? Akiva, *ce*?

Se opri din plimbatul prin cameră, rămânând cu mâinile pe cap, strângându-l tare.

— În Praga, zise el, silindu-se să articuleze fiecare cuvânt, m-ai întrebat cum te-am găsit.

Karou își aminti.

— Și ai spus că n-a fost greu.

Akiva băgă mâna în buzunar și scoase o hârtie împăturită. Cu ezitare palpabilă, i-o întinse.

— Ce...? începu ea, dar se opri.

Mâinile începură să-i tremure incontrolabil, astfel încât, despăturind-o, hârtia se rupse de-a lungul unei îndoituri mult tocite, chiar pe mijlocul autoportretului ei, în două jumătăți din ea însăși, însoțite de rugămintea, scrisă de mâna ei, *Găsitorul este rugat să-l înapoieze*.

Era din caietul ei de schițe, pe care-l lăsase în dugheana lui Brimstone. Înțelegerea a fost instantanee și orbitoare. Exista numai un singur mod prin care Akiva putea avea asta.

Tresări. Toate lucrurile își găsiră explicația. Urmele arse de mâini, infernurile albastre care devoraseră portalurile și toată magia lor, punând capăt comerțului cu dinți al lui Brimstone. Și ecoul vocii lui Akiva, spunându-i de ce.

Ca să se sfârșească războiul.

Când visase împreună cu el, demult, sfârșitul războiului, înțelesese prin asta să aducă pacea. Dar, oh, pacea nu era singura cale de a încheia un război.

Văzu clar totul. Thiago îi spusese lui Akiva cel mai mare secret al himerelor, crezând că avea să moară cu el, dar ea – *ea* – îl lăsase să scape cu el.

— Ce-ai făcut? întrebă ea, nevenindu-i să creadă, cu vocea spartă.

— Îmi pare rău, șopti el.

Urme arse de mâini, infernuri albastre.

Un sfârșit al reînvierilor.

Mâinile lui Akiva, mâinile lui care o ținuseră în dans, în somn și în dragoste, încheieturile degetelor lui pe care ea le sărutase și le iertase – erau scrijelite proaspăt. Erau pline. Strigă:

— *Nu*!

Cuvântul se prelungi mult și implorator. Apoi ea îl apucă de umeri, înfigându-i unghiile în carne, strângându-l și ținându-l bine, silindu-l să se uite la ea.

— *Spune-mi*! țipă ea.

Cu voce răgușită – un regret atât de sincer, o rușine atât de adâncă –, Akiva spuse:
— Sunt morți, Karou. E prea târziu. Sunt morți cu toții.

EPILOG

O crăpătură în cer, asta era tot, nici pe departe ca portalul iscusit al lui Brimstone, cu ușile lui de colivie. Nu exista niciun fel de ușă și niciun paznic. Singura sa protecție era niciundele său, foarte sus deasupra munților Atlas, și îngustimea sa, mai strâmtă decât deschiderea aripilor unui serafim.

Era remarcabil că Razgut reușise să-l găsească, după atâta amar de timp.

Sau, gândi Karou, uitându-se la creatură, probabil că nu era remarcabil, fiindcă cele mai crâncene momente din viața cuiva pot fi gravate în memorie mai viu decât orice bucurie. Înțelegea acum de ce durerea era plata pentru magie: *era* mai puternică decât bucuria. Decât orice.

Și decât speranța?

Văzuse rugul din Loramendi de parcă ar fi fost de față: leșurile himerelor aruncate în flăcări precum zdrențele unei haine lungi, iar Akiva privind totul dintr-un turn, respirând cenușa poporului ei. Îi simțise gustul de cenușă și își imagină că încă îi mai era lipit de piele când îl sărutase.

Din cauza ei, el trăise să facă asta.

Și, cu toate acestea, nu fusese în stare să-l ucidă, deși el însuși îi adusese cuțitele de la Praga și ar fi căzut în genunchi, doar ca să-i vină ei mai ușor.

Îl părăsise și, chiar după tot ce se întâmplase, distanța dintre ei se simțea ca o sferă umflată disproporționat. Greșită, distanța în creștere. Dureros, vidul care fusese noua ei deplinătate. O parte nefericită din ea ar fi vrut să nu știe de trădarea lui Akiva, să se întoarcă la primele momente, la fericirea incandescentă de dinainte ca totul să se prăbușească.

— Vii? întrebă Razgut, făcându-și drum cu umărul prin crăpătura din lume, astfel încât corpul lui dispăru în Eretz.

Karou dădu din cap. Restul trupului lui Razgut dispăru, iar ea trase adânc în piept aerul înghețat, adunându-și curajul să-l urmeze. Nu mai exista fericire. Dar, pe sub nefericire, exista speranță.

Speranța că numele pe care i-l dăduse ei Brimstone era mai mult decât un capriciu.

Speranța că nu acesta era sfârșitul.

... *va urma*

Mulțumiri

În primul rând, mulțumirile mele sunt pentru Kathi Appelt, Coe Booth, Carolyn Coman, Nancy Werlin și Gene Luen Yang, care mi-au schimbat viața ca scriitoare. Profundele mele mulțumiri, pentru totdeauna.

Pentru Alexandra Saperstein și Stephanie Perkins, care au citit fiecare centimetru al acestei cărți de mai multe ori și au reușit să rămână entuziasmate de ea. Toți scriitorii ar trebui să aibă cititoare ca voi. Dar pe *voi* nu vă pot avea. Voi sunteți ale mele. Ha-ha-ha-ha-ha!

Pentru Jane Putch, care este cu mult mai mult decât un agent: Îți mulțumesc. *Îți mulțumesc*. Aceasta este pentru tine.

Pentru scumpa mea Clementine, fiindcă a fost așa un bebeluș fără probleme – aș îndrăzni să spun un bebeluș perfect. Dacă n-ar fi fost astfel, să închei cartea aceasta ar fi fost o cu totul altă experiență.

Și, bineînțeles, pentru Jim Di Bartolo, minunatul meu soț. Pentru totul, de la citit și încurajări, până la alcătuit playlist-uri și făcut cafeaua, și pentru că a împărțit îndatoririle de îngrijit bebelușul și a ținut casa cât timp eu am fost „Altundeva”. Apreciatul meu partener atât în lucrurile de creație, cât și în cele obișnuite – cărți, râs, călătorii, schimbat scutece –, n-aș fi reușit s-o fac fără tine și nici n-aș fi vrut.

Munți și cascade de recunoștință pentru Alvina Ling și întreaga echipă uimitoare de la Little Brown, noua mea casă. A fost nemaipomenit de *distractiv* până acum. Creativitatea și entuziasmul vostru mi-au luminat orizontul. Vă mulțumesc. În toate limbile reale și imaginare: Vă mulțumesc.

În cele din urmă – și asta e oarecum nătâng, dar ce dacă –, îți mulțumesc, lume, pentru că ești un loc sălbatic și stârnești inspirația, plin de creaturi bizare,

oameni ciudați și orașe misterioase. Sper să te cunosc mai bine în viitorul apropiat.

virtual-project.eu

